N.K.

JEMISIN

FANTASY

„Excepţională. Cei care aşteptau cu nerăbdare continuarea poveştii din **Al Cincilea Anotimp** vor întâmpina o singură problemă: aceea că tensiunea va fi prelungită din nou, odată cu întoarcerea ultimei pagini a cărţii. “

Library Journal

„Extrem de captivantă… Extraordinară… O lume complexă şi complicată, cu principii morale denaturate. “

Publishers Weekly

„Poarta Obeliscului este o carte excelentă: cea mai bună carte pe care am citit-o având-o ca autoare pe N.K. Jemisin, cea mai bună carte pe care am citit-o anul acesta şi una dintre cele mai bune cărţi pe care le-am citit vreodată. Felul de a scrie este remarcabil, rezultatul fiind o poveste fascinantă.”

famousmonsters.com

„Nerăbdarea mi-a fost răsplătită. Emoţia cu care am citit **Poarta Obeliscului** mă determină să o consider mult mai profundă în comparaţie cu predecesoarea sa. “

critiquingchemist.com

„Nu-mi este clar cum a reuşit N.K. Jemisin, dar **Poarta Obeliscului** e mult mai bună decât **Al Cincilea Anotimp.** Este strălucitoare şi stranie în acelaşi timp şi continuă în forţă prima carte din serie. “

whilereadingandwalking.com

„Există, incontestabil, multe aspecte ce recomandă **Poarta Obeliscului:** comentariul social, povestea devastatoare din punct de vedere emoţional, personajele admirabile şi multe altele. “

fantasyliterature.com

„Oh, zei! Aştept cu nerăbdare continuarea. M-a uluit pur şi simplu. “

tantasybookreview.co.uk

N.K.

JEMISIN

Poarta Obeliscului

Cartea a doua din seria „Pământul sfărâmat”

Traducere din limba engleză şi note
de Laura Ciobanu

PALADIN

Colecţie coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Mădălina Raşoga, Adrian Creţu
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JEMISIN,N.K.
Pământul sfărâmat / N.K. Jemisin; trad.: Laura Ciobanu. - Bucureşti: Editura Paladin, 2017
vol.
ISBN 978-606-8673-65-3
Vol. 2.: ***Poarta Obeliscului.*** - 2018. - ISBN 978-606-8673-96-7

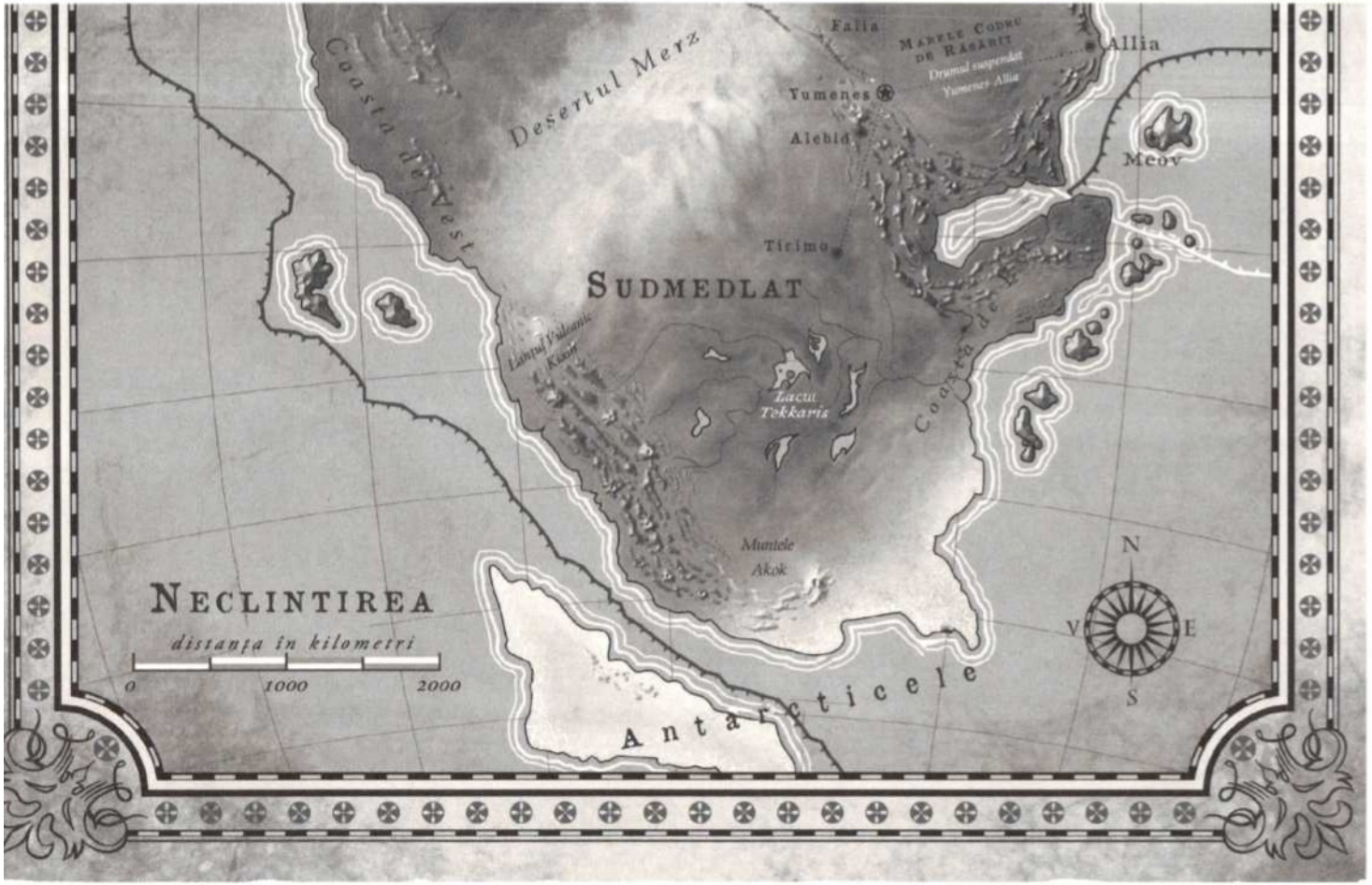
I. Ciobanu, Laura (trad.)
821.111

The Obelisk Gate
Copyright © 2016 by N. K. Jemisin

© Editura Paladin, 2018, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Celor care nu au altă alegere decât aceea de a-şi pregăti copiii de luptă

Placa
Minima
Arcticele
Tundra
Nordmedlat
Placa
Maxima

Falia
Marele Codru de Răsărit
Allia
Drumul suspendat
Yumenes - Allia
Yumenes
Alebid
Meov
Desertul Merz
Coasta de Vest
Ticimo
SUDMEDLAT
Lacul Tekkaris
Coasta de Est
Munţii Akok
NECLINTIREA
distanţa în kilometri
0
1000
2000
N
V
E
S
Antarcticele

1
Nassun dă de necaz

Hm. Nu. N-am început bine.

Până la urmă, o persoană este ea însăşi, dar şi ceilalţi. Relaţiile îţi cizelează forma finală. Eu sunt eu, dar sunt şi tu. Damaya a fost ea însăşi, dar şi familia care a respins-o şi oamenii de la Epicentru care au şlefuit-o cu atâta precizie. Sienit a fost Alabastru *şi* Innon *şi* oamenii din sărmana Allia cea distrusă şi din Meov. Acum tu eşti Tirimo *şi* călătorii acoperiţi cu cenuşă pe care-i întâlneşti pe drum *şi* copiii tăi morţi… dar şi acela încă în viaţă care ţi-a mai rămas. Pe care îl vei recupera.

Nu trădez niciun secret spunând asta. În fond, tu eşti Essun. O ştii deja, nu?

Atunci să trecem la Nassun. Nassun care are doar opt ani când lumea se sfârşeşte.

Nu putem şti ce s-a petrecut în mintea micuţei Nassun când a revenit acasă într-o după-amiază, după ce ucenicia ei se încheiase, şi şi-a descoperit fratele mai mic mort pe podeaua camerei de zi şi pe tatăl ei aplecat deasupra cadavrului. Ne putem imagina ce a gândit, simţit, făcut. Putem presupune. Dar de ştiut nu vom şti. Şi poate e mai bine aşa.

Uite ce ştiu însă cu siguranţă: ce-i cu ucenicia despre care am pomenit. Nassun se pregătea să devină loristă.

Neclintirea are o relaţie stranie cu aceşti păstrători auto- proclamaţi ai legii-în-piatră. Existenţa lor e atestată de scrieri datând încă din vremea legendarului Anotimp al Cojilor de Ou. E acela în care o emisie misterioasă de gaze a făcut ca vreme de câţiva ani copii născuţi la Arctice să aibă oase fragile care se frângeau

la o simplă atingere şi se îndoiau pe măsură ce micuţii creşteau - dacă mai apucau să crească. (Arheomeştii din Yumenes s-au contrazis vreme de secole încercând să decidă dacă boala a fost cauzată de stronţiu sau de arsenic şi dacă acesta poate fi considerat un Anotimp, dat fiind că a afectat numai câteva sute de mii de barbari palizi şi degeneraţi din tundra nordică. Dar de fapt acela este momentul în care locuitorii Arcticelor şi-au căpătat reputaţia de degeneraţi.) Acum vreo douăzeci şi cinci de mii de ani, dacă e să te iei după lorişti, deşi oamenii cred că-i o minciună cât casa. Adevărul este că de fapt loriştii sunt o parte mult mai străveche a vieţii de pe cuprinsul Neclintirii. Acum douăzeci şi cinci de mii de ani reprezintă pur şi simplu momentul în care rolul lor a fost denaturat, făcându-i aproape inutili.

Însă continuă să existe, deşi nu-şi mai amintesc cât de multe au uitat. Cumva ordinul lor, dacă poate fi numit ordin, supravieţuieşte, în ciuda faptului că Universităţile, de la Întâia la a Şaptea, le dispreţuiesc munca numind-o apocrifă şi probabil inexactă şi în ciuda faptului că de-a lungul erelor propaganda tuturor guvernelor le-a subminat cunoştinţele. Şi în ciuda Anotimpurilor, desigur. Cândva, loriştii au aparţinut unei rase numite regwo, oameni de pe Coasta de Vest cu piele brun-roşiatică şi buze de culoare neagră, care au idolatrizat conservarea istoriei aşa cum cei trăitori în vremuri mai puţin cumplite şi-au idolatrizat zeii. Ciopleau legea-n-piatră pe coastele munţilor, ca nişte table ale legii înalte până la cer, astfel încât toată lumea să poată vedea şi cunoaşte înţelepciunea necesară supravieţuirii. Din păcate, în Neclintire e atât de uşor să distrugi munţii, încât un bebeluş orogen o poate face într-un acces de furie. Să distrugi un popor nu implică un efort cu mult mai mare.

Aşa că acum loriştii nu mai aparţin doar neamului regwo, dar cei mai mulţi dintre ei îşi vopsesc buzele în negru în memoria acestora. Nu că şi-ar mai aminti de ce

o fac. Acum e pur şi simplu una dintre trăsăturile după care îi recunoşti: după buze şi după teancul de tăbliţe din polimer pe care le cară, după hainele sărăcăcioase şi după faptul că, de obicei, nu au comnume. Nu sunt comleşi, să fie clar. Teoretic, în cazul unui Anotimp pot reveni în comul lor de domiciliu, deşi profesia îi poartă de obicei atât de departe, încât reîntoarcerea este imposibilă. În practică, multe comunităţi sunt dispuse să îi primească, chiar şi în cazul unui Anotimp, pentru că până şi cea mai stoică dintre ele are nevoie de distracţii pe durata lungilor nopţi îngheţate. Din acest motiv, majoritatea loriştilor au pregătire în domeniul artelor: muzică şi comedie şi altele asemenea. Pot să joace rolul de învăţători sau de îngrijitori ai celor mici atunci când nimeni altcineva nu poate fi învoit ca să se achite de aceste îndatoriri şi, mai important, sunt amintirea vie a faptului că alţii au supravieţuit de-a lungul erelor. Orice com are nevoie de asta.

Numele loristei care a sosit în Tirimo este Renthree Lorist Piatră. (Toţi loriştii adoptă „Piatră” pe post de comnume şi „Lorist” pe post de uznume, aceasta fiind una dintre uzcastele rar întâlnite.) Nu e importantă pentru povestea noastră, dar există un motiv pentru care trebuie să ştii câte ceva despre ea. Odinioară a fost Renthree Prăsitor Tenteek, dar asta înainte să se îndrăgostească de o loristă care a vizitat Tenteek şi a sedus-o pe femeia pe atunci tânără, făcând-o să-şi părăsească viaţa plicticoasă de sticlar. Dacă ar fi survenit un Anotimp înainte de plecarea ei, viaţa i-ar fi devenit ceva mai interesantă, căci în asemenea vremuri responsabilitatea unei Prăsitoare este clară şi poate şi ăsta e unul dintre motivele pentru care şi-a luat tălpăşiţa. Sau poate a fost nesăbuinţa tipică celei dintâi iubiri? Greu de spus. În cele din urmă, lorista lui Renthree a părăsit-o la periferia oraşului ecuatorial Penphen, cu inima frântă, capul plin de poveşti şi o pungă cu aşchii de jad, pietre nefaţetate şi un lingou de

sidef cu o urmă de pantof pe el. Renthree a cheltuit sideful ca să-şi comande propriul ei set de tăbliţe, aşchiile de jad ca să-şi cumpere provizii pentru drum şi să tragă la un han în cele câteva zile cât i-a luat cioplitorului să termine treaba, iar cu pietrele nefaţetate a cumpărat o mulţime de băuturi tari la tavernă. Apoi, proaspăt echipată şi cu rănile oblojite, a pornit singură la drum. Aşa se perpetuează această meserie.

Când Nassun îşi face apariţia la halta unde s-a instalat Renthree, probabil îi aminteşte acesteia de propria ucenicie. (Nu partea legată de seducţie: lui Renthree îi plac femeile mai coapte, cu accent pe „femei”. Ci partea cu visele prosteşti.) Cu o zi mai înainte, Renthree a trecut prin Tirimo, făcând târguieli la tarabele din piaţă şi zâmbind veselă cu buzele ei vopsite în negru, pentru a-şi anunţa prezenţa în zonă. Nu a observat-o pe Nassun, care, întorcându-se de la creşă, s-a oprit şi-a privit-o cu fascinaţie, cuprinsă de o speranţă bruscă şi iraţională.

Azi, Nassun a chiulit de la creşă ca să vină s-o vadă şi să-i aducă un dar. Asta spune tradiţia - că trebuie să aduci daruri, nu că fiicele învăţătoarelor au voie să chiulească de la creşă. În haltă sunt deja doi adulţi din orăşel, care stau pe o laviţă ascultând ce povesteşte Renthree, şi cupa pentru ofrande a lui Renthree a fost deja umplută cu ţăndări viu colorate purtând pe fiecare faţetă ștanţa cvartentului. Renthree clipeşte nedumerită la vederea lui Nassun: o fetiţă slăbănoagă, mai mult picioare decât tors, mai mult ochi decât faţă şi în mod evident mult prea tânără ca să fi scăpat de la creşă atât de devreme când vremea recoltei încă n-a sosit.

Nassun se opreşte în pragul haltei, gâfâind ca să-şi tragă sufletul, ceea ce face ca intrarea ei să fie una teatrală. Ceilalţi doi vizitatori se întorc să o privească pe fata asta de obicei atât de liniştită, întâia născută a lui Jija, şi numai prezenţa lor o împiedică pe Nassun să-şi declare pe loc intenţiile, în gura mare. Mama ei a

învăţat-o să fie foarte prudentă. (Mama ei va afla că a chiulit de la creşă, dar lui Nassun nu-i pasă.) Înghite în sec şi se apropie imediat de Renthree, întinzându-i ceva: o bucată de piatră închisă la culoare, în care se vede încastrat un diamant mic, de formă aproape cubică.

Vezi tu, Nassun nu are decât banii de buzunar pe care îi primeşte de la ai ei, iar când a sosit vestea că în orăşel se află un lorist, şi-i cheltuise deja pe cărţi şi pe dulciuri. Dar nimeni din Tirimo nu ştie că în regiune se află un zăcământ de diamant care ar putea fi o mină bogată. Nimeni cu excepţia orogenilor adică, şi până şi ei numai dacă îl caută în mod special. În câteva mii de ani, Nassun este singura care şi-a dat osteneala s-o facă. Ştie că nu ar fi trebuit să găsească acest diamant. Mama ei a învăţat-o să nu-şi trădeze orogenia şi să nu facă uz de ea decât în cadrul unor antrenamente secrete care se desfăşoară cu mare prudenţă într-o vale din apropiere, o dată la câteva săptămâni. Nimeni nu foloseşte diamante ca monedă curentă, pentru că nu poţi să le faci aşchii ca să dai restul, dar tot sunt utile în industrie sau minerit. Nassun ştie că are o oarecare valoare, însă nu are idee că pietricica frumoasă pe care i-a oferit-o lui Renthree valorează cât o casă-două. N-are decât opt ani.

Şi când Renthree face ochii mari la vederea bulgărelui scânteietor care răsare din piatra neagră, Nassun e atât de încântată, încât nu-i mai pasă de prezenţa celorlalţi şi zice dintr-o răsuflare:

— Vreau să fiu şi eu loristă!

Desigur, Nassun habar n-are ce face un lorist. Ştie numai că-şi doreşte foarte tare să părăsească Tirimo.

Dar mai multe despre asta mai târziu.

Renthree ar fi nebună să refuze ofranda, aşa că nu o face. Dar nu-i dă imediat un răspuns lui Nassun, în principal fiindcă e de părere că Nassun e drăguţă şi că declaraţia ei nu diferă cu nimic de ale altor copii cuprinşi de o pasiune de moment. (Până la un punct are dreptate: cu o lună în urmă, Nassun voia să fie giner.) În

schimb, îi cere lui Nassun să ia loc şi îşi petrece restul după-amiezii spunând poveşti micului ei public până când soarele începe să arunce umbre lungi pe panta văii şi printre copaci. Ridicându-se să plece la casele lor, ceilalţi doi vizitatori o privesc pe Nassun şi fac aluzii până când ea acceptă fără tragere de inimă să-i însoţească, pentru că locuitorii din Tirimo nu vor să se spună că nu i-au arătat unui lorist respectul cuvenit, lăsând un copil să-i bată la cap toată noaptea.

După plecarea oaspeţilor, Renthree aţâţă focul şi se apucă să-şi prepare cina, burtă de porc cu legume şi mălai, toate cumpărate din Tirimo cu o zi în urmă. În timp ce ronţăie un măr, aşteptând să se facă mâncarea, întoarce pe toate părţile darul lui Nassun, fascinată. Şi tulburată.

De dimineaţă porneşte către Tirimo. O mică cercetare discretă o conduce către locuinţa lui Nassun. Essun a plecat deja să predea ceea ce se va dovedi cel din urmă curs din cariera ei de învăţătoare. Nassun e şi ea la creşă, deşi doar ca să-şi omoare timpul până la ora prânzului, când poate să fugă din nou la loristă. Jija e în „atelierul” lui, aşa cum numeşte el încăperea separată care trece drept pivniţă şi unde lucrează în timpul zilei la comenzile primite, acompaniat de zgomotul uneltelor sale. Uche doarme pe o saltea în aceeaşi încăpere. Poate dormi indiferent de zgomot. Muzica pământului a fost dintotdeauna cântecul lui de leagăn.

Când Renthree ciocăneşte la uşă, Jija răspunde şi pentru o clipă ea e descumpănită. Jija e o corcitură medlatică la fel ca Essun, deşi a moştenit mai multe caracteristici sanzede. E solid şi musculos, cu pielea cafenie şi craniul ras. O apariţie care intimidează. Însă zâmbetul cu care o întâmpină este sincer, ceea ce o face pe Renthree să se simtă mai împăcată cu privire la decizia ei. E un om cumsecade. Nu poate să-i înşele.

— Uite, spune ea întinzându-i piatra.

Nu poate să primească un dar atât de valoros de la

un copil, nu în schimbul câtorva poveşti şi al unei ucenicii în privinţa căreia Nassun se va răzgândi probabil peste câteva luni. Jija se încruntă nedumerit şi ia piatra, exagerând cu mulţumirile după ce-i aude explicaţiile. Promite să le povestească tuturor despre generozitatea şi cinstea lui Renthree, fapt ce-i va oferi acesteia mai multe ocazii să-şi practice meşteşugul înainte să părăsească aşezarea.

Renthree pleacă şi astfel rolul ei în această poveste se încheie. Dar e un rol important şi de aceea am pomenit-o.

N-a existat un singur motiv pentru care Jija s-a întors împotriva fiului său, trebuie să înţelegi asta. De-a lungul anilor, a observat anumite lucruri la soţie şi la copii şi acestea i-au stârnit vagi bănuieli în străfundurile minţii. Treptat, bănuielile au început să-l sâcâie, devenind, în clipa în care începe această poveste, o iritare perpetuă, deşi până acum a refuzat să-şi ducă gândul mai departe. La urma urmelor, îşi iubeşte familia şi adevărul e pur şi simplu… de negândit. La propriu.

Până la urmă, tot şi-ar fi dat seama într-un fel sau altul. Repet: *Până la urmă, tot şi-ar fi dat seama.* Nu-i decât vina lui.

Dar dacă vrei o explicaţie simplă şi dacă poate exista o singură întâmplare care să devină declanşatorul, picătura care a vărsat paharul, dopul fisurat de deasupra camerei de lavă… atunci e piatra asta. Pentru că, vezi tu, Jija se pricepea la piatră. Era un cioplitor talentat. Se pricepea la piatră şi cunoştea Tirimo şi ştia că tot terenul din jur era străbătut pe dedesubt de vine de rocă eruptivă provenite de la un vulcan de mult stins. Cele mai multe nu ajungeau la suprafaţă, totuşi era posibil ca Nassun să fi descoperit din întâmplare un diamant afară, la îndemâna oricui. Puţin probabil. Dar posibil.

Această idee pluteşte la suprafaţa minţii lui Jija tot restul zilei, după plecarea lui Renthree. Sub suprafaţă

se află adevărul, ca un leviatan gata să se dezlănţuie, dar deocamdată apele gândirii lui sunt calme. Negaţia e puternică.

Apoi însă Uche se trezeşte. Jija îl conduce în camera de zi şi-l întreabă dacă îi e foame. Uche spune că nu. Apoi îi zâmbeşte şi, cu sensibilitatea fără greş a unui copil orogen puternic, arată cu degetul către buzunarul lui, întrebând: „Ce străluceşte acolo, tati?”

Felul în care pronunţă cuvintele, cu vocea lui peltică de copil, e adorabil. Cunoaşterea de care dă dovadă este ceea ce îl condamnă, fiindcă într-adevăr piatra e în buzunarul lui Jija, unde Uche n-avea cum să ştie că se află.

Nassun nu ştie că totul a început cu piatra aceea. Când o vezi, nu-i spune asta.

În acea după-amiază, când Nassun soseşte acasă, Uche e deja mort. Jija stă în camera de zi, respirând cu greutate, aplecat deasupra trupului care se răceşte. Nu-ţi trebuie cine ştie ce efort ca să omori în bătaie un copil, dar făcând-o a început să gâfâie. Când Nassun intră, în sângele lui Jija încă nu e suficient dioxid de carbon: e ameţit, tremură şi-i îngrozit. Iraţional. Aşa că atunci când Nassun se opreşte brusc în uşa camerei de zi, privind tabloul dinaintea ei şi înţelegând cu încetineală ce vede, Jija izbucneşte:

— Şi tu eşti una dintre ei?

E un bărbat solid. Exclamaţia e zgomotoasă şi brutală, iar Nassun tresare. Îşi ridică privirea către el, desprinzându-şi-o de cadavrul lui Uche, şi asta-i salvează viaţa. Are ochii cenuşii ai mamei sale, dar faţa ei are aceeaşi formă ca a lui Jija. Simpla ei vedere îl face să se scuture de o parte din panica primitivă ce l-a cuprins.

Nassun îi spune adevărul. Şi asta o salvează, fiindcă el n-ar fi crezut altceva.

- Da.

În această clipă ei nu-i e cu adevărat frică. Vederea

cadavrului fratelui său şi refuzul minţii de a interpreta ceea ce vede i-au paralizat capacitatea de înţelegere. Nici măcar nu e sigură ce anume o întreabă Jija, pentru că a înţelege contextul spuselor lui ar însemna să admită că petele de pe pumnii tatei sunt de sânge şi că fratele ei nu doarme pur şi simplu pe podea. Şi nu poate. Nu în clipa asta. Dar, în lipsa unor gânduri mai coerente, Nassun, asemenea multor copii în situaţia ei… regresează. Ceea ce vede o înspăimântă, chiar dacă nu înţelege de ce. Şi, dintre cei doi părinţi ai ei, Nassun a fost dintotdeauna mai apropiată de Jija. Şi ea e favorita lui: cea dintâi născută, cea pe care nu se aşteptase s-o aibă, cea care i-a moştenit forma feţei şi simţul umorului. Ei îi plac mâncărurile lui preferate. El a nutrit speranţa vagă că ea îi va călca pe urme, devenind cioplitoare.

Aşa că Nassun începe să plângă, fără să ştie exact de ce. Şi în timp ce gândurile i se învolburează şi inima îi jeleşte, face un pas către el. El îşi strânge pumnii, dar ea e incapabilă să-i vadă ca pe o ameninţare. E tatăl ei şi vrea să fie alinată.

—Tati, spune ea.

Jija tresare. Clipeşte. O priveşte de parcă nu o mai văzuse până atunci.

Şi înţelege: n-o poate ucide. Nici măcar dacă ea e… nu! E fetiţa lui.

Ea mai face câţiva paşi şi întinde mâna către el. Jija nu se simte în stare să-i întindă mâna la rândul lui, dar măcar nu se fereşte. Ea îl apucă de încheietura aflată cel mai aproape. Nu-l poate cuprinde pe după mijloc, aşa cum şi-ar dori, pentru că el stă cu câte un picior de o parte şi de alta a cadavrului lui Uche. îşi lipeşte însă obrazul de bicepsul lui, reconfortată de tăria acestuia. Tremură şi el îi simte lacrimile alunecându-i pe piele.

Stă încremenit, cu respiraţia domolindu-i-se treptat, cu pumnii descleştându-se, în timp ce ea plânge. După un timp, se întoarce complet către ea şi ea îi cuprinde

mijlocul cu braţele. Să se întoarcă spre ea înseamnă să se întoarcă cu spatele la ceea ce i-a făcut lui Uche. Îi vine uşor.

Murmură:

—Du-te şi ia-ţi lucrurile. Ca şi cum ai merge să-ţi petreci câteva nopţi la bunica.

Mama lui Jija s-a recăsătorit cu câţiva ani în urmă şi acum locuieşte în Sume, oraşul din valea învecinată care în curând va fi nimicit.

—Mergem la ea? întreabă Nassun cu faţa lipită de abdomenul lui.

El o mângâie pe ceafă. Aşa a făcut mereu, fiindcă ei îi face plăcere. Când era bebeluş, gângurea de fiecare dată când el îi cuprindea ceafa în palmă. Asta pentru că în acea zonă sunt localizate sessapinealele şi când o atinge acolo ea îl percepe complet, aşa cum o fac orogenii. Niciunul nu a aflat vreodată de ce îi face atâta plăcere.

—O să mergem undeva unde să te faci bine, spune el cu blândeţe. Într-un loc despre care am auzit şi unde pot să te ajute.

Să o transforme din nou într-o fetiţă oarecare şi nu… El alungă şi acest gând.

Ea înghite în sec, încuviinţează şi se trage îndărăt ca să-i poată privi.

—Vine şi mama?

Ceva se mişcă pe chipul lui Jija, cu subtilitatea unui cutremur:

—Nu.

Şi Nassun, care era pregătită să se piardă în lumina apusului alături de o loristă oarecare, să fugă pur şi simplu de acasă ca să scape de mama ei, se relaxează în cele din urmă.

—Bine, tati, spune ea şi se duce în camera ei să-şi facă bagajele.

Preţ de o clipă tensionată, Jija priveşte în urma ei. Îi întoarce din nou spatele lui Uche, îşi adună lucrurile şi

iese afară ca să înhame calul la căruţă. Într-o oră sunt deja plecaţi, îndreptându-se către sud cu sfârşitul lumii pe urmele lor.

*

„În zilele Jyamariei, care a pierit în Anotimpul Deşertului înecat, se credea că dacă îţi ofereai cel din urmă născut mării aceasta n-avea să mai năvălească pe uscat luându-ţi şi restul.”

Din „Povestea Prăsitorului”, istorisire a unui lorist înregistrată în cvartentul Hani de pe Coasta de Vest, în apropierea Peninsulei Sfărâmate. Text apocrif.

2
Tu, în continuare

—O ce? întrebi tu.

—O lună.

Alabastru, monstrul tău iubit, nebunul cel mai zdravăn la minte, orogenul cel mai puternic din toată Neclintirea şi gustarea prezentă şi viitoare a mâncătorilor de piatră, te priveşte. Nu şi-a pierdut intensitatea de odinioară şi îi simţi voinţa, lucrul acela care-l face un fenomen al naturii, conferind căutăturii lui o forţă aproape fizică. Gardienii care l-au considerat îmblânzit au fost nişte nătărăi.

—Un satelit.

—Un *ce?*

El scoate o mică exclamaţie de frustrare. Cu excepţia faptului că este parţial pietrificat, nu s-a schimbat faţă de zilele când voi doi eraţi mai puţin decât iubiţi, dar mai mult decât prieteni. Cu zece ani şi o identitate de-a ta în urmă.

—Astronomestria nu-i o prostie, spune el. Ştiu că aşa ai fost învăţată, toată lumea din Neclintire crede că e o pierdere de timp să studiem cerul când pământul încearcă să ne ucidă, dar, pe focurile din adâncuri, Sien! Credeam că până acum te-ai deprins să pui sub semnul întrebării lucrurile bătute în cuie.

—Am avut altele de făcut, îl repezi tu, aşa cum ai făcut din totdeauna.

Dar invocarea zilelor de odinioară te face să te gândeşti la ce-ai realizat în tot acest timp. Şi de aici gândul te poartă către fiica ta încă în viaţă, către fiul tău mort şi către în-curând- viitorul-fost-soţ şi tresari vizibil.

—Si acum mă cheamă Essun, ti-am zis!

—Cum vrei, spune Alabastru, rezemându-se grijuliu

de zid şi scoţând un oftat care e pe jumătate geamăt. Am auzit că ai sosit însoţită de o geomestă. Pune-o pe ea să-ţi explice. Zilele astea n-am prea multă energie.

Pentru că probabil a fi mâncat e o chestie care te seacă de puteri.

—Nu mi-ai răspuns la cea dintâi întrebare. Mai poţi s-o faci?

„Poţi să chemi obeliscurile?” Când el ţi-a pus prima oară întrebarea n-ai înţeles ce voia, fiind probabil distrasă de faptul că el e: a) în viaţă, b) supus unui proces de împietrire treptată şi c) orogenul care a sfâşiat continentul în două, declanşând un Anotimp care s-ar putea să nu se mai încheie niciodată.

—Obeliscurile?

Clatini din cap, nu atât respingând ideea, cât neînţelegând. Privirea ta alunecă spre obiectul acela ciudat de lângă patul lui, care aduce cu un cuţit de sticlă trandafirie exagerat de lung, dar se simte ca un obelisc, deşi nu poate fi unul.

—Ce vrei să… Nu. Nu ştiu. N-am mai încercat de când cu Meov.

El geme încet, strângând din pleoape.

—Dar-ar rugina, ce inutilă eşti, Sien! Essun. N-ai avut niciodată respect pentru meserie.

—Ba o respect foarte mult, numai că…

—Doar cât să supravieţuieşti. Cât să te remarci, dar numai de dragul câştigului. Ţi-au spus cât de sus să sari şi tu n-ai încercat să sari mai sus, totul doar ca să capeţi un apartament mai frumos şi un inel în plus…

—Ca să am parte de intimitate, cretinule, şi de puţin control asupra vieţii mele şi nişte respect, înghiţi-l-ar pământul…

—Şi chiar ai ascultat de Gardianul ăla al tău, tu, care nu asculţi de nimeni altcineva…

—Hei!

Cei zece ani de predat la creşă au conferit vocii tale un tăiş ca de obsidian. Alabastru chiar se opreşte,

privindu-te surprins. Îi spui, foarte încet:

—Ştii bine de ce l-am ascultat.

Urmează o clipă de tăcere. Amândoi profitaţi de ea ca să vă recăpătaţi calmul.

—Ai dreptate, spune el în cele din urmă. îmi pare rău!

Pentru că fiecare orogen imperial ascultă - asculta - de Gardianul care-i fusese desemnat. Cei care n-o făceau mureau sau sfârşeau într-un nod. Cu excepţia lui Alabastru (iarăşi). N-ai aflat niciodată ce i-a făcut Gardiencei lui.

Încuviinţezi ţeapănă din cap. E o ofertă de armistiţiu.

—Scuzele se acceptă.

El trage grijuliu aer în piept, părând epuizat.

—Încearcă, Essun. Încearcă să intri în legătură cu un obelisc. Azi. Trebuie să ştiu.

—De ce? Ce e sticlitul ăsta de care vorbeşti? Ce face…

—*Satelit.* Şi oricum e irelevant dacă nu poţi să controlezi obeliscurile.

Practic, i se închid ochii. Probabil că e bine. O să aibă nevoie de puteri ca să supravieţuiască lucrului care i se întâmplă. Dacă unui asemenea lucru îi poţi supravieţui.

—Mai rău decât irelevant. Îţi aminteşti de ce n-am vrut să-ţi explic despre obeliscuri, nu?

Da. Cândva, înainte să începi să acorzi atenţie imenselor cristale pe jumătate reale care pluteau pe cer, i-ai cerut lui Alabastru să-ţi explice câteva dintre realizările lui uimitoare în materie de orogenie. N-a vrut şi tu l-ai urât din cauza asta, dar acum ştii cât de periculoasă era cunoaşterea aceea. Dacă nu ai fi înţeles că obeliscurile sunt amplificatori, amplificatori ai orogeniei, nu te-ai fi conectat niciodată cu obeliscul rubiniu ca să te aperi de atacul unui Gardian. Dar dacă obeliscul rubiniu nu ar fi fost pe jumătate mort el însuşi, fisurat şi având un mâncător de piatră răposat îndesat în centrul său, te-ar fi ucis. N-aveai forţa şi controlul necesare pentru a împiedica puterea aceea să te

prăjească, începând cu creierul.

Şi acum Alabastru vrea să te conectezi cu unul în mod deliberat şi să vezi ce se întâmplă.

Alabastru ştie să-ţi citească pe chip.

—Du-te şi încearcă, spune el.

Apoi îşi închide ochii cu totul. Când respiră auzi un zornăit uşor, ca şi cum ar avea pietriş în plămâni.

—Topazul pluteşte undeva prin apropiere. Cheamă-l în noaptea asta şi de dimineaţă vezi…

Dintr-odată pare slăbit, de parcă ar fi rămas fără puteri:

—Vezi dac-a venit. Dacă nu, anunţă-mă şi o să găsesc pe altcineva. Sau o să văd ce pot face eu însumi.

N-ai nici cea mai vagă idee pe cine vrea să găsească şi ce să facă.

—Şi în cazul ăla o să-mi mai spui despre ce e vorba?

—Nu. Pentru că, în ciuda a toate, nu vreau să mori, Essun.

Trage aer adânc în piept, apoi expiră lent. Următoarele cuvinte le rosteşte cu mai multă blândeţe ca de obicei:

—Mă bucur să te văd.

Strângi din fălci înainte să-i răspunzi:

—Mda.

El nu mai adaugă nimic şi asta ţine, pentru amândoi, loc de la revedere.

Te ridici, aruncându-i o privire mâncătoarei de piatră care se aţine prin apropiere. Alabastru îi spune Antimoniu. Stă nemişcată ca o statuie, aşa cum obişnuiesc ei, cu ochii mult prea negri privindu-te mult prea fix şi, deşi poza ei e una clasică, ţi se pare că desluşeşti în ea o nuanţă de ironie. Stă cu capul înclinat elegant, cu o mână în şold şi cealaltă ridicată, cu degetele relaxate, făcând cu mâna fără o ţintă anume. Poate e un vino-ncoace sau un rămas-bun stângaci sau poate e gestul pe care-l fac oamenii când au un secret şi vor să ştii asta, dar nu vor să ţi-l dezvăluie.

—Ai grijă de el, îi spui.

—Ca de un lucru de preţ, răspunde ea fără să-şi mişte buzele.

N-ai de gând să încerci să-i descifrezi spusele. Revii la uşa infirmeriei, unde te aşteaptă Hoa. Hoa, care arată ca un băieţel ciudat, dar care e de fapt un mâncător de piatră şi care te tratează ca pe lucrul lui de preţ.

Te măsoară din priviri cu un aer nefericit, aşa cum obişnuieşte de când ţi-ai dat seama ce anume este. Clatini din cap şi treci pe lângă el. Te urmează fără grabă.

În comul Castrima e seara devreme. E greu de ghicit ora, căci lumina albă, discretă a geodei, emisă, oricât de incredibil ar părea, de cristalele masive care constituie substanţa ei, nu variază niciodată în intensitate. Oamenii forfotesc de colo colo, cărând lucruri, strigându-se şi văzându-şi de treburile lor fără să încetinească ritmul, aşa cum se întâmplă în alte comuri când lumina scade. Bănuieşti că somnul se va dovedi dificil vreme de câteva zile, până când o să te obişnuieşti cu asta. Nu contează. Obeliscurilor nu le pasă cât e ceasul.

Lerna a aşteptat politicos afară cât timp tu şi Hoa aţi discutat cu Alabastru şi Antimoniu. Când ieşi, îşi potriveşte pasul după al tău, cu o expresie întrebătoare.

—Trebuie să urc la suprafaţă, spui tu.

Lerna se strâmbă.

—Essun, paznicii n-o să te lase. Oamenii nou-veniţi în com nu beneficiază de încredere. Supravieţuirea Castrimei depinde de secretul existenţei ei.

Reîntâlnirea cu Alabastru a readus la suprafaţă nu numai o mulţime de amintiri, ci şi ceva din vechea ta fire arţăgoasă.

—N-au decât să-ncerce să mă oprească!

Lerna se opreşte locului.

—Şi-o să le faci ce ai făcut în Tirimo?

Înghiţi-l-ar pământul! Te opreşti şi tu, clătinându-te

uşor sub forţa loviturii. Hoa se opreşte la rândul lui şi-l priveşte pe Lerna îngândurat. Lerna nu e furios. Expresia lui e prea împietrită ca să fie furie. Fir-ar să fie! Bine.

După un moment, Lerna oftează şi trece de partea ta.

—Să mergem la Ykka, spune el. O să-i spunem ce vrem. O s-o *rugăm* să ne dea voie să ieşim la suprafaţă, însoţiţi de gărzi dac-aşa consideră ea. Bine?

E o idee atât de rezonabilă, încât nu ştii cum de nu te-ai gândit şi tu la ea. Ei, ba ştii. O fi Ykka orogenă ca tine, dar ţi-ai petrecut prea mulţi ani chinuită şi trădată de alţi orogeni, în cadrul Epicentrului. Ştii că nu e cazul să ai încredere în ea numai fiindcă e una dintr-ai tăi. Dar, pentru că-i una dintr-ai tăi, ar trebui să-i dai o şansă.

—Bine, zici tu şi îl urmezi către locuinţa Ykkăi.

Nu e mai mare decât a ta şi cu nimic deosebită, deşi este adăpostul căpeteniei comului. E pur şi simplu un apartament ca toate celelalte, săpat, prin metode necunoscute, în latura unui imens cristal alb, strălucitor. însă în faţa uşii ei aşteaptă două persoane, una rezemată de peretele de cristal, iar cealaltă privind peste balustradă întinderea Castrimei. Lerna se aşază în spatele lor şi-ţi recomandă să faci la fel. E corect să-ţi aştepţi rândul şi obeliscurile nu pleacă nicăieri.

Femeia care contemplă peisajul te zăreşte şi te măsoară de sus până jos. E ceva mai vârstnică, sanzedă, însă cu pielea mai întunecată decât media, iar părul ei este fuior-de-cenuşă, dar uşor încreţit, arătând ca un norişor cârlionţat, nu ca unul aspru. Are ceva sânge de estcostier. Şi de vestcostier: priveşte lumea prin ochi cu pliuri epicantice, cântărind-o cu prudenţă şi nelăsându-se impresionată.

—Tu eşti cea nou-venită, spune ea.

N-a fost o întrebare.

Îi întorci salutul:

—Sunt Essun.

Îţi adresează un zâmbet strâmb şi tu o priveşti surprinsă. Are dinţii piliţi şi ascuţiţi ca acele, deşi se presupune că sanzedii nu mai fac aşa ceva de secole. După Anotimpul Dinţilor ar da prost la reputaţie.

—Hjarka Cârmuitor Castrima. Bun venit în micuţa noastră vizuină subterană!

Zâmbeşte şi mai larg. Îţi reprimi o grimasă la auzul glumei, deşi numele ei te-a pus pe gânduri. De obicei nu e bine când un com are membri ai uzcastei Cârmuitorilor, însă aceştia nu se află la conducere. Cârmuitorii nemulţumiţi au prostul obicei de a pune la cale lovituri exact în momentele de criză. Dar e problema Ykkăi, nu a ta.

Cealaltă persoană care aşteaptă, bărbatul rezemat de peretele de cristal, nu pare să te bage în seamă, dar observi că ochii lui nu se mişcă odată cu obiectul îndepărtat către care priveşte. E subţire, mai scund decât tine, iar părul şi barba lui te duc cu gândul la nişte căpşune crescând în fâneaţă. Presiunea delicată a atenţiei lui indirecte este probabil rodul imaginaţiei tale. Nu însă şi instinctul care îţi transmite că e unul dintre ai tăi. Întrucât nu pare să ia act de prezenţa ta, nu-i vorbeşti nici tu.

—A venit acum câteva luni, zice Lerna, distrăgându-ţi atenţia de la noii tăi vecini.

O clipă te întrebi dacă se referă la bărbatul cu părul ca fânul, apoi îţi dai seama că vorbeşte despre Alabastru.

—S-a ivit pur şi simplu în mijlocul a ceea ce, în geoda asta, trece drept piaţa publică: Vârful Teşit.

Indică din cap ceva aflat dedesubt şi te răsuceşti, încercând să înţelegi ce vrea să spună. Ah, uite-l: în mulţimea de cristale ascuţite ale Castrimei există unul care arată de parcă ar fi fost retezat de la jumătate, rezultatul fiind o platformă hexagonală aflată la înălţime, în centrul comului. Câteva poduri-scări fac legătura cu ea şi este prevăzută cu scaune şi cu o

balustradă. Vârful Teşit.

Lerna continuă:

—N-a existat niciun avertisment. S-ar părea că orogenii nu au sessizat nimic, iar odihniţii care făceau de pază n-au văzut nimic. Dintr-odată, el şi mâncătoarea aia a lui de piatră… erau acolo, pur şi simplu.

Nu îţi observă încruntătura surprinsă. N-ai mai auzit până acum vreun odihnit folosind cuvântul „odihniţi”.

—Poate că mâncătorii de piatră ştiau că vine, dar ei vorbesc arareori cu altcineva decât cu aleşii lor. Iar în cazul ăsta nici măcar atât n-au făcut.

Privirea lui Lerna se furişează către Hoa, care-l ignoră conştiincios. Lerna clatină din cap.

—Desigur, Ykka a încercat să-i alunge, deşi s-a oferit să-i eutanasieze dacă el şi-ar fi dorit-o. Soarta lui e evidentă: nişte calmante puternice şi un pat ar fi un act caritabil. Când însă ea a chemat Spinările-Late, el a făcut ceva. Luminile s-au stins. Circulaţia aerului şi a apei s-a oprit. N-a durat decât un minut, dar a părut lung cât un an. Când a permis ca lucrurile să revină la normal, toată lumea era tulburată. Aşa că Ykka a spus că poate să rămână şi că ar trebui să-i tratăm rănile.

Bună idee.

—E un decainelar, spui tu. Şi un ticălos. Daţi-i tot ce vrea şi purtaţi-vă frumos.

—E de la Epicentru? exclamă Lerna cu ceva ce pare a fi veneraţie. Pe focurile din adâncuri! Nu ştiam că vreunul dintre orogenii imperiali a supravieţuit!

Îl priveşti prea surprinsă ca să mai fii amuzată. Dar de unde să ştie el? Îţi vine un alt gând, care te face să redevii serioasă:

—Se transformă în piatră, spui tu încet.

—Da, zice Lerna retinut. N-am mai văzut asa ceva. Și situaţia se înrăutăţeşte. În prima lui zi aici, mâncătoarea de piatră nu îi… luase… decât degetele. N-am văzut cum anume progresează boala. Are grijă să o facă doar atunci când nici eu, nici asistenta mea nu suntem prin

preajmă. Nu ştiu dacă ea îi face ceva sau dacă e ceva ce-şi face el singur sau…

Clatină din cap.

—Când îl întreb despre asta se mulţumeşte să zâmbească şi spune: „Încă puţin, te rog. Aştept pe cineva”.

Lerna te priveşte încruntându-se bănuitor.

Şi tu înţelegi: cumva, Alabastru a ştiut că veneai. Sau poate n-a ştiut. Poate spera că va veni cineva, oricine, care să posede talentul necesar. Şansele erau mai favorabile aici, unde Ykka a reuşit cumva să atragă toţi rogălăii aflaţi pe o rază de câţiva kilometri. Iar tu nu vei fi cea pe care o aştepta decât dacă se va dovedi că poţi chema un obelisc.

După câteva momente, Ykka scoate capul de după draperia apartamentului. O salută pe Hjarka, se încruntă la Căpşune-n Fân până când acesta oftează şi se întoarce spre ea, apoi vă zăreşte pe tine, Lerna şi Hoa.

—O. Bună. Ce bine! Intraţi!

Dai să protestezi:

—Trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi.

Ea îţi întoarce privirea. Clipeşti nedumerită, descumpănită, enervată. Ea continuă să te privească. Alături de tine, Lerna se mută de pe un picior pe altul, exercitând o presiune tăcută. Hoa se mulţumeşte să privească, urmându-ţi exemplul. Pricepi, în cele din urmă, care-i mesajul: comul ei, regulile ei şi dacă vrei să trăieşti aici… Oftezi şi intri în urma celorlalţi.

Apartamentul se dovedeşte mai călduros şi mai întunecos decât majoritatea: draperia chiar e bună la ceva, cu toate că pereţii radiază lumină. Creează senzaţia că-i noapte, cum probabil şi este la suprafaţă. O idee bună pe care ai putea s-o împrumuţi pentru apartamentul tău, îţi zici, apoi te corectezi, pentru că n-ar trebui să faci planuri pe termen lung. Şi apoi te corectezi din nou pentru că ai pierdut urma lui Nassun

şi a lui Jija, aşa că ar trebui să gândeşti pe termen lung. Şi apoi…

—Bun, zice Ykka cu plictiseală în glas în timp ce se aşază pe un divan simplu, jos, cu picioarele încrucişate şi cu bărbia sprijinită într-un pumn.

Ceilalţi se aşază şi ei, dar ea te priveşte pe tine.

—M-am gândit deja la nişte schimbări. Voi doi aţi sosit la momentul potrivit.

Pentru o clipă crezi că l-a inclus şi pe Lerna în acest „voi”, dar el stă pe divanul cel mai apropiat de al ei şi comportamentul lui relaxat îţi spune că a mai auzit toate astea. Deci ea se referă la Hoa. Hoa s-a aşezat pe podea, ceea ce îl face să semene şi mai mult cu un copil… deşi nu este. Straniu cât de greu îţi e să-ţi aminteşti asta.

Te aşezi încet.

—Potrivit pentru ce?

—Tot nu cred că-i o idee bună, spune Căpşune-n Fân. (Te priveşte, deşi faţa îi e întoarsă către Ykka.) Nu ştim nimic despre oamenii ăştia, Yk.

—Ştim c-au supravieţuit până ieri, spune Hjarka lăsându-se într-o rână, cu cotul proptit pe braţul divanului. Asta e ceva.

—Asta nu-i nimic, spune Căpşune-n Fân - chiar ai vrea să ştii cum îl cheamă - scrâşnind din dinţi. Vânătorii noştri pot supravieţui afară.

Vânători. Eşti nedumerită. Asta-i una dintre uzcastele de odinioară, scoasă din folosinţă prin edict imperial, aşa că oamenii nu se mai nasc în cadrul ei. Societăţilor civilizate nu le trebuie vânători-culegători. Dar Castrima are nevoie de aşa ceva, ceea ce spune despre situaţia comului mai multe decât ţi-a dezvăluit Ykka până acum.

—Vânătorii noştri cunosc terenul şi la fel şi Spinările-Late, spune Hjarka. *Pe cel din apropiere.* Nou-veniţii ştiu mai multe despre condiţiile de dincolo de teritoriul nostru: oamenii, pericolele, tot restul.

—Nu sunt sigură că ştiu ceva util, zici tu.

Dar chiar în timp ce vorbeşti te încrunţi, amintindu-ţi

ce ai început să remarci cu câteva popasuri în urmă. Prea mulţi ecuatoriali purtând la încheieturi fâşii sau zdrenţe de mătase fină. Privirile neprietenoase pe care ţi le-au aruncat, comportarea lor hotărâtă în contrast cu apatia celorlalţi. I-ai observat în fiecare tabără găsinduşi tovarăşii supravieţuitori şi alegând sanzedii mai bine echipaţi, mai sănătoşi sau care se descurcau mai bine decât media. Vorbindu-le cu voci joase celor aleşi. Plecând a doua zi în grupuri mai mari decât cele cu care sosiseră.

Oare să însemne ceva? Cin' se-aseamănă se-adună, aşa a fost dintotdeauna, dar rasele şi naţiunile n-au mai contat de vreme îndelungată. Asocierea bazată pe ţeluri comune şi specializări diversificate este mai eficientă, după cum a demonstrat-o Vechiul Sanze. Numai că Yumenes este acum zgură pe fundul unei falii care scuipă lavă, iar legile şi căile Imperiului nu mai au nicio putere. Poate că acesta este cel dintâi semn al schimbării. Poate că în câţiva ani vei fi nevoită să părăseşti Castrima şi vei descoperi un com plin de medlatici ca tine, cu pielea cafenie, dar nu prea cafenie, solizi, dar nu din cale-afară, cu păr creţ sau buclat, dar niciodată drept sau fuior-de-cenuşă. În cazul ăsta, Nassun poate veni cu tine.

Dar cât timp veţi reuşi voi două să ascundeţi ceea ce sunteţi? Niciun com nu vrea rogălăi. Niciunul cu excepţia acestuia.

—Ştii mai multe decât noi, spune Ykka întrerupându-te din visare. Şi oricum n-am chef de discuţii în contradictoriu. O să-ţi spun ce i-am spus şi lui cu câteva săptămâni în urmă.

Smuceşte din cap în direcţia lui Lerna.

—Am nevoie de sfetnici, de oameni care ştiu Anotimpul ăsta din pământ şi pân-la ceruri. Şi ăştia sunteţi voi, până vă înlocuiesc.

Eşti mai surprinsă decât poţi spune.

—Nu ştiu nimic despre comul ăsta!

—Asta-i treaba mea şi a lui şi a ei, spune Ykka indicându-i din cap pe Căpşune-n Fân şi pe Hjarka. Şi ce nu ştii o să afli.

Ai rămas cu gura căscată. Apoi îţi dai seama că ea l-a inclus şi pe Hoa în grup, nu?

—Focuri din adânc şi găleţi ruginite, vrei un mâncător de piatră pe post de sfătuitor?

—De ce nu? Şi ei sunt aici. Chiar mai mulţi decât credem.

Se concentrează asupra lui Hoa, care o priveşte cu o expresie indescifrabilă pe chip.

—Cel puţin aşa mi-ai spus.

—I-adevărat, zice el încet. Dar nu pot vorbi pentru ei. Şi nu facem parte din comul tău.

Ykka se apleacă şi-i aruncă o privire aspră. Expresia ei e una de ostilitate combinată cu precauţie.

—Aveţi impact asupra comului nostru, fie şi ca potenţială ameninţare, spune ea, apoi îşi abate privirea spre tine: Şi cei de care sunteţi… ăăă… ataşaţi sunt parte din com. Vă pasă măcar de soarta lor. Nu-i aşa?

Îţi dai seama că n-ai văzut-o pe mâncătoarea de piatră a Ykkăi, femeia cu părul roşcat, de câteva ore. Asta nu înseamnă că nu-i prin preajmă. Ai învăţat de la Antimoniu că absenţa lor poate fi doar o aparenţă în care nu trebuie să te încrezi. Hoa nu spune nimic în replică la afirmaţiile Ykkăi. Dintr-odată te cuprinde o bucurie iraţională la gândul că el s-a ostenit să rămână vizibil pentru tine.

—Iar dacă întrebi de ce tu şi de ce doctorul, spune Ykka îndreptându-se şi vorbindu-ţi ţie, deşi nu-l slăbeşte din ochi pe Hoa, e pentru că am nevoie de mai multe perspective. A unui Cârmuitor, chiar dacă nu vrea să cârmuiască. (Priveşte către Hjarka.) A altui rogălău local, care nu are obiceiul să-şi muşte limba când vrea să-mi spună cât de proastă mă crede. (Face semn către Căpşune-n Fân, care oftează.) Un doctor din casta Rezistenţilor, care cunoaşte drumul. Un mâncător de

piatră. Eu. Şi tu, Essun, care ne-ai putea ucide pe toţi.

Zâmbeşte uşor:

—E de bun-simţ să-ţi oferim un motiv să n-o faci.

La asta nu ştii cum să răspunzi. Te gândeşti în treacăt că, dacă abilitatea de a nimici Castrima este un criteriu, atunci Ykka ar trebui să-l includă în cercul ei de sfătuitori şi pe Alabastru. Dar ăsta ar putea fi începutul unui şir de întrebări stânjenitoare.

Îi întrebi pe Hjarka şi pe Căpşune-n Fân:

—Sunteţi amândoi de-aici?

—Nu, spune Hjarka.

—Ba da, spune Ykka încruntându-se la el. Trăieşti aici de când erai tânără, Hjar.

Hjarka ridică din umeri.

—Nimeni în afară de tine nu-şi aminteşte asta, Yk.

—Eu m-am născut şi-am crescut aici, spune Căpşune-n Fân.

Doi orogeni, supravieţuind până la vârsta adultă într-un com care nu i-a omorât.

—Cum te cheamă?

—Cutter Spinare-Lată.

Aştepţi. El zâmbeşte numai cu jumătate de gură şi zâmbetul nu-i cuprinde şi ochii.

—Cât am crescut, secretul lui Cutter nu a fost cunoscut, ca să zicem aşa, intervine Ykka.

Acum s-a rezemat de peretele din spatele divanului, frecându-şi pleoapele de parcă-i obosită.

—Cu toate astea, oamenii şi-au dat seama. Zvonurile au fost suficient de puternice ca să-i împiedice să fie acceptat oficial în com în mandatul starostelui precedent. Desigur, m-am oferit să-i dau numele de cinci-şase ori pân-acum.

—Cu condiţia să renunţ la Spinare-Lată, intervine Cutter.

Pe buze încă-i mai stăruie zâmbetul acela subţire.

Ykka îşi coboară mâna. Strânge din fălci.

—Faptul că ţi-ai negat adevărata natură nu i-a

împiedicat pe oameni să ghicească ce eşti.

—Şi pe tine nu faptul că ai făcut paradă cu ea te-a salvat.

Ykka trage aer în piept. Muşchii fălcii i se încordează, apoi se relaxează.

—Şi ăsta-i motivul pentru care-ţi cer să faci asta, Cutter. Dar haideţi să mergem mai departe.

Aşa că discuţia continuă.

Pe tot parcursul întrunirii asculţi atentă, încercând să înţelegi curenţii subterani pe care-i simţi şi încă minunându-te că eşti aici, în timp ce Ykka trece în revistă problemele cu care se confruntă Castrima. Sunt lucruri la care n-a trebuit să te gândeşti niciodată până acum. Plângeri că apa caldă din bazinele comunale nu e suficient de caldă. Numărul îngrijorător de mic al olarilor, dar o abundenţă de persoane pricepute la croitorie. Apariţia mucegaiului într-una dintre peşterile care ţin loc de magazii pentru grâne: proviziile pe câteva luni au fost arse ca să nu contamineze şi restul. Împuţinarea rezervelor de carne. Până acum te-ai gândit obsesiv la o singură persoană şi iată-te silită să te preocupe nevoile mai multora. E cam brusc.

—Abia am făcut baie, te pomeneşti zicând, într-o încercare de a te dezmetici. Apa era plăcută.

—Sigur că ţie ţi s-a părut plăcută. Ai trăit în condiţii grele luni întregi, spălându-te în pâraie reci, asta când ţi-ai dat osteneala să te speli. Mulţi dintre locuitorii Castrimei n-au trăit niciodată fără energie geotermală şi robinete ajustabile.

Ykka se freacă la ochi. Întrunirea nu a început decât de vreo oră, dar pare să fi fost mai lungă.

—Fiecare are felul lui de a se adapta la un Anotimp.

A te plânge de toate fleacurile nu e chiar ce-ai numi tu adaptare, dar nu comentezi.

—Reducerea proviziilor de carne e o problemă reală, spune Lerna încruntat. Am observat că ultimele câteva raţii n-au avut nici came, nici ouă.

Expresia Ykkăi devine şi mai sumbră.

—Da. Asta e cauza.

Adaugă ca să pricepi şi tu:

—Comul acesta nu are o zonă verde, în caz că n-ai avut vreme să observi. Solul e sărac, bun pentru grădinărit, dar nu pentru iarbă şi fâneaţă. Iar în ultimii ani dinainte de sosirea Anotimpului, toată lumea a fost prea ocupată să se certe dacă vechiul zid de dinainte de Anotimpul Sufocării n-ar trebui reconstruit, aşa că nimeni nu s-a gândit să încheie un contract cu un com agricol care să ne vândă câteva căruţe de sol de calitate. (Oftează şi-şi masează şaua nasului.) Oricum nu puteam coborî animalele prin tunelurile minei şi pe scări. Nu ştiu ce-a fost în capul nostru când am încercat să trăim aici. Tocmai de asta am nevoie de ajutor.

Nu e o surpriză că-i epuizată, dar e o surpriză că-i dispusă să-şi recunoască greşeala. Şi faptul ăsta te tulbură.

—Un com nu poate avea decât un singur conducător pe durata unui Anotimp, spui tu.

—Da, şi ăsta-s eu. Să nu uiţi.

Ar putea fi un avertisment, dar n-a sunat aşa. Crezi că e pur şi simplu acceptarea locului ei în cadrul Castrimei. Oamenii au ales-o şi, pe moment, au încredere în ea. Pe tine, Lerna şi Hoa nu vă cunosc, iar în Hjarka şi Cutter s-ar părea că nu au încredere. Ai nevoie de ea mai mult decât are ea nevoie de tine. Dar dintr-odată Ykka clatină din cap:

—Nu mai pot să vorbesc despre rahatul ăsta.

Ceea ce-i bine, fiindcă senzaţia de dezorientare - de dimineaţă nu te gândeai decât la drum, la supravieţuire şi la Nassun - ameninţă să te copleşească.

—Trebuie să ies la suprafaţă.

Schimbarea subiectului e prea bruscă şi cu totul neaşteptată şi pentru o clipă toată lumea se holbează la tine.

—De ce rugina mă-sii vrei aşa ceva? întreabă Ykka.

—Alabastru.

Ykka te priveşte inexpresivă.

—Decainelarul de la infirmerie. M-a rugat să fac ceva.

Ykka se strâmbă.

—Oh! El!

Nu poţi să nu zâmbeşti văzându-i reacţia.

—Interesant. N-a vorbit cu nimeni de când a venit aici. Zace acolo consumându-ne antibioticele şi mâncându-ne mâncarea.

—Tocmai am preparat un lot de cilină, Ykka, zice Lerna dând ochii peste cap.

—E o chestiune de principiu.

Bănuieşti că Alabastru a potolit microcutremurele locale şi toate replicile venite dinspre nord, ceea ce înseamnă că şi-a câştigat dreptul de a sta aici. Dar dacă Ykka nu poate sesiza singură asta, n-are rost să-i explici şi nici nu eşti sigură că ai suficientă încredere în ea încât să-i povesteşti despre Alabastru.

—E un vechi prieten al meu.

Poftim. Uite un rezumat suficient, chiar dacă incomplet.

—Nu mi s-a părut genul de om care are prieteni. Şi nici tu.

Te studiază îndelung.

—Eşti şi tu un decainelar?

Degetele îţi tresar involuntar.

—Cândva am purtat şase inele.

Lerna se întoarce brusc şi te priveşte cu ochi mari. Asta e. Pe chipul lui Cutter apare o expresie pe care nu ştii cum s-o interpretezi. Adaugi:

—Alabastru a fost mentorul meu pe vremea când mai eram la Epicentru.

—Înţeleg. Şi ce vrea să faci la suprafaţă?

Deschizi gura şi-o închizi la loc. Nu reuşeşti să nu-i arunci o privire Hjarkăi, care pufneşte şi se ridică în picioare, şi lui Lerna, al cărui chip se crispează când îşi dă seama că nu vrei să vorbeşti de faţă cu el. Merită un

tratament mai bun, dar… e un odihnit. În cele din urmă spui:

—Chestii care ţin de orogenie.

Explicaţia e slabă. De pe chipul lui Lerna piere orice expresie, dar te priveşte cu asprime. Hjarka face cu mâna şi porneşte către draperie.

—Atunci eu am plecat. Haide, Cutter! Dat fiind că eşti doar o Spinare-Latră.

Izbucneşte într-un râs sonor.

Cutter înţepeneşte, însă, spre surprinderea ta, se ridică şi o urmează spre ieşire. Îl priveşti pe Lerna, dar el îşi încrucişează braţele pe piept. N-are de gând să plece. Bine. Ykka te priveşte sceptică.

—Ce-i asta, o ultimă lecţie din partea fostului tău mentor? E limpede că n-o s-o mai ducă mult.

Te pomeneşti scrâşnind din dinţi înainte să-ţi dai seama ce faci.

—Asta rămâne de văzut.

Ykka te mai studiază o clipă, îngândurată, apoi încuviinţează cu hotărâre şi se ridică.

—Bine, atunci. Stai să adun nişte Spinări-Late şi plecăm imediat.

—Stai aşa! Vii şi tu? De ce?

—Din curiozitate. Vreau să văd ce poate face un hexainelar de-al Epicentrului.

Îţi zâmbeşte larg şi îşi ia vesta lungă de blană pe care o purta când ai văzut-o prima oară.

—Şi să văd dacă nu pot s-o fac şi eu.

Tresari violent la gândul unei sălbăticiuni autodidacte care încearcă să se conecteze cu un obelisc.

—Nu!

De pe chipul Ykkăi piere orice expresie. Lerna te priveşte de parcă nu-i vine să creadă că ai reuşit să-ţi atingi scopul şi să-ţi nărui şansele dintr-o singură suflare. Te corectezi repede:

—Chestia aia e periculoasă până şi pentru mine, iar eu am mai făcut-o.

—Chestia?

Ei, n-ai ce face. Ar fi mai sigur să nu ştie, dar Lerna are dreptate: trebuie s-o câştigi de partea ta pe femeia asta dacă vrei să trăieşti în comul ei.

—Promite-mi că dacă-ţi spun n-o să încerci şi tu.

—N-o să-ţi promit nimic, dar-ar rugina! Nici nu te cunosc.

Ykka îşi încrucişează braţele pe piept. Eşti bine clădită, dar ea e ceva mai solidă şi părul contribuie şi el la impresia asta. Mulţi sanzedi îşi lasă fuiorul-de-cenuşă să crească într-o coamă înfoiată ca a ei. E o intimidare pur animală şi chiar are efect dacă e însoţită de aplomb, iar Ykka are aşa ceva în cantităţi considerabile.

Dar tu ai cunoştinţe. Te ridici în picioare şi îi înfrunţi privirea.

—Nu poţi s-o faci, spui tu, încercând s-o convingi prin puterea voinţei. N-ai pregătirea necesară.

—Nu ştii tu ce fel de pregătire am!

Şi tresari, amintindu-ţi clipa aceea, la suprafaţă, când era cât pe ce să-ţi ieşi din minţi înţelegând că pierduseşi urma lui Nassun. Acea răbufnire de putere stranie, copleşitoare, pe care Ykka a trimis-o prin tine, ca o palmă, dar una blândă, de natură orogenică. Apoi mai e şi şmecheria prin care reuşeşte să atragă către Castrima orogenii de pe o rază de câţiva kilometri. Ykka n-o fi purtând inele, însă orogenia nu ţine cont de rang.

Asta e, n-ai ce face.

—Un obelisc, cedezi tu.

Îi arunci o privire lui Lerna. El clipeşte şi se încruntă.

—Alabastru vrea să chem un obelisc. O să văd dacă pot.

Spre surprinderea ta, Ykka încuviinţează cu ochii strălucind.

—Aha! întotdeauna m-am gândit că e ceva cu chestiile astea! Hai să mergem! Vreau să văd neapărat aşa ceva.

Căcat!

Ykka îşi pune vesta.

—Dă-mi o jumătate de oră şi ne vedem la Observator.

Este intrarea în Castrima, acea mică platformă unde nou-veniţii se opresc invariabil cu gura căscată la vederea stranietăţii comului din pântecele geodei gigantice. Acestea fiind zise, trece pe lângă tine şi iese din apartament.

Clatini din cap şi-l priveşti pe Lerna. El încuviinţează încordat. Vrea să meargă şi el. Hoa? Hoa se mulţumeşte să-şi reia locul obişnuit alături de tine, privindu-te placid, ca şi cum vrea să spună: „Ce, aveai vreo îndoială?” Deci ai un adevărat alai.

Peste o jumătate de oră te întâlneşti cu Ykka pe platformă. O însoţesc alţi patru locuitori ai Castrimei, înarmaţi şi purtând veşminte decolorate sau cenuşii ca să le slujească drept camuflaj la suprafaţă. E mai greu să urci decât să cobori: multe suişuri, multe scări. Când v-aţi apropiat de capătul drumului nu gâfâi la fel de rău ca unii dintre însoţitorii Ykkăi, dar tu ai parcurs în fiecare zi câţiva kilometri pe jos, în timp ce ei trăiau confortabil şi în siguranţă în oraşul lor subteran. (Ykka, observi tu, respiră doar puţin mai iute. Ea se menţine în formă.) În cele din urmă, ajungeţi în falsa pivniţă a uneia dintre casele-momeală de la suprafaţă. Nu este aceeaşi pivniţă prin care ai intrat, ceea ce nu ar trebui să te surprindă: firește, „zidul” lor ar trebui să aibă numeroase ieşiri şi intrări. Însă pasajele subterane sunt mai complicate decât ai crezut la început, lucru de ţinut minte dacă va trebui vreodată să pleci în grabă.

În casa-momeală se află Spinări-Late, la fel ca în cealaltă, unele păzind intrarea în pivniţă şi altele chiar sus, în casă, supraveghind drumul de afară. Când santinelele de sus semnalează că drumul e liber, ieşiţi în ploaia de cenuşă a unei seri târzii.

E uimitor cât de straniu ţi se pare la suprafaţă după mai puţin de o zi petrecută în interiorul geodei Castrimei. Pentru prima oară după atâtea săptămâni,

remarci mirosul de sulf din aer, ceaţa argintie, foşnetul continuu al fulgilor mari de cenuşă aştemându-se pe pământ şi pe covorul de frunze. Tăcerea, care te face să îţi dai seama cât de zgomotoasă este Castrima de Jos, unde glasurile oamenilor, scârţâitul scripeţilor şi zăngănitul ce se înalţă din fierării se amestecă cu zumzetul omniprezent al mecanismelor ascunse ale geodei. Aici, sus, nimic din toate astea. Copacii şi-au lepădat frunzele şi printre rămăşiţele lor chircite şi uscate nu mişcă nimic. Printre crengi nu răsună niciun cântec de pasăre. Pe durata unui Anotimp, majoritatea păsărilor nu-şi mai marchează teritoriul şi nu se mai împerechează, iar cântecul nu ar face decât să atragă prădătorii. Nu se aude niciun alt animal. Nici urmă de călători, deşi observi că pe drum stratul de cenuşă este mai subţire: recent, pe-aici au trecut oameni. Dincolo de asta, până şi vântul s-a oprit. Soarele a apus, deşi cerul este încă luminat. Norii, până şi cei aflaţi departe, în sud, reflectă strălucirea Faliei.

—Ceva trafic? îşi întreabă Ykka una dintre santinele.

—Un grup care părea să fie o familie, acum patruzeci de minute, răspunde el cu voce joasă. Bine echipaţi. Vreo douăzeci de persoane de vârste diferite, sanzede cu toatele. Se îndreptau către nord.

Asta-i face pe toţi să îl privească.

—Spre nord? repetă Ykka.

—Spre nord.

Santinela, care are ochi frumoşi, cu gene lungi, îi întoarce privirea Ykkăi şi ridică din umeri.

—Păreau să meargă într-o direcţie precisă.

—Aha.

Îşi încrucişează braţele pe piept înfiorându-se uşor, deşi afară nu-i foarte rece. Frigul specific celui de-Al Cincilea Anotimp are nevoie de o lună ca să-şi intre pe deplin în drepturi. Castrima de Jos este însă atât de călduroasă, încât pentru cineva care s-a obişnuit cu ea Castrima de Sus pare rece. Sau poate că reacţia Ykkăi e

provocată de peisajul sumbru care o înconjoară. Atâtea case tăcute, grădini uscate şi cărări acoperite de cenuşă pe unde cândva au păşit oameni. Te-ai gândit la nivelul de la suprafaţă al comului ca la o momeală şi aşa şi este, o oală cu miere menită să-i atragă pe cei doriţi şi să le distragă atenţia celor ostili. Dar cândva a fost un com adevărat, viu şi vesel şi deloc tăcut.

—Ei?

Ykka respiră adânc şi zâmbeşte, dar zâmbetul ei ţi se pare chinuit. Îţi arată, cu o mişcare a capului, norii joşi, cenuşii.

—Dacă trebuie să vezi chestia aia, nu cred că o să ai noroc prea curând.

Are dreptate. Aerul e înceţoşat din pricina cenuşii şi nu vezi nimic dincolo de norii bulboşi, roşiatici. Ieşi totuşi pe verandă şi-ţi ridici ochii spre cer, întrebându-te de unde să începi. întrebându-te dacă trebuie să începi. În fond, atât prima, cât şi a doua oară când ai încercat să interacţionezi cu un obelisc aproape c-ai murit. Mai e şi faptul că Alabastru şi-o doreşte, şi el e omul care a distrus lumea. Poate n-ar trebui să faci chiar orice-ţi cere.

Dar nu ţi-a făcut rău niciodată. Lumea da, dar nu el. Poate că lumea merita să fie distrusă. Şi poate că după atâţia ani merită şi el măcar puţin din încrederea ta.

Aşa că închizi ochii şi încerci să-ţi linişteşti mintea. Remarci în cele din urmă că în jur se aud totuşi sunete. Trosnete şi scârţâituri stinse prin care construcţiile din lemn ale Castrimei de Sus reacţionează la greutatea cenuşii sau la variaţiile de temperatură. Vietăţi furişându-se printre tulpinile uscate ale unei grădini din apropiere: rozătoare sau alte animale mici, nimic din pricina căruia să-ţi faci griji. Unul dintre locuitorii Castrimei răsuflă zgomotos, el ştie de ce.

Trepidaţia caldă a pământului de sub picioarele tale. Nu. Aia-i direcţia greşită.

De fapt, în văzduh există suficientă cenuşă ca să-ţi

poţi extinde sensibilitatea până în plafonul noros. în fond şi la urma urmei, cenuşa e stâncă transformată în pulbere. Dar nu cu norii ai tu treabă. Pipăi de-a lungul lor la fel cum ai proceda cu straturile pământului, neştiind ce cauţi…

—Mai durează mult? oftează unul dintre paznici.

—De ce, ai întâlnire? îl ia Ykka peste picior.

E neimportant. Este…

Este…

Ceva te smuceşte brusc spre vest. Tresari şi te întorci într-acolo, trăgând aer în piept şi amintindu-ţi de o noapte de mult trecută, de un com numit Allia şi de un alt obelisc. Ametistul. *El n-a avut nevoie să-l vadă, ci doar să fie orientat către el.* Linie vizuală, linii de forţă. Da. Şi acolo, departe, sessizezi ceva greu şi… întunecat.

Întunecat, atât de întunecat. Alabastru a spus că va fi topazul, nu? Dar nu-i el. Senzaţia e oarecum familiară, reamintindu-ţi de rubin. Nu de ametist. De ce? Rubinul era stricat, *nebun* (n-ai putea spune de ce ţi-a răsărit cuvântul ăsta în minte), dar dincolo de asta era de asemenea mai puternic, deşi *putere* e un cuvânt prea simplu pentru a descrie ce anume înmagazinează aceste obiecte. Bogăţie. Stranietate. Cu cât e mai întunecat la culoare, cu atât şi potenţialul e mai mare? Dar dac-aşa stau lucrurile…

— Onixul, spui tu cu voce tare, deschizând ochii.

La periferia percepţiei tale zumzăie alte obeliscuri, aflate poate mai aproape, dar ele nu reacţionează la chemarea ta instinctivă. Obeliscul întunecat e departe, mult dincolo de Coasta de Vest, undeva deasupra Mării Neştiute. Chiar şi în zbor i-ar putea lua luni întregi până să ajungă aici. Numai că…

Numai că… onixul te aude. O ştii aşa cum odinioară ştiai că te-au auzit copiii tăi chiar dacă ei se prefăceau că nu te bagă în seamă. Se răsuceşte greoi şi în interiorul lui procese misterioase se declanşează pentru prima oară în această eră pământeană, eliberând un val

de sunet şi vibraţie care zguduie marea până la o adâncime de câţiva kilometri. (Cum ştii asta? N-o sessizezi. Pur şi simplu o ştii.)

Apoi porneşte spre tine. O, pământ crud şi nesătul!

Tresari şi te retragi de-a lungul liniei care te readuce la tine. Pe drumul de întoarcere ceva îţi atrage atenţia şi îl chemi şi pe el, aproape dintr-un capriciu: topazul. E mai uşor, mai vioi, mai aproape şi cumva mai cooperant, poate pentru că percepi ceva din Alabastru în interstiţiile lui, ca o fâşie de coajă de portocală care adaugă savoare unei mâncări. L-a pregătit pentru tine.

Apoi revii în pielea ta şi te întorci spre Ykka, descoperindu-i încruntarea nedumerită.

—Ai văzut?

Ea clatină lent din cap, dar nu e o negaţie. Cumva, a surprins o parte din ceea ce ai făcut. I-o poţi citi pe chip.

—Eu… a fost ceva. Nu-s sigură ce anume.

—Nu încerca să te conectezi cu niciunul când ajung încoace. (Pentru că eşti sigură că vin.) Nu încerca să te conectezi cu vreunul. Niciodată.

Nu vrei să rosteşti cuvântul „obelisc”. Sunt prea mulţi odihniţi prin preajmă şi, chiar dacă nu te-au omorât deocamdată, odihniţii nu trebuie să afle că există ceva ce îi poate face pe orogeni un pericol şi mai mare decât sunt deja.

—Ce s-ar întâmpla dacă aş face-o?

E o întrebare izvorâtă din curiozitate sinceră, nu o provocare, dar unele întrebări sunt periculoase. Te hotărăşti să fii cinstită.

—Ai muri. Nu ştiu cum anume.

De fapt, eşti destul de sigură că s-ar transforma într-o coloană incandescentă de foc şi de forţă, luând probabil cu ea şi restul Castrimei. Dar nu eşti sută la sută sigură, aşa că rămâi la ce ştii.

—Chestiile astea… sunt ca bateriile pe care le folosesc unele comuri ecuatoriale. (Fir-ar!) Pe care le foloseau. Ai auzit de ele? O baterie înmagazinează

energie, ca să ai curent electric chiar dacă energia hidro sau geo nu mai…

Ykka are un aer jignit. Mă rog, e sanzedă: neamul ei a inventat bateriile.

—Ştiu ce-i o baterie, mânca-o-ar rugina! La cea mai mică zgâlţâitură te pomeneşti şi cu arsuri provocate de acid, pe lângă toate celelalte, şi asta numai de dragul de a înmagazina puţină energie. (Clatină din cap.) Dar chestia despre care vorbeşti tu nu e o baterie!

—Când am plecat eu din Yumenes începuseră să fabrice baterii pe bază de zahăr, spui tu.

Observi că nici ea nu a pronunţat cuvântul „obelisc”. E bine. A priceput.

—E mai sigur decât acidul sau metalul. Sunt mai multe metode de a fabrica baterii. Dar dacă o baterie e prea puternică pentru circuitul pe care e montată…

Îţi imaginezi că a fost suficient ca să priceapă.

Ea clatină iar din cap, dar crezi că ai convins-o. Când se întoarce pe călcâie şi începe să se plimbe de colo colo cugetând, îl observi pe Lerna. În tot acest timp a tăcut, ascultând discuţia ta cu Ykka. Acum pare să fi căzut pe gânduri, ceea ce nu-ţi convine. Nu-ţi place când un odihnit se gândeşte atât de intens la problemele-astea.

Dar apoi el te surprinde:

—Ykka! Cât de vechi crezi că e comul ăsta?

Ea se opreşte şi îl priveşte încruntată. Ceilalţi locuitori ai Castrimei se foiesc de parcă nu se simt prea confortabil. Poate îi deranjează să li se reamintească faptul că locuiesc în rămăşiţele unui mortciv.

—Nu ştiu. De ce?

El ridică din umeri.

—Mă gândesc la asemănări.

Atunci înţelegi. Cristalele din Castrima de Jos, care scânteiază într-un mod pe care nu reuşeşti să-l pricepi. Cristalele care plutesc pe cer graţie unor metode pe care nu reuşeşti să le pricepi. Ambele mecanisme au fost menite să fie folosite numai şi numai de orogeni.

Mâncătorii de piatră dau dovadă de un interes excesiv faţă de orogenii care le pot folosi. Îi arunci o privire lui Hoa.

Dar Hoa nu se uită la cer şi nici la tine. A coborât de pe verandă şi s-a ghemuit pe solul acoperit de cenuşă de lângă drum, examinând ceva. Îi urmezi privirea şi descoperi o moviliţă în ceea ce a fost cândva curtea din faţă a casei învecinate. Arată ca o grămăjoară oarecare de cenuşă, înaltă de vreun metru, dar observi un picior de animal mumificat iţindu-se dintr-un capăt. O pisică sau poate un iepure. Probabil prin preajmă există zeci de cadavre micuţe, acoperite cu cenuşă. Cel mai probabil începutul Anotimpului a declanşat o extincţie masivă. E ciudat însă că pe cadavru pare să se fi adunat mai multă cenuşă decât pe solul din jur.

—E mort de prea mult timp, puştiule. Nu mai e bun de mâncat, spune unul dintre bărbaţi, care l-a observat şi el pe Hoa şi n-are, evident, idee ce e de fapt „puştiul” ăsta.

Hoa îl priveşte nedumerit şi îşi muşcă buza de jos cu o stânjeneală bine jucată. Interpretează atât de bine rolul copilului! Apoi se ridică şi se apropie de tine şi-ţi dai seama că nu juca teatru. Ceva chiar l-a tulburat.

—O să-i mănânce alte chestii, îţi spune el foarte încet. Ar trebui să plecăm.

Ce?!

—Ţie nu ti-e frică de nimic.

Strânge din fălci. Fălcile lui pline de dinţi din diamant. Muşchi întinşi peste oase de diamant? Nu-i de mirare că nu te-a lăsat niciodată să-l ridici în braţe, probabil e greu ca un bloc de marmură. Dar se mulţumeşte să-ţi spună:

—Mi-e frică de chestiile care ţi-ar putea face rău.

Şi… îl crezi. Pentru că îţi dai seama că asta a fost, până acum, o constantă a comportamentului său straniu. Dorinţa lui de a înfrunta kirkhusa, care s-ar fi putut dovedi prea iute până şi pentru orogenia ta. Ferocitatea

lui faţă de ceilalţi mâncători de piatră. Te protejează. Atât de puţini au încercat să te protejeze vreodată. Un impuls te face să ridici mâna şi să-i mângâi părul alb, nefiresc. Hoa te priveşte nedumerit, în ochii lui apare ceva care nu-i deloc inuman. Nu ştii ce să mai crezi. Ăsta e însă motivul pentru care îi dai ascultare.

—Haideţi să intrăm, le zici Ykkăi şi celorlalţi.

Ai făcut ce ţi-a cerut Alabastru. Bănuieşti că nu va fi nemulţumit când o să-i povesteşti despre obeliscul suplimentar, asta dacă nu a aflat deja. Poate o să-ţi explice, în sfârşit, ce se petrece.

*

„Înainte, adună la adăpostul pietrei stabile provizii pe un an pentru fiecare cetăţean: zece măsuri de grâu, cinci de legume, un sfert de tradet de fructe uscate şi o jumătate de storet de seu, brânză sau carne uscată. Înmulţeşte cu fiecare an de viaţă dorit. După aceea pune de pază la piatra stabilă cel puţin trei suflete cu spinări-late per depozit. Unul ca să păzească proviziile, doi ca să păzească paznicul.”

Prima Tăbliţă, Despre supravieţuire, versetul patru

3
Schaffa, uitat

Da. Eşti şi el sau ai fost până după Meov. Dar acum el e altcineva.

*

Forţa care spulberă *Clalsu* este orogenie aplicată aerului. Orogenia n-a fost făcută să fie aplicată aerului, dar ăsta nu-i un motiv să nu funcţioneze. Sienit a experimentat deja folosirea orogeniei asupra apei, în Allia şi de atunci încoace. Apa conţine substanţe minerale şi în aer există particule de praf. Aerul are căldură şi fricţiune, masă şi potenţial cinetic, la fel ca pământul. Pur şi simplu, moleculele de aer sunt mai depărtate între ele şi atomii au altă formă. Oricum, implicarea unui obelisc face ca aceste detalii să nu mai conteze.

Schaffa ştie ce urmează din clipa în care simte pulsaţia obeliscului. E bătrân Gardianul lui Sienit. Foarte bătrân. Ştie ce le fac mâncătorii de piatră orogenilor prea puternici şi ştie de ce e crucial să-i ţii pe orogeni cu ochii aţintiţi asupra pământului şi nu a cerului. A văzut ce se întâmplă când un cvadriinelar - căci el aşa continuă să se gândească la Sienit - se conectează cu un obelisc. Ţine sincer la ea, înţelegi tu (ea însă nu înţelege). Nu e vorba despre control aici. E mititica lui şi a protejat-o mai mult decât ştie ea. Gândul că ea ar putea muri în chinuri i se pare de neîndurat. Asta-i ironic, având în vedere ce se va petrece în următoarele momente.

În clipa în care Sienit încremeneşte şi silueta ei e învăluită în lumină, iar aerul din micuţul compartiment

de la prova al lui *Clalsu* se cutremură, transformându-se într-un zid aproape solid de forţă imparabilă, Schaffa are norocul de a se afla de o parte a unui cloazon suspendat, nu în faţa acestuia. Tovarăşul său, Gardianul care tocmai l-a ucis pe iubitul-sălbăticiune al lui Sienit, nu e la fel de norocos. Când forţa îl izbeşte, azvârlindu-l în spate, cloazonul se află chiar la înălţimea şi unghiul potrivit ca să-i smulgă capul de pe umeri înainte să cedeze la rândul său. Schaffa însă zboară îndărăt nestingherit prin magazia spaţioasă a lui *Clalsu,* goală pentru că nava n-a mai fost de mult în vreun raid pirateresc. Încăperea e suficient de vastă pentru ca viteza lui să se mai reducă, iar unda de şoc a lui Sienit să-i depăşească. Atunci când, în cele din urmă, se loveşte de un perete etanş, impactul doar îi frânge oasele în loc să i le pulverizeze. Iar în clipa în care se izbeşte de el, cloazonul tocmai cedează, sfărâmându-se laolaltă cu restul corăbiei. Şi asta îl ajută oarecum.

Apoi, când suliţele ascuţite şi tăioase de stâncă ridicate din fundul oceanului încep să ţâşnească printre resturile ce zboară în toate părţile, Schaffa are din nou noroc: niciuna nu-l străpunge. Sienit e deja pierdută în obelisc şi pradă primelor convulsii ale unei dureri care îşi va trimite ecourile până în viaţa lui Essun. (Schaffa a văzut-o apăsându-şi palma pe faţa copilului, acoperindu-i nasul şi gura, şi n-a înţeles de ce. Oare nu ştie ea că Schaffa l-ar iubi pe fiul ei aşa cum a iubit-o pe ea? Că l-ar întinde cu blândeţe, o, cu câtă blândeţe, în scaunul de sârmă?) Acum ea e parte din ceva vast şi de o putere infinită şi Schaffa, cândva cea mai importantă persoană din viaţa ei, e prea mărunt ca să-i mai observe. La un anumit nivel el e conştient de asta chiar în timp ce zboară purtat de furtună şi conştiinţa acestui fapt îi lasă în suflet o arsură de neşters. Apoi se pomeneşte în apă şi e pe moarte.

Este greu să ucizi un Gardian. Singure, numeroasele oase rupte şi leziunile interne pe care le-a suferit

Schaffa nu ar fi suficiente. În mod normal, nici înecul n-ar fi o problemă. Gardienii nu-s ca toţi oamenii. Dar au şi ei limitele lor şi înecul *plus* organele interne care cedează *plus* trauma în sine sunt de ajuns ca să-i doboare. Îşi dă seama de asta în timp ce se rostogoleşte prin apă lovindu-se de ţăndări de stâncă şi de rămăşiţele navei distruse. Nu poate spune unde-i susul şi unde-i josul, exceptând faptul că o direcţie pare parcă mai luminoasă decât cealaltă, dar pupa navei, scufundându-se cu iuţeală, îl târăşte departe de ea. Îşi arcuieşte trupul, se loveşte de o stâncă, îşi revine şi încearcă să înoate împotriva curentului descendent, deşi are un braţ frânt. Plămânii îi sunt goi. Aerul i-a fost gonit din ei şi încearcă să nu inspire apă fiindcă asta l-ar ucide cu siguranţă. Nu poate muri. I-au mai rămas atâtea de făcut.

Dar e doar o fiinţă umană (în mare parte) şi, sub presiunea tot mai teribilă, cu vederea năpădită de pete negre şi trupul amorţit sub greutatea apei, nu poate să nu inspire cu lăcomie. *Doare:* o arsură acidă în piept, un foc în gâtlej şi în continuare nici urmă de aer. Pe deasupra - restul l-ar putea îndura, a îndurat el altele mai rele în lunga şi cumplita lui viaţă - judecata ordonată şi prudentă care a călăuzit şi apărat mintea lui Schaffa până acum e deodată copleşită.

Se panichează.

Gardienii nu au voie să se panicheze niciodată. Ştie asta. Există motive întemeiate. Dar se panichează, dând din mâini şi urlând în timp ce e târât prin întunericul rece. Vrea să trăiască. Pentru cei ca el, acesta este cel dintâi şi cel mai cumplit păcat.

Deodată groaza dispare. Un semn rău. O clipă mai târziu , e înlocuită de o furie atât de cumplită, că eclipsează orice altceva. Încetează să mai ţipe şi începe să tremure sub povara ei, dar în acelaşi timp ştie că furia asta nu-i aparţine. În panica lui, şi-a coborât garda în faţa pericolului şi pericolul de care se teme cel mai

tare a intrat pe uşă de parcă ar fi deja la el acasă.

Îi grăieşte: „Dacă vrei să trăieşti, se poate aranja”.

O, Pământule crud!

Urmează noi oferte, promisiuni, propuneri şi recompense. Schaffa poate avea mai multă putere, suficientă ca să lupte împotriva curentului, a durerii şi a lipsei de oxigen. Poate trăi… dar există un preţ.

Nu! Nu! Cunoaşte preţul. Mai bine să moară decât să-l plătească! Dar una e să te hotărăşti să mori şi cu totul alta să-ţi duci hotărârea la îndeplinire când mintea ţi-e cuprinsă de ceaţa morţii.

Schaffa simte o arsură în ceafă. E o arsură rece, nu ca focul care i-a cuprins nasul, pieptul şi gâtlejul. Ceva acolo se trezeşte, se încălzeşte şi îşi adună puterile, pregătindu-se pentru clipa în care rezistenţa lui se va nărui.

„Toţi facem ceea ce trebuie făcut”, răsună şoapta seducătorului şi e acelaşi raţionament pe care Schaffa l-a folosit el însuşi vreme de secole ca să-şi justifice mult prea numeroasele atrocităţi. Faci din datorie ceea ce trebuie să faci. Din dragoste de viaţă.

E suficient. Prezenţa cea rece îl înhaţă.

Puterea îi inundă mădularele. În doar câteva secunde, inima a reînceput să bată, oasele frânte s-au sudat la loc şi organele şi-au reluat funcţiile specifice, deşi cu câteva improvizaţii cauzate de lipsa oxigenului. Se răsuceşte în apă şi începe să înoate, simţind direcţia pe care trebuie s-o urmeze. Nu în sus, nu mai trebuie s-o ia în sus. Dintr-odată găseşte oxigen în apa pe care o respiră. Nu are branhii, dar, brusc, cavităţile lui pulmonare absorb mai mult decât ar trebui să poată. Oxigenul e însă puţin, insuficient pentru necesităţile corpului său. Celulele încep să-i moară, mai ales într-o anumită zonă a creierului. În mod oribil, e conştient de asta. E conştient de moartea lentă a tot ce-l face să fie Schaffa. Dar este un preţ care trebuie plătit.

Se împotriveşte, fireşte. Mânia încearcă să-l mâne

înainte, să-l ţină sub apă, dar ştie că, dacă ar face-o, tot ce e el ar muri. Aşa că înoată înainte, însă şi înspre suprafaţă, căutând cu ochi mijiţi lumina prin obscuritatea apei. Durează mult, ucigător de mult. Dar cel puţin o parte din această mânie e a lui, mânie pentru că a fost pus cu de-a sila în această postură, mânie pe el însuşi fiindcă a cedat, şi asta îl face să continue chiar şi când simte amorţeala cuprinzându-i braţele şi picioarele. Dar…

Ajunge la suprafaţă. Scoate capul deasupra apei. Se străduieşte din răsputeri să nu se panicheze în timp ce elimină apa, vomitând şi tuşind, şi trage aer în piept. E dureros. Dar, odată cu prima gură de aer, moartea încetează. Creierul şi membrele sale primesc ceea ce le trebuie. Încă îi mai joacă pete pe dinaintea ochilor, încă mai simte răceala aceea teribilă în ceafă, dar e Schaffa. Schaffa. Se agaţă de gândul ăsta, îşi înfige bine ghearele în el şi mârâie ca să alunge frigul ce dă să-i învăluie. Pe focul din adâncuri, e încă Schaffa şi nu-şi va da voie să uite asta!

(Însă pierde atâtea alte lucruri! înţelege-mă bine: acel Schaffa pe care l-am cunoscut până acum, acel Schaffa de care Damaya a învăţat să se teamă şi pe care Sienit a învăţat să-l sfideze a murit. Ceea ce rămâne este un bărbat cu obiceiul de a zâmbi des, un instinct patern deformat şi o furie care nu e în întregime a lui şi care se va afla, de acum înainte, în spatele a tot ce va face. Poate că îl vei jeli pe acel Schaffa care nu mai este. Dac-o faci, e în regulă. Cândva a făcut parte din tine.)

Reîncepe să înoate. După şapte ore - asta este puterea pe care a primit-o în schimbul amintirilor sale -, vede conul încă fumegând al Alliei desenându-se la orizont. E la o distanţă mai mare decât cel mai apropiat ţărm, dar îşi schimbă direcţia şi înoată într-acolo. Cumva ştie că acolo va găsi ajutor.

De-acum, soarele a apus demult şi domneşte întunericul. Apa e rece, îi e sete şi îl doare. Din fericire,

niciunul dintre monştrii adâncurilor nu-l atacă. Singurul pericol real e propria lui voinţă şi se întreabă dacă aceasta va ceda în lupta cu marea sau învinsă de furia rece care-i consumă mintea. Nu-l ajută nici faptul că e singur, cu excepţia stelelor nepăsătoare… şi a obeliscului. La un moment dat, privind înapoi, îl zăreşte: o formă pâlpâitoare, acum incoloră, desenată pe cerul scânteietor al nopţii. Nu pare mai departe decât atunci când l-a observat prima oară, de pe puntea navei, şi l-a ignorat concentrându-se asupra prăzii sale. Ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenţie, să-l studieze ca să vadă dacă nu se apropie, să-şi aducă aminte că până şi un cvadriinelar poate fi o ameninţare în anumite circumstanţe şi…

Se încruntă, oprindu-se o clipă şi făcând pluta pe spate. (E periculos. Oboseala îl cuprinde imediat. Puterea care îl sprijină are limitele ei.) Priveşte obeliscul. Un cvadriinelar. Cine? Încearcă să-şi amintească. Era cineva… important.

Nu. El e Schaffa. Asta e important. Începe din nou să înoate.

Când se apropie zorii, simte sub picioare un nisip negru, zgrunţuros. Iese din apă, pe jumătate împleticindu-se şi pe jumătate târându-se, ca şi cum trupul său ar fi uitat cum trebuie să se mişte pe uscat. În spatele lui, fluxul se retrage, în faţă se află un copac. Se prăbuşeşte la rădăcina lui, cuprins de ceva care aduce a somn, deşi e mai aproape de o comă.

Când se trezeşte, soarele a răsărit şi trupul îi e un atlas al durerilor: plămâni care-l ustură, membre care-l dor, pulsaţia fracturilor nevindecate ale unor oase neimportante, gât uscat, piele crăpată. (Şi o altă durere, mai profundă.) Geme şi o umbră îi cade pe faţă.

—Te simţi bine? întreabă o voce care sună cam aşa cum se simte el: aspră, uscată, joasă.

Îşi întredeschide ochii şi zăreşte un bătrân ghemuit lângă el. E un estcostier slab şi zbârcit, care şi-a pierdut

cea mai mare parte a părului alb şi creţ, mai puţin o fâşie care îi înconjoară capul chel. Privind în jos, Schaffa descoperă că se află într-un golfuleţ umbrit de copaci. Barca bătrânului a fost trasă pe nisip, nu prea departe. Din ea se iţeşte o undiţă. Copacii din golf sunt uscaţi şi nisipul de sub Schaffa e amestecat cu cenuşă. Sunt aproape de vulcanul care a fost Allia.

Cum a ajuns aici? Îşi aminteşte că a înotat. Dar cum a ajuns în apă? Partea asta nu şi-o aminteşte.

—Eu… dă să spună Schaffa înecându-se cu limba uscată şi umflată.

Bătrânul îl ajută să se ridice în şezut şi îi întinde o ploscă fără dop. Apa stătută, cu iz de piele, e cea mai dulce pe care-a băut-o vreodată. După câteva înghiţituri, bătrânul i-o ia de la buze şi Schaffa ştie că e spre binele lui, dar tot geme întinzând mâna după ea. Însă numai o dată. E suficient de puternic încât să nu se milogească.

(Golul din el nu e doar sete.)

Încearcă să se concentreze.

—Eu…

De data asta îi e mai uşor să vorbească.

—Nu ştiu dacă sunt teafăr.

—Naufragiat?

Bătrânul îşi întinde gâtul şi priveşte în jur. La o oarecare distanţă, dar perfect vizibil, se află lanţul de suliţe stâncoase pe care Sienit l-a ridicat pornind de la insulele piraţilor şi până pe continent.

—Ai fost acolo? Ce-a fost, un cutremur?

Pare imposibil ca bătrânul să nu ştie, dar pe Schaffa l-a uluit întotdeauna cât de puţine ştiu oamenii de rând despre lume. (Întotdeauna? A fost întotdeauna atât de uluit? Serios?)

—Rogălău, spune el, prea obosit ca să nimerească cele trei silabe ale cuvântului mai puţin vulgar care-i desemnează pe aceştia.

E de ajuns. Bătrânul se întunecă la chip.

—Animale împuţite! De aia-i bine să-i îneci de mici.

Clatină din cap şi se concentrează asupra lui Schaffa.

—Eşti prea solid ca să te pot duce în spate şi dacă te târăsc o să te doară. Crezi că poţi să te ridici?

Cu ceva ajutor, Schaffa reuşeşte să se ridice şi se împleticeşte până la barca bătrânului. Stă la pravă şi tremură, în timp ce bătrânul vâsleşte lăsând golfuleţul în urmă şi îndreptându-se spre sud, de-a lungul coastei. Tremură în parte de frig - acolo unde a stat culcat hainele îi sunt încă ude - şi în parte din pricina şocului care încă stăruie. Dar mai tremură şi din cu totul alte motive.

(Damaya! Îşi aminteşte, cu mari eforturi, numele şi o imagine: o copilă medlatică micuţă şi înspăimântată, al cărei chip se suprapune peste cel al unei femei medlatice înalte şi sfidătoare. Dragoste şi teamă în ochii ei, supărare în sufletul lui. A făcut-o să sufere. Trebuie s-o găsească, dar când caută acel loc din mintea lui unde ar trebui s-o simtă, nu descoperă nimic. Ea a dispărut laolaltă cu restul.)

Bătrânul flecăreşte tot drumul. Îl cheamă Litz Spinare-Lată Metter, iar Metter e o mică aşezare de pescari aflată la câţiva kilometri sud de Allia. De când s-a întâmplat nenorocirea cu Allia au tot discutat dacă să se mute sau nu, dar brusc vulcanul a intrat în adormire, aşa că poate Pământul cel Crud nu le-a pus gând rău sau cel puţin nu de data asta. Are doi copii, unul prost şi celălalt egoist, şi trei nepoţi, toţi de la fiul cel prost, însă despre care se poate spera că nu-s la fel de netoţi ca tatăl lor. Nu-s foarte înstăriţi, Metter e un com costal ca multe altele, nu-şi poate permite nici măcar un zid ca lumea, ci numai un pâlc de copaci şi nişte pari, dar oamenii fac şi ei ce pot, ştii cum e, şi o să avem grijă de tine, nu-ţi fie teamă.

(„Cum te cheamă?”, întreabă bătrânul pe undeva prin toată pălăvrăgeala aia şi Schaffa îi spune. Bătrânul îi mai cere şi alte nume, dar Schaffa nu-l are decât pe acesta. „Ce căutai acolo?” Înăuntrul lui Schaffa se cască

o tăcere adâncă, singurul răspuns.)

Satul e nespus de şubred, clădit jumătate pe uscat şi jumătate în apă, cu ambarcaţiuni de locuit şi case pe picioroange legate între ele prin cheiuri şi pontoane. Litz îl ajută pe Schaffa să coboare pe un ponton şi oamenii se adună în jurul lui. Îl ating şi el tresare, dar nu vor decât să-l ajute. Nu-s vinovaţi că în ei există atât de puţin din ceea ce i-ar trebui, încât atingerea lor i se pare nefirească. Îl împing, călăuzindu-l. Se pomeneşte sub un duş cu apă rece, nesărată, apoi e îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi o cămaşă fără mâneci, din pânză ţesută în casă. Când îşi ridică părul în timp ce se spală, lumea se miră zărind cicatricea de pe gâtul lui: groasă, cu urme de cusături, pierzându-i-se în păr. (Existenţa ei e o surpriză şi pentru el.) Oamenii se minunează la vederea hainelor lui atât de decolorate de soare, sare şi apă, încât şi-au pierdut aproape orice urmă de culoare. Par să fie gri-cafenii. (El îşi aminteşte că ar trebui să fie stacojii, dar nu şi de ce.)

Din nou apă, din cea bună. De data asta poate bea pe săturate. Mănâncă puţin. Apoi doarme ore în şir, în timp ce în străfundurile minţii lui continuă să răsune şoapte mânioase.

Când Schaffa se trezeşte e noaptea târziu şi la picioarele patului său stă un băieţel. Fitilul lămpii a fost micşorat, dar în încăpere e suficientă lumină ca să-i permită lui Schaffa să vadă că băiatul ţine în mâini hainele lui, acum spălate şi uscate. Copilul a întors pe dos un buzunar: sigurul loc din întregul veşmânt care şi-a păstrat ceva din culoarea iniţială. Stacojiu.

Schaffa se ridică într-un cot. E ceva la băiatul ăsta… poate.

—Bună!

Băiatul seamănă atât de mult cu Litz, încât, cu numai câteva decade care să-i rideze faţa şi să-i rărească părul, ar putea trece drept geamănul bătrânului. Dar în ochii lui e o speranţă disperată care ar părea nepotrivită pe

chipul lui Litz. Litz îşi cunoaşte locul în lume. Pe băiatul ăsta, care are poate unsprezece-doisprezece ani, suficient ca să fie confirmat de comul său… ceva l-a făcut să plutească în derivă şi Schaffa crede că ştie ce anume.

—Asta-i a ta, spune băiatul ridicând haina.

—Da.

—Eşti un Gardian?

O străfulgerare scurtă, aproape o amintire.

—Ce-i aia?

Băiatul pare la fel de confuz pe cât se simte Schaffa. Mai face un pas către pat şi se opreşte. (Vino mai aproape. Mai aproape.)

—Se spune că nu-ţi aduci aminte de nimic. Că eşti norocos că mai trăieşti.

Băiatul îşi linge buzele nesigur:

—Gardienii… păzesc.

—Ce anume păzesc?

Băiatul e atât de uluit, că uită să se mai teamă. Se apropie şi mai mult.

—Orogenii. Adică… îi aperi pe oameni de ei. Ca să nu facă rău nimănui. Şi îi aperi şi pe ei de oameni. Aşa spun poveştile.

Schaffa se ridică în capul oaselor, trecându-şi picioarele peste marginea patului. Rănile aproape că nu-l mai dor, pentru că puterea mânioasă dinăuntrul lui i-a vindecat carnea mai iute decât ar fi normal. Se simte chiar bine, cu excepţia unui lucru.

—Păzesc orogenii, spune el îngândurat. Asta fac eu?

Băiatul râde nervos, deşi zâmbetul îi piere cu iuţeală. E foarte speriat, dar nu de Schaffa.

—Oamenii îi omoară pe orogeni, spune el încet. Când îi descoperă. Dacă nu sunt însoţiţi de un Gardian.

—Aşa fac?

Pare cam necivilizat din partea lor. Apoi îşi aminteşte şirul de suliţe de piatră care traversează oceanul şi convingerea sa fermă că au fost opera unui orogen. „De

aia-i bine să-i îneci de mici”, a zis Litz.

„Ei, pe ăsta l-aţi ratat”, gândeşte Schaffa şi se vede silit să-şi reprime un râs isteric.

—Nu vreau să fac rău nimănui, spune băiatul. Dar într-o zi o s-o fac fără… fără pregătire. Am fost cât pe ce s-o fac când s-a trezit vulcanul ăla. Mi-a fost greu să mă abţin.

—Dac-ai fi făcut-o, asta te-ar fi ucis şi pe tine şi probabil pe mulţi alţii. Un punct fierbinte e mult prea instabil ca să-l poţi potoli tu, spune Schaffa, apoi clipeşte nedumerit.

Cum de ştie una ca asta?

Băiatul se luminează la faţă.

—Deci ştii!

Se apropie, se ghemuieşte la picioarele lui şi-i şopteşte:

—Te rog, ajută-mă! Cred că mama… cred că m-a văzut când vulcanul… Am încercat să mă comport normal, dar *n-am putut.* Cred că ştie. Dacă-i spune bunicului…

Icneşte brusc, ca şi cum ar fi rămas fără aer. De fapt, îşi reprimă un hohot de plâns, dar mişcarea e asemănătoare.

Schaffa ştie ce simţi când te îneci. Întinde mâna şi mângâie părul ca un fuior al băiatului, lăsându-şi degetele să stăruie pe ceafă.

—Am ceva de făcut, spune el, pentru că aşa este.

În fond, furia care şopteşte în mintea lui are un ţel şi acesta a devenit şi ţelul său. „Adună-i, antrenează-i, transformă-i în arme cum le e menirea.”

—Dacă te iau cu mine, vom călători foarte departe de aici. N-o să-ţi mai vezi niciodată familia.

Băiatul priveşte în altă parte şi spune cu amărăciune:

—Dac-ar afla, m-ar omorî.

—Aşa-i.

Schaffa îşi apasă cu blândeţe degetele pe ceafa băiatului, extrăgând din el cea dintâi doză de ceva. Ce?

Nu-şi poate aminti cum se numeşte. Poate că n-are nume. Contează numai că există şi că e ceva de care el are nevoie. Ştie cumva că se poate agăţa, cu ajutorul ei, mai strâns de rămăşiţele zdrenţuite ale celui care este. (Care a fost.) Aşa că ia şi prima înghiţitură este ca o gură de apă dulce, neaşteptată, printre galoane de sare. Tânjeşte să soarbă tot şi se întinde după restul la fel de însetat ca după plosca lui Litz, deşi, din acelaşi motiv, se sileşte să se oprească. Poate să reziste cu ceea ce are deja şi, dacă se va dovedi răbdător, băiatul îi va oferi mai mult ceva mai târziu.

Da. Mintea îi e mai limpede acum. În ciuda şoaptelor, îi e mai uşor să gândească. Are nevoie de băiatul ăsta şi de alţii ca el. Trebuie să plece în căutarea lor şi, cu ajutorul lor, poate ajunge la…

…la…

…asta e! Nu totul e clar. Unele lucruri nu şi le va aminti niciodată. Va trebui să se descurce aşa.

Băiatul îi cercetează chipul. În timp ce Schaffa a încercat să adune laolaltă fragmentele identităţii sale, băiatul s-a luptat cu propriul viitor. Sunt făcuţi unul pentru altul.

—Vin cu tine, spune băiatul, care, din câte s-ar părea, şi-a petrecut ultimul minut cu impresia că ar avea de ales. Oriunde. Nu vreau să fac rău nimănui. Nu vreau să mor.

Schaffa zâmbeşte pentru prima oară din acel moment, la bordul unei nave, cu câteva zile în urmă, când era altcineva. Mângâie din nou capul băiatului.

—Eşti bun la suflet. O să te ajut cum pot.

Încordarea băiatului piere pe loc. Ochii i se umplu de lacrimi.

—Du-te şi adună-ţi câteva lucruri pentru drum. O să discut cu părinţii tăi.

Cuvintele i se desprind cu uşurinţă de pe buze, în mod firesc. Le-a mai rostit, deşi nu-şi aminteşte când. îşi aduce însă aminte că uneori lucrurile nu decurg atât de

bine pe cât spune el.

Băiatul îi mulţumeşte în şoaptă, apucă genunchiul lui Schaffa şi i-l strânge de parcă astfel mulţumirile şi-ar atinge mai repede ţinta, apoi pleacă în fugă. Schaffa se ridică în picioare fără grabă. Băiatul a lăsat uniforma decolorată, aşa că o îmbracă din nou şi degetele lui îşi amintesc cum să şi-o potrivească pe trup. Ar trebui să aibă şi o mantie, dar aceasta a dispărut. Nu-şi aminteşte unde. Când înaintează, o oglindă aflată pe unul dintre pereţi îi atrage atenţia, făcându-l să se oprească. Se înfioară din nou, de data asta nu de plăcere.

Nu-i în regulă. Nu-i deloc în regulă. Părul îi e pleoştit şi uscat după ce a suferit ravagiile soarelui şi ale sării. Ar trebui să fie negru şi strălucitor, dar e fragil, ars şi fără luciu. Uniforma atârnă pe el, căci şi-a consumat propria substanţă ca să aibă rezerve pentru efortul de a ajunge la ţărm. Culoarea uniformei nu e nici ea în regulă şi nu îl ajută să-şi reamintească cine a fost, cine ar trebui să fie. Iar ochii…

„Pământule crud”, îşi spune privind irisurile aproape albe, ca de gheaţă. Nu ştia că ochii lui arată aşa.

O scândură a podelei trosneşte lângă uşă şi ochii lui stranii se abat într-acolo. Mama băiatului stă în prag, clipind mărunt în lumina lămpii pe care o ţine în mână.

—Schaffa, spune ea. Mi s-a părut că te-ai trezit. Şi Eitz?

Probabil aşa-l cheamă pe băiat.

—A venit să-mi aducă astea, spune Schaffa atingându-şi hainele.

Femeia intră în încăpere.

—Aha, spune ea. Acum, că sunt uscate şi curate, par a fi o uniformă.

Schaffa încuviinţează.

—Am aflat ceva nou despre mine. Sunt Gardian.

Ea face ochii mari.

—Adevărat? spune privindu-l suspicioasă. Eitz te-a deranjat!

—N-a fost niciun deranj, spune Schaffa zâmbindu-i ca s-o liniştească.

Din motive de neînţeles, încruntarea femeii se adânceşte. Ei, asta e, probabil că fermecarea oamenilor se numără printre lucrurile pe care le-a uitat. Se răsuceşte şi se apropie, iar ea face un pas înapoi. El se opreşte, amuzat de frica ei.

—Şi el a aflat ceva despre sine. O să-l iau cu mine.

Ochii femeii se măresc. Buzele i se frământă fără să scoată un sunet, apoi strânge din fălci.

—Ştiam eu!

—Ştiai?

—N-am vrut să ştiu.

Înghite cu greutate şi mâna i se crispează. Flacăra micii lămpi tremură la fiecare nouă emoţie care o încearcă.

—Nu-l lua. Te rog!

Schaffa îşi înclină capul.

—De ce nu?

—Asta l-ar băga în mormânt pe taică-su.

—Nu pe bunicul lui?

Schaffa se mai apropie cu un pas. (Mai aproape.)

—Nu pe unchii, mătuşile şi verii lui? Nu pe tine?

Ea tresare din nou.

—Eu… nu ştiu ce anume simt în clipa asta, spune clătinând din cap.

—Biata, biata de tine, rosteşte Schaffa cu blândeţe.

Şi compasiunea asta e automată. Se simte profund întristat.

—Dar dacă nu-l iau cu mine, cum o să-l aperi de ceilalţi?

—Ce?

Femeia îl priveşte pe Schaffa surprinsă şi alarmată. E posibil să nu se fi gândit niciodată la asta? S-ar părea că nu.

—Să-l apăr *pe el?*

Faptul că poate pune o asemenea întrebare, înţelege

Schaffa, este o dovadă că femeia nu e la înălţimea însărcinării ei.

Aşa că el oftează şi, clătinând din cap ca pentru a-şi exprima regretul, ridică un braţ de parcă ar vrea să o ia pe după umeri. Ea se mai destinde şi nu observă că de fapt braţul lui îi înconjoară gâtul. Apoi degetele lui îi ating ceafa şi femeia înţepeneşte subit.

—Ce…

Şi cade jos, moartă.

Schaffa priveşte nedumerit trupul prăbuşit pe podea. Preţ de o clipă e năucit. Chestia asta trebuia să se întâmple? Apoi - cu mintea reîmprospătată de acea picătură de ceva pe care ea i-a oferit-o, o cantitate atât de mică prin comparaţie cu ceea ce posedă Eitz - înţelege. Nu poate să procedeze aşa decât cu orogenii, care au suficient cât să dea şi la alţii. Femeia era probabil o odihnită. Dar Schaffa se simte mai bine. De fapt…

„Mai ia”, şopteşte furia din mintea lui. „Ia-i şi pe ceilalţi. Sunt o ameninţare pentru băiat şi asta e o ameninţare pentru tine.”

Da. Pare o idee bună.

Aşa că Schaffa se ridică şi porneşte prin casa tăcută şi întunecată, atingându-i pe rând pe toţi membrii familiei lui Eitz şi devorându-i bucată cu bucată. Cei mai mulţi nici nu se trezesc. Fiul cel netot are mai mult de oferit decât ceilalţi, era aproape un orogen. (Aproape un Gardian.) Litz îi oferă cel mai puţin, poate pentru că e bătrân sau poate pentru că e treaz şi se împotriveşte când Schaffa îi acoperă cu palma gura şi nasul. Încearcă chiar să-l înjunghie pe Schaffa cu un cuţit pescăresc pe care-l scoate de sub pernă. Ce păcat că trebuie să îndure o asemenea spaimă! Schaffa îi suceşte brusc capul pentru a ajunge la ceafă. Nu remarcă trosnetul decât când fluxul acelui ceva care se scurge din Litz se diminuează şi devine inutilizabil. Ah, da, îşi aminteşte cu întârziere Schaffa, chestia nu funcţionează cu morţii. Pe

viitor o să fie mai atent.

Dar acum, că durerea stăruitoare din el a amuţit, se simte mult mai bine. Se simte… nu complet. Nu se va mai simţi niciodată aşa. Dar cu o atât de mare parte a lui ocupată de o altă prezenţă, orice palmă de teritoriu recâştigat e o binecuvântare.

—Sunt Schaffa Gardian… Garant? murmură el nedumerit când îşi aminteşte, în cele din urmă, ultimul nume.

Ce com e Garant? Nu-şi aminteşte. E totuşi bucuros că şi-a recuperat numele.

—N-am făcut decât ce era necesar. Ceea ce e în interesul lumii întregi.

Cuvintele sunt adevărate, o simte. Da. îi trebuia această motivaţie, care i se cuibăreşte grea ca plumbul în străfundul minţii; e uimitor că n-a avut aşa ceva mai înainte. Şi acum?

—Acum am treabă.

Eitz îl găseşte în camera de zi. Băiatul e agitat, cu răsuflarea tăiată şi ţine un săculeţ în mână.

—Te-am auzit vorbind cu mama. I-ai… spus?

Schaffa îngenunchează ca să fie la acelaşi nivel cu băiatul
şi îl prinde de umeri.

—Da. A spus că nu ştie ce anume simte şi n-a mai adăugat nimic.

Chipul lui Eitz se schimonoseşte. Aruncă o privire către coridorul ce duce spre camerele adulţilor. Toţi cei aflaţi de-a lungul acelui coridor sunt morţi. Uşile sunt închise şi e linişte. Schaffa i-a lăsat însă în viaţă pe fraţii şi verii lui Eitz, pentru că, la urma urmelor, nu e un monstru.

—Pot să-mi iau la revedere de la ea? întreabă încet Eitz.

—Cred că e prea periculos, spune Schaffa.

E sincer. Nu vrea să fie silit să-l ucidă deja pe băiat.

—E bine să lucrezi curat. Vino! Acum mă ai pe mine şi

eu n-o să te părăsesc niciodată.

Băiatul clipeşte la auzul acestor cuvinte, apoi se îndreaptă şi încuviinţează nesigur. E prea mare şi vorbele astea nu ar fi trebuit să aibă o asemenea putere asupra lui. Schaffa bănuieşte că au avut efect pentru că Eitz şi-a petrecut ultimele câteva luni temându-se de propria familie. E o nimica toată să influenţezi o minte însingurată şi atât de epuizată. Şi nici nu-i o minciună.

Lasă în urmă casa pe jumătate moartă. Schaffa ştie că ar trebui să-l ducă pe băiat… undeva. Într-un loc cu ziduri de obsidian şi zăbrele poleite, care va pieri într-un foc devastator peste zece ani, deci poate e bine că este prea confuz ca să-şi amintească unde se află acesta. Oricum, şoaptele mânioase au început să-l călăuzească în altă direcţie. Înspre sud. Undeva unde are treabă.

Îşi pune mâna pe umărul lui Eitz ca să-l aline sau poate ca să-şi găsească el însuşi alinare. Pornesc împreună prin bezna ce precede zorii.

*

„Nu vă lăsaţi înşelaţi. Gardienii sunt mult, mult mai străvechi decât Vechiul Sanze şi nu lucrează pentru noi.”

Ultimele cuvinte ale împăratului Mutshatee, consemnate înaintea execuţiei sale

4
Primeşti o provocare

După ce ai chemat obeliscul te simţi obosită. Revii în camera ta ca să te întinzi vreo jumătate de minut pe salteaua goală pe care ai primit-o odată cu apartamentul şi adormi atât de repede, încât nici nu-ţi dai seama. În toiul nopţii - sau aşa susţine ceasul tău biologic, deşi pereţii strălucesc cu aceeaşi intensitate - deschizi ochii cu impresia că nu a trecut decât o clipă. Dar Hoa e ghemuit alături de tine, părând să doarmă cu adevărat de data asta, o auzi pe Tonkee sforăind încet în camera de alături şi te simţi mai bine ca până acum, deşi ţi-e foame. Pentru prima oară în ultimele săptămâni, eşti odihnită.

Foamea te mână jos din pat şi în sufrageria apartamentului. Pe masă e un săculeţ din cânepă, căpătat probabil de Tonkee, deschis parţial şi dând la iveală ciuperci, o grămăjoară de fasole uscată şi alte bucate din rezervele de hrană. Aşa-i: odată acceptaţi ca membri ai Castrimei, aveţi dreptul la raţii din depozitele comului. Niciunul dintre alimente nu poate constitui o gustare, poate cu excepţia ciupercilor, însă acestea sunt dintr-un soi cum n-ai mai văzut şi anumite specii de ciuperci trebuie gătite ca să fie comestibile. Te simţi ispitită, dar… e Castrima soiul de com care le-ar da nou-veniţilor alimente periculoase fără să-i prevină?

Hm. Bine. Îţi aduci rucsafugul, scotoceşti în el după restul proviziilor cu care ai sosit în Castrima şi iei o cină compusă din portocale uscate, coji de pâine şi o bucată de pastramă rea la gust pe care ai cumpărat-o din ultimul com prin care ai trecut şi care, bănuieşti tu, e din carne de şobolan de hidroţeavă. Mâncare e tot ceea

ce te hrăneşte, după cum spun loriştii.

Tocmai ai înghiţit pastrama şi stai somnoroasă, întrebându-te cum e posibil ca simpla convocare a unui obelisc să te stoarcă astfel de puteri - de parcă ar exista vreun aspect legat de obeliscuri care să poată fi descris folosind adjectivul „simplu” -, când devii conştientă de un scrâşnet ascuţit şi ritmic ce răsună afară. Decizi pe loc să-i ignori. În comul ăsta nimic n-are sens. Cel mai probabil îţi vor trebui săptămâni sau poate chiar luni să te obişnuieşti cu zgomotele lui stranii. (Luni! Ai renunţat atât de uşor la Nassun?) Aşadar, continui să căşti, ignorând sunetul, deşi devine tot mai puternic şi răsună tot mai aproape, şi eşti gata să te ridici şi să te duci iar la culcare când îţi dai seama, cu întârziere, că ceea ce auzi sunt *ţipete.*

Încruntându-te, te duci la uşa apartamentului şi tragi în lături draperia subţire. Nu eşti din cale afară de îngrijorată: sessapinealele tale nici măcar n-au tresărit şi, oricum, dacă o să aibă loc vreodată un cutremur, toată lumea din Castrima de Jos va fi moartă, indiferent cât de repede îşi va părăsi locuinţele. Afară, o mulţime de oameni îşi văd de treburile lor. O femeie trece pe lângă uşa ta cărând un coş mare, plin cu ciuperci ca acelea pe care ai fost cât pe ce să le mănânci. Te salută neatentă şi puţin lipseşte să-şi verse încărcătura când, încercând să se întoarcă în direcţia zgomotului, e gata să se lovească de un bărbat care împinge o ladă de gunoi pe roţi şi cu capac, care provine probabil de la latrine şi duhneşte până la ceruri. Fiind un com care nu a adoptat un ciclu oficial zi-noapte, Castrima nu doarme practic niciodată şi ştii că munca se desfăşoară în şase schimburi, nu în trei ca de obicei, pentru că ai fost repartizată într-unul dintre ele. N-o să înceapă decât la amiază - la al doisprezecelea clopot, cum spun oamenii din Castrima -, când ar trebui să te duci la forjă în căutarea unei femei pe nume Artith.

Dar toate astea nu contează, căci printre cristalele

crescute la nimereală ale Castrimei zăreşti un mic pâlc de oameni apărând în gura dreptunghiulară a tunelului care serveşte drept intrare în geodă. Aleargă purtând o altă persoană şi aceasta e cea responsabilă cu ţipatul.

Chiar şi atunci te simţi ispitită să ignori totul şi să te întorci la culcare. E un Anotimp. Oamenii mor. Nu poţi face nimic în privinţa asta. Nici măcar nu-s oamenii tăi. N-ai niciun motiv să-ţi pese de ei.

Apoi cineva urlă „Lerna!" şi în glasul lui e o asemenea panică încât tresari. Din balconul tău vezi cristalul lătăreţ şi cenuşiu care adăposteşte apartamentul lui Lerna, aflat la trei cristale depărtare şi puţin mai jos decât al tău. Draperia care-i ţine loc de uşă e smucită în lături şi el iese în grabă, îmbrăcându-şi cămaşa în timp ce coboară în fugă treptele cele mai apropiate. Se îndreaptă către infirmerie, direcţie în care pare să alerge şi pâlcul de oameni panicaţi.

Din motive pe care nu le-ai putea numi, priveşti peste umăr, către intrarea apartamentului tău. Tonkee, care are somnul greu, nu a ieşit afară, dar Hoa e acolo, nemişcat ca o statuie, privindu-te. Expresia de pe chipul lui te face să te încrunţi. Nu pare capabil să adopte masca împietrită şi lipsită de emoţii a celor din neamul lui, poate pentru că faţa lui nu e din piatră. Indiferent de explicaţie, cel dintâi lucru pe care i-l citeşti pe chip e… mila.

În clipa următoare, ai ieşit din apartament şi alergi către nivelul solului aproape fără să te gândeşti. (Fugind, îţi spui că mila de pe chipul unui mâncător de piatră deghizat te-a pus în mişcare aşa cum n-au putut-o face ţipetele unui seamăn de-al tău. Aşa un monstru eşti.) Castrima e frustrant de încâlcită, ca întotdeauna, dar de data asta te ajută faptul că şi alţii au început să alerge pe poduri şi pasarele în direcţia necazului, aşa că te poţi lăsa purtată de curent.

Când ajungi, în jurul infirmeriei s-a adunat deja o mică gloată, cei mai mulţi învârtindu-se de colo colo

animaţi de curiozitate, îngrijorare sau nelinişte. Lerna şi oamenii care îşi cară camaradul rănit au intrat şi acum este evident ce anume reprezintă zgomotul acela îngrozitor: urletul sfâşietor al cuiva căzut pradă unei suferinţe cumplite, o suferinţă de neîndurat pe care este totuşi nevoit s-o îndure.

Dacă începi să-ţi faci loc prin mulţime ca să intri în infirmerie, n-o faci intenţionat. Nu ştii nimic despre primul ajutor… dar la durere te pricepi. Spre surprinderea ta însă, oamenii îţi aruncă mai întâi priviri nervoase, dar apoi clipesc şi ţi se feresc din drum. Observi că aceia care nu reacţionează sunt traşi la o parte şi cei care au făcut ochii mari la vederea ta le explică ceva repede şi pe şoptite. Aha! În Castrima s-a dus vestea despre tine.

Apoi ajungi în infirmerie şi eşti cât pe ce să fii doborâtă de o sanzedă care trece în fugă pe lângă tine ducând un soi de seringă. în mod clar un asemenea comportament nu poate fi sigur. O urmezi până lângă un pat unde şase persoane îl imobilizează pe cel care ţipă. Când una dintre ele îşi schimbă puţin poziţia, apuci să zăreşti faţa celui din pat: nu e cineva cunoscut. Doar un medlatic oarecare, care tocmai a fost la suprafaţă dacă e să judeci după stratul de cenuşă ce-i acoperă pielea, hainele şi părul. Femeia cu seringa împinge pe altcineva la o parte şi administrează conţinutul. O clipă mai târziu, bărbatul se cutremură din tot trupul şi gura începe să i se închidă uşor. Ţipătul lui se stinge încet-încet. Încet. Se mai cutremură o dată cu putere, zgâlţâindu-i pe cei care îl ţin. Apoi, din fericire, bărbatul îşi pierde, în sfârşit, cunoştinţa.

Tăcerea e aproape asurzitoare. Lerna şi vindecătoarea sanzedă continuă să lucreze, deşi cei care l-au imobilizat pe bărbat se trag îndărăt privindu-se unii pe alţii de parcă s-ar întreba ce să mai facă acum. În acest moment de confuzie tăcută nu poţi să nu arunci o privire către partea din spate a încăperii, unde e

Alabastru, în continuare neobservat de noii oaspeţi ai infirmeriei. Măncătoarea lui de piatră stă tot unde ai văzut-o ultima oară, deşi privirea ei e aţintită asupra dramei voastre. Pe deasupra paturilor zăreşti chipul lui Alabastru. Ochii lui îi întâlnesc pe ai tăi, apoi se mută în altă parte.

Atenţia îţi este atrasă din nou de bărbatul care zace pe pat, căci câţiva dintre cei care îl înconjoară tocmai au făcut un pas în spate. La început nu-ţi dai seama care e problema, numai că pantalonii lui par uzi în câteva locuri, unde s-a format o crustă de noroi şi de cenuşă. Umezeala nu e roşie, nu e sânge, dar simţi un miros pe care nu l-ai putea descrie. De carne în saramură. De grăsime încinsă. Cizmele i-au fost scoase, dezgolindu-i picioarele care încă mai zvâcnesc spasmodic, cu degetele răsfirate refuzând să se destindă până şi în stare de inconştienţă. Lerna îi taie cu o foarfecă unul dintre crăcii pantalonilor. Primul lucru pe care-l remarci când dezlipeşte ţesătura umedă sunt micile emisfere albăstrui presărate ici şi colo pe pielea bărbatului, fiecare de cinci centimetri în diametru şi doi centimetri în înălţime, lucioase şi nefireşti în carnea ce le înconjoară. Sunt zece sau cincisprezece. Fiecare se află în centrul unui petic de carne umflată, roz-cafenie, cam cât un lat de palmă. La început crezi că gâlmele acelea sunt nestemate. Aşa par, cu albastrul lor metalic, frumos.

„Futu-i”, zice cineva cu vocea stinsă din pricina şocului, apoi altcineva spune: „Ce rugina mă-sii?” În spatele tău, altcineva îşi face loc în infirmerie, după o scurtă ceartă cu oamenii care au blocat intrarea. Se opreşte lângă tine şi când priveşti o descoperi pe Ykka făcând ochii mari de şoc şi de scârbă, înainte să-şi pună pe chip masca inexpresivităţii. Apoi întreabă, pe un ton suficient de aspru ca să-i smulgă pe oameni din transă:

—Ce s-a întâmplat?

(Observi, cu întârziere sau poate taman la timp, că în

încăpere se mai află o mâncătoare de piatră, nu departe de scena acestei drame. O cunoşti; e roşcata care te-a întâmpinat alături de Ykka la sosirea în Castrima. Acum o urmăreşte pe Ykka cu aviditate, dar ocazional privirea ei de piatră se abate şi asupra ta. Brusc, devii nespus de conştientă că Hoa nu te-a urmat când ai părăsit apartamentul.)

—Patrula din perimetrul exterior, îi spune Ykkăi un alt medlatic acoperit de cenuşă.

E prea scund ca să fie o Spinare-Latră. Poate e unul dintre noii Vânători. Ocoleşte grupul de lângă pat cu ochii aţintiţi asupra Ykkăi, de parcă ea e singurul lucru care-l împiedică să-i privească pe rănit până când o să-şi piardă minţile.

—Eram lângă cariera de s-s-sare, pentru că ne-am zis că ar fi un loc bun de vânătoare. Era o dolină lângă un canal. Beled… nu ştiu. A dispărut. Mai întâi i-am auzit pe amândoi urlând, dar nu mi-am dat seama de ce. Eram în susul pârâului, cercetam nişte urme de animale. Când am ajuns la ei nu mai era decât Terteis, care părea că vrea să se caţăre afară din cenuşă. L-am ajutat să iasă, dar chestiile alea erau deja pe el şi altele i se târau pe încălţări şi a trebuit să i le tai…

Un şuierat te face să-ţi smulgi privirea de la cel care vorbeşte. Lerna îşi scutură mâna, ţinându-şi degetele ţepene de parcă l-ar durea.

—Dă-mi forcepsul, mânca-l-ar rugina, îi spune el altui bărbat care tresare şi se întoarce să execute ordinul.

Nu l-ai mai auzit niciodată pe Lerna înjurând.

—E un soi de băşică, spune sanzeda care i-a făcut injecţia bărbatului.

Nu pare convinsă. Îi vorbeşte lui Lerna încercând mai degrabă să-l convingă pe el decât pe sine. (Încruntat, Lerna continuă să pipăie cu mâna teafără marginile arsurilor şi n-o ia în seamă.)

—Asta trebuie să fie. A căzut într-un crater cu aburi, un gheizer sau vreo conductă geo veche şi ruginită.

Ceea ce ar face ca gândacii să fie o coincidenţă.

—… sau m-ar fi prins şi pe mine, continuă cu vocea dogită celălalt Vânător. Am crezut că gaura aia era doar cenuşă afânată, dar de fapt era … nu ştiu ce era. Ca un muşuroi de furnici.

Vânătorul înghite în sec şi strânge din fălci.

—Pe ceilalţi n-am putut să-i dau jos de pe el, aşa că l-am adus aici.

Ykka strânge din buze, dar îşi suflecă mânecile şi înaintează, făcându-şi drum printre oamenii şocaţi.

—Înapoi! se răsteşte ea. Dacă nu aveţi de gând să daţi o mână de ajutor, măcar nu staţi în cale, înghiţi-v-ar pământul!

Unii dintre gură-cască încep să-i tragă pe alţii la o parte. Cineva dă să apuce unul dintre obiectele acelea ca nişte nestemate şi să-l desprindă din came, dar îşi retrage mâna ţipând, cum a făcut şi Lerna. Obiectul se schimbă: două fragmente ale suprafeţei sale albastre şi strălucitoare se desprind şi se ridică, apoi se lasă la loc şi deodată ceva în mintea ta se schimbă. Nu e o nestemată, e un gândac, un soi de cărăbuş, iar învelişul acela iridescent e carapacea. În clipa în care şi-a ridicat elitrele ai văzut că trupul rotund e transparent, iar înăuntrul lui ceva saltă şi bolboroseşte. Poţi să sessizezi căldura chiar din locul unde eşti, fierbinte ca un gheizer. În jurul insectei, carnea bărbatului fumegă.

Cineva îi dă lui Lerna un forceps şi el încearcă să desprindă un cărăbuş. Elitrele acestuia se ridică şi un jet subţire împroaşcă degetele lui Lerna. Ţipă, scapă forcepsul şi se trage înapoi.

—Acid! spune cineva.

Altcineva îl prinde de mână încercând să şteargă cât mai repede substanţa, dar tu ştii ce este încă dinainte ca Lerna să spună gâfâind:

—Nu! E apă. Apă opărită.

—Aveţi grijă, zice cu întârziere celălalt Vânător.

Observi un şir de băşici pe una dintre mâinile lui. Mai

observi că nu se uită la masa de operaţie sau la oamenii din încăpere.

Spectacolul e prea oribil ca să-l priveşti. Nenorociţii ăia de gândaci îl fierb pe bărbat până o să-l ucidă. Dar când îţi muţi privirile vezi că Alabastru e din nou cu ochii pe tine. Alabastru care e la rândul lui acoperit de arsuri, dar care *ar trebui să fie mort.* Nimeni nu poate să stea lângă epicentrul unei fisuri în erupţie, mare cât continentul, şi să se aleagă numai cu arsuri de gradul trei ici şi colo. De fapt, el ar trebui să fie cenuşă împrăştiată pe străzile topite ale Yumenesului.

Înţelegi toate astea în timp ce el te priveşte, în aparenţă neafectat de faptul că un alt bărbat trece prin proba focului. E o indiferenţă familiară, specifică Epicentrului. E indiferenţa care apare după prea multe trădări, prea mulţi prieteni pierduţi fără un motiv întemeiat, prea multe atrocităţi „prea cumplite ca să le priveşti”, dar la care totuşi ai asistat.

Şi totuşi. Orogenia lui Alabastru are o putere necamuflată, o precizie de diamant şi o familiaritate atât de dureroasă, încât eşti silită să închizi ochii şi să alungi amintirea punţii unei nave în mişcare, a unui drum suspendat singuratic, a unei insule stâncoase şi bătute de vânturi. Torul pe care îl creează este devastator de strâmt, cu o lăţime de abia doi centimetri, atât de discret, încât nu-i poţi depista epicentrul cât o gămălie de ac. E în continuare mai bun decât tine.

Apoi auzi o exclamaţie. Deschizi ochii şi vezi tremurul unuia dintre gândaci, şuierând ca un ceainic încins şi apoi încremenind. Picioarele lui, care fuseseră înfipte în carnea fiartă din jur, se desprind. E mort.

Dar auzi un geamăt stins şi orogenia se disipează. Priveşti către Alabastru şi-l vezi ghemuit, cu capul în piept. Mâncătoarea lui de piatră se ghemuieşte încet lângă el şi ceva din postura ei indică îngrijorare, chiar dacă faţa ei e placidă ca întotdeauna. Mâncătoarea de piatră cu părul roşcat - exasperată, decizi în sinea ta să-i

zici Rubinia - îl priveşte şi ea.

Deci aşa se face. Întorcându-te din nou către bărbat, îl zăreşti pe Lerna contemplând fascinat gândacul îngheţat, îşi ridică ochii plimbându-şi-i prin încăpere, se împiedică de privirea ta şi se opreşte. Vezi întrebarea din ei şi dai să datini din cap: nu, nu tu ai îngheţat gândacul. Dar nu asta-i întrebarea care trebuie pusă şi poate că el nu asta te întreabă. Nu vrea să ştie dacă tu ai făcut-o. Vrea să ştie dacă o *poţi* face.

Lerna, Hoa, Alabastru: s-ar părea că azi e ziua în care eşti călăuzită de priviri tăcute şi sugestive.

Înaintezi şi-ţi pui sessapinealele la treabă: punctele fierbinţi ale insectelor par nişte cratere geotermale. În trupuşoarele lor e multă presiune controlată. Aşa fac apa să fiarbă. Din obişnuinţă, întinzi o mână către om, pentru ca toată lumea să îşi dea seama că faci ceva şi auzi o înjurătură, un şuierat, paşi precipitaţi şi trupuri care se înghesuie, pe măsură ce oamenii se retrag din preajma ta şi a torului pe care l-ai putea crea. Ce proşti! Nu ştiu că ai nevoie de tor numai când trebuie să extragi căldură din mediul înconjurător? Gândacii au din belşug ce-ţi trebuie. Dificultatea va fi să reuşeşti să extragi numai de la ei, nu şi din carnea încinsă a bărbatului.

Mâncătoarea de piatră a Ykkăi face încet un pas înainte. Nu-i vezi mişcarea, ci mai degrabă i-o sessizezi: e ca un munte alunecând spre tine. Apoi Rubinia se opreşte, căci, deodată, un alt munte i-a tăiat calea: e Hoa, nemişcat, emanând o tăcere îngheţată. De unde-a apărut? Nu ai timp acum să te gândeşti la făpturile astea.

Începi încet, folosindu-ţi în egală măsură ochii şi sessapinealele ca să îţi dai seama unde trebuie să te opreşti… dar Alabastru ţi-a arătat cum se face. Îţi alimentezi torul din trupuşoarele lor încinse, la fel ca el, luându-i la rând. Pe măsură ce o faci, plesnesc cu un şuierat sonor, violent, iar unul dintre ei chiar ţâşneşte din rană, propulsat de-a curmezişul camerei. (Oamenii

se feresc din calea lui chiar mai repede decât din calea ta.) Şi apoi s-a terminat.

Toţi se holbează la tine. O priveşti pe Ykka. Respiri precipitat, pentru că o concentrare atât de precisă a puterii e mult, mult mai grea decât să muţi un deluşor.

— Ai ceva ce trebuie zguduit?

Ea te priveşte nedumerită, dar sessizează ce vrei să spui. Te apucă de braţ. Are loc o… ce? O inversare. O redirijare spre exterior a forţei, aşa cum ai face cu un obelisc, numai că aici nu e obelisc şi nu tu eşti cea care o redirijează, deşi e orogenia ta. Deodată, de afară se aud exclamaţii care te fac să arunci o privire prin uşa infirmeriei. Infirmeria e construită, nu cioplită, într-unul dintre cristalele gigantice ale geodei, aşa că interiorul ei e luminat numai de lămpi electrice. Afară însă, prin intrarea fără draperie, vezi că strălucirea cristalelor geodei s-a amplificat în mod vizibil în tot comul.

O priveşti pe Ykka. Înclină din cap în direcţia ta, un gest pragmatic, colegial, ca şi cum ar trebui să înţelegi ce a făcut, ca şi cum ai putea să te simţi confortabil după ce ai văzut o sălbăticiune făcând ceva ce un orogen care poartă inelele Epicentrului nu poate. Apoi Ykka înaintează şi ia un alt forceps ca să dea o mână de ajutor. Lerna încearcă din nou să extragă un gândac, în ciuda degetelor lui opărite, şi de data asta acesta se desprinde. O trompă cât el de lungă iese din carnea fiartă şi… nu mai poţi să priveşti restul.

(Cu coada ochiului, o zăreşti din nou pe Rubinia. Acum îi zâmbeşte Ykkăi, ignorându-l pe Hoa, care stă între voi doi nemişcat ca o statuie. Buzele ei sunt uşor depărtate. Întrezăreşti scânteierea dinţilor. Decizi să nu te gândeşti la asta.)

Aşa că te retragi în fundul infirmeriei şi te aşezi lângă grămada de perniţe pe care şade Alabastru. Stă în continuare ghemuit, cu răsuflarea şuierătoare ca nişte foaie, deşi mâncătoarea de piatră l-a prins de umăr cu o mână ca o menghină, împiedicându-l să se prăbuşească.

Abia acum observi că îşi apasă pe pântece ciotul uneia dintre mâini şi… o, Pământule! Piatra cenuşiu-cafenie care îi acoperise numai încheietura mâinii drepte a avansat acum până la cot.

El îşi ridică privirea. O peliculă de sudoare îi face chipul să strălucească. Arată epuizat, de parcă ar fi potolit un alt supervulcan, deşi măcar de data asta e conştient şi îţi zâmbeşte.

—O elevă bună, ca-ntotdeauna, Sien, murmură el. Dar, Pământule, ce costisitoare-i învăţătura pe care ţi-o dau.

Şocul înţelegerii amuţeşte totul înăuntrul tău. *Alabastru nu mai poate face orogenie!* Nu fără… consecinţe. Dintr-un impuls, o priveşti pe Antimoniu şi stomacul ţi se revoltă când observi ochii mâncătoarei de piatră aţintiţi asupra braţului lui recent pietrificat. Nu schiţează însă nicio mişcare. După o clipă, Alabastru reuşeşte să se îndrepte, mulţumindu-i din priviri pentru sprijin.

—Mai târziu, spune el încet.

Ştii că asta înseamnă „Mănâncă-mi braţul mai târziu”. Ea îşi schimbă poziţia mâinii, sprijinindu-l acum din spate.

Dorinţa de a o împinge în lături şi de a înlocui mâna care-l susţine cu mâna ta e atât de puternică, încât nu-i poţi privi.

Te ridici, îţi faci loc prin mulţime ca să ieşi din infirmerie şi te aşezi pe un cristal scund, cu vârful retezat, care de-abia a început să răsară din peretele geodei. Nimeni nu te deranjează, deşi simţi greutatea privirilor şi auzi şoaptele. Nu voiai să rămâi prea mult aici, dar o faci. Nu ştii de ce.

În cele din urmă, o umbră cade peste picioarele tale. Îţi ridici privirea şi-l descoperi pe Lerna dinaintea ta. În spatele lui, Ykka se îndepărtează însoţită de un bărbat care încearcă să-i vorbească. Ea pare să-l ignore furioasă. Restul mulţimii s-a împrăştiat în cele din urmă,

deşi prin uşa deschisă poţi vedea că în infirmerie e mai multă lume ca de obicei, poate venită să-l viziteze pe nefericitul Vânător pe jumătate fiert.

Lerna nu te priveşte. Se uită fix la cel mai îndepărtat perete al geodei, pierdut dincolo de strălucirea ceţoasă a zeci de cristale. Fumează o ţigară. După miros şi după culoarea gălbuie a învelişului, îţi dai seama că e o molicică; frunze şi muguri de lube care, uscate, au un uşor efect de narcotic. Sudmedlatul e faimos pentru ele, în măsura în care Sudmedlatul poate fi faimos pentm ceva. Dar tot eşti surprinsă să-l vezi fumând. E doctor. Molicelele nu fac bine la sănătate.

—Cum te simţi? îl întrebi.

Mai întâi nu-ţi răspunde, mulţumindu-se să tragă îndelung din ţigară. Tocmai când te gândeşti că n-o să-ţi răspundă, zice:

—Când mă întorc înăuntru o să-l omor.

Atunci înţelegi. Gândacii i-au ars pielea şi muşchii, ajungând probabil până la os. Poate cu o echipă de medici din Yumenes şi cu medicamente biomestrice de ultimă oră bărbatul ar putea fi ţinut în viaţă suficient ca să se vindece şi chiar şi atunci s-ar putea să nu mai meargă niciodată. Cu medicamentele şi echipamentul medical ca vai de el pe care îl are Castrima, cea mai bună opţiune a lui Lerna e amputaţia. Bărbatul ar avea chiar şanse să supravieţuiască. Dar e un Anotimp şi fiecare membru al comului trebuie să-şi merite dreptul de a sta la adăpost de cenuşă şi de frig. Puţine comuri îi pot găsi utilizări unui Vânător fără picioare şi acest com suportă deja un invalid acoperit de arsuri.

(Ykka îndepărtându-se, ignorând un bărbat care pare să pledeze pentru a salva o viaţă.)

Deci Lerna nu se simte deloc bine. Te hotărăşti să schimbi subiectul, oarecum.

—N-am mai văzut gândaci ca ăştia.

—Localnicii spun că se cheamă gândaci-fierbători, deşi până acum nimeni n-a ştiut de ce le zice aşa. Se

înmulţesc în jurul cursurilor de apă şi au rezerve de apă în trup. Animalele îi mănâncă în perioadele secetoase. De obicei sunt necrofagi. Inofensivi.

Lerna îşi scutură nişte scrum de pe braţ. Din cauza căldurii din Castrima, poartă numai o cămaşă largă, fără mâneci. Pielea antebraţelor lui e presărată cu… ceva. Te uiţi în altă parte.

—Dar pe durata unui Anotimp lucrurile se schimbă.

Da. Probabil cadavrele gătite se strică mai încet.

—Puteai să dai jos chestiile astea de pe el din clipa în care ai intrat pe uşă, adaugă Lerna.

Îl priveşti nedumerită. Apoi mintea ta pricepe că ăsta a fost un reproş. A venit pe un ton atât de blând şi dintr-o direcţie atât de neaşteptată, încât eşti prea surprinsă ca să te înfurii.

—Nu puteam, spui tu. Sau cel puţin nu ştiam că pot. Alabastru…

—De la el n-am aşteptări. El a venit aici ca să moară, nu ca să trăiască.

Lerna se răsuceşte să te privească şi deodată înţelegi că purtarea lui calmă ascundea o furie devastatoare. Privirea lui e rece, dar întreaga ţinută îi trădează mânia: buzele albe, fălcile încordate, nările fremătând.

—Tu de ce eşti aici, Essun?

Tresari.

—Ştii bine de ce. Am venit în căutarea lui Nassun.

—Nassun e departe. Ţelurile tale s-au schimbat: acum eşti aici ca să supravieţuieşti, la fel ca noi ceilalţi. Acum eşti una dintre noi.

Buzele i se arcuiesc într-un rictus care ar putea fi dispreţuitor.

—Îţi spun toate astea fiindcă, dacă nu reuşesc să te fac să înţelegi, poţi să faci o nenorocită de criză şi să ne omori pe toţi.

Deschizi gura să-i răspunzi. Dar el face un pas spre tine şi e atât e agresiv, încât te ridici în picioare.

—Spune-mi că n-ai să faci aşa ceva, Essun. Spune-mi

că n-o să fiu silit să părăsesc şi comul ăsta în toiul nopţii, în speranţa că niciuna dintre persoanele pe care le-ai supărat tu nu mă va ajunge din urmă cu intenţia de a-mi tăia gâtul. Spune-mi că n-o să fiu nevoit să mă întorc din nou afară, să mă lupt pentru viaţa mea şi să văd oamenii pe care încerc să-i ajut murind iar şi iar până o să mă mănânce nenorociţii ăştia de gândaci…

Se întrerupe scoţând un geamăt sugrumat şi îţi întoarce brusc spatele. Îi priveşti muşchii încordaţi şi nu spui nimic pentru că nu ştii ce i-ai putea spune. E a doua oară când aduce în discuţie faptul că ai ucis Tirimo. Şi te surprinde asta? Acolo s-a născut, acolo a crescut. Mama lui Lerna încă mai locuia acolo când ai plecat. Sau cel puţin aşa crezi. Poate c-ai ucis-o şi pe ea, în acea ultimă zi.

Nu ai ce să spui, nu cu gustul amar al vinovăţiei pe limbă, dar încerci:

—Îmi pare rău.

El râde. Nu-i al lui râsul ăsta, hidos şi plin de mânie. Apoi îşi reia poziţia de dinainte, privind către peretele opus al geodei. Acum şi-a mai recăpătat controlul. Muşchiul din falcă nu-i mai zvâcneşte atât de des.

—Demonstrează-mi-o!

Clatini din cap, dar mai degrabă a nedumerire decât a refuz.

—Cum?

—Zvonurile circulă. Când te-ai întâlnit cu Ykka prima oară, ea era în compania a doi dintre cei mai mari bârfitori ai comului şi se pare că i-ai confirmat ceea ce mulţi rogălăi îşi şopteau deja între ei.

Aproape că tresari auzindu-l că zice „rogălău”. Cândva era un băiat atât de bine-crescut!

—La suprafaţă, ai zis că Anotimpul acesta nu se va termina decât peste câteva zeci de mii de ani. Ai exagerat sau era adevărul?

Oftezi şi-ţi netezeşti părul cu mâna. Rădăcinile sunt o masă densă şi încâlcită. Trebuie să-ţi rearanjezi buclele,

dar n-ai făcut-o pentru că nu ai avut timp şi pentru că ţi s-a părut inutil.

—Orice Anotimp se încheie, spui tu. Taica Pământ are echilibrul lui. Întrebarea e cât va dura.

—Şi cât va dura?

Nu e o întrebare. A vorbit pe un ton plat, resemnat. Bănuieşte deja răspunsul.

Şi merită unul cinstit şi la obiect.

—Zece mii de ani?

Atât va dura până când Falia Yumenes va înceta să mai scuipe lavă şi cerul se va limpezi. La scara evoluţiilor tectonice nu înseamnă mult, dar adevăratul pericol este efectul pe care l-ar putea avea cenuşa. Dacă stratul care acoperă suprafaţa caldă a mării va fi prea gros, calotele polare ar putea înainta. Asta ar însemna mări mai sărate. Climă mai uscată. Permafrost. Gheţarii în marş, răspândindu-se. Şi Ecuatorialele, cele mai locuibile regiuni ale lumii într-un asemenea caz, vor fi încă fierbinţi şi toxice.

Pe durata Anotimpurilor, adevăratul ucigaş este iarna. Foametea. Frigul. Dar chiar şi după ce cerul se va limpezi, Falia poate provoca o eră glaciară care să dureze milioane de ani. Toate astea nu contează însă, pentru că omenirea va fi pierit cu mult înainte. Nu vor mai rămâne decât obeliscurile plutind deasupra nesfârşitelor câmpii albe, fără nimeni care să le admire sau să le ignore.

El clipeşte.

—Hm!

Spre surprinderea ta, se întoarce să te înfrunte. Şi mai surprinzător e faptul că mânia pare să i se fi evaporat, deşi a fost înlocuită de o expresie impasibilă care ţi se pare familiară. Însă nu astea te şochează, ci ceea ce te întreabă în clipa următoare:

—Şi ce-ai de gând să faci în privinţa asta?

Rămâi cu gura căscată la propriu. După o clipă, reuşeşti să bâigui:

—Nu ştiam că aş putea face ceva în privinţa asta.

Dar nici în privinţa gândacilor nu te gândiseşi că poţi face ceva. Alabastru e geniul. Tu eşti pifanul.

—Ce faceţi tu şi Alabastru cu obeliscurile alea?

—Ce face Alabastru, îl corectezi tu. Pe mine m-a rugat pur şi simplu să chem unul. Probabil pentru că…

Te doare s-o spui.

—El nu mai poate practica genul ăsta de orogenie.

—Alabastru a creat Falia, nu-i aşa?

Închizi gura atât de repede, că ţi se ciocnesc dinţii între ei. Tocmai ai spus că Alabastru nu mai poate face orogenie. Dacă suficienţi locuitori ai Castrimei vor afla că au ajuns să trăiască într-o grădină subterană de piatră numai din cauza lui, o să găsească ei o cale să-l ucidă, în ciuda mâncătoarei de piatră.

Lerna zâmbeşte strâmb.

—Haide, Essun, nu e aşa greu să pui lucrurile cap la cap. Rănile lui au fost provocate de abur fierbinte, abraziuni de particule şi gaz coroziv, nu de foc. Sunt răni caracteristice cuiva care s-a aflat în apropierea unei erupţii geotermale. Nu ştiu cum a supravieţuit, dar şi-a lăsat pecetea pe el. (Ridică din umeri.) Iar pe tine te-am văzut distrugând o aşezare în cinci minute fără să transpiri măcar, aşa că am o vagă idee despre ceea ce e capabil să facă un decainelar. La ce folosesc obeliscurile?

Strângi din fălci:

—Lerna, poţi să-mi pui întrebarea asta în şase feluri diferite şi eu o să îţi răspund că nu ştiu în şase feluri diferite, pentru că într-adevăr nu ştiu.

—Cred că ai măcar o bănuială, dar n-ai decât să mă minţi dac-aşa vrei, spune el clătinând din cap. Asta e şi comul tău acum.

Apoi amuţeşte de parcă aşteaptă un răspuns. Dar nu-i răspunzi: eşti prea preocupată să respingi ideea cu vehemenţă, însă el te cunoaşte mult prea bine şi ştie că nu vrei s-o auzi. De aceea repetă:

—Essun Rogălău Castrima. Asta eşti acum.

—Nu!

—Atunci pleacă. Toată lumea ştie că Ykka nu te poate reţine dacă te hotărăşti să pleci. Ştiu că o să ne omori pe toţi dac-aşa o să vrei. Pleacă atunci!

Stai locului, privindu-ţi mâinile care îţi atârnă între genunchi. Mintea ţi-e pustie.

Lerna îşi înclină capul.

—Nu pleci fiindcă nu eşti proastă. E posibil să supravieţuieşti afară, dar nu ca o persoană pe care Nassun să vrea s-o mai vadă vreodată. Şi dacă nu din alt motiv, îţi doreşti să trăieşti ca să o regăseşti… oricât de imposibil ar părea.

Mâinile îţi tresar o singură dată, apoi recad inerte.

—Când acest Anotimp nu se va încheia, continuă Lerna - şi e cu atât mai rău cu cât vorbeşte cu acelaşi glas monoton, sfârşit, cu care te-a întrebat cât va dura Anotimpul, ca un om care rosteşte un adevăr şi o ştie şi urăşte asta o să ni se termine mâncarea. Canibalismul va fi de oarece folos, dar pe termen lung nu-i o soluţie. În acel moment, comul fie se va apuca de jafuri, fie se va dizolva în bande de comleşi rătăcitori. Dar pe termen lung, nici asta nu ne va salva. În cele din urmă, ultimii locuitori ai Castrimei vor flămânzi. Taica Pământ va fi, în sfârşit, victorios.

Fie că-ţi place sau nu, ăsta-i adevărul. Şi e încă o dovadă că ceea ce i s-a întâmplat lui Lerna pe durata scurtei lui cariere de comles l-a schimbat. Şi nu în rău. L-a transformat pur şi simplu în soiul de tămăduitor care ştie că uneori trebuie să provoci o suferinţă cumplită - să refracturezi un os, să tai un membru, să-i ucizi pe cei slabi - pentru ca întregul să devină mai puternic.

—Nassun e puternică, la fel ca tine, continuă el, cu o blândeţe contrastând cu brutalitatea spuselor. Să zicem că-i va supravieţui lui Jija. Să zicem că o s-o găseşti şi-o s-o aduci aici sau în alt loc care ţi se va părea sigur. Când depozitele de hrană se vor goli, va flămânzi la fel

ca toţi ceilalţi, dar graţie orogeniei ei probabil că îi va putea sili pe alţii să-i dea mâncarea lor. Poate chiar îi va ucide ca să păstreze restul depozitelor de hrană pentru ea. Dar în cele din urmă depozitele se vor goli. Va fi silită să părăsească comul, trăind din ce va reuşi să dezgroape din cenuşă, asta dacă viaţa nu-i va fi ameninţată de sălbăticiuni şi de alte primejdii. Va fi printre ultimii care vor muri, singură, flămândă, urându-se pe sine. Urându-te pe tine. Sau poate deja în momentul acela va fi abandonat orice urmă de raţiune. Poate va deveni un animal, condusă numai de instinctul de supravieţuire, dar eşuând chiar şi aşa. Poate că la sfârşit se va devora pe sine, aşa cum face orice animal…

—Încetează! exclami tu.

Din fericire, el tace. Îţi întoarce din nou spatele şi trage un fum din ţigara de mult uitată.

—Ai stat de vorbă cu cineva de când ai sosit? întreabă el în cele din urmă.

Nu e cu adevărat o schimbare a subiectului. Nu te relaxezi. El face semn către infirmerie.

—Cu altcineva decât cu Alabastru şi cu menajeria aia în compania căreia ai călătorit? Nu mă refer la o întrunire. Mă refer la o conversaţie.

Nu suficient cât să conteze. Clatini din cap.

—Essun, zvonurile circulă. Şi acum toţi se gândesc la moartea lentă de care vor avea parte copiii lor.

În cele din urmă, aruncă ţigara. Încă mai e aprinsă.

—Şi se gândesc că nu pot face nimic în privinţa asta.

„Dar tu poţi” e ceva ce nu trebuie să adauge.

Oare poţi?

Lerna pleacă pe neaşteptate, luându-te prin surprindere. Nu-ţi dăduseşi seama că a terminat ce-a avut de spus. Obiceiul adânc întipărit de a nu irosi nimic te face să ridici ţigara pe care a aruncat-o. Îţi ia un moment să pricepi cum să tragi fumul în piept fără să te îneci; n-ai mai încercat până acum. Orogenii nu au voie să ingereze narcotice.

Dar orogenii nu au voie nici să trăiască pe durata unui Anotimp. Epicentrul nu avea depozite de hrană. Nimeni n-a menţionat acest aspect, dar tu eşti convinsă că, dacă vreodată un Anotimp ar fi afectat suficient de mult Yumenesul, Gardienii ar fi dat năvală şi v-ar fi măcelărit pe toţi. Cei ca tine sunt utili în prevenirea Anotimpurilor, însă dacă Epicentrul ar fi dat greş în îndeplinirea acestei îndatoriri, dacă merituoşii din Steaua Neagră sau însuşi împăratul ar fi simţit cel mai vag ecou al unui cutremur, răsplata ta şi a celorlalţi orogeni imperiali nu ar fi fost supravieţuirea.

Şi de ce să fie altfel? Ce talente utile supravieţuirii are de oferit un rogălău? Poţi face ca oamenii să supravieţuiască unor cutremure. Uraaa! De mare folos când nu se găseşte nimic de mâncare.

—Ajunge! răsună vocea Ykkăi de undeva de aproape, deşi nu o poţi vedea din pricina cristalelor de pe sol. S-a săvârşit! Vrei să fii de faţă sau să stai aici şi să-ţi iroseşti energia cu mine?

Te ridici, simţind o durere în genunchi. Porneşti în direcţia vocii.

Pe drum treci pe lângă un tânăr a cărui faţă e brăzdată de lacrimi de furie şi de durere. Trece ca o furtună pe lângă tine, îndreptându-se către infirmerie. Continui să înaintezi până o descoperi pe Ykka lângă un cristal înalt, îngust. Şi-a lipit palma de una dintre laturile lui şi stă cu capul plecat şi cu părul ei înfoiat căzându-i în jurul obrazului pe care nu i-l poţi vedea. Ţi se pare că tremură uşor.

Poate e doar imaginaţia ta. Pare o făptură atât de rece. Dar, pe de altă parte, şi tu pari la fel.

—Ykka.

—Nu începe şi tu, murmură ea. Nu vreau s-aud nimic, Ucigaşă de Gândaci ce eşti.

Abia acum îţi dai seama că ucigând gândacii i-ai îngreunat alegerea. Înainte s-o faci, ar fi putut aborda uciderea Vânătorului ca pe un gest milos şi vina ar fi

căzut asupra insectelor. Acum e vorba de pragmatism şi de aplicarea politicilor comului. Acum, răspunderea e a ei.

Clatini din cap şi te apropii. Ea se îndreaptă imediat, întorcându-se spre tine, şi simţi orientarea defensivă a orogeniei ei. Nu o pune la lucru, nu creează un tor şi nici nu extrage căldura din atmosferă, dar de ce ar face-o? Astea-s tehnici de-ale Epicentrului. Nu ştii ce va face această sălbăticiune ca să se apere, cu pregătirea ei neobişnuită.

O parte din tine e curioasă, chiar detaşată. Cealaltă parte remarcă încordarea de pe chipul ei. Aşa că îi întinzi molicica încă aprinsă.

Ea o priveşte nedumerită. Orogenia ei se linişteşte din nou, dar îşi ridică privirea şi îţi studiază chipul. Apoi înclină capul dezorientată, îngândurată. În cele din urmă, îşi pune o mână în şold, ia cu cealaltă molicica dintre degetele tale şi trage din ea. Îşi face rapid efectul: după o clipă, Ykka se sprijină din nou de peretele de cristal şi, în timp ce suflă spirale de fum, încordarea de pe chipul ei lasă loc epuizării, îţi întinde ţigara. Te rezemi alături de ea şi o iei.

Vă trebuie zece minute ca să o terminaţi, trecându-v-o de la una la alta. După ce s-a terminat, nu vă grăbiţi să plecaţi, în baza unui acord tacit. Numai când în infirmerie cineva izbucneşte în hohote zgomotoase, deznădăjduite, vă salutaţi înclinând din cap şi vă despărţiţi.

*

„E de neînţeles de ce o civilizaţie cu bun simţ ar irosi cavernele bune de depozitare umplându-le cu cadavre! Nu e de mirare că poporul acesta a dispărut, oricare-o fi fost. Estimez că va mai trece un an până vom reuşi să scoatem toate scheletele, urnele funerare şi celelalte resturi şi încă vreo

şase luni ca să cartografiem şi să renovăm. Mai puţin dacă îmi puteţi trimite Jachetele Negre pe care le-am cerut!
Nu mă interesează cât costă: unele dintre aceste camere sunt dărăpănate.

Dar şi aici există tăbliţe. Ceva în versuri, deşi nu am reuşit să descifrăm limba asta bizară. Ca legea-n-piatră. Sunt cinci tăbliţe, nu trei. Ce vreţi să facem cu ele? Eu zic să le predăm Universităţii a Patra ca să nu se mai plângă că distrugem toată istoria."

Raportul calfei Fogrid Inovator Yumenes către Ghilda Ginerilor din Ecuatorialele de Est: „Propunere privind schimbarea destinaţiei catacombelor subterane din oraşul Firaway". Acces permis numai maeştrilor.

INTERLUDIU

Iată o dilemă: eşti compusă din atâtea persoane pe care nu ţi le doreşti ca parte din tine. Inclusiv eu.

Dar despre mine ştii prea puţine. O să încerc să-ţi explic contextul a ceea ce sunt, dacă nu şi detaliile. începe - a început - cu un război.

„Război" nu-i cel mai potrivit cuvânt. Poţi să zici că-i război când oamenii descoperă o invazie de paraziţi şi încearcă să le dea foc sau să-i otrăvească? Deşi nici asta nu-i o metaforă prea reuşită, pentru că nimeni nu urăşte un şoarece sau un purice anume. Nimeni nu alege ca obiect al răzbunării lui „uite pe ăla, ăl de-acolo, ticălosu' ăla mic cu trei picioare şi cu spinarea bălţată" şi pe toţi urmaşii lui până la a o suta generaţie de paraziţi care se înşiruie pe durata unei vieţi omeneşti. Iar ticăloşii mici cu trei picioare şi cu spinarea bălţată n-au prilejul să devină altceva decât o iritare minoră pentru oameni, în timp ce tu şi semenii tăi aţi fracturat suprafaţa planetei şi i-aţi pierdut Luna. Dacă şoarecii din grădina ta din Tirimo l-ar fi ajutat pe Jija să-l omoare pe Uche, n-ai mai fi lăsat piatră peste piatră şi ai fi dat foc ruinelor înainte să pleci. E drept că şi aşa ai distrus Tirimo, dar dacă ai fi luat-o personal ar fi fost mai rău.

Şi totuşi, cu toată ura ta, poate că tot n-ai fi reuşit să ucizi toţi paraziţii. Supravieţuitorii ar fi suferit mari schimbări - ar fi devenit mai duri, mai rezistenţi, cu spinările şi mai bălţate. Poate că suferinţele provocate de tine i-ar fi împărţit pe urmaşii lor în mai multe facţiuni, fiecare cu interese diferite. Unele dintre aceste interese nu ar avea nicio legătură cu tine. Unii te-ar respecta sau dispreţui pentru puterea ta. Alţii s-ar devota distrugerii tale cu acelaşi entuziasm cu care te-ai devotat tu distrugerii lor, chiar dacă atunci când ar

dobândi în sfârşit suficientă putere ca să îşi manifeste această ostilitate tu vei fi uitat de existenţa lor. Pentru ei, ura ta va fi o legendă.

Şi unii ar putea să spere că te vor îmbuna sau că te vor convinge să dai dovadă de o minimă toleranţă. Printre aceştia mă număr şi eu.

Nu am fost dintotdeauna aşa. Vreme îndelungată, m-am numărat printre cei însetaţi de răzbunare... dar mereu ajungem la următoarea problemă: fără Pământ, viaţa nu este posibilă. Şi totuşi, există o şansă - şi nu una infimă - ca viaţa să câştige acest război şi să distrugă Pământul. De câteva ori am fost cât pe ce.

Aşa ceva nu se poate întâmpla. Nu trebuie să ni se permită să câştigăm.

Deci, Essun a mea, aceasta este o mărturisire. Te-am trădat deja şi o voi mai face. Tu n-ai apucat încă să alegi o tabără şi eu deja îi alung pe cei care ar vrea să te recruteze pentru cauza lor. Deja pun la cale moartea ta. E necesară. Dar pot măcar să încerc din răsputeri să ofer vieţii tale un sens care să dureze până la sfârşitul lumii.

5
Nassun preia frâiele

„Mama m-a obligat să te mint”, gândeşte Nassun. Îşi priveşte tatăl, care mână căruţa fără oprire de câteva ore. Ochii lui sunt aţintiţi asupra drumului, dar un muşchi îi zvâcneşte pe obraz. Una dintre mâinile lui - cea dintâi care l-a lovit pe Uche şi care l-a ucis în cele din urmă - tremură încleştată pe frâie. Nassun îşi dă seama că e încă pradă furiei, că poate, în mintea lui, încă îl mai ucide pe Uche. Nu înţelege de ce şi nu-i place. Dar îşi iubeşte tatăl, se teme de el şi îl adoră, aşa că o parte din ea tânjeşte să-i îmbuneze. „Ce-am făcut de s-a întâmplat una ca asta?”, se întreabă ea. Şi apoi soseşte răspunsul: „Ai minţit. Ai minţit şi nu-i bine să minţi”.

Dar nu ea a ales să-i mintă. Aşa i-a poruncit mama ei, laolaltă cu multe altele: „Nu te întinde, nu îngheţa nimic. O să fac pământul să se mişte şi să nu te prind că reacţionezi, nu ţi-am spus să nu reacţionezi, până şi să asculţi înseamnă să reacţionezi, oamenii normali nu ascultă în felul ăsta, mă asculţi sau nu, opreşte-te, înghiţi-te-ar Pământul, nu poţi să faci nimic cum trebuie, nu mai plânge, acum ia-o de la capăt”. Ordine şi iar ordine. O veşnică nemulţumire. Uneori o pală de frig pe post de avertisment, o palmă, inversarea torului lui Nassun, o mână smucind-o de braţ. Câteodată mama i-a spus lui Nassun că o iubeşte, dar Nassun n-a văzut nicio dovadă c-ar fi aşa.

Nu ca Tati, care i-a dat o kirkhusă cioplită în piatră cu care să se joace sau o trusă de prim ajutor pentru rucsafugul ei, pentru că Nassun e o Rezistentă, ca mama. Tati care a luat-o la pescuit în Pârâul Tirika în

zilele în care nu avea comenzi. Mama nu a stat niciodată întinsă alături de Nassun pe acoperişul ierbos, arătându-i stelele şi explicându-i că, din câte se povesteşte, unele mortcivuri le-ar fi dat nume, dar că nimeni nu şi le mai aminteşte. Tati nu e niciodată atât de obosit încât să nu mai aibă chef de vorbă la capătul unei zile de muncă. Tati nu o inspectează pe Nassun în fiecare dimineaţă după baie cum face mama, ca să se asigure că şi-a spălat bine urechile şi şi-a făcut patul, iar dacă Nassun nu se poartă cum trebuie tati se mulţumeşte să ofteze şi să clatine din cap spunându-i: „Dulceaţa mea, ştiai că nu-i bine”. Fiindcă Nassun ştie de fiecare dată când greşeşte.

Nu din cauza lui tati voia Nassun să fugă şi să devină loristă. Nu-i place să-şi vadă tatăl atât de furios. I se pare că tot mama ei e de vină şi pentru asta.

Aşa că spune:

—Eu am vrut să-ţi spun.

Tati nu reacţionează în niciun fel. Caii continuă să înainteze. Drumul se întinde dinaintea căruţei, pădurile şi dealurile trec lent pe alături, cerul de deasupra e senin. Nu întâlnesc prea multă lume: nişte căruţaşi mânând căruţe greoaie cu mărfuri, mesageri, gărzile cvartentului ieşite în patrulare. Câţiva căruţaşi, care ajung adesea în Tirimo, salută sau fac cu mâna fiindcă îl cunosc pe tati, dar tati nu le răspunde. Lui Nassun nu-i place nici asta. Tatăl ei e un ins prietenos. Bărbatul care stă lângă ea i se pare un străin.

Dar dacă nu-i răspunde, nu înseamnă că nu ascultă. Aşa că ea adaugă:

—Am întrebat-o pe mama când îţi putem spune. Am întrebat-o de o mulţime de ori. Mi-a zis că niciodată. A zis că n-ai înţelege.

Tati nu spune nimic. Mâinile îi tremură în continuare… dar parcă mai puţin? Nassun nu-şi dă seama. O cuprinde nesiguranţa: e furios? E trist din pricina lui Uche? (Dar *ea* e tristă din pricina lui Uche?

Nu i se pare real. Când se gândeşte la frăţiorul ei mai mic îşi aminteşte de un ghemotoc limbut şi pus pe chicoteli, care uneori muşca oamenii şi îşi mai murdărea scutecele şi care avea o prezenţă orogenică de dimensiunile unui cvartent. Lucrul acela nemişcat şi frânt de acasă nu putea să fi fost Uche, pentru că era prea mic şi lipsit de strălucire.) Nassun vrea să atingă mâna tremurândă a tatei, dar descoperă că, în mod bizar, nu prea îi vine s-o facă. Nu e sigură de ce. De frică? Poate pentru că nu-i mai recunoaşte pe bărbatul de lângă ea şi în preajma străinilor a fost mereu timidă.

Dar. Nu. E tati. Orice-o fi în neregulă cu el, mama e de vină.

Aşa că Nassun întinde mâna şi strânge cu putere mâna tatei, fiindcă vrea să-i arate că nu se teme şi fiindcă e furioasă, deşi nu pe tati.

— Eu am vrut să-ţi spun!

Lumea se înceţoşează. La început, Nassun nu înţelege ce se petrece, aşa că se blochează. Asta a antrenat-o mama să facă în clipele de surprindere sau de durere: să îşi blocheze reacţia instinctivă la frică, să blocheze tendinţa instinctivă a sessapinealelor ei de a se întinde către pământul de dedesubt. Nassun nu are voie să reacţioneze orogenie în nicio împrejurare, pentru că oamenii normali n-o fac. „Poţi să faci orice altceva”, rosteşte vocea mamei în mintea ei. „Ţipă, plângi, aruncă ceva, ridică-te şi ia-te la bătaie.” Dar nu orogenie.

Aşa că Nassun se loveşte de sol mai rău decât ar fi fost cazul, pentru că nu şi-a însuşit abilitatea de a nu reacţiona şi ca urmare încremeneşte şi fizic atunci când nu reacţionează orogenie. Iar lumea s-a înceţoşat fiindcă nu doar că a fost doborâtă de pe capra căruţei, ci s-a şi rostogolit peste marginea Drumului Imperial şi în josul unei pante presărate cu pietriş, către un mic heleşteu alimentat de un pârâu.

(Pârâul care îl alimentează este cel în care, peste câteva zile, Essun va scălda un băiat straniu, cu pielea

albă, care se comportă ca şi cum ar fi uitat la ce foloseşte săpunul.)

Nassun se opreşte din cădere ameţită şi cu răsuflarea tăiată. încă nu o doare nimic. Când lumea încetează să-i mai danseze pe dinainte şi începe să înţeleagă ce s-a întâmplat - „Tati m-a lovit, m-a aruncat jos din căruţă" -, tati a coborât panta şi o strigă pe nume în timp ce îngenunchează alături şi o ajută să se ridice. Plânge de-adevăratelea. Clipind ca să alunge praful care i-a intrat în ochi şi stelele verzi ce-i înceţoşează vederea, Nassun întinde buimacă mâna şi atinge faţa lui tati, descoperind-o brăzdată de dâre ude.

— Îmi pare rău, spune el. Îmi pare tare rău, dulceaţă. Nu vreau să-ţi fac rău, nu vreau, tu eşti tot ce mi-a mai rămas.

O trage la piept şi o îmbrăţişează strâns, provocându-i durere. E plină de vânătăi.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare aşa de rău. O, Pământule, Pământule crud, înghiţi-te-ar rugina! Nu şi pe ea! Nu poţi s-o ai şi pe ea!

Din gâtlej îi scapă hohote de durere prelungi şi isterice. Nassun va înţelege asta mai târziu (dar nu cu mult mai târziu). Îşi va da seama că în acest moment tatăl ei nu plângea doar pentru fiica pe care a rănit-o, ci şi pentru fiul pe care l-a ucis.

În clipa asta, însă, se gândeşte: „încă mă mai iubeşte" şi începe şi ea să plângă.

Şi în timp ce stau aşa, tati strângând-o în braţe pe Nassun, Nassun tremurând de uşurare, dar şi din pricina şocului întârziat, unda de şoc a continentului sfâşiat în două în nord ajunge până la ei.

Se află la distanţă de aproape o zi pe Drumul Imperial, în urma lor, în Tirimo, cu numai câteva clipe în urmă, Essun tocmai a abătut forţa undei, făcând-o să se despartă în două şi să ocolească aşezarea, ceea ce înseamnă că forţa care se apropie de Nassun e ceva mai puternică. Iar Nassun aproape că şi-a pierdut cunoştinţa

din pricina loviturii şi este mai puţin abilă. Când simte înaintarea cutremurului şi forţa imensă a acestuia, reacţionează exact cum nu trebuie: se blochează din nou.

Tatăl ei îşi înalţă capul, surprins de icnetul şi de încordarea ei bruscă, şi atunci îi ajunge impactul. Până şi el sessizează pericolul, deşi se apropie prea iute şi cu prea multă forţă pentru ca alarma să fie altceva decât un dangăt dogit în străfundul minţii care înseamn*ă fugi, fugi, FUGI, FUGI.* Fuga este inutilă. Cutremurul este echivalentul la scară continentală a ceea ce se petrece când cineva scutură un cearşaf ca să-i întindă cutele şi are viteza şi forţa unui meteorit. La scara oamenilor - mici, staţionari, uşor de strivit -, scoarţa se zguduie sub ei, iar copacii se clatină şi se frâng. Apa din heleşteul alăturat se înalţă în aer preţ de un moment şi rămâne acolo neclintită. Tati o priveşte, aparent fascinat de acest unic punct nemişcat în jurul căruia lumea se dezintegrează inexorabil.

Dar Nassun rămâne o orogenă talentată, chiar dacă acum nu funcţionează la capacitate deplină. Deşi nu a reuşit să se adune la timp ca să facă ceea ce a făcut Essun, descompunând forţa undei înainte să lovească, face următorul lucru înţelept. Înfige coloane invizibile de forţă în scoarţa pământului, cât de adânc poate, încercând să cuprindă întreaga litosferă. Când forţa cinetică a undei loveşte, cu doar câteva clipe înainte ca scoarţa planetei de dedesubt să reacţioneze, îi fură căldura, presiunea şi forţa de frecare şi le foloseşte ca să-şi alimenteze stâlpii, ţintuind locului straturile şi solul de parcă ar fi lipite.

Poate extrage din pământ toată forţa necesară, dar formează un tor. Îl începe de la o oarecare distanţă de ea, din cauză că tatăl ei se află în interiorul lui şi nu poate, nu poate, nu poate să-i facă rău, şi îl construieşte compact şi impecabil, deşi nu trebuia. Instinctul îi spune s-o facă şi instinctul are dreptate. Zidul de gheaţă al

torului ei dezintegrează tot ce se apropie de zona stabilă din centru şi împiedică câteva zeci de proiectile să-i străpungă, ucigându-i pe amândoi.

Ceea ce înseamnă că atunci când lumea se dezintegrează se întâmplă pretutindeni altundeva. Pentru o clipă, din realitatea înconjurătoare nu mai există decât globul plutitor al heleşteului şi un uragan de resturi pulverizate cu o oază de calm în miezul lui.

Apoi unda trece mai departe. Heleşteul recade la loc, împroşcându-i cu zăpadă plină de noroi. Copacii care nu s-au frânt revin în poziţie verticală, unii dintre ei îndoindu-se aproape la fel de tare în direcţia opusă ca efect al inerţiei şi rupându-se acum. În depărtare, dincolo de torul lui Nassun, oameni, animale, copaci şi bolovani care au fost proiectaţi în aer se prăbuşesc la pământ. Se aud urlete omeneşti şi neomeneşti. Trosnet de lemn frânt, scrâşnet de piatră fărâmată, scârţâitul distant a ceva metalic, făcut de om, care se rupe. În spatele lor, la capătul celălalt al văii din care tocmai au ieşit, o faţadă stâncoasă se sfărâmă şi avalanşa porneşte vuind, eliberând o geodă imensă şi aburindă de calcedonie.

Apoi se aşterne liniştea. Abia atunci Nassun îşi dezlipeşte obrazul de umărul tatălui ei şi priveşte în jur. Nu ştie ce să creadă. Strânsoarea braţelor tatei se înmoaie - şocul - şi ea se foieşte până când el îi dă drumul şi se poate ridica în picioare. Se ridică şi el. Un timp îndelungat, privesc pur şi simplu ruinele lumii pe care au cunoscut-o până de curând.

Apoi tati se întoarce încet şi ea vede pe chipul lui ceea ce trebuie să fi văzut Uche în ultimele lui clipe.

— Tu ai făcut asta? întreabă el.

Inevitabil, orogenia i-a limpezit mintea lui Nassun. E un mecanism de supravieţuire: stimularea intensă a sessapinealelor este însoţită de obicei de un flux de adrenalină şi de alte schimbări fizice care pregătesc trupul pentru fugă… sau pentru orogenie prelungită

dacă-i necesar. În cele din urmă, Nassun înţelege că isteria care i-a cuprins tatăl când ea a căzut nu izvora numai din grija faţă de ea. Şi că ceea ce sessizează acum în ochii lui nu e iubire, ci cu totul altceva.

Asta e clipa în care i se frânge inima. încă o tragedie discretă, neînsemnată printre atâtea altele. Dar îi răspunde pentru că, la urma urmei, e odorul mamei ei şi dacă Essun n-a făcut altceva, măcar şi-a pregătit fetiţa să supravieţuiască.

—A fost prea mare ca să-l fi provocat eu, spune Nassun cu o voce calmă, detaşată. Eu am făcut asta…

Arată cu mâna în jurul lor, către cercul sigur care-i înconjoară şi către haosul care începe dincolo de marginile lui.

—Îmi pare rău că nu l-am oprit pe tot, tati. Am încercat.

Cuvântul „tati” e cel care-şi face efectul, la fel cum, mai înainte, au salvat-o lacrimile. Furia ucigaşă din privirea lui şovăie, păleşte, se transformă.

—Nu pot să te ucid, şopteşte el pentru sine.

Nassun îi vede şovăiala. Tot instinctul o face să înainteze şi să-l ia de mână. El tresare, poate cu intenţia de a o lovi din nou, însă acum ea nu-i dă drumul.

—Tati, repetă ea, de data asta pe un ton plângăreţ.

Asta l-a făcut să se răzgândească de fiecare dată când a fost cât pe ce să se întoarcă împotriva ei: amintirea faptului că e fetiţa lui. Amintirea faptului că până azi a fost un tată bun.

E manipulare. Ceva s-a schimbat în ea şi de acum încolo toate gesturile de tandreţe faţă de tatăl ei vor fi calculate, demonstrative. Din toate punctele de vedere, copilul din ea a murit. Dar ştie că e mai bine decât să fi murit toată.

Şi funcţionează. Jija clipeşte rapid, apoi murmură ceva ininteligibil. Mâna lui o strânge pe a ei.

—Hai să revenim pe drum, spune el.

(Acum, în mintea ei, el e Jija. Şi Jija va rămâne de

acum încolo, pentru totdeauna, şi nu va mai fi niciodată „tati” decât cu voce tare, când Nassun va avea nevoie de frâie ca să-i mâne.)

Aşa că revin pe drum, Nassun şchiopătând uşor fiindcă o doare spatele din pricina aterizării prea dure pe asfalt şi pietriş. Drumul s-a fisurat pe toată lungimea, deşi în imediata apropiere a căruţei lor nu e într-o stare chiar atât de rea.

Caii sunt încă înhămaţi, cu toate că unul dintre ei a căzut în genunchi şi s-a încurcat în curele. Să sperăm că nu şi-a frânt piciorul. Celălalt a încremenit din pricina şocului. Nassun linişteşte animalele, convingându-l pe cel îngenuncheat să se ridice în picioare şi găsind cuvintele potrivite pentru a-l scoate pe al treilea din starea catatonică în care se află, în timp ce tatăl ei se apropie de ceilalţi călători care se văd zăcând pe drum. Cei aflaţi în interiorul torului larg al lui Nassun sunt teferi. Ceilalţi…

Odată ce caii sunt în stare să meargă, chiar dacă n-au încetat să tremure, Nassun se duce după Jija şi-l găseşte încercând să ridice un bărbat care a fost proiectat într-un copac. Impactul i-a frânt spinarea. E conştient şi înjură, însă Nassun vede picioarele atâmându-i de-acum inutile. Nu-i bine să fie mişcat, dar în mod evident Jija crede că e mai rău să-i lase aşa.

—Nassun, gâfâie el, încercând să-i apuce mai bine pe celălalt, fă loc în căruţă. E un spital adevărat în Apă Dulce, la o zi depărtare. Cred că putem ajunge dacă…

—Tati, spune ea încet. Apă Dulce nu mai e acolo.

El se opreşte. (Rănitul geme.) Se întoarce spre ea încruntându-se nedumerit.

—Ce?

—Şi Sume a pierit, spune ea.

Nu adaugă: „Dar Tirimo e teafăr fiindcă mama era acolo”. Nu vrea să se întoarcă, nici măcar din cauza sfârşitului lumii. Jija aruncă o privire peste umăr către drumul pe care au venit, dar fireşte că nu poate vedea

decât copacii frânţi, câteva bucăţi mari de asfalt dislocat şi… cadavre. O mulţime de cadavre. De aici până-n Tirimo, dacă e să-ţi crezi ochilor.

—Ce rugina mă-sii? gâfâie el.

—În nord e o groapă mare în pământ, continuă Nassun. Foarte mare. Asta a provocat cutremurul. O să mai provoace şi alte cutremure şi tot felul de chestii. Pot să sessizez cenuşa şi gazele care plutesc încoace. Tati… cred că vine un Anotimp.

Rănitul scoate o exclamaţie care n-a fost provocată numai de durere. Jija o priveşte cu ochii măriţi de groază. Dar o întreabă şi asta e important:

—Eşti sigură?

E important fiindcă asta înseamnă că e dispus s-o asculte. E o dovadă de încredere. Nassun încearcă o senzaţie de triumf, fără să fie sigură de ce.

—Da, spune ea şi-şi muşcă buzele. O să fie unul rău, tati.

Privirile lui Jija se abat din nou înspre Tirimo. E un reflex condiţionat: pe durata unui Anotimp, membrii unui com ştiu că acesta este singurul loc unde sunt bineveniţi şi în siguranţă. Orice altceva e un risc.

Dar acum, că a reuşit să plece, Nassun nu vrea să se întoarcă. Nu când Jija o iubeşte - în felul lui straniu - şi a luat-o de acolo, când o ascultă şi o înţelege chiar dacă ştie că e orogenă. Mama a greşit în privinţa asta. A spus că Jija n-ar înţelege.

„Păi, pe Uche nu l-a înţeles.”

Nassun alungă gândul, strângând din dinţi. Uche era prea mic. Nassun va fi mai deşteaptă. Şi chiar şi aşa, mama n-a avut dreptate decât pe jumătate. Nassun va fi mai deşteaptă şi decât ea.

Aşa că zice încet:

—Tati, mama ştie.

Nassun nu-i foarte sigură ce anume a vrut să spună. Ştie că Uche a murit? Ştie cine l-a omorât în bătaie? Ar crede mama că Jija îi poate face aşa ceva propriului

copil? Şi lui Nassun îi e greu să creadă. Dar Jija tresare ca şi cum cuvintele ei ar fi o acuză. O priveşte lung şi pe chipul lui spaima se transformă în oroare, apoi în disperare… şi, încet, în resemnare.

Îşi coboară privirile către bărbatul rănit. Nassun nu-i cunoaşte, nu-i din Tirimo şi poartă hainele practice şi încălţările zdravene ale unui curier. N-o să mai alerge niciodată, în mod sigur nu către comul lui natal, oricare ar fi.

—Îmi pare rău, rosteşte Jija.

Apoi se apleacă şi frânge gâtul bărbatului care tocmai trăgea aer în piept ca să întrebe: „De ce?”

Jija se ridică. Mâinile îi temură din nou, dar se întoarce şi întinde una dintre ele. Nassun o ia. Apoi revin la căruţă şi îşi reiau drumul către sud.

*

„Anotimpul va reveni întotdeauna.”

Tăbliţa A Doua, Adevărul incomplet, versetul unu

6
Te dedici cauzei

—O ce? întreabă Tonkee încercând să te zărească prin perdeaua părului ei.

Tocmai ai revenit în apartament după ce ţi-ai petrecut o parte din zi ajutând una dintre echipele de lucrători să pună pene şi să repare săgeţile de arbaletă pentru uzul Vânătorilor. Fiindcă nu aparţii unei uzcaste anume, ai dat câte o mână de ajutor fiecăreia dintre ele pe rând, zi de zi. Aşa te-a sfătuit Ykka, deşi priveşte cu scepticism noua ta hotărâre de a încerca să te integrezi în com. Dar măcar apreciază faptul că încerci.

Un alt sfat pe care ţi l-a dat a fost s-o îndemni pe Tonkee să procedeze la fel, dat fiind că până acum n-a făcut altceva decât să profite de generozitatea comului ca să mănânce, să doarmă şi să se scalde. Sigur, această ultimă activitate a fost necesară în cantităţi considerabile de dragul socializării, în această clipă, Tonkee stă îngenuncheată deasupra unui lighean plin cu apă, în camera ei, tăindu-şi părul cu un cuţit ca să elimine şuviţele încâlcite. Te ţii la o parte fiindcă în încăpere miroase a mucegai şi a trup omenesc şi pentru că ţi se pare că ai văzut ceva mişcând în apă printre firele de păr retezat. Poate că mizeria lui Tonkee o fi făcut parte din deghizarea ei de comles, dar tot mizerie este.

—O lună, spui tu.

E un cuvânt straniu, scurt şi rotund. Nu eşti sigură cum cade accentul. Ce a mai zis Alabastru?

—Un… ăăă… satelit. A zis că un geomest ar trebui să ştie despre ce e vorba.

Ea se încruntă şi mai tare, chinuindu-se să taie o

şuviţă deosebit de încăpăţânată.

—Ei bine, habar n-am despre ce vorbeşte. N-am auzit în viaţa mea de „lună”. Aria mea de competenţă sunt obeliscurile, ai uitat?

Apoi clipeşte şi se opreşte, lăsând să atârne şuviţa pe jumătate retezată.

—Deşi, tehnic vorbind, obeliscurile însele sunt sateliţi.

—Ce?

—Păi, satelit înseamnă un obiect a cărui mişcare şi poziţie depind de ale altuia. Obiectul care controlează este numit „primar”, iar obiectul dependent e satelitul. Înţelegi? spune ea ridicând din umeri. E o chestie despre care vorbesc astronomeştii când îi faci să aibă un dram de logică. *Mecanică orbitală.*

Îşi dă ochii peste cap.

—Ce?

—Aiureli! Echivalentul celest al tectonicii plăcilor.

O priveşti neştiind ce să crezi şi ea flutură din mână.

—În fine, ţi-am spus de obeliscurile care te-au urmat către Tirimo. Oriunde te duci, merg şi ele. Asta le face sateliţi, iar tu eşti elementul primar.

Te înfiori, fiindcă nu-ţi place imaginea care ţi-a răsărit în minte, cea a unor pripoane fine, invizibile, legându-te de ametist, de topazul aflat mai aproape şi acum şi de onixul îndepărtat a cărui prezenţă întunecată devine tot mai puternică în mintea ta. Şi, straniu, îţi aminteşti de Epicentru. De pripoanele ce te ţineau legată de el chiar dacă în aparenţă aveai libertatea de a-l părăsi şi de a călători. Ai revenit de fiecare dată, altminteri Epicentrul ţi-ar fi luat urma, sub chipul Gardienilor.

—Lanţuri, spui în şoaptă.

—Nu, nu, zice Tonkee neatentă.

S-a apucat din nou să taie şuviţa aceea şi are probleme cu ea. I s-a tocit cuţitul. Ieşi un moment, ducându-te în camera pe care o împărţi cu Hoa, şi-i

aduci cremenea din rucsacul tău. Te priveşte nedumerită când i-o oferi, apoi îţi mulţumeşte printr-o înclinare a capului şi se apucă să-şi ascută cuţitul.

—Dacă ar exista un lanţ între tine şi obelisc, te-ar urma pentru că tu l-ai face să te urmeze. Ar fi forţă, nu atracţie gravitaţională. Sigur, presupunând că ai putea determina un obelisc să facă ce vrei.

La auzul ideii, laşi să-ţi scape un pufnet amuzat.

—Dar un satelit reacţionează faţă de tine indiferent dacă încerci sau nu să-i faci să reacţioneze. E atras de prezenţa ta, de efectul pe care îl exerciţi asupra universului. Îţi dă târcoale pentru că nu poate altfel.

Flutură neatentă o mână udă, în timp ce tu te holbezi din nou la ea.

—Deşi nu trebuie să le atribuim intenţii şi motivaţii obeliscurilor, desigur. Ar fi o prostie.

Te aşezi pe vine rezemată de peretele din fund al încăperii şi cugeti la toate astea în timp ce ea se apucă iar de treabă. În vreme ce părul rămas începe să ia o formă, îţi dai seama cu întârziere că e creţ şi întunecat ca al tău, nu fuior-de-cenuşă. Deşi poate că buclele ei sunt ceva mai lejere. Păr de medlatic. Probabil încă un punct defavorabil în ochii familiei ei. Şi având în vedere că altminteri aspectul ei e tipic sanzed - puţin cam scundă şi în formă de pară, dar aşa păţesc familiile din Yumenes dacă nu recurg la Prăsitori ca să-şi împrospăteze sângele -, e ceva ce ţi-ai fi amintit despre ea după acea vizită pe care a făcut-o la Epicentru cu mulţi ani în urmă.

Nu crezi că Alabastru se referea la obeliscuri când a pomenit de luna aia. Dar…

—Ai zis că lucrul ăla pe care l-am descoperit în Epicentru, alveola aia, era locul unde au fost construite obeliscurile.

Devine imediat clar că ai revenit pe un teren care pe Tonkee o interesează. Lasă cuţitul deoparte şi se apleacă înainte, privindu-te entuziasmată pe sub

şuviţele neregulate ale părului proaspăt tuns.

—Mmm. Poate nu toate. Dimensiunile fiecărui obelisc înregistrat variază uşor, aşa că numai unele - poate chiar unul singur - s-ar fi potrivit în alveola aia. Sau poate că alveola se schimba de fiecare dată când puneau unul înăuntru, adaptându-se la fiecare obelisc!

—De unde ştii că le puneau înăuntru? Poate că de fapt… creşteau înăuntru, apoi erau şlefuite, sau săpate şi extrase de acolo.

Asta o pune pe gânduri pe Tonkee. Simţi o mândrie perversă la gândul că ai avut o idee care nu i-a trecut trecut celeilalte prin minte.

—Si cine sunt aceşti „ei”?

Ea clipeşte dezorientată şi se îndreaptă, iar entuziasmul se diminuează vizibil. În cele din urmă spune:

—Teoretic, Cârmuitorii din Yumenes sunt urmaşii celor care au salvat lumea după Anotimpul Sfărâmării. Avem texte transmise din generaţie în generaţie din acele vremuri, secrete pe care fiecare familie jură să le păstreze şi care ar trebui să ne fie comunicate când ne câştigăm uznumele şi comnumele. (Se strâmbă.) Familia mea n-a făcut-o fiindcă se gândea deja să mă dezmoştenească. Aşa că am spart seiful şi am luat ce mi se cuvenea prin naştere.

Încuviinţezi, fiindcă asta sună ca acea Binof pe care ţi-o aminteşti. Eşti însă sceptică în legătură cu secretul ăsta de familie. Yumenes n-a existat înainte de Sanze, iar Sanze e doar cea din urmă dintre nenumăratele civilizaţii care trebuie să se fi perindat odată cu Anotimpurile. Legendele Cârmuitorilor par un mit pe care l-au născocit ca să-şi justifice locul în societate.

Tonkee continuă:

—În seif am descoperit tot soiul de lucruri: hărţi, înscrisuri stranii într-o limbă cum n-am mai văzut, obiecte care n-aveau sens - cum ar fi o pietricică galbenă, perfect rotundă, de vreo doi centimetri în

diametru. Cineva a pus-o într-o casetă de sticlă, sigilată şi plină cu avertismente care îţi interziceau să o atingi. S-ar părea că lucrul ăla avea reputaţia de a face găuri în trup.

Tresari.

—Deci fie poveştile familiei au un sâmbure de adevăr, fie, în mod uimitor, dacă ai bani şi putere îţi e uşor să aduni o colecţie considerabilă de obiecte străvechi şi valoroase. Sau ambele.

Îţi remarcă expresia şi se amuză:

—Da, probabil nu ambele. Oricum, nu e legea-n-piatră, sunt doar… cuvinte. Cunoaştere fragilă. Aveam nevoie să o consolidez.

Asta sună ca Tonkee.

—Aşa că te-ai furişat în Epicentru ca să încerci să descoperi alveola, pentru că asta dovedeşte cumva adevărul unei poveşti pe care familia ta o transmite din generaţie în generaţie?

—Era pe una dintre hărţile pe care le-am găsit, spune Tonkee ridicând din umeri. Dacă o parte din poveste se dovedea adevărată - că în Yumenes există o alveolă ascunsă deliberat de fondatorii oraşului -, atunci poate că şi restul era adevărat.

Tonkee lasă cuţitul şi se foieşte căutând o poziţie mai confortabilă, în timp ce adună neatentă şuviţele tunse într-o grămadă. Acum părul ei e dureros de scurt şi tuns anapoda şi îţi vine să iei foarfeca şi să-i dai o formă. Te hotărăşti însă să aştepţi până când o să se mai spele o dată pe cap.

—Şi alte părţi ale poveştilor sunt adevărate, spune Tonkee. Da, o mulţime de poveşti sunt numai rugină şi fum de lube, nu pretind c-ar fi altfel. Dar la a Şaptea am învăţat că obeliscurile sunt la fel de vechi ca istoria, dacă nu chiar mai vechi. Avem dovezi ale unor Anotimpuri de acum zece, cincisprezece sau chiar douăzeci de mii de ani şi obeliscurile sunt mai vechi. E posibil să preceadă chiar Sfărâmarea.

Cel dintâi Anotimp, cel care aproape că a ucis lumea. Numai loriştii vorbesc despre el, iar Universitatea a Şaptea a dezavuat majoritatea poveştilor lor. Doar din spirit de contradicţie, spui:

—Poate n-a fost nicio Sfărâmare. Poate că Al Cincilea Anotimp e ceva ce a existat dintotdeauna.

—Posibil.

Tonkee ridică din umeri, fie neobservând strădania ta de a o enerva, fie nesinchisindu-se. Probabil cea din urmă variantă.

—Să pomeneşti despre Sfărâmare era cea mai bună metodă să declanşezi o dezbatere de cinci ore la seminar. Băşinoşi bătrâni şi proşti!

Zâmbeşte amintirii, apoi devine brusc serioasă. Î

Înţelegi de ce. Dibars, oraşul care a găzduit Universitatea a Şaptea, se află la Ecuatoriale, puţin mai la vest de Yumenes.

—Dar nu cred că-i aşa, spune Tonkee după ce i-a trebuit un moment să-şi revină. Nu cred că Anotimpurile au existat dintotdeauna.

—De ce nu?

—Din cauza noastră, spune ea zâmbind larg. A vieţii, adică. Nu e suficient de diferită.

—Ce?

Tonkee se apleacă spre tine. Nu e la fel de entuziasmată ca atunci când vorbeşte despre obeliscuri, dar e limpede că orice aluzie la cunoştinţe de mult ascunse e de ajuns să o stârnească. Pentru o clipă, o zăreşti pe Binof în strălucirea feţei ei sincere şi îndrăzneţe, apoi vorbeşte redevenind Tonkee, geomesta.

—Totul se schimbă pe durata unui Anotimp, aşa se zice, nu? Dar nu suficient de mult. Gândeşte-te aşa: tot ce creşte sau păşeşte pe pământ poate să respire aerul acestei lumi, să-i mănânce hrana, să supravieţuiască variaţiilor obişnuite de temperatură. Nu trebuie să ne schimbăm ca s-o facem. Suntem exact cum trebuie să fim, fiindcă aşa funcţionează lumea. Corect? Poate că

noi, oamenii, am avut ghinion, pentru că trebuie să ne folosim mâinile ca să ne facem haine în loc să ne crească blană… dar *putem* să ne facem haine. Am fost creaţi pentru asta, cu mâini agile, în stare să coasă, şi creiere capabile să-şi dea seama cum să vânăm animale sau să le creştem pentru blana lor. Dar nu am fost creaţi să filtrăm cenuşa din plămâni înainte să se transforme în ciment…

—Unele animale pot.

Tonkee se uită urât la tine.

—Nu mă mai întrerupe! E nepoliticos!

Oftezi şi-i faci semn să continue, iar ea încuviinţează îmbunată.

—Deci. Da, unele animale îşi dezvoltă filtre pulmonare pe durata unui Anotimp sau încep să respire apă şi se mută în ocean, unde e mai sigur, sau se îngroapă şi hibernează şi aşa mai departe. Dar astea sunt… improvizaţii ulterioare.

Gesticulează agitată, bâjbâind după cuvinte.

—Ca… atunci când ţi se rupe spiţa unei roţi de la căruţă la jumătatea drumului dintre două comuri şi trebuie să improvizezi. Pricepi? Pui în locul spiţei rupte un băţ sau poate o bară de metal pentru ca roata să reziste până ajungi la un rotar. Asta se întâmplă când kirkhusele devin dintr-odată consumatoare de carne pe parcursul unui Anotimp. De ce nu se hrănesc tot timpul cu carne? De ce nu au mâncat dintotdeauna carne? Pentru că au fost create la origine pentru altceva şi sunt în continuare mai pricepute să se hrănească cu altceva şi faptul că se hrănesc cu carne pe durata Anotimpurilor e o improvizaţie, o soluţie de ultim minut găsită de natură ca să împiedice specia să piară.

—Asta-i…

Eşti uluită. Sună nebuneşte, dar cumva simţi că-i corect. Nu găseşti nicio fisură în această teorie şi nici nu eşti convinsă că vrei. Tonkee nu e cineva cu care să te lupţi de la egal la egal într-o bătălie bazată pe logică.

Tonkee încuviinţează.

—De asta nu pot să nu mă tot gândesc la obeliscuri. Au fost construite de oameni, ceea ce înseamnă că specia noastră e cel puţin la fel de veche ca ele! Asta înseamnă că am avut la dispoziţie o grămadă de timp ca să facem lumea praf, să o luăm de la capăt şi să facem lumea praf din nou. Sau, dacă poveştile Cârmuitorilor sunt adevărate… poate suficient cât să montăm nişte dispozitive de siguranţă. Ceva care să ne ajute să trecem peste perioada dificilă până când putem face adevăratele reparaţii.

Te încrunţi ca pentru tine.

—Stai aşa! Cârmuitorii din Yumenes cred că obeliscurile, gunoaiele alea rămase de la cine ştie ce mortciv, sunt dispozitivele de siguranţă?

—Teoretic. Poveştile spun că obeliscurile au ţinut lumea laolaltă când era să se destrame. Şi sugerează că într-o zi ar putea fi găsită o cale de a pune capăt Anotimpurilor pentru totdeauna cu ajutorul obeliscurilor.

Să se pună capăt Anotimpurilor pentru totdeauna? E greu până şi să-ţi imaginezi. Fără rucsafugi. Fără depozite de hrană. Comurile ar putea dăinui, s-ar putea dezvolta. Fiecare oraş ar putea deveni ca Yumenes.

—Ar fi fantastic, murmuri tu.

Tonkee îţi aruncă o privire pătrunzătoare.

—Orogenii ar putea fi şi ei dispozitive de siguranţă, să ştii, spune ea. Şi fără Anotimpuri n-ar mai fi nevoie de voi.

O priveşti încruntată, neştiind dacă declaraţia asta ar trebui să te tulbure sau să te reconforteze, apoi ea începe să-şi pieptene cu degetele părul şi tu îţi dai seama că ai rămas fără cuvinte.

*

Hoa a dispărut. Nu ştii unde s-a dus. L-ai lăsat la

infirmerie, înfruntând-o din priviri pe Rubinia, iar când ai revenit în apartament şi ai încercat să mai prinzi câteva ore de somn nu era alături de tine la trezire. Micuţa lui boccea cu pietre e încă în încăpere, lângă patul tău, deci probabil că are de gând să se întoarcă în curând. Probabil că nu s-a întâmplat nimic. Însă după atâtea săptămâni te simţi ciudat de părăsită fără prezenţa lui stranie şi subtilă. Dar poate e mai bine aşa. Trebuie să faci o vizită şi ar putea decurge mai bine fără… ostilitate.

Te îndrepţi din nou spre infirmerie, tăcută şi fără grabă. E seara devreme sau aşa crezi; e întotdeauna greu de zis în Castrima de Jos, însă trupul tău e încă adaptat ritmurilor de la suprafaţă. Deocamdată te bazezi pe asta. Unii dintre oamenii de pe pasarele şi platforme te privesc când treci pe lângă ei. Comul ăsta îşi petrece o grămadă de timp bârfind, e clar. Dar nu contează. Tot ce contează este dacă Alabastru a avut vreme să-şi revină. Trebuie să staţi de vorbă.

Cadavrul Vânătorului de azi-dimineaţă a dispărut. Totul a fost curăţat. Lerna e înăuntru, purtând alte haine, şi îţi aruncă o privire când intri. Îi observi expresia în continuare distantă, deşi nu îţi întâlneşte privirea decât o clipă înainte să te salute din cap şi să îşi reia treaba, oricare-ar fi, ajutându-se de ceva ce arată a instrumente chirurgicale. Lângă el e un alt bărbat, care introduce ceva cu o pipetă într-o serie de flacoane micuţe de sticlă. Acesta nici măcar nu-şi ridică ochii. E o infirmerie. Oricine poate intra aici.

Abia când ai ajuns la jumătatea culoarului central al infirmeriei, printre rândurile de paturi, devii conştientă de un sunet pe care l-ai auzit tot timpul: un soi de zumzet. Mai întâi pare monoton, dar concentrându-te asupra lui detectezi tonalităţi variate, armonii, un ritm subtil. Muzică? O muzică atât de stranie, atât de dificil de înţeles, încât nu eşti convinsă că numele i se potriveşte. Mai întâi nu-ţi dai seama de unde vine.

Alabastru este tot unde l-ai văzut de dimineaţă, pe o grămadă de pernuţe şi pături întinse pe podea. N-ai idee de ce Lerna nu i-a dat un pat. Pe o noptieră din apropiere sunt flacoane, un sul de pansament, câteva foarfeci, un vas cu alifie. Alături de el se află o ploscă, din fericire nefolosită după ultima spălare, deşi încă mai duhneşte.

Muzica vine de la mâncătoarea de piatră, îţi dai tu seama uluită în timp ce te ghemuieşti pe podea lângă ei. Antimoniu stă cu picioarele încrucişate lângă „cuibul" lui Alabastru, complet nemişcată, arătând ca şi cum cineva ar fi sculptat o femeie aşezată cu picioarele încrucişate şi cu o mână ridicată. Alabastru e adormit, deşi într-o poziţie ciudată, aproape în şezut, pe care nu o înţelegi până nu observi că se sprijină cu spatele de mâna lui Antimoniu. Poate că e singura poziţie confortabilă în care poate dormi? Mâinile îi sunt acoperite de bandaje lucind de alifie şi nu poartă cămaşă, ceea ce îţi permite să observi că rănile lui nu sunt atât de grave pe cât ţi s-a părut la început. Nu se văd petice de piatră pe pieptul sau pântecele lui şi nu are decât câteva arsuri mici în zona umerilor, majoritatea vindecate. Dar torsul îi este scheletic, aproape lipsit de muşchi, cu coastele expuse şi pântecele aproape concav.

Iar mâna lui dreaptă e mult mai scurtă decât de dimineaţă.

O priveşti pe Antimoniu. Muzica iese de undeva dinăuntrul ei. Ochii ei întunecaţi sunt concentraţi asupra lui. Nu s-au mişcat la sosirea ta. Muzica asta stranie e liniştitoare. Și Alabastru pare să stea confortabil.

— N-ai avut grijă de el, spui tu privindu-i coastele şi amintindu-ţi nenumăratele seri în care i-ai pus mâncare dinainte şi te-ai încruntat la el în timp ce o mesteca fără chef sau momentele în care complotai cu Innon să-l faceţi să mănânce în timpul meselor luate în comun. Mereu mânca mai mult când se credea privit. Dacă tot

voiai să ni-l furi, măcar ai fi putut să-l hrăneşti cum trebuie. Să-l îngraşi înainte să-l mănânci sau orice altceva.

Muzica nu se întrerupe. Se aude un sunet vag, de piatră frecată pe piatră, când în cele din urmă ochii ei ca două nestemate negre se abat asupra ta. Sunt atât de nefireşti, în ciuda asemănării lor superficiale cu ochii omeneşti. Poţi vedea materia uscată şi mată care compune albul ochilor. Fără vene, fără pete, fără nuanţa aceea cenuşie sau gălbuie care indică oboseală sau grijă sau orice altă slăbiciune umană. Nici măcar nu-ţi poţi da seama dacă irisurile ei negre au pupile. La câte ştii tu, poate nici nu vede cu ei şi se foloseşte de coate ca să-ţi detecteze prezenţa şi direcţia.

Întâlneşti ochii aceia şi brusc îţi dai seama că doar o parte foarte mică din tine mai e capabilă de frică.

Ni l-ai luat şi nu ne-am putut descurca singuri.

Nu, asta e minciună prin omisiune. Innon, o sălbăticiune, nu avea nicio speranţă împotriva Gardienilor şi a unui orogen pregătit de Epicentru. Dar tu? Tu eşti cea din vina căreia s-a ales praful de toate.

—*Eu* nu m-am putut descurca singură. Dacă Alabastru ar fi fost acolo… Te-am urât. După aia, în timp ce rătăceam singură, m-am jurat că o să găsesc o cale să te ucid. Să te îndes într-un obelisc, cum a păţit celălalt. Să te îngrop în ocean, suficient de departe în larg ca să nu te poată dezgropa nimeni.

Ea te priveşte şi nu spune nimic. Nu poţi să te ghidezi nici măcar după ritmul respiraţiei ei, fiindcă nu respiră. Dar muzica moare, lăsând în loc tăcerea. Asta cel puţin e o reacţie.

Chiar n-are rost. Dar tăcerea devine asurzitoare şi eşti în continuare pusă pe ceartă, aşa că adaugi:

—Păcat. Muzica era frumoasă.

(Mai târziu, stând întinsă în pat şi trecând în revistă greşelile acestei zile, îţi vei zice, cu întârziere: „Sunt la fel de nebună cum era Alabastru pe-atunci”.)

O clipă mai târziu, Alabastru se foieşte, ridicându-şi capul şi scoţând un geamăt stins care îţi proiectează gândurile şi inima pe un drum dus-întors cu zece ani în trecut. Te priveşte clipind dezorientat şi îţi dai seama că nu te recunoaşte cu părul tău de două ori mai lung, pielea ridată şi hainele decolorate de asprimea Anotimpului. Apoi clipeşte din nou şi tu tragi aer adânc în piept şi sunteţi amândoi înapoi, aici şi acum.

—Onixul, spune el cu vocea încleiată de somn. (Sigur că ştie!) Mereu muşti mai mult decât poţi înghiţi, Sien.

Nu te deranjezi să-l corectezi cu privire la nume.

—Ai spus că vrei un obelisc.

—Am spus să chemi topazul, mânca-l-ar rugina! Dar dacă ai reuşit să chemi onixul, înseamnă că ţi-am subestimat evoluţia.

Îşi înclină capul şi te priveşte îngândurat:

—Ce-ai făcut în ultimii ani de ţi-ai îmbunătăţit atât de mult controlul?

Mai întâi n-ai nicio idee, apoi, deodată, ştii.

—Am avut doi copii.

Să împiedici un copil orogen să distrugă totul în jur ţi-a consumat o grămadă de energie în cei dintâi ani. Ai învăţat să dormi cu ochii deschişi, cu sessapinealele pândind cea mai mică tresărire de frică a bebeluşului, cea mai măruntă criză copilărească sau, şi mai rău, un cutremur local care ar fi putut determina copilul să reacţioneze. Ai prevenit câte zece dezastre pe noapte.

El încuviinţează şi abia acum îţi aminteşti cum uneori, în Meov, te trezeai nopţile şi-l descopereai pe Alabastru cu ochii cârpiţi de somn, veghindu-l pe Corindon. Îţi aminteşti chiar cum îl tachinai că-şi face atâtea griji când Cori nu era un pericol pentru nimeni.

Arde-o-ar Pământul de treabă, tare nu-ţi place să te prinzi de toate astea la atâta timp după!

—Pe mine m-au lăsat cu mama vreme de câţiva ani după ce m-am născut, spune el aproape ca pentru sine.

Ai ghicit deja asta, dat fiind că vorbeşte una dintre

limbile costale. De unde a ştiut-o mama lui, născută în Epicentru, este însă un mister care nu va fi soluţionat niciodată.

—M-au despărţit de ea imediat ce am devenit suficient de mare ca să pot fi intimidat cu eficienţă, dar înainte de asta s-ar părea că ea m-a împiedicat de câteva ori să îngheţ tot Yumenesul. Nu cred că ar trebui să fim crescuţi de odihniţi.

Tace un timp, privind în gol.

—Am întâlnit-o peste mulţi ani, din întâmplare. N-am ştiut că e ea, deşi cumva ea m-a recunoscut. Cred că este - că *a fost* - în consiliul consultativ al seniorilor. Ajunsese la nouă inele, dacă-mi amintesc bine.

Amuţeşte câteva clipe. Poate se gândeşte că şi-a ucis şi mama. Sau poate încearcă să-şi amintească şi altceva despre ea în afara acestei întâlniri fugare între doi străini pe un coridor.

Apoi, brusc, se concentrează din nou asupra prezentului, asupra ta.

—Cred că s-ar putea să fii un nonainelar de-acum.

Nu-ţi poţi stăvili surpriza şi încântarea, deşi le maschezi pe amândouă sub o falsă nonşalanţă.

—Credeam că lucrurile astea nu mai contează.

—Păi, nu contează. Am avut grijă să şterg Epicentrul de pe faţa pământului când am distrus Yumenesul. Pe locul oraşului mai sunt câteva clădiri, chiar la marginea prăpastiei, dacă nu s-or fi prăbuşit de atunci. Dar zidurile de obsidian sunt pulbere şi am avut grijă ca Principala să fie prima care se prăbuşeşte în abis.

În vocea lui e o satisfacţie profundă, crudă. Parcă eşti tu cu câteva momente în urmă, când te imaginai ucigând-o pe mâncătoarea de piatră.

(Îi arunci o privire lui Antimoniu. Se uită din nou la Alabastru, continuând să-i sprijine spatele cu mâna. Aproape te-ai lăsa convinsă că o face din devotament sau bunătate, dacă nu ai şti că mâinile, picioarele şi antebraţul lui au ajuns în ceea ce-i slujeşte de stomac

făpturii ăsteia.)

—Am pomenit de inele numai ca să ai un termen de referinţă, spune Alabastru ridicându-se grijuliu în capul oaselor şi întinzând către tine ciotul învelit în piatră al mâinii lui drepte, de parcă-ţi citise gândurile. Uită-te în interiorul ăstuia. Spune-mi ce vezi.

Îi priveşti braţul care acum se termină la cot, întrebându-te ce anume vrea să spună prin „interior”. Apoi, subit, îţi aminteşti de noaptea în care şi-a eliminat otrava din trup prin forţa minţii. Însă atunci a avut ajutor. Te încrunţi şi arunci o privire impulsivă către obiectul trandafiriu cu formă stranie din spatele lui, care arată ca un cuţit exagerat de lung şi cu un mâner mare şi care e, de fapt, un soi de obelisc. Spinelul, aşa i-a zis.

Îl priveşti pe Alabastru. Probabil a văzut încotro te-ai uitat. Nu se clinteşte: faţa lui arsă şi împietrită nu tresare, genele lui inexistente nu tremură. Bine, atunci. Îţi acceptă orice atât timp cât faci ce-ţi cere.

Aşa că îi priveşti braţul. Nu vrei să rişti recurgând la spinel. N-ai de unde şti ce ar putea face. În schimb, încerci mai întâi să-i cercetezi braţul folosindu-ţi sensibilitatea. E absurd: ţi-ai petrecut viaţa sessizând straturi de pământ aflate la kilometri adâncime. Spre propria-ţi surprindere însă, percepţia ta îi poate simţi braţul. E mic şi ciudat, prea aproape şi mult prea infim, şi totuşi e aici pentru că stratul său exterior e din piatră. Calciu, carbon şi particule de fier oxidat care trebuie să fi fost cândva sânge şi…

Te opreşti încruntată şi deschizi ochii. (Nu-ţi aminteşti să-i fi închis.)

—Ce-i asta?!

—Ce-i asta?

Acea latură a gurii lui nedeformată de arsuri se arcuieşte într-un zâmbet sardonic.

Te încrunţi la el.

—E ceva în chestia aia în care… (Te transformi?) …în chestia asta de piatră. Nu e… nu ştiu. E piatră, dar nu e

piatră.

—Poţi să sessizezi carnea mai în susul braţului?

N-ar trebui să fii capabilă. Dar când îţi reduci cât poţi focalizarea, mijind ochii, cu limba presată de cerul gurii şi strâmbând din nas, e şi acolo. Globule mari şi lipicioase ricoşând unele de altele… Te retragi imediat, dezgustată. Măcar piatra e curată.

—Uită-te din nou, Sien. Nu fi laşă!

Asta ar trebui să te scoată din sărite, dar eşti prea bătrână pentru-aşa ceva. Strângi din fălci şi încerci din nou, trăgând aer adânc în piept ca să-ţi alungi greaţa. Totul înăuntrul lui e atât de apos şi apa nici nu e prizonieră între straturi de lut sau…

Te opreşti. Te concentrezi şi mai tare. Prin răceala aceea, mişcându-se la rândul său, dar mai lent şi într-o manieră mai puţin organică, sessizezi deodată acelaşi lucru pe care l-ai descoperit în piatra din trupul lui. Altceva, nici carne, nici piatră. Ceva imaterial, şi totuşi acolo, unde-l poţi percepe. Fire scânteietoare ce se întreţes în carnea lui, formând o reţea în continuă mişcare. O… tensiune? Un şuvoi de energie strălucitoare. Potenţial. Intenţie.

Clatini din cap, retrăgându-te ca să te poţi concentra asupra lui.

—Ce-i asta?

De data asta el îţi răspunde.

—Substanţa orogeniei.

A adoptat un ton dramatic, având în vedere că expresia feţei nu i se poate schimba prea mult.

—Ţi-am mai spus: ceea ce facem noi nu este logic. Ca să determinăm pământul să se mişte, punem ceva din noi în sistem şi extragem din el cu totul altceva, fără legătură, întotdeauna a fost implicat încă ceva, conectând astea două între ele: substanţa asta.

Te încrunţi. El se apleacă spre tine, însufleţit de entuziasm, ca în zilele de demult… apoi ceva trosneşte înăuntrul lui şi el tresare de durere. Se reazemă din nou,

grijuliu, de mâna lui Antimoniu.

Dar l-ai înţeles. Şi are dreptate. Niciodată funcţionarea orogeniei nu a avut logică, nu? N-ar trebui să funcţioneze deloc, voinţa, concentrarea şi percepţia n-ar trebui să poată muta munţii. Nimic altceva pe lume nu funcţionează aşa. Oamenii nu pot opri avalanşe dansând desăvârşit sau chema furtuni numai îmbunătăţindu-şi auzul. Şi la un anumit nivel ai ştiut dintotdeauna că substanţa asta era aici, transformându-ţi voinţa în manifestare. Această… orice-o fi ea.

Alabastru te-a putut citi dintotdeauna ca pe o carte.

— Civilizaţia care a construit obeliscurile avea un cuvânt pentru asta, spune el, dând aprobator din cap la vederea epifaniei tale. Cred că există un motiv pentru care noi nu avem un asemenea cuvânt. E pentru că nimeni, de generaţii întregi, n-a vrut ca orogenii să înţeleagă ce fac. Au vrut doar să o facem.

Încuviinţezi încet.

— După Allia pot să înţeleg de ce nimeni nu a vrut ca noi să ştim cum să folosim obeliscurile.

— Dar-ar rugina-n obeliscuri! N-au vrut să creăm ceva mai bun. Sau mai rău.

Trage prudent aer în piept.

— Din clipa asta, încetăm să mai manipulăm piatra, Essun. Substanţa aia pe care ai văzut-o în mine, pe aia trebuie să înveţi s-o controlezi. S-o percepi oriunde există. Din ea sunt obeliscurile şi ea e motivul pentru care fac ce fac. Trebuie să reuşeşti şi tu să faci toate astea. Trebuie să te facem cel puţin decainelar.

Cel puţin. Aşa, pur şi simplu.

— De ce? Alabastru, ai pomenit ceva. O… lună. Tonkee nu ştie ce-i asta. Şi toate chestiile pe care le-ai zis, că tu ai cauzat Falia şi că vrei ca eu să fac ceva şi mai rău…

Ceva se mişcă la periferia vederii tale. Îţi ridici privirea şi observi că bărbatul care lucra alături de Lerna se apropie ducând un castron. Cina lui Alabastru.

Îţi cobori vocea.

—Apropo, n-am de gând să te ajut să înrăutăţeşti lucrurile. N-ai făcut destul deja?

Alabastru îl priveşte şi el pe infirmierul care se apropie. Fără să-i piardă din ochi, spune cu voce joasă:

—Luna e ceva ce lumea asta a avut cândva, Essun. Un obiect pe cer, aflat mai aproape decât stelele.

Îţi tot zice când pe un nume, când pe altul, ceea ce te zăpăceşte.

—Pierderea ei a fost una dintre cauzele apariţiei Anotimpurilor.

Taica Pământ nu a urât viaţa dintotdeauna, sau cel puţin aşa spun loriştii. Ne urăşte fiindcă nu poate ierta pierderea unicului său copil.

Dar tot loriştii sunt cei care spun că obeliscurile sunt inofensive.

—De unde ştii…

Dar te opreşti pentru că bărbatul a ajuns lângă voi, aşa că te rezemi de patul alăturat rumegând tot ce ai auzit, în timp ce el îl hrăneşte cu lingura pe Alabastru. Mâncarea e un soi de piure apos şi nu e foarte multă. Alabastru deschide gura ca să fie hrănit, ca un bebeluş. În tot acest timp nu te pierde din ochi. E tulburător şi în cele din urmă eşti silită să te uiţi în altă parte. Anumite schimbări care au intervenit între voi ţi se par de neîndurat.

În cele din urmă, bărbatul termină şi pleacă, nu fără să-ţi fi aruncat o privire inexpresivă, care reuşeşte să-ţi transmită cumva că, după părerea lui, tu ar fi trebuit să fii cea care-l hrăneşte pe Alabastru. Dar când te îndreptţi şi deschizi gura, gata să pui alte întrebări, Alabastru zice:

—Probabil că o să am nevoie să folosesc în curând oala aia de noapte. Nu prea mai pot să-mi controlez intestinele foarte bine, dar măcar ies afară regulat.

Văzându-ţi expresia, zâmbeşte cu o vagă amărăciune.

—Nu vreau să asişti la asta, la fel cum nu vrei nici tu.

Deci ce-ar fi să vii înapoi mai târziu? Amiaza pare să nu interfereze deloc cu funcţiile organismului meu.

Nu-i corect. Mă rog. Este, şi meriţi blamul lui, dar e un blam care ar trebui împărţit.

—De ce ţi-ai făcut una ca asta? întrebi indicându-i mâinile şi trupul distrus. Eu…

Poate ai putea suporta mai bine dacă ai înţelege.

—E consecinţa a ceea ce am făcut în Yumenes.

Clatină din cap.

—Să nu uiţi, Sien, când o să ai de făcut propriile tale alegeri în viitor. Unele dintre ele vor avea un preţ teribil. Deşi uneori preţul ăsta merită plătit.

Nu înţelegi cum poate el să considere că asta - această moarte lentă, oribilă - este un preţ care să merite să fie plătit pentru ceva, mai ales pentru ceea ce a obţinut el, şi anume distrugerea lumii. Şi tot nu înţelegi ce legătură au toate astea cu mâncătorii de piatră, lunile şi obeliscurile şi tot restul.

Nu te poţi abţine să nu întrebi:

—N-ar fi fost mai bine să… trăieşti pur şi simplu?

Să se fi întors, asta e partea pe care n-o poţi spune. Să-şi fi încropit o viaţă alături de Sienit, atât cât se putea după pieirea Meovului, dar înainte ca ea să găsească Tirimo şi pe Jija şi să încerce să creeze o versiune mai palidă a familiei pe care o pierduse. Înainte să devină tu.

Răspunsul e în privirea lui din care piere lumina. E aceeaşi expresie ca atunci, în staţia nodală, când aţi stat aplecaţi deasupra cadavrului abuzat al unuia dintre fiii săi. Poate e expresia pe care a avut-o când a aflat despre moartea lui Innon. E în mod sigur ceea ce ai văzut pe propriul tău chip după moartea lui Uche. Şi nu mai ai nevoie de un răspuns. Unele pierderi sunt prea mari. Vi s-a luat prea mult, şi ţie şi lui, vi s-a luat şi vi s-a luat şi vi s-a luat până când nu v-a mai rămas decât speranţa, şi la asta aţi renunţat de bunăvoie pentru că era prea dureroasă. Până aţi ajuns să preferaţi să muriţi, să

ucideţi sau să evitaţi orice formă de ataşament decât să mai pierdeţi ceva.

Îţi aminteşti ce-ai simţit când ţi-ai apăsat palma peste nasul şi gura lui Corindon. Nu ce-ai gândit. Gândul era simplu, previzibil: „Mai bine mort decât viu şi în sclavie”. Dar ceea ce ai simţit atunci a fost o iubire rece, monstruoasă. Hotărârea de a te asigura că viaţa fiului tău va rămâne frumoasă şi întreagă cum fusese până în acea zi, chiar dacă asta însemna că trebuia să-i pui capăt mai devreme.

Alabastru nu-ţi răspunde la întrebare. Nu mai ai nevoie de răspunsul lui. Te ridici să pleci, permiţându-i să-şi păstreze un ultim rest de demnitate în faţa ta, pentru că asta e tot ce mai poţi să-i oferi. Dragostea şi respectul tău nu valorează mai nimic.

Poate tot cu gândul la demnitate pui o ultimă întrebare, pentru ca discuţia să nu se încheie într-o notă atât de lipsită de speranţă. E totodată felul tău de a întinde o ramură de măslin şi de a-l anunţa că ai decis să înveţi tot ce poate el să-ţi predea. Nu te interesează să agravezi Anotimpul sau orice o fi punând el la cale… dar e clar că la un anumit nivel el are nevoie de asta. Fiul pe care l-a avut cu tine e mort, familia pe care aţi construit-o împreună e pentru totdeauna incompletă, însă el rămâne în continuare mentorul tău, dacă nu altceva.

(Şi tu ai nevoie de asta, remarcă o parte cinică din tine. E un schimb dezavantajos - el în locul lui Nassun, scopul unei mame înlocuit de cel al unei foste iubite, aceste mistere ridicole în schimbul misterului mai sumbru şi mai important al lui Jija ucigându-şi propriul fiu. Dar fără Nassun care să te motiveze ai nevoie de ceva. Orice, numai să-ţi dea un motiv să continui.)

Aşa că întrebi, cu spatele la el:

—Cum îi ziceau?

—Ă?

—Constructorii obeliscurilor. Ai spus că aveau un nume pentru chestia din obeliscuri.

Substanţa argintie ce vibrează printre celulele trupului lui Alabastru, mai concentrată şi mai compactă în piatra care îl cuprinde.

—Substanţa orogeniei. Cum îi spuneau, dat fiind că noi nu mai avem un nume pentru ea?

—Oh!

El îşi schimbă poziţia, pregătindu-se poate pentru ploscă.

—Essun, nu contează cum îi ziceau. Inventează tu un nume dacă vrei. Trebuie doar să ştii că substanţa asta există.

—Vreau să ştiu cum îi spuneau.

E o fărâmiţă din misterul pe care încearcă să ţi-l vâre pe gât. Vrei să-l apuci cu mâinile, să controlezi ingerarea, să simţi măcar o parte din gust. în plus, şi oamenii care au făcut obeliscurile erau puternici. Nesăbuiţi probabil şi în mod clar odioşi dacă au fost în stare să abată blestemul Anotimpurilor asupra urmaşilor lor, dacă ei sunt cu adevărat cei care au făcut-o. Dar puternici. Poate cunoaşterea acestui nume îţi va conferi şi ţie putere.

El dă să clatine din cap, se crispează fiindcă gestul îi provoacă durere undeva şi se mulţumeşte să ofteze.

—Îi spuneau *magie.*

Nu înseamnă nimic. E doar un cuvânt. Dar poate reuşeşti tu să-i oferi un sens.

—Magie, repeţi, consemnându-l în memorie.

Apoi îţi iei rămas-bun şi pleci fără să te uiţi înapoi.

*

„Mâncătorii de piatră ştiau că-s acolo. Sunt sigur de asta, dar nu le-a păsat.

I-am observat ore în şir cum stăteau nemişcaţi, în timp ce voci răsunau de nicăieri. Limba în care îşi vorbeau era stranie… una arctică, poate? Sau una dintre limbile costale? N-am mai auzit nimic

asemănător. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că după câteva ore am adormit. M-am trezit la auzul unor trosnete şi bufnete imense, atât de sonore încât am crezut că sosise Sfărâmarea. Când am îndrăznit să-mi ridic ochii, unul dintre mâncătorii de piatră zăcea sfărâmat pe sol. Ceilalţi stăteau ca mai înainte, cu excepţia unei schimbări: un zâmbet scânteietor, îndreptat în direcţia mea.”

Memoriile lui Ouse Inovator (născut Spinare-Lată) Ticastries, geomest amator. Nesusţinute de Universitatea a Cincea.

7
Nassun găseşte Luna

Călătoria lui Nassun şi a tatălui ei spre sud este lungă şi plină de pericole. Parcurg majoritatea drumului cu căruţa trasă de cai, ceea ce înseamnă că înaintează mai repede decât Essun, care este pe jos şi rămâne tot mai mult în urmă. Jija ia călători în căruţă cerând în schimb alimente sau alte bunuri. Asta le permite să înainteze şi mai repede, fiind arareori nevoiţi să se oprească şi să facă negoţ. Mulţumită acestui ritm susţinut, se află înaintea schimbărilor climatice, a ploii de cenuşă, a kirkhuselor carnivore, a gândacilor-fierbători şi a lucrurilor încă şi mai teribile care prind viaţă în ţinutul pe care l-au lăsat în urmă. Trec pe lângă Castrima de Sus atât de repede, încât Nassun abia simte chemarea Ykkăi şi asta numai în visele ei, atrăgând-o tot mai jos şi mai jos în pământul cald, printre lumini albe, cristaline. Dar când visează asta, Castrima se află deja la şaisprezece kilometri depărtare, fiindcă Jija a crezut că pot să mai meargă puţin în acea zi înainte să-şi aşeze tabăra, aşa că nu cad pradă ispitei clădirilor părăsite, dar întregi.

Când trebuie să oprească în alte comuri, unele sunt doar în carantină şi nu au declarat încă Legea sezonieră, sperând probabil că partea cea mai rea nu va ajunge atât de departe în sud. Arareori un Anotimp afectează întregul continent dintr-odată. Nassun nu le dezvăluie niciodată străinilor ce anume este, însă dacă ar face-o le-ar spune că de Anotimpul ăsta n-ai unde să te ascunzi. În unele părţi ale Neclintirii, efectele se vor face simţite mai târziu, dar în cele din urmă va fi rău peste tot.

Unele dintre comurile unde se opresc îi invită să

rămână. Jija nu mai e tânăr, dar e sănătos şi puternic, iar talentul lui de cioplitor şi apartenenţa la uzcasta Rezistenţilor îl fac să fie apreciat. Nassun este suficient de tânără ca să fie pregătită pentru aproape orice meserie necesară şi e în mod vizibil sănătoasă şi înaltă pentru vârsta ei, dând deja semne că va moşteni statura zdravănă, tipic medlatică, a mamei sale. Sunt câteva locuri în care opresc, comuri puternice cu rezerve abundente şi locuitori prietenoşi, unde ea şi-ar dori să rămână. Dar Jija refuză de fiecare dată. Are în minte altă destinaţie.

Câteva comuri pe lângă care trec încearcă să-i omoare. N-are logică, pentru că un bărbat şi o fetiţă nu pot deţine lucruri atât de valoroase încât să merite să fie ucişi, însă când Anotimpul apare, logica dispare. Dintr-unele scapă cu fuga. Jija ţine cuţitul la gâtul unui bărbat ca să poată ieşi amândoi dintr-un com care i-a lăsat să intre pe poartă şi apoi a încercat s-o închidă în urma lor. Pierd caii şi căruţa, ceea ce probabil îşi şi doriseră locuitorii comului, totuşi Jija şi Nassun scapă cu viaţă şi asta-i cel mai important. De acum vor înainta pe jos şi mai încet, dar sunt în viaţă.

Într-un alt com, ai căror locuitori nici nu se ostenesc să-i avertizeze înainte să tragă cu arbaletele, Nassun este cea care îi salvează. O face cuprinzându-şi tatăl în braţe, înfigându-se în pământ şi extrăgând fiecare dram de viaţă, căldură şi mişcare din com, până când îl transformă într-un tort strălucitor de ardezie cu glazură de gheaţă şi trupuri neclintite şi tari.

(N-o s-o mai facă niciodată. Cum a privit-o Jija după aceea!)

Rămân în comul mort câteva zile, odihnindu-se în casele pustii şi completându-şi proviziile. Nimeni nu deranjează acest com cât timp sunt ei acolo, fiindcă Nassun păstrează zidurile îngheţate în chip de avertisment. Desigur, nu pot sta prea mult. În cele din urmă, celelalte comuri din regiune se vor asocia şi vor

veni să ucidă rogălăul care, vor presupune ele, este un pericol pentru toţi. Câteva zile cu apă caldă şi hrană proaspătă - Jija prepară un ospăţ din una dintre găinile îngheţate ale comului -, apoi pornesc iar la drum. Înainte să se dezgheţe cadavrele şi să înceapă să duhnească.

Şi tot aşa: bandiţi şi escroci, o emisie de gaze aproape letale şi un copac ce lansează ţepi lemnoşi asupra trupurilor calde aflate în apropiere şi ei le supravieţuiesc tuturor. Nassun creşte ca din apă, deşi îi este mereu foame şi nu-i niciodată sătulă. Când se apropie, în cele din urmă, de locul despre care a auzit Jija, a trecut un an şi ea e cu şapte centimetri mai înaltă.

Au părăsit, în sfârşit, Sudmedlatul şi au pătruns în regiunea Antarcticelor. Nassun a început să suspecteze că Jija vrea să o ducă tocmai în Nife, unul dintre puţinele oraşe din regiunea antarctică, lângă care se aude că s-ar afla un Epicentru auxiliar. Dar el se abate de pe drumul imperial Pellestane - Nife şi pornesc către est, oprindu-se din când în când pentru ca Jija să-i întrebe pe oamenii întâlniţi pe drum dacă merge în direcţia corectă. După una dintre aceste discuţii, purtate de fiecare dată în şoaptă şi numai după ce Jija crede că Nassun a adormit, numai cu oameni pe care Jija îi consideră rezonabili şi doar după câteva ore de taclale la o masă împărtăşită, Nassun află, într-un final, încotro se îndreaptă.

—Spune-mi, ai auzit vreodată de Lună? îl aude pe Jija şoptindu-i unei femei care e cercetaş pentru un com din regiune, după ce au mâncat un vânat prins de ea stând lângă un foc aprins de Jija.

Pentru Nassun, întrebarea nu înseamnă nimic şi cuvântul de la sfârşitul ei nici atât. Dar femeia scoate o exclamaţie de surprindere. Îi spune lui Jija că trebuie să părăsească drumul imperial şi să o apuce pe drumul local către sud-est, apoi să o ia spre sud când drumul se va încrucişa cu un râu pe care-l vor întâlni curând. După

aceea, Nassun se preface adormită pentru că simte privirea sfredelitoare a femeii aţintită asupra ei. În cele din urmă însă, Jija se oferă cu timiditate să o ajute să-şi încălzească aştemuturile, aşa că Nassun e nevoită să asculte cum tatăl ei se străduieşte s-o facă pe femeie să geamă şi să scâncească drept răsplată pentru carne şi ca să o facă să uite de prezenţa lui Nassun. Dimineaţă pleacă amândoi înainte ca femeia să se trezească, pentru ca ea să nu-i urmărească şi să încerce să-i facă rău lui Nassun.

Câteva zile mai târziu, întâlnesc râul şi se abat din drum, înfundându-se în pădure pe o cărare umbrită de copaci care-i abia o panglică palidă şi bătătorită printre tufărişuri şi lăstari. În această parte a lumii, cerul nu e complet acoperit decât de puţină vreme: majoritatea copacilor încă mai au frunze şi Nassun poate chiar să audă animalele ţopăind prin tufişuri şi zbughind-o la trecerea lor. Uneori o pasăre ciripeşte sau croncăne. Pe cărare nu mai sunt alţi oameni, deşi e evident că unii au trecut recent pe aici, altfel drumul ar fi şi mai năpădit de ierburi decât este. Antarcticele sunt un ţinut dezolant şi puţin populat, îşi aminteşte că a citit asta în manualele ei, într-o altă viaţă. Puţine comuri, mai puţine drumuri imperiale şi ierni aspre până şi în afara Anotimpurilor. Îţi ia săptămâni să traversezi cvartentele de aici. Tundra ocupă părţi mari din Antarctice şi vârful cel mai sudic al continentului a devenit, din câte se spune, un gheţar compact care înaintează mult în largul oceanului. A citit că pe cerul nopţii, dacă l-ar putea zări printre nori, dansează adesea lumini straniu colorate.

Însă în această parte a Antarcticelor stăruie în aer o umezeală fierbinte, în ciuda uşoarei scăderi a temperaturii. Nassun sessizează sub picioarele lor fierberea intensă, zăgăzuită a unui vulcan-scut activ, care practic tocmai erupe, dar foarte încet, cu un mic izvoraş de lavă care se îndreaptă spre sud. Ici şi colo pe harta sensibilităţii ei, Nassun detectează erupţii

hidrotermale care au ieşit la suprafaţă sub formă de gheizere sau de izvoare termale. Umezeala şi căldura solului constituie motivul pentru care copacii sunt încă verzi.

Apoi copacii se răresc şi înaintea lor se înalţă ceva ce Nassun n-a mai văzut niciodată. O formaţiune stâncoasă, crede ea, dar una care pare să constea din zeci de panglici lungi, columnare, de piatră cafeniu-cenuşie care alcătuiesc o pantă vălurită, gradată, suficient de înaltă ca să alcătuiască un munte scund sau un deal înalt. În vârful acestui râu de piatră vede frunzişul stufos şi verde al copacilor: formaţiunea se încheie cu un soi de platou. Pe acest platou, Nassun zăreşte printre copaci ceva ce ar putea fi un acoperiş rotunjit sau un turn de provizii. E o aşezare de un anume fel. Dar nu ştie cum ar putea ajunge până la ea fără să escaladeze panglicile acelea stâncoase, ceea ce pare periculos.

Numai că… numai că… Ceva îi gâdilă sensibilitatea, transformându-se treptat în presiune, apoi într-o certitudine ispititoare. Nassun îi aruncă o privire tatei, care contemplă şi el stâncile. În lunile de la moartea lui Uche a ajuns să-i înţeleagă pe Jija mai bine ca oricând înainte, pentru că viaţa ei depinde de asta. Înţelege că e fragil, în ciuda aparentei lui forţe şi solidităţi. Fisurile din el sunt noi, dar periculoase, ca muchiile plăcilor tectonice: măcinându-se perpetuu, niciodată stabile, necesitând doar cea mai uşoară atingere ca să elibereze energia înmagazinată de eoni întregi, distrugând tot ce-i în jur.

Dar cutremurele sunt uşor de gestionat dacă ştii cum.

Aşa că Nassun spune, privindu-l atentă:

— Astea au fost făcute de orogeni, tati.

S-a aşteptat să-l vadă încordându-se şi el aşa face. S-a aşteptat ca el să tragă o gură zdravănă de aer ca să se calmeze, şi el o face şi pe-asta. Până şi gândul la orogeni îi provoacă aceeaşi reacţie pe care o avea mama la

vederea vinului roşu: răsuflare rapidă, mâini tremurânde, paralizie şi uneori genunchi slăbiţi. Tati nu avea voie să aducă acasă lucruri de culoare stacojie, dar uneori uita şi odată ce se petrecuse asta nu te mai puteai înţelege cu mama. Nu era nimic de făcut decât să aştepţi să i se potolească tremurul, să i se calmeze răsuflarea şi să nu-şi mai frângă mâinile.

(Să nu-şi mai *maseze* o mână. Nassun nu a remarcat diferenţa, dar Essun îşi masa o mână. Din cauza vechii dureri care-i mai stăruia în oase.)

Odată ce Jija s-a mai liniştit, Nassun adaugă:

—Cred că numai orogenii pot să urce panta aia.

De fapt, e convinsă că-i aşa. Coloanele de piatră se mişcă imperceptibil. Toată regiunea e un vulcan care erupe extrem de lent. Aici, vulcanul emite un flux mic, dar statornic de lavă căreia îi trebuie ani ca să se răcească, separându-se în aceste lungi coloane hexagonale pe măsură ce se contractă. Ar fi uşor pentru un orogen, fie şi unul neantrenat, să se opună acelei presiuni ascendente, să guste puţin din acea căldură ce se disipează lent şi să facă să se înalţe o nouă coloană. S-o călărească până ajunge sus, pe platou. Multe dintre panglicile de piatră din faţa lor sunt de un cenuşiu mai palid, mai noi, mai puţin tocite. Şi alţii au procedat la fel de curând.

Atunci tati o surprinde încuviinţând crispat.

—Sunt… ar trebui să mai fie şi alţii ca tine aici. (Nu pronunţă niciodată cuvântul cu *o* sau cuvântul cu *r*. Spune întotdeauna „ca tine”, „de-ai tăi” şi „de soiul ăla”.) De aia te-am adus aici, dulceaţă.

—Asta e Epicentrul de la Antarctice?

Poate s-a înşelat ea cu privire la locul unde se află acesta.

—Nu, spune el rânjind. (Fisura din el se cutremură.) E ceva mai bun.

E pentru prima oară când se arată dispus să discute despre asta. Respiraţia nu i s-a accelerat foarte tare şi

nu o priveşte aşa cum face atât de adesea când se chinuieşte să-şi aducă aminte că ea e fiica lui. Nassun se decide să mai cerceteze puţin, să-i verifice straturile.

—Mai bun?

—Mai bun.

El o priveşte şi, pentru prima oară după ceea ce a părut o eternitate, îi zâmbeşte ca odinioară. Aşa cum ar trebui să-i zâmbească un tată fiicei lui.

—Pot să te vindece, Nassun. Aşa spun poveştile.

„Să mă vindece de ce anume?” e cât pe ce să întrebe Nassun.

Instinctul de supravieţuire intervine însă, făcând-o să-şi muşte limba înainte să rostească o prostie. Nu poate fi vorba decât de o singură boală, în ochii lui, decât de o singură otravă pe care ar dori-o extrasă din fetiţa lui chiar dacă a trebuit să străbată jumătate de lume pentru asta.

Un leac. Un leac! Pentru orogenie? Nici nu ştie ce să creadă despre asta. Să fie… altfel decât este? Să fie normală? E posibil aşa ceva?

E atât de uluită, încât o clipă uită să-şi supravegheze tatăl. Când îşi aminteşte se cutremură, fiindcă *el* a supravegheat-o în tot timpul ăsta. Dar, văzându-i expresia, el încuviinţează satisfăcut. Surpriză, asta voia să vadă, sau poate încântare sau mulţumire. Ar fi reacţionat urât la neplăcere sau frică.

—Cum? întreabă ea.

Curiozitatea e ceva ce el poate tolera.

—Nu stiu. Dar am auzit asta de la diverşi călători, mai înainte.

Dacă atunci când spune „cei ca tine” se referă la un singur lucru, tot la fel nu există pentru ei doi decât un singur „mai înainte”.

—Se spune că există de cinci sau zece ani.

—Dar cum rămâne cu Epicentrul?

Nassun clatină din cap nedumerită. Dacă era să o ducă undeva, s-ar fi aşteptat…

Chipul lui tati se schimonoseşte.

—Animalele dresate şi puse în lesă tot animale rămân.

Se întoarce din nou către piatra aceea curgătoare.

—Îmi vreau fetiţa înapoi.

„Dar n-am plecat nicăieri”, gândeşte Nassun, deşi ştie că nu trebuie s-o spună cu glas tare.

Nu e nicio cărare care să le arate încotro s-o apuce, nu există niciun indicator prin apropiere. Asta s-ar putea explica, în parte, prin măsurile de apărare sezonieră. Au văzut câteva comuri care se protejau nu numai cu ziduri, ci şi cu obstacole insurmontabile şi cu camuflaj. Fără îndoială, membrii comului ştiu o cale secretă de a urca pe platou, dar Nassun şi Jija, necunoscând-o, s-au pomenit cu o enigmă pe care trebuie s-o rezolve. Nu există o metodă uşoară de a trece dincolo de culme. Ar putea să-i dea ocol ca să vadă dacă de cealaltă parte nu există nişte trepte, însă asta ar dura probabil câteva zile.

Nassun se aşază pe un buştean din apropiere, după ce s-a asigurat că nu adăposteşte insecte sau alte făpturi care să fi devenit agresive de la venirea Anotimpului. (Nassun a învăţat să trateze natura cu aceeaşi precauţie ca pe tatăl ei.) Îl priveşte pe Jija păşind încolo şi-ncoace şi oprindu-se din când în când să tragă câte un şut uneia dintre panglicile stâncoase acolo unde se înalţă din pământ. Bombăne ceva pentru sine. Are nevoie de un timp înainte să admită ce anume trebuie făcut.

În cele din urmă, se întoarce către ea:

—Poţi s-o faci?

Ea se ridică. El dă înapoi, ca speriat de mişcarea ei bruscă, apoi se opreşte şi o priveşte furios. Ea rămâne locului, lăsându-l să vadă cât de tare o răneşte când se teme de ea.

Un muşchi tresare pe obrazul lui. O parte din mânie piere, înlocuită de tristeţe. (Dar numai o parte.)

—O să trebuiască să ucizi pădurea asta ca s-o faci?

Oh. Acum ea îi înţelege oarecum îngrijorarea. Acesta este primul loc înverzit pe care l-au văzut în ultimul an.

—Nu, tati, răspunde ea. E un vulcan prin preajmă.

Indică pământul de sub picioarele lor. El tresare din nou, privind solul cu aceeaşi ură neascunsă pe care uneori i-o arată şi ei. Dar e inutil să-i urăşti pe Taica Pământ, la fel de inutil ca a-ţi dori să se încheie Anotimpul.

El respiră adânc şi deschide gura şi Nassun este atât de sigură că va spune „bine”, încât începe deja să schiţeze zâmbetul reconfortant de care el va avea nevoie. Aşa se face că sunt amândoi luaţi pe nepregătite de trosnetul sonor care îşi trimite ecourile în pădurea din jurul lor, făcând să se ridice în aer un stol de păsări despre existenţa cărora ea nici nu ştiuse. Alături, ceva se înfige în pământ, făcând-o să clipească nedumerită când vibraţiile vagi ale loviturii se transmit prin scoarţa de sub picioarele ei. Ceva mic, dar cu impact puternic. Apoi Jija ţipă.

Pe vremuri, Nassun încremenea ori de câte ori era luată prin surprindere. Aşa a învăţat-o mama ei. Condiţionarea a mai slăbit în anul care a trecut şi, deşi încremeneşte, îşi scufundă totuşi sensibilitatea în pământ. Doar câţiva metri, dar e de-ajuns. Însă simte că îngheaţă la vederea suliţei metalice cu ţepi care a străpuns gamba tatei.

- Tati!

Jija a căzut într-un genunchi, ţinându-se de picior şi scoţând printre dinţii încleştaţi un sunet care nu e chiar un ţipăt, dar care trădează tot atâta suferinţă. Suliţa e imensă: are câţiva metri în lungime şi cinci centimetri grosime. Vede cum a împins carnea în lături ca să-şi urmeze calea ei teribilă. Vârful s-a înfipt în pământ de cealaltă parte a gambei, ţintuindu-l locului la propriu. E un harpon, nu o săgeată de arbaletă. Are chiar şi un lanţ subţire ataşat la capătul neascuţit.

Un lanţ? Nassun se răsuceşte urmărindu-l cu

privirea. Cineva ţine celălalt capăt. Tălpi duduie pe solul din apropiere, frunze trosnesc sub paşi. Umbre ţâşnesc de la un trunchi de copac la altul şi dispar. Răsună un strigăt într-o limbă arctică pe care a mai auzit-o, dar nu o vorbeşte. Sunt bandiţi! Şi se apropie.

Îl priveşte din nou pe tati, care încearcă să inspire adânc. E palid la faţă. E atâta sânge! Dar el o priveşte cu ochii măriţi de durere, arătându-şi albul, şi ea îşi aminteşte deodată de comul unde au fost atacaţi, comul pe care l-a îngheţat, şi de felul în care a privit-o el pe urmă.

Bandiţi. Omoară-i! Ştie că aşa trebuie. Dacă n-o face, o vor ucide ei.

Dar tatăl ei vrea o fetiţă, nu un animal.

Aşa că priveşte şi priveşte şi respiră precipitat şi nu e în stare decât să privească, nu poate gândi, nu poate acţiona, nu poate face altceva decât să stea locului tremurând, panicându-se, sfâşiată între instinctul de supravieţuire şi dragostea filială.

Apoi cineva coboară pe muchiile de lavă întărită, sărind de la o panglică stâncoasă la alta cu o viteză şi o agilitate care sunt… Nassun priveşte cu gura căscată. Nimeni nu poate face aşa ceva. Dar bărbatul aterizează ghemuit pe solul pietros de la poalele stâncilor, cu un bufnet surd, rău prevestitor. E solid. îşi dă seama cât de solid este chiar dacă el rămâne pe jumătate ghemuit, cu ochii aţintiţi asupra a ceva aflat între copacii din spatele lui Nassun, în timp ce scoate din teacă un cuţit de sticlă lung şi ameninţător. (Şi totuşi, simţurile ei nu percep vibraţia produsă de greutatea lui aterizând pe sol. Ce înseamnă asta? Şi e un… Scutură din cap crezând că e vorba de o insectă, însă zumzăitul acela straniu este o senzaţie, nu un sunet.)

Apoi bărbatul se pune în mişcare, năpustindu-se în direcţia desişurilor şi picioarele lui lovesc solul cu atâta forţă încât bulgări de ţărână îi zboară în urmă. Cu gura căscată, Nassun se răsuceşte să-l urmărească din priviri,

pierzându-i urma în frunziş, dar apoi izbucnesc ţipete în limba aceea, din nou, şi din direcţia în care l-a văzut pe bărbat dispărând se aude un icnet înfundat, gutural, ca al cuiva care a primit o lovitură zdravănă. Oamenii care se mişcau printre trunchiurile copacilor se opresc locului. Nassun vede o femeie cu trăsături arctice stând încremenită, clar vizibilă în golul dintre nişte liane încâlcite şi o stâncă veche şi roasă de vreme. Femeia se întoarce trăgând aer în piept ca să strige, dar, neclar ca o ceaţă, bărbatul se iveşte îndărătul ei, lovind-o cu pumnul în spate. Nu, nu, cu cuţitul… Dispare înainte ca femeia să apuce să se prăbuşească. Violenţa şi viteza atacului sunt uluitoare.

— N-Nassun, spune Jija şi Nassun tresare din nou.

Vreme de un moment chiar l-a uitat. Se apropie, se ghemuieşte lângă el şi îşi pune piciorul pe lanţ pentru ca nimeni să nu-i poată folosi ca să-i chinuiască şi mai mult tatăl. El o apucă de braţ strângând-o prea tare.

— Trebuie să… ăăă… fugi.

— Nu, tati!

Încearcă să-şi dea seama cum e ataşat lanţul de harpon. Coada acestuia e netedă. Dacă ar putea să desprindă lanţul sau să taie capătul zimţat, ar putea să tragă piciorul lui tati din el, eliberându-l. Dar pe urmă? E o rană cumplită! Dacă o să sângereze până va muri? Nu ştie ce să facă.

Scutură capătul lanţului, încercând să vadă dacă nu-i poate desprinde, şi Jija scoate un şuierat.

— Nu… cred că-i osul…

Jija se clatină şi Nassun îşi spune că buzele lui palide nu-s un semn bun.

— Pleacă!

Ea îl ignoră. Lanţul e sudat de un inel aflat la capătul cozii. Îl pipăie, cu mintea în fierbere acum, că atacul bărbatului a smuls-o din paralizie. (Dar mâna îi tremură. Respiră adânc, încercând să-şi ţină frica sub control. Undeva printre copaci răsună un geamăt gâlgâit şi un

urlet de furie.) Ştie că Jija are în rucsac câteva dintre uneltele lui de cioplitor, însă harponul este din oţel. Stai aşa, metalul se sfarmă dacă e suficient de rece, nu-i aşa? N-ar putea ea, oare, cu un tor înalt şi îngust…

N-a mai făcut aşa ceva niciodată. Dacă greşeşte, o să-i îngheţe piciorul. Dar cumva, instinctiv, simte că poate fi făcut. Felul în care a învăţat-o mama să se gândească la orogenie - absorbi căldură şi mişcare şi proiectezi căldură şi mişcare - nu i s-a părut niciodată corect. E ceva adevărat în asta. Funcţionează, o ştie din experienţă. Totuşi metoda are ceva… nefiresc. Lipsit de eleganţă. Şi-a zis adesea: „Dacă nu mă gândesc la asta ca fiind căldură…”, fără să găsească însă o încheiere utilă.

Mama nu e aici, dar moartea este şi tatăl ei e unica fiinţă din lume care o iubeşte, deşi dragostea lui e împletită cu suferinţă.

Aşa că îşi pune mâna pe capătul cozii harponului.

— Nu te mişca, tati.

— C-ce?

Jija tremură, dar puterile îi slăbesc cu repeziciune. E bine. Aşa, Nassun poate lucra fără ca nimeni să-i spulbere concentrarea. Îşi pune mâna liberă pe piciorul lui, dat fiind că orogenia ei nu a îngheţat-o niciodată pe ea însăşi, chiar şi când nu o putea controla suficient, apoi închide ochii.

Sub căldura vulcanului se află ceva, întrepătruns printre undele ce străbat pământul dansând. E uşor să manipulezi undele şi căldura, dar e greu până şi să percepi acest alt lucru şi poate de aceea mama a învăţat-o pe Nassun să caute mai degrabă undele şi căldura. Dar dacă Nassun poate simţi acest lucru care e mai fin şi mai delicat şi mult mai precis decât căldura şi undele… dacă îl poate modela sub forma unei muchii tăioase şi s-o ascută până la o fineţe infinită şi să taie cu ea coada aşa…

Răsună un şuierat scurt şi ascuţit şi aerul dintre ea şi

Jija se învolburează. Capătul harponului cade, cu lanţ cu tot, şi cele două secţiuni metalice retezate scânteiază netede ca oglinda în lumina după-amiezii.

Răsuflând uşurată, Nassun deschide ochii. Şi-l descoperă pe Jija încordat, privind dincolo de ea cu o expresie în care se amestecă groaza şi sfidarea. Surprinsă, Nassun se răsuceşte şi-l vede în spatele ei pe bărbatul cu cuţitul.

Părul lui e negru, lins ca al arcticilor şi lung până mai jos de talie. E atât de înalt, încât, întorcându-se să-l privească, ea cade în fund. Sau o fi pentru că se simte brusc epuizată? Nu ştie. Bărbatul respiră precipitat şi hainele lui - o cămaşă din pânză ţesută în casă şi o pereche de pantaloni vechi, surprinzător de curaţi - sunt stropite cu jerbe de sânge al căror centru este cuţitul de sticlă din mâna lui. O priveşte cu ochi scânteietori ca metalul pe care ea tocmai l-a retezat şi zâmbetul lui e aproape la fel de tăios.

—Bună, mititico, spune bărbatul văzând că Nassun îl priveşte. Mişto şmecherie.

Jija încearcă să se mişte, să-şi deplaseze piciorul de-a lungul cozii harponului, şi e groaznic. Se aude scrâşnetul zadarnic al osului frecându-se de metal şi el lasă să-i scape un geamăt de agonie, întinzându-se orbeşte după Nassun. Nassun îl prinde de umăr, dar el e greu şi ea e obosită şi îşi dă seama, îngrozită, că, dacă se va dovedi necesar, nu mai are putere să se lupte cu bărbatul cu cuţitul de sticlă. Umărul lui Jija tremură sub palma ei şi ea tremură aproape la fel de tare. Poate de aia nu foloseşte nimeni chestia aia de dincolo de căldură? Acum, ea şi tatăl ei vor plăti pentru prostia ei.

Dar bărbatul cu păr negru se ghemuieşte pe vine, cu o lentoare şi o graţie remarcabile pentru cineva care cu câteva clipe mai devreme a dat dovadă de atâta brutalitate şi iuţeală.

—Nu te teme, spune el, apoi clipeşte şi în privirea lui licăreşte ceva ce aduce a nesiguranţă. Te cunosc de

undeva?

Nassun nu l-a mai văzut niciodată pe acest uriaş cu ochi-de-gheaţă şi cu cel mai lung cuţit din lume. Arma picurând de sânge e încă în mâna care acum atârnă pe lângă trup. Clatină din cap puţin cam repede.

Bărbatul clipeşte, nesiguranţa din priviri îi piere şi zâmbetul revine.

—Animalele alea au murit. Am venit să te ajut, nu-i aşa?

Întrebarea are ceva nefiresc. A rostit-o de parcă avea nevoie de o confirmare: „Nu-i aşa?” E prea sinceră, prea din inimă. Apoi adaugă:

—N-o să las pe nimeni să-ţi facă rău.

Poate e o simplă coincidenţă că, spunând aceste cuvinte, privirea i se abate către tatăl ei. Dar Nassun simte că o parte din încordarea ei se risipeşte.

Apoi Jija încearcă din nou să se mişte şi scoate o nouă exclamaţie de durere, iar privirea bărbatului redevine clară.

—Ce neplăcut! Dă-mi voie să te ajut.

Lasă cuţitul şi se întinde către Jija.

—Nu te apropia! izbucneşte Jija încercând să se dea îndărăt şi cutremurându-se de durere.

Gâfâie şi a început să transpire.

—Cine eşti? Eşti…

Ochii lui se abat către culmea din lavă solidificată.

—De acolo?

Bărbatul, care s-a retras văzând reacţia lui Jija, îi urmează direcţia privirii.

—O, da. Santinelele comului v-au zărit apropiindu-vă. Apoi i-am văzut pe bandiţi înconjurându-vă, aşa că am coborât să vă ajut. Ne-au mai făcut probleme şi înainte. A fost un prilej convenabil să eliminăm această ameninţare.

Ochii lui limpezi revin la Nassun, poposind în treacăt asupra harponului retezat. În tot acest timp nu a încetat să zâmbească.

—Dar *tu* n-ar fi trebuit să ai probleme cu ei.

Ştie ce e Nassun. Ea se crispează lipindu-se de tatăl ei, deşi e conştientă că nu-şi va găsi adăpost aici. O face din obişnuinţă.

Tatăl ei se încordează şi răsuflarea îi devine şuierătoare.

—Eşti… eşti… (înghite în sec.) Căutăm Luna.

Zâmbetul bărbatului devine şi mai larg. Are un vag accent ecuatorial. Ecuatorialii au întotdeauna dinţi zdraveni şi albi ca ai lui.

—O, da, spune el. Aţi găsit-o.

Tata se relaxează uşurat, atât cât i-o permite piciorul.

—Oh… oh, Pământule crud, în sfârşit!

Nassun nu mai poate să îndure.

—Ce anume este *Luna*?

—Luna Găsită, spune bărbatul înclinând din cap. Este numele comunităţii noastre. E un loc foarte special, pentru oameni foarte speciali.

Apoi îşi vâră cuţitul în teacă şi întinde o mână, cu palma în sus:

—Mă cheamă Schaffa.

I-a întins mâna numai lui Nassun, care nu înţelege de ce. Poate pentru că ştie ce e ea? Poate doar fiindcă mâna ei nu e plină de sânge ca ale lui Jija? înghite în sec şi ia mâna, care o cuprinde imediat pe a ei într-o strânsoare fermă. Reuşeşte să îngaime:

—Mă cheamă Nassun. El e tata.

Apoi îşi ridică bărbia şi spune:

—Nassun Rezistent Tirimo.

Nassun ştie că mama a fost pregătită la Epicentru, ceea ce înseamnă că uznumele ei nu a fost niciodată „Rezistent”. Iar Nassun are numai zece ani, prea mică pentru ca Tirimo să-i acorde un comnume chiar dacă ar mai locui acolo. Dar bărbatul înclină din cap cu gravitate, ca şi cum nu-i o minciună.

—Haide, spune el. Ia să vedem dacă, împreună, nu-l putem elibera pe tatăl tău.

Se ridică trăgând-o odată cu el şi ea se întoarce spre Jija spunându-şi că poate ea şi Schaffa, unindu-şi forţele, I-ar putea ridica pe Jija din coada harponului şi chiar ar putea-o face atât de repede încât să nu-i doară prea tare. Dar înainte să apuce s-o spună, Schaffa îşi apasă două degete pe ceafa ei. Ea tresare şi se răsuceşte spre el, imediat în defensivă, şi el îşi ridică ambele mâini, fluturând din degete ca să-i arate că e în continuare neînarmat. Ea simte o uşoară umezeală pe ceafă, probabil o pată de sânge.

— Datoria mai întâi, spune el.

— Ce?

El face semn din cap către tatăl ei.

— Pot să-l ridic şi tu o să-i mişti piciorul.

Nassun clipeşte din nou nedumerită. Bărbatul se apleacă deasupra lui Jija şi strigătele de durere ale tatei, în timp ce ei îl eliberează, îi distrag atenţia de la atingerea aceea stranie.

Mult mai târziu însă îşi va aminti că, în clipa de după acea atingere, vârfurile degetelor bărbatului au scânteiat la fel ca marginile retezate ale harponului. Un fir din acea lumină-de-sub-căldură, subţire ca borangicul, părea să treacă de la ea la el. Îşi va mai aminti şi că preţ de o clipă firul acela a iluminat şi altele: o ţesătură complexă de linii zimţate răspândite în tot trupul lui ca fisurile care apar pe un geam lovit cu un corp contondent. Zona impactului, centrul pânzei de păianjen, se afla undeva aproape de ceafa lui. Nassun îşi va aminti că în acea clipă s-a gândit: „El nu-i singur acolo”.

În această clipă însă nu contează. Călătoria lor s-a încheiat. S-ar părea că Nassun a ajuns acasă.

*

„Gardienii nu vorbesc despre Garant, unde sunt creaţi. Nimeni nu ştie unde se află. Dacă îi întrebi

despre asta, se mulţumesc să zâmbească.”

Din istorisirea „Fără titlu 759”, înregistrată în cvartentul Quarta, în comul Eadin, de itinerantul Mell Lorist Piatră.

8
Ai fost prevenită

Stai la coadă ca să ridici raţia săptămânală pentru gospodăria ta, când auzi cea dintâi şoaptă. Nu e îndreptată către tine şi nu trebuia s-o auzi, dar o auzi oricum pentru că vorbitorul e agitat şi uită să vorbească încet.

—Sunt prea mulţi dintre ei, arză-i-ar Pământul! îi spune un bărbat mai vârstnic unuia mai tânăr în clipa în care te smulgi din gândurile tale suficient ca să înţelegi cuvintele. Ykka e în regulă, şi-a câştigat locul aici, nu? Trebuie să fie şi câţiva de treabă printre ei. Dar ceilalţi? Nu avem nevoie decât de unul…

Însoţitorul său îl reduce imediat la tăcere. Îţi aţinteşti privirea asupra unui grup îndepărtat de persoane care încearcă să transporte nişte coşuri cu minereu dintr-o parte într-alta a cavernei făcându-le să alunece pe o funie, pentru ca atunci când bărbatul mai tânăr se va uita în jur să nu te surprindă privindu-i. Dar nu uiţi.

S-a împlinit o săptămână de la incidentul cu gândacii-fierbători, dar ai senzaţia c-a trecut o lună. Nu e de vină doar faptul că ai pierdut şirul zilelor şi al nopţilor. Această stranie elasticitate a timpului e provocată în parte de faptul că ai pierdut-o pe Nassun şi odată cu ea şi acel sentiment al urgenţei pe care ţi-l dă un ţel. Fără asta te simţi împuţinată şi fără rădăcini, la fel de lipsită de ţintă ca acele busolelor în Anotimpul Rătăcirii. Te-ai decis să încerci să te adaptezi aici, să-ţi găseşti un nou ţel, să explorezi noile tale graniţe, însă asta nu prea te ajută. Geoda Castrimei îţi sfidează şi simţul proporţiilor, nu numai percepţia timpului. Ţi se pare înghesuită când stai lângă unul dintre pereţii ei, de unde vederea

peretelui opus e obstrucţionată de zeci de suliţe ascuţite de cuarţ care se încrucişează în toate direcţiile. Ţi se pare pustie când treci pe lângă cristale întregi de apartamente nelocuite şi-ţi dai seama că locul a fost construit să adăpostească mai mulţi oameni decât în prezent. Târguşorul de la suprafaţă era mai mic decât Tirimo, dar începi să-ţi dai seama că eforturile Ykkăi de a recruta locuitori pentru Castrima au avut un succes extraordinar. Cel puţin jumătate dintre oamenii pe care-i întâlneşti în com sunt nou-veniţi, la fel ca tine. (Nu e de mirare că şi-a dorit unii dintre aceşti nou-veniţi în consiliul ei improvizat: noutatea, aici, e o caracteristică de grup.) întâlneşti un metallorist nervos, trei cioplitori care nu-s pe măsura lui Jija, un biomest care lucrează cu Lerna două zile pe săptămână şi o femeie care odinioară a trăit din vânzarea de produse artizanale din piele şi care acum îşi petrece zilele tăbăcind pieile aduse de Vânători.

Unii nou-veniţi au un aer nefericit pentru că, la fel ca Lerna, nu avuseseră de gând să se alăture Castrimei. Ykka sau altcineva i-a considerat utili comunităţii compuse cândva numai din neguţători şi mineri şi asta a însemnat sfârşitul călătoriei lor. Alţii însă manifestă o hotărâre disperată de a contribui la bunăstarea comului şi de a-l apăra. Aceştia sunt cei care n-aveau încotro s-o apuce, ale căror comuri au fost distruse de producerea Faliei sau de replicile seismice care au urmat. Nu toţi au talente utile. De obicei sunt mai tineri, ceea ce e logic, deoarece majoritatea comurilor nu primesc pe durata unui Anotimp oameni vârstnici sau infirmi decât dacă au abilităţi aflate la mare căutare şi fiindcă, după cum afli stând de vorbă cu ei, Ykka cere ca nou-veniţilor să le fie pusă o întrebare anume: „Poţi trăi alături de orogeni?” Cei care spun „Da” sunt primiţi înăuntru. Iar cei care pot spune „Da” sunt, de regulă, mai tineri.

(Celor care spun „Nu”, înţelegi tu fără să fie nevoie să întrebi, nu li se permite să-şi continue călătoria şi

eventual să se alăture altor comuri sau unor bande de comleşi ca să atace o comunitate despre care se ştie că adăposteşte orogeni. S-ar părea că la o distanţă convenabilă în direcţia în care bate vântul se află o carieră de ghips. E utilă şi pentru că atrage animalele de pradă care altfel ar veni în Castrima de Sus.)

Şi mai sunt localnicii, oameni care făceau parte din Castrima cu mult înainte de venirea Anotimpului. Mulţi dintre ei sunt nemulţumiţi de noile sosiri, chiar dacă toată lumea ştie că aşezarea nu ar fi putut supravieţui aşa cum era. Pur şi simplu era prea mică. Înaintea venirii lui Lerna nici n-au avut doctor, ci doar un bărbat care, pe lângă meseria lui de potcovar, mai juca rolul de moaşă, de chirurg improvizat şi de veterinar. Şi nu au avut decât doi orogeni, pe Ykka şi pe Cutter, deşi, din câte se pare, până la începerea Anotimpului nimeni nu a ştiut cu certitudine dacă Cutter era sau nu unul. Asta-i o poveste pe care o să vrei s-o auzi într-o bună zi. Fără orogeni, Castrima de Jos devenea o capcană a morţii, ceea ce i-a făcut pe majoritatea localnicilor să accepte fără entuziasm eforturile Ykkăi de a atrage încoace mai mulţi semeni de-ai ei. Aşa că vechii locuitori ai Castrimei te privesc cu suspiciune, dar partea bună e că aşa îi privesc pe toţi nou-veniţii. Nu statutul tău de orogen îi deranjează, ci faptul că deocamdată nu ai dovedit ce poţi face.

(Surprinzător ce plăcut e gândul ăsta. Să fii judecată pentru ceea ce faci, nu pentru ceea ce eşti.)

În ultimul timp, ţi-ai petrecut dimineţile într-o echipă care se ocupă cu grădinăritul în apă, punând la încolţit seminţe în tăvi cu cârpe ude, apoi mutând lăstarii rezultaţi în jardiniere cu apă şi chimicale pregătite de biomeşti ca să poată supravieţui. E o muncă liniştitoare şi îţi aminteşte de grădina pe care ai avut-o în Tirimo. (Uche stând printre ferigile comestibile şi făcând strâmbături cumplite în timp ce mestecă un pumn de pământ pe care şi l-a vârât în gură înainte să-i poţi opri.

Amintirea te face să zâmbeşti, apoi durerea îţi împietreşte din nou chipul. Încă nu eşti în stare să zâmbeşti amintindu-ţi de poznele lui Corindon şi au trecut zece, ba nu, unsprezece ani de-acum.)

Seara te duci la Ykka şi discuţi cu ea, Lerna, Hjarka şi Cutter despre problemele comului. Asta include chestii cum ar fi dacă să-i pedepsiţi pe Jever Inovator Castrima pentru că a vândut evantaie - dat fiind că legea imperială interzice negoţul privat pe durata unui Anotimp - şi cum să-i faceţi pe Bătrânu' Crey (care nu-i chiar aşa de bătrân) să nu se mai plângă că apa de la băi este călâie. Îi calcă pe nervi pe toţi. Şi cine o să intervină dacă Ontrag, olăreasa, va continua să spargă produsele nereuşite ale celor doi ucenici ai ei? Ontrag face ce a fost învăţată, dar ăsta e modul în care le predai oamenilor care chiar vor să deprindă olăritul. Ucenicii lui Ontrag sunt acolo numai pentru că Ykka le-a poruncit să înveţe meseria înainte ca bătrâna să dea în primire. La cum merg lucrurile, s-ar putea s-o omoare chiar ei.

Toate astea sunt ridicole, banale, incredibil de plicticoase şi… îţi plac la nebunie. De ce? Cine ştie? Poate pentru că seamănă cu discuţiile pe care le-ai avut în cele două ocazii în care ai făcut parte dintr-o familie? Îţi aminteşti cum te certai cu Innon dacă să-l învăţaţi pe Corindon, încă de mic, sanze-mat, ca s-o vorbească fără accent, sau mai târziu şi numai dacă va vrea să părăsească Meovul. Odată te-ai certat cu Jija pentru că el spunea că dacă păstrezi fructele în cămara frigorifică îşi pierd gustul, iar pe tine nu te interesa asta atât timp cât ţineau mai mult. Discuţiile pe care le ai cu ceilalţi sfetnici sunt mai importante: deciziile voastre afectează acum mai mult de o mie de persoane. Dar au ceva la fel de prostesc şi de pedant. Pedanteria prostească e un lux de care arareori ai avut prilejul să te bucuri.

Ai ieşit din nou la suprafaţă şi stai tăcută pe veranda unei case, sub ploaia de cenuşă. Azi, cerul e uşor diferit: nori subţiri, cenuşiu-gălbui au luat locul norilor denşi,

cenuşiu-roşiatici. Formaţiunile noroase sunt lungi ca nişte valuri, deosebite de şiragurile ca de mărgele pe care le-ai tot văzut de la apariţia Faliei. Una dintre Spinările-Late care face de pază se uită în sus şi spune:

—Poate că situaţia se îmbunătăţeşte.

Galbenul norilor aproape îţi dă iluzia că soarele străluceşte. Îl şi zăreşti din când în când, un disc palid şi lipsit de forţă încadrat uneori de formele ondulate care plutesc încet.

Nu le spui paznicilor ce sessizezi, şi anume că norii galbeni conţin mai mult dioxid de sulf ca de obicei. Nu le spui nici ceea ce ştii, şi anume că, dacă ar ploua în clipa asta, pădurea care înconjoară Castrima şi care în prezent furnizează o parte semnificativă din hrana comului ar muri. Undeva în nord, falia pe care a creat-o Alabastru a erupt un nor mare de gaz dintr-un buzunar subteran de mult îngropat. Cutter, care a venit sus cu tine şi cu Hjarka, îţi aruncă o privire, ascunzându-şi grijuliu orice expresie: ştie şi el. Dar tace la rândul lui şi crezi că înţelegi de ce: din cauza santinelei şi a speranţei ei că lucrurile se îmbunătăţesc. Ar fi o cruzime să spulberi speranţa asta înainte să se stingă de la sine. Cutter îţi devine mai simpatic după acest moment de bunătate împărtăşită.

Apoi întorci puţin capul şi senzaţia de bine piere. În apropiere se află un alt mâncător de piatră, ascuns în umbra unei case nu chiar îndepărtate. Acesta are aspectul unui bărbat din marmură alb-gălbuie ca untul, străbătută de vine cafenii, şi un păr învolburat de culoarea alamei. Nu priveşte pe nimeni, nu mişcă şi nici nu l-ai fi observat dacă n-ar fi fost strălucirea metalică a părului său, bătătoare la ochi pe fundalul ceţos al zilei. Te întrebi, pentru a treia sau a patra oară, de ce se adună ei în jurul Castrimei. încearcă să fie de folos, aşa cum te ajută Hoa pe tine? Aşteaptă ca şi alţi semeni de-ai tăi să se transforme în piatră delicioasă, numai bună de ronţăit? Sunt pur şi simplu plictisiţi?

Nu ai vreme acum pentru făpturile astea. Te uiţi în altă parte şi îl alungi din minte pe Marmură Untoasă, iar mai târziu, când eşti gata să porneşti la drum, priveşti din nou într-acolo şi a dispărut.

Aţi urcat aici şi-l urmaţi pe unul dintre Vânători prin pădure pentru că ei au vrut să vedeţi ceva. Ykka nu v-a însoţit pentru că trebuie să medieze un conflict între Spinările-Late şi Rezistenţi, ceva legat de lungimea turelor. Lerna nu e nici el cu voi fiindcă a început să predea nişte cursuri de îngrijire a rănilor pentru oricine e interesat. Hoa nu e cu voi deoarece e dispărut în continuare de o săptămână. Dar vă însoţesc şapte Spinări-Late, doi Vânători şi femeia blondă şi cu pielea albă pe care ai cunoscut-o în ziua sosirii tale în Castrima şi care ţi s-a prezentat ca fiind Esni. A fost acceptată în com ca Spinare-Latã, deşi abia cântăreşte patruzeci şi cinci de kilograme şi e mai palidă decât cenuşa. Se pare că înaintea Faliei a fost căpetenia unui clan de văcari, ceea ce înseamnă că ştie cum să pască vitele şi să aplaneze neînţelegerile ivite între persoanele cu ego supradimensionat. Ea şi oamenii ei s-au alăturat de bunăvoie Castrimei pentru că era mult mai aproape decât comul lor natal de la Antarctice. După Falie, ceea ce a rămas din turma lor a fost pus la uscat, în saramură sau la afumat şi a constituit singura rezervă de carne a Castrimei.

Nimeni nu vorbeşte pe drum. Tăcerea pădurii, cu excepţia foşnetului vietăţilor mici prin tufişuri şi a ocazionalului tocănit îndepărtat al animalelor care sfredelesc lemnul, pare să îndemne la muţenie. Pădurea se schimbă, remarci tu pe măsură ce înaintezi. Copacii cei mai înalţi şi-au pierdut frunzele cu luni în urmă, când seva s-a retras din ele ca să-i protejeze de frigul tot mai puternic şi de aciditatea suprafeţei solului. În schimb, frunzişul tufişurilor şi al copacilor de înălţime medie s-a îndesit, sorbind cu lăcomie puţina lumină pe care o poate captura şi uneori strângându-şi frunzele pe timpul

nopţii ca să le scuture de cenuşă. Asta face ca stratul de cenuşă de dincolo de drum să fie mai subţire, într-atât încât uneori vezi covorul de frunze de pe sol.

Ceea ce e bine, pentru că scoate în evidenţă un nou element apărut în peisaj: movilele. Au în jur de un metru înălţime, sunt construite din cenuşă întărită, frunze şi crenguţe, şi într-o zi luminoasă ca asta sunt uşor de zărit fiindcă emit aburi discreţi. Uneori zăreşti oscioare, resturi de lăbuţe sau cozi ieşind de la baza lor. Muşuroaie de gândaci-fierbători. Nu-s multe… dar nu-ţi aminteşti să fi observat vreunul acum o săptămână, când ai trecut prin această regiune a pădurii. (Ai fi sessizat căldura.) Asta îţi reaminteşte că, dacă majoritatea plantelor şi animalelor se zbat să supravieţuiască pe durata unui Anotimp, câteva, destul de rare, fac mai mult de-atât: în lipsa prădătorilor lor obişnuiţi şi în condiţii ideale prosperă, înmulţindu-se exponenţial oriunde găsesc resurse de hrană, bazându-se pe forţa numerelor ca să asigure continuitatea speciei.

Ceea ce nu-i bine. Te surprinzi verificându-ţi des încălţămintea şi observi că şi ceilalţi fac la fel.

Apoi ajungeţi în vârful unei culmi dedesubtul căreia se întinde un bazin forestier. E clar că acesta se află în afara ariei protectoare menţinute de orogenii Castrimei, pentru că fâşii mari de pădure sunt una cu pământul şi uscate, ca efect al Faliei. Dacă n-ar fi cenuşa, ai putea să vezi la sute de kilometri distanţă, dar fiind o zi luminoasă şi cu puţină cenuşă, poţi vedea la câteva zeci de kilometri. E de-ajuns.

Pentru că, neclar în lumina aurie, zăreşti ceva înălţându-se în mijlocul pădurii doborâte. Un pâlc de ramuri lungi sau trunchiuri tinere, curăţate de crengi, înfipte în pământ în încercarea de a le face să stea drepte, deşi multe dintre ele s-au înclinat într-o parte sau alta. În vârful fiecăreia flutură câte o fâşie de pânză roşie menită să atragă privirile. Nu-ţi poţi da seama

dacă roşul acela este vopsea sau altceva, fiindcă în fiecare par se află un cadavru. Parii le ies prin gură sau prin alte părţi ale trupurilor: sunt înfipte în ei.

—Nu sunt de-ai noştri, spune Hjarka.

Priveşte printr-o sticlă-de-văzut-departe, ajustând-o în timp ce unul dintre Vânători se aţine prin preajmă cu mâna pe jumătate ridicată, gata să prindă preţiosul instrument în caz că Hjarka l-ar scăpa sau, cunoscând-o pe Hjarka, l-ar lepăda pur şi simplu.

—E greu să-ţi dai seama de aici, dar nu-i recunosc şi nu cred că am trimis pe cineva atât de departe. Şi par cam nespălaţi. O fi vreo ceată de bandiţi comleşi.

—Una care a muşcat mai mult decât putea să-nghită, bombăne unul dintre Vânători.

—Ştim unde sunt toate patrulele noastre, spune Esni încrucişându-şi braţele. Nu ţin evidenţa fiecăruia, cu excepţia Spinărilor-Late, Vânătorii se gestionează singuri, dar ştim cine pleacă şi când revine.

A studiat deja trupurile prin sticla-de-văzut-departe şi a fost ideea ei ca membrii conducerii comului să fie aduşi la suprafaţă ca să vadă cu ochii lor.

—Cred că cei care au făcut-o sunt călători. Un grup întârziat încercând să ajungă la comul său natal, mai bine înarmat decât comleşii care l-au atacat. Şi mai norocos.

—Călătorii nu ar face aşa ceva, spune Cutter încet.

E de obicei o prezenţă discretă. Hjarka e cea de la care te aştepţi să facă probleme, dar de fapt e previzibilă şi mult mai relaxată decât te-ai aştepta judecând după aspectul ei intimidant. Cutter însă se opune la aproape orice propuneţi tu, Ykka sau ceilalţi. Îndărătul faţadei lui calme se ascunde un mic ticălos încăpăţânat.

—La trasul în ţeapă mă refer. N-aveau motive să se oprească atât de mult din drum. Cineva şi-a petrecut timpul tăind parii ăia, ascuţindu-i, săpând gropi în care să-i înfigă şi amplasându-i în aşa fel încât să fie văzuţi de

la kilometri întregi. Călătorii… călătoresc şi-atât.

Cutter e mai greu de citit decât Hjarka, îţi dai tu seama. Hjarka e o femeie care n-a reuşit niciodată să-şi ascundă adevărata natură, aşa că nici nu încearcă. Cutter e un ins care şi-a petrecut întreaga viaţă ascunzând o putere capabilă să mute munţii sub o aparentă supuşenie. Acum ştii cum arată treaba asta văzută din afară. Dar omul are dreptate.

—Atunci ce crezi că e? O altă bandă de comleşi? Îţi dai tu cu presupusul.

—Nici ei n-ar face asta. În acest moment nu mai irosesc cadavrele.

Tresari şi alţi câţiva membri ai grupului oftează sau se foiesc. Dar e adevărat. Mai sunt animale de vânat, însă cele care nu au intrat în hibernare sunt suficient de fioroase, de blindate sau de toxice ca să fie o pradă dificilă pentru toţi, cu excepţia celor mai abili vânători. Comleşii arareori au arbalete funcţionale şi disperarea nu te face mai agil. Şi, după cum au demonstrat gândacii-fierbători, pentru orice cadavru s-au ivit noi competitori.

Desigur, dacă locuitorii Castrimei nu găsesc în curând o nouă sursă de carne, nici tu şi nici ceilalţi nu veţi mai irosi cadavrele. Reacţia aia de repulsie a servit mai multor scopuri.

În cele din urmă, Hjarka lasă jos sticla-de-văzut-departe.

—Da, oftează ea răspunzându-i lui Cutter. Futu-i!

—Ce-i?

Deodată te simţi proastă de-a binelea, de parcă toţi ceilalţi au început să vorbească într-o limbă străină.

—Cineva îşi marchează teritoriul, spune Hjarka ridicând din umeri şi gesticulând cu mâna în care ţine sticla-de-văzut; Vânătorul i-o desprinde dintre degete cu agilitate. Este un avertisment, dar nu către alţi comleşi, pe care-i doare în cur şi care probabil ar da corpurile alea jos ca să ia o gustare. Ci către noi. Dându-ne de

ştire ce ne vor face dacă vom intra pe teritoriul lor.

—Singurul com din direcţia aia e Tettehee, spune unul dintre Vânători. Sunt prietenoşi, aşa au fost de ani de zile. Şi nu suntem o ameninţare pentru ei. în direcţia aia nu prea se găseşte apă care să susţină alte comuri. Râul coteşte către nord.

Nord. Asta te deranjează. Nu ştii de ce. Nu ai de ce să le pomeneşti celorlalţi despre asta, dar…

—Când aţi primit ultima oară veşti din Tettehee?

Tăcerea e singurul răspuns. Priveşti în jur. Toţi se holbează la tine. Ei, iată-ţi răspunsul.

—Atunci va trebui să trimitem pe cineva în Tettehee.

—Cineva care să sfârşească tras în ţeapă? spune Hjarka privindu-te furioasă. Nimeni nu-i de prisos în comul ăsta, nou-venito!

E prima oară când ai reuşit s-o înfurii şi e o mulţime de furie acolo. E mai vârstnică, mai solidă şi, pe lângă dinţii ei piliţi, mai e şi privirea fioroasă a ochilor ei negri. Dar cumva îţi aminteşte de Innon, aşa că nu reacţionezi cu mânie.

—Oricum va trebui să trimitem un grup care să facă negoţ.

O spui cât de blând poţi şi asta o face să clipească nedumerită. Este concluzia inevitabilă a tuturor discuţiilor pe care le-aţi purtat în ultimul timp cu privire la împuţinarea resurselor de carne ale comului.

—Am putea să folosim avertismentul ăsta ca să ne asigurăm că membrii expediţiei sunt înarmaţi şi suficient de numeroşi, în aşa fel încât nimeni să nu se pună cu ei fără să plătească.

—Şi dacă cei care au făcut asta sunt un grup şi mai mare şi mai bine înarmat?

Forţa nu e totul, nu pe durata unui Anotimp. O ştii şi tu. O ştie şi Hjarka. Dar spui:

—Trimite un orogen cu ei.

Ea te priveşte sincer surprinsă şi ridică dintr-o sprânceană.

—Ca să ne omoare jumătate din oameni încercând să-i apere?

Îi întorci spatele şi întinzi o mână. Niciunul nu se îndepărtează de tine, dar niciunul nu provine din comuri suficient de importante ca să fi fost vizitate de orogeni imperiali: ei nu ştiu ce înseamnă acest gest. Scot însă exclamaţii şi se trag îndărăt când faci un tor cu raza de un metru şi jumătate în tufişurile aflate câţiva paşi mai încolo. Cenuşă şi frunze moarte se ridică formând un vârtej şi gheaţa scânteiază în lumina sulfuroasă a după-amiezii. Nu trebuia să-i formezi atât de iute. Ai făcut-o ca să te dai în spectacol.

Apoi foloseşti ce ai extras din torul acela şi te răsuceşti, direcţionându-l asupra trupurilor înfipte în ţepe. La început e greu să-ţi dai seama ce se petrece la o asemenea distanţă, dar pe urmă copacii din apropiere încep să tremure şi ţepele se clatină violent. Un moment mai târziu, solul se fisurează şi pământul înghite ţepele cu podoabele lor sinistre. îţi împreunezi mâinile încet, ca să nu alarmezi pe nimeni, şi copacii încetează să mai tremure. Însă după o clipă, toată lumea simte culmea de sub voi zguduindu-se uşor, pentru că ai permis unei mici părţi din unda de şoc să vină înspre tine. Nici asta nu era necesar. Dar voiai să sublimezi o idee.

E lăudabil faptul că, deschizând ochii şi întorcându-te către Hjarka, nu o descoperi alarmată, ci impresionată.

—Ce drăguţ, spune ea. Deci tu cel puţin poţi să îngheţi pe cineva fără să-i ucizi pe toţi cei din preajmă. Dacă toţi rogălăii ar putea face asta, oamenii n-ar mai avea probleme cu ei.

Chiar nu-ţi place cuvântul ăla, mânca-l-ar rugina, indiferent ce crede Ykka.

Şi nu eşti sigură că eşti de acord cu Hjarka. Oamenii au probleme cu rogălăii dintr-o mulţime de motive fără nicio legătură cu orogenia. Deschizi gura să-i dai replica şi te opreşti. Pentru că acum vezi capcana pe care ţi-a întins-o Hjarka, singurul final pe care îl poate avea

această conversaţie, şi nu vrei să ajungi acolo… dar n-ai cum să eviţi asta. Dar-ar rugina-n toate!

Şi aşa te pomeneşti la conducerea unui Epicentru nou-nouţ.

*

—Ce prostie, spune Alabastru.

—Ştiu, oftezi tu.

E a doua zi şi purtaţi o nouă conversaţie despre principiile de funcţionare a irealului: cum funcţionează un obelisc, cum reproduce structura lui cristalină straniile reţele de putere dintre celulele unei făpturi vii şi că, în teorie, există lucruri chiar mai mici decât celulele, deşi nimeni nu le-a văzut şi nu poate demonstra că există.

Porţi zilnic asemenea conversaţii cu Alabastru, între tura ta de dimineaţă şi dezbaterile politice de seara, pentru că el e în continuare animat de un sentiment de urgenţă accentuat de gândul morţii sale inevitabile. Discuţiile astea nu durează prea mult, deoarece puterile lui Alabastru sunt limitate. Şi pân-acum nici nu s-au dovedit foarte folositoare, în principal fiindcă Alabastru e îngrozitor ca profesor. Dă ordine răstite, ţine prelegeri şi nu-ţi răspunde niciodată când întrebi ceva. E iritabil şi lipsit de răbdare. Şi dacă poţi pune o parte din asta pe seama durerilor pe care le îndură, restul e doar Alabastru fiind el însuşi. Chiar nu s-a schimbat deloc.

Eşti adesea surprinsă înţelegând cât de dor ţi-a fost de ticălosul ăsta bătrân si irascibil. Si din cauza asta îți ții firea… cel puţin o vreme.

—Cineva tot trebuie să-i înveţe pe cei mici, spui tu.

Majoritatea orogenilor comului sunt copii sau adolescenţi, din simplul motiv că majoritatea sălbăticiunilor nu supravieţuiesc copilăriei. Ai auzit că unii orogeni mai vârstnici le dau lecţii, învăţându-i cum să nu îngheţe nimic atunci când se lovesc la picior, iar

faptul că acum Castrima e stabilă ca Ecuatorialele odinioară e de ajutor. Dar e vorba de sălbăticiuni care învaţă alte sălbăticiuni.

—Şi dacă nu o să reuşesc să fac ceea ce tot insişti tu să fac…

—Niciunul dintre ei nu face cât un cui ruginit. Ai fi sesizat tu însăţi asta dacă te-ai fi deranjat să le acorzi atenţie. Nu ţine numai de antrenament, ci şi de talentul nativ. Asta e motivul pentru care Epicentrul ne-a silit pe noi doi să ne împerechem, Essun. Şi cei mai mulţi dintre ei nu vor fi capabili să treacă de faza redistribuirii energiei.

Acesta este termenul pe care l-aţi născocit voi doi pentru orogenia făcută cu ajutorul căldurii şi al energiei cinetice, aşa cum o preda Epicentrul. Ceea ce Alabastru încearcă acum să-ţi predea, iar tu înveţi cu mare greutate pentru că se bazează pe lucruri fără pic de logică, este ceva ce ai început să numeşti „redistribuirea magiei”. Nici termenul ăsta nu-i corect, nu e practic vorba de redistribuire, dar, până o să pricepi mai bine, merge.

Alabastru vorbeşte în continuare despre cursurile de orogenie pe care ai acceptat să le predai şi despre copiii care le vor urma.

—Să le predai lor înseamnă să-ţi iroseşti timpul.

În mod inexplicabil, dispreţul ăsta începe să-ţi consume răbdarea.

—Nu-i niciodată o pierdere de timp să-i educi pe ceilalţi.

—Ai vorbit ca o învăţătoare de la ţară. O, stai aşa…

E o lovitură josnică, o manifestare de dispreţ faţă de vocaţia care ţi-a oferit atâţia ani de camuflaj. Ar trebui să nu-i dai atenţie, dar e ca sarea pe rană, aşa că te răsteşti:

—Ia mai termină!

Alabastru te priveşte nedumerit, apoi se încruntă.

—N-am timp de pierdut cocoloşindu-te, Sien…

—Essun! (Aici, în clipa asta, e important.) Şi mi se rupe că eşti pe moarte! Nu-ţi permit să-mi vorbeşti aşa!

Şi te ridici, fiindcă, deodată, simţi că ţi-a ajuns.

El te priveşte fix. Antimoniu e de faţă, ca întotdeauna, sprijinindu-l tăcută, şi ochii ei se abat o clipă spre tine. Crezi că-i citeşti surprindere în privire, dar probabil e doar imaginaţia ta.

—Ţi se rupe că sunt pe moarte.

—Da, mi se rupe. De ce rugina mă-sii mi-ar păsa? Ţie nu-ţi pasă dacă noi ceilalţi murim. Tu ne-ai făcut asta!

Aflat în celălalt capăt al încăperii, Lerna îşi ridică privirea încruntându-se, iar tu îţi aminteşti să vorbeşti mai încet.

—O să te cureţi mai curând şi o să ai parte de o moarte mai uşoară decât noi ceilalţi. Noi o să murim de foame la mult timp după ce tu vei fi pulbere în cenuşă. Şi dacă nu poţi să te deranjezi să mă înveţi cu adevărat ceva, să te fut! O să-mi dau seama şi singură cum să repar lucrurile!

Şi eşti deja la jumătatea infirmeriei, călcând zorită, cu pumnii strânşi pe lângă trup, când el se răsteşte:

—Ieşi pe uşa aia şi o să mori de foame! Rămâi şi o să ai o şansă!

Continui să mergi, strigându-i peste umăr:

—Te-ai prins!

—Mi-a luat zece ani! Şi futu-i mama ei de treabă de făptură căpoasă şi cu inima de piatră…

Geoda se zguduie. Nu numai infirmeria, ci întregul com. Auzi strigăte alarmate afară şi decizi că ţi-a ajuns. Te opreşti, îţi încleştezi pumnii şi repezi un contra-tor împotriva epicentrului pe care el l-a poziţionat dedesubtul Castrimei. Nu reuşeşti să-l disloci. Tot nu ai precizia necesară şi oricum eşti prea furioasă ca să încerci. Însă mişcarea încetează, fie pentru că ai oprit-o tu, fie fiindcă l-ai surprins atât de tare că s-a potolit, nu ştii şi nici nu-ţi pasă.

Apoi te răsuceşti pe călcâie şi porneşti către el cu

atâta furie că Antimoniu dispare, ivindu-i-se deodată alături, ca un paznic tăcut, amenințător. Nu-ți pasă de ea și nu te impresionează nici faptul că Alabastru s-a ghemuit din nou, scoțând un soi de gâfâit chinuit.

—Ascultă la mine, cretin egoist ce ești, mârâi tu, aplecându-te în așa fel încât numai mâncătoarea de piatră să te audă.

Alabastru tremură, suferind vizibil, și cu o zi în urmă asta ar fi fost suficient ca să te oprești. Acum ești prea furioasă ca să mai ai loc de milă.

—Tu oi fi așteptând să mori, dar eu trebuie să trăiesc aici și dacă îi faci pe oamenii ăștia să ne urască pentru că nu-ți poți controla…

Stai așa! Te oprești din vorbit, distrasă. De data asta vezi schimbarea când se produce: în brațul lui stâng, care era mai lung. Piatra înaintează în susul lui lent, dar constant, scoțând un șuierat abia audibil în timp ce-i transformă carnea în cu totul altceva. Aproape împotriva voinței tale, îți folosești vederea așa cum te-a învățat el, căutând printre particulele lui reci conexiunile acelea evazive, fine. Vezi deodată că sunt mai strălucitoare, ca un metal argintiu, formând o rețea mai densă și ordonându-se într-un tipar nou, nemaivăzut.

—Ești așa o javră arogantă, mârâie el printre dinți.

Asta te smulge din starea de uluire cu care-i contempli brațul și care e înlocuită de jignire la gândul că tocmai el dintre toți s-a găsit să te acuze de aroganță.

—Essun. Te comporți de parcă ești singura care a făcut greșeli, singura silită să trăiască, deși a murit pe dinăuntru. Nu știi nimic, nu vrei s-asculți…

—Pentru că nu-mi spui nimic! Te aștepți să-ți dau ascultare orbește, dar nu împărtășești ce știi. N-ai decât porunci și proclamații și… și… și nu-s copil mic. Pământule crud, eu nu i-aș vorbi așa nici măcar unui copil!

(Dar o voce trădătoare îți șoptește: „Numai c-ai făcut-o. Așa i-ai vorbit lui Nassun…” Și o voce loială se

răsteşte: „Pentru că n-ar fi înţeles. Dacă ai fi fost mai blândă, mai lentă, n-ar mai fi fost în siguranţă. A fost pentru binele ei şi…”)

—E pentru binele tău, dar-ar rugina, rosteşte răguşit Alabastru.

Înaintarea pietrei pe braţul lui s-a oprit, de data asta numai după doi-trei centimetri. Din fericire.

—Încerc să te protejez, în numele Pământului!

Te opreşti şi-l priveşti furioasă, el îţi răspunde cu o privire la fel de furioasă şi se lasă tăcerea.

În spatele tău se aude clinchetul unui obiect metalic greu care tocmai a fost lăsat jos. Asta te face să priveşti peste umăr către Lerna, care şi-a încrucişat braţele pe piept şi vă studiază. Majoritatea locuitorilor Castrimei, fie ei şi orogeni, nu vor şti ce a cauzat zguduitura de mai devreme, dar el ştie pentru că a citit limbajul trupurilor voastre şi acum va trebui să-i dai nişte explicaţii, de preferat înainte să condimenteze următorul castron cu terci al lui Alabastru cu cine ştie ce.

E un bun prilej să-ţi reaminteşti că acestea nu-s zilele de odinioară şi că nu poţi reacţiona ca odinioară. Dacă Alabastru nu s-a schimbat, atunci totul depinde de tine. Pentru că tu te-ai schimbat.

Aşa că te îndrepţi şi tragi aer adânc în piept.

—N-ai avut niciodată un învăţăcel. Aşa-i?

Auzind schimbarea din vocea ta, el te priveşte surprins, apoi se încruntă bănuitor.

—Te-am învăţat pe tine.

—Nu, Alabastru. Ai făcut lucruri imposibile şi eu pur şi simplu te-am privit făcându-le şi am încercat să nu mor imitându-te. Dar nu ai încercat niciodată să transmiţi deliberat informaţii altui adult, nu-i aşa?

Ştii răspunsul fără să-i mai aştepţi, dar e important ca el s-o spună cu glas tare. E un lucru pe care trebuie să-i înţeleagă.

Un muşchi îi tresare pe obraz.

—Am încercat.

Izbucneşti în râs. Nota defensivă din glasul lui spune tot. După încă un moment de gândire - şi după o respiraţie adâncă menită să te ajute să-ţi recapeţi controlul -, te aşezi din nou. Antimoniu rămâne în picioare, înălţându-se ameninţător deasupra voastră, dar încerci să n-o bagi în seamă.

—Ascultă, zici tu. Trebuie să-mi dai un motiv să am încredere în tine.

El mijeşte ochii.

—N-ai avut încredere în mine până acum?

—Alabastru, ai distrus lumea. Mi-ai spus că vrei să înrăutăţesc lucrurile. N-am auzit nimic care să mă îndemne să te urmez orbeşte.

Nările lui palpită. Durerea împietririi pare să se fi domolit, deşi e leoarcă de sudoare şi respiră cu greutate. Apoi ceva în expresia lui se schimbă şi o clipă mai târziu se lasă moale, atât cât mai poate.

—L-am lăsat să moară, murmură el privind în altă parte. E firesc să nu ai încredere în mine.

—Nu, Alabastru. Innon a fost ucis de Gardieni.

El schiţează o umbră de zâmbet.

—Şi pe el l-am lăsat să moară.

Atunci înţelegi. A fost acum zece ani şi ai zice că n-a trecut nicio zi.

—Nu, repeţi tu.

Dar ai zis-o moale. Fără forţă. Ţi-a spus că n-o să te ierte pentru Corindon… însă poate nu eşti singura pe care nu o poate ierta.

Urmează o tăcere îndelungată.

—Bine, zice el în cele din urmă. O să-ţi spun.

—Ce anume?

—Unde am fost în ultimii zece ani. (îşi ridică privirea către Antimoniu, care vă domină în continuare cu statura ei.) Ce înseamnă toate astea.

—Nu-i pregătită, spune mâncătoarea de piatră, făcându-te să tresari la auzul vocii ei.

Alabastru încearcă să ridice din umeri, se crispează

simţind un junghi undeva în trup şi oftează.

—Nici eu nu eram.

Antimoniu vă priveşte pe amândoi. Căutătura ei nu pare diferită de cele cu care te măsoară de când te-ai întors, dar ai senzaţia că în ea citeşti o anumită reţinere. Poate-i doar imaginaţia ta. Apoi ea dispare brusc. De data asta vezi cum se întâmplă. Forma ei se înceţoşează, devenind imaterială, transparentă. Apoi se prăbuşeşte prin podea ca şi cum i s-ar fi căscat o groapă sub picioare. A plecat.

Alabastru oftează.

— Vino şi aşază-te lângă mine, spune el.

Te încrunţi imediat.

— De ce?

— Ca să mai punem de-o partidă de sex! Tu de ce crezi? Cândva l-ai iubit. Probabil încă îl mai iubeşti. Te ridici oftând şi te apropii de perete. Te rezemi confortabil, apoi, cu grijă, deşi spatele lui nu e ars, îl sprijini cu o mână, ajutându-l să stea în capul oaselor, cum obişnuieşte să facă Antimoniu. Alabastru tace câteva clipe, apoi spune:

— Mulţumesc.

Şi apoi… îţi povesteşte tot.

*

„Nu respira cenuşa cea fină. Nu bea din apa cea roşie. Nu umbla prea mult pe solul cald.”

Prima Tăbliţă, Despre supravieţuire, *versetul şapte*

9
Nassun, necesară

N-ar trebui să-ţi reamintesc, pentru că eşti Essun, că înainte de Luna Găsită Nassun n-a cunoscut decât Tirimo şi drumul prin lumea întunecată de cenuşa unui Al Cincilea Anotimp. Îţi cunoşti fiica, nu? Ar trebui aşadar să fie evident că Luna Găsită devine pentru ea ceva ce înainte nu crezuse că are: un adevărat cămin.

Nu e un neocom. La baza ei se află satul Jekity, care a fost un oraş mare acum câteva sute de ani, înainte de Anotimpul Sufocării. Pe durata acelui Anotimp, Muntele Akok a acoperit Antarcticele cu cenuşă, dar nu asta a fost cât pe ce să ucidă Jekityul, dat fiind că pe atunci oraşul avea magazii uriaşe şi ziduri zdravene din lemn şi ardezie. Jekity a murit din cauza unei acumulări de erori: un copil a dat foc uleiului vărsat dintr-un opaiţ, declanşând un incendiu care a cuprins partea vestică a aşezării, mistuind o treime din oraş înainte ca oamenii să readucă focul sub control. Starostele comului a murit în incendiu şi, când trei persoane calificate pentru acest post şi-au prezentat candidatura, disidenţele şi luptele interne au făcut ca secţiunea arsă din zid să nu fie reclădită suficient de repede. Un roi de tibbiţi - animale mici şi blănoase care năvălesc cu miile, ca furnicile, când mâncarea nu le ajunge - a invadat comul având grijă de toţi cei prea lenţi ca să se cocoaţe pe ceva şi de rezervele de hrană aflate la nivelul solului. Supravieţuitorii au rezistat o vreme cu proviziile rămase, apoi au început să moară de foame. Cinci ani mai târziu, când cerurile s-au limpezit în cele din urmă, dintre sutele de mii de suflete de la începutul Anotimpului rămăseseră mai puţin de cinci mii.

Jekityul de azi e şi mai mic. Zidul comului poartă încă

urmele reparaţiilor precare, făcute de mântuială în Anotimpului Sufocării, şi deşi depozitele de hrană au fost construite pe picioroange şi reîmprospătate suficient cât să corespundă standardelor imperiale, asta-i numai pe hârtie. Cornul nu s-a priceput să facă rotaţia proviziilor vechi sau stricate înlocuindu-le cu unele noi. Străinii arareori au cerut să se alăture comunităţii Jekity. Chiar şi după standardele antarctice comul este privit ca unul ghinionist. De obicei, tinerii îl părăsesc pentru a-şi găsi, prin persuasiune sau prin căsătorie, un loc în sânul altor comunităţi aflate în plină înflorire, unde au mai multe şanse să capete de lucru şi unde amintirea suferinţei nu dăinuie. Cu zece ani în urmă, când Schaffa a descoperit acest com apatic, care trăia din agricultura practicată prin terasare, şi a convins-o pe Maite, starostele de atunci, să-i permită să înfiinţeze o unitate specială de Gardieni între zidurile sale, femeia a sperat că era începutul unei schimbări în bine pentru căminul ei. Gardienii sunt un adaos sănătos pentru o comunitate, nu? Şi într-adevăr acum sunt trei Gardieni în Jekity, cu tot cu Schaffa, şi nouă copii de vârste diferite. Au fost zece, dar unul dintre ei, când s-a lăsat pradă unei crize de nervi, a provocat într-o seară un cutremur scurt, dar puternic, şi nimeni nu l-a mai văzut de-atunci. Maite n-a pus întrebări. E bine să ştii că Gardienii îşi fac datoria.

Nassun şi tatăl ei nu ştiu toate astea când se instalează în com, deşi la un moment dat cineva le va povesti. Tămăduitorii - un doctor în vârstă şi un botanist specializat în plante sălbatice - îşi petrec şapte zile asigurându-se că Jija este în afara oricărui pericol, pentru că, la puţin timp după ce îi operează rana, el face febră. În tot acest timp, Nassun îl îngrijeşte. Când devine însă clar că va supravieţui, Schaffa le face cunoştinţă cu Maite, care e încântată auzind că Jija e cioplitor în piatră. Comul n-a mai avut unul de câteva decenii, aşa că au fost siliţi să-şi trimită comenzile unor

cioplitori din Deveteris, un com aflat la vreo treizeci de kilometri. În com se găseşte o casă de mult părăsită cu un cuptor pentru cărămizi şi, deşi o forjă ar fi fost mai utilă, Jija îi spune că îl poate repune în folosinţă. Maite îi dă o lună ca să se asigure de asta şi ascultă când cei din jurul ei îi povestesc că Jija este politicos, prietenos şi cu bun-simţ. Şi trebuie să fie şi viguros dat fiind că s-a refăcut de pe urma rănii cu iuţeala unui Rezistent, ca să nu mai pomenim că a supravieţuit până la capătul călătoriei numai în compania unei fetiţe. Toţi observă ce bine-crescută şi devotată e fiica lui, deloc ce te-ai aştepta de la un rogălău. Aşa se face că, la capătul unei luni, Jija primeşte numele Jija Rezistent Jekity. I-l acordă în cadrul unei ceremonii cum cei mai mulţi localnici n-au văzut în viaţa lor, atât de mult timp a trecut de când s-a mai alăturat cineva comului. Maite însăşi este nevoită să caute amănuntele ceremoniei într-o carte veche. Apoi dau şi o petrecere, care-i foarte reuşită. Jija le spune că este onorat.

Nassun rămâne doar *Nassun.* Nimeni nu-i spune Nassun Rezistent Tirimo, deşi ea continuă să se prezinte astfel când face noi cunoştinţe. Interesul pe care-l manifestă Schaffa faţă de ea este prea evident. Dar ea nu provoacă necazuri, aşa că oamenii din Jekity o tratează cu aceeaşi prietenie ca pe Jija, chiar dacă îmbinată cu o anumită prudenţă.

Dar ceilalţi copii orogeni o acceptă pe Nassun cu braţele deschise tocmai pentru că este ceea ce este.

Cel mai mare dintre ei e un băiat de pe Coastă pe nume Eitz, care vorbeşte cu un accent ciudat, bolovănos, pe care Nassun îl consideră exotic. Are optsprezece ani şi este înalt, cu un chip prelung şi, chiar dacă în ochii lui stăruie tot timpul o umbră, asta nu-i diminuează farmecul în ochii lui Nassun. El este cel care îi urează bun venit în cea dintâi zi când devine clar că Jija va supravieţui.

— Luna Găsită e comunitatea noastră, spune el cu o

voce adâncă, ce face inima lui Nassun s-o ia la galop, în timp ce o conduce către mica incintă pe care oamenii lui Schaffa au construit-o la oarece distanţă, lângă porţiunea slăbită a zidului lui Jekity.

Se află în susul unui deal. El o conduce către nişte porţi care se deschid la apropierea lor.

—Yumenesul a avut Epicentrul, iar Jekity are asta: un loc unde poţi fi tu însăţi, unde eşti întotdeauna în siguranţă. Schaffa şi ceilalţi Gardieni sunt aici ca să ne protejeze, să nu uiţi asta. Ăsta-i locul nostru.

Luna Găsită are propriile ei ziduri, din coloanele acelea de bazalt predominante în regiune, numai că acestea sunt uniforme ca dimensiuni şi identice ca formă. Nassun nu trebuie să sessizeze ca să ştie că au fost ridicate prin orogenie. În incintă sunt câteva clădiri micuţe, unele noi, dar cele mai multe abandonate de vechiul Jekity pe măsură ce populaţia comului s-a împuţinat. Indiferent ce destinaţie vor fi avut înainte, acum au fost transformate într-o locuinţă pentru Gardieni, o sală de mese, o zonă vastă pavată cu lespezi unde se fac antrenamentele, câteva magazii de provizii la nivelul solului şi un dormitor pentru copii.

Nassun e fascinată de ceilalţi copii. Două fete sunt de pe Coasta de Vest, micuţe, cu pielea cafenie, părul negru şi ochi piezişi. Sunt surori, seamănă între ele şi le cheamă Oegin şi Ynegen. Nassun n-a mai văzut în viaţa ei pe cineva de pe Coasta de Vest şi se holbează la ele până când îşi dă seama că şi ele se holbează la ea. Ele îi cer voie să-i atingă părul şi ea le cere voie să-i atingă pe al lor. Asta le face pe toate să-şi dea seama ce prostească e ideea asta şi se pun pe chicotit, devenind prietene pe loc, fără ca nimeni să mai pipăie capul nimănui. Apoi mai e Paido, sudmedlatic ca şi ea, care după cum arată are în vine ceva sânge antarctic, pentru că părul îi este galben-intens şi pielea atât de albă că străluceşte. Ceilalţi îl tachinează din pricina asta, dar Nassun îi spune că uneori şi ea se arde dacă stă la soare

- deşi are grijă să nu menţioneze că ei îi trebuie o zi, nu doar câteva minute - şi el se luminează la faţă.

Ceilalţi copii sunt toţi din comuri modeste din Sudmedlat şi sângele lor sanzed este evident. Deshati se pregătea să devină cioplitoare în piatră când au găsit-o Gardienii şi îi pune lui Nassun tot felul de întrebări despre tatăl ei. (Nassun o previne să nu i se adreseze direct lui Jija. Deshati înţelege imediat, deşi se întristează.) Lui Wudeh i se face rău când mănâncă anumite soiuri de cereale şi e foarte mic şi fragil pentru că nu toată hrana îi prieşte, dar orogenia lui e cea mai puternică din tot grupul. Lashar o priveşte pe Nassun cu răceală şi îşi bate joc de accentul ei, deşi Nassun nu vede nicio deosebire între felul ei de a vorbi şi cel al lui Lashar. Ceilalţi îi spun că bunicul lui Lashar a fost ecuatorial, iar mama ei e Cârmuitorul acestui com. Din păcate, Lashar e orogenă, aşa că toate astea nu mai contează… dar educaţia de pân-acum îşi spune cuvântul.

Pe Chiulangioaica n-o cheamă astfel, dar nu vrea să spună nimănui numele ei adevărat, aşa că s-a ales cu această poreclă după ce într-o după-amiază a încercat să se fofileze de la îndatoririle ei. (Acum nu mai face aşa ceva, însă porecla i-a rămas.) Mijită şi-a primit porecla pentru că e cumplit de timidă şi în majoritatea timpului stă ascunsă în spatele altcuiva. N-are decât un ochi şi o cicatrice teribilă care-i brăzdează obrazul (de când bunica ei a încercat s-o înjunghie, şoptesc ceilalţi când Mijită nu se află în apropiere). De fapt, o cheamă Xif.

Sunt zece cu Nassun şi vor să afle totul despre ea: de unde vine, care-s mâncărurile ei preferate, cum era viaţa în Tirimo, dacă a ţinut vreodată în braţe un pui de kirkhusa pentru că-s atât de mătăsoşi. Şi, odată ce devine evident că Schaffa o preferă, încep să o întrebe alte lucruri, pe şoptite. Ce a făcut în ziua Faliei? Cum a devenit atât de pricepută la orogenie? Aşa descoperă Nassun că arareori cei ca ea se nasc din părinţi orogeni. Wudeh e cel mai aproape, pentru că mătuşa lui şi-a dat

seama ce este şi l-a învăţat pe ascuns ce-a putut, dar asta înseamnă că ştie cum să nu îngheţe oamenii din greşeală şi cam atât. Câţiva dintre ceilalţi au învăţat lecţia la modul dur şi în cursul acestei conversaţii Oegin devine foarte tăcută. Deshati nici n-a ştiut că e orogenă până la apariţia Faliei, ceea ce Nassun nu poate pricepe. Ea e cea care pune cele mai multe întrebări, dar cu voce joasă şi ruşinată, când ceilalţi nu sunt prin preajmă.

O altă descoperire a lui Nassun este că-i mult, mult, mult mai talentată decât oricare dintre ei. Nu e vorba numai de antrenamente. Eitz are mult mai mulţi ani de pregătire decât ea, şi totuşi orogenia lui e la fel de slabă şi de fragilă ca trupul lui Wudeh. Eitz şi-o poate controla suficient cât să nu facă rău, dar nici prea mult bine nu poate face cu ea (de exemplu, să găsească diamante, să răcorească un locuşor unde să stea într-o zi fierbinte sau să reteze în două un harpon). Când Nassun încearcă să le explice acest ultim aspect, ceilalţi o privesc cu gura căscată şi apoi Schaffa se desprinde de peretele clădirii celei mai apropiate (sunt întotdeauna supravegheaţi de un Gardian când se adună să se antreneze sau să se joace) şi o ia la o plimbare.

— Ceea ce nu înţelegi tu, spune Schaffa odihnindu-şi o mână pe umărul ei în timp ce merg, este că abilitatea orogenică nu ţine numai de antrenament, ci şi de talentul tău înnăscut. S-au făcut atâtea eforturi pentru ca acest dar să fie eliminat de pe faţa pământului.

Oftează uşor, părând dezamăgit:

— Puţini se mai nasc cu talentul ăsta, la un asemenea nivel.

— Tata l-a omorât pe fratele meu din cauza lui, spune Nassun. Uche avea mai multă orogenie decât mine. Dar nu făcea altceva decât să asculte cu ea şi să spună ciudăţenii uneori. Mă făcea să râd.

Vorbeşte încet pentru că încă o mai doare să spună cuvintele astea şi pentru că le-a rostit atât de rar. Jija n-a vrut să le audă niciodată, aşa că până acum n-a avut

cui să-şi împărtăşească durerea. Se află pe terasele sudice ale Jekityului, platforme succesive ridicându-se deasupra câmpiei de lavă. Terasele sunt în continuare acoperite cu grâne şi legume. Unele plante au început să capete un aspect bolnăvicios ca urmare a împuţinării luminii solare. Probabil aceasta va fi cea din urmă recoltă înainte ca pătura de nori să se îngroaşe.

—Da. Şi e o tragedie, mititico. Îmi pare tare rău, spune Schaffa şi oftează. Confraţii mei şi-au făcut cu prea mult zel datoria de a preveni populaţia cu privire la pericolul pe care-l reprezintă orogenii neantrenaţi. Nu spun că avertismentele astea erau false. Dar poate că erau… exagerate.

Ridică din umeri. Se înfurie la gândul că această exagerare este motivul pentru care tatăl ei o priveşte uneori cu atâta ură. Dar e o furie neclară, fără direcţie. Urăşte lumea, nu pe cineva anume, ceea ce înseamnă că are destule de urât.

—Tata crede că sunt malefică, se pomeneşte spunând.

Schaffa o priveşte îndelung. Pentru o clipă, pe chipul lui se iveşte confuzia, un soi de încruntare nedumerită pe care o are din când în când. Fără să vrea, Nassun îl sessizează fugar şi da, acele fire argintii, stranii, s-au aprins din nou în el, întrepătrunse în carnea lui şi penetrându-i mintea, pornind de undeva din regiunea cefei. Nassun se opreşte îndată ce privirea lui se limpezeşte, pentru că el e de o sensibilitate nefirească în a-i detecta orogenia şi nu-i place ca ea s-o facă fără permisiunea lui. Dar când îl chinuiesc firele acelea strălucitoare este mai puţin atent.

—Nu eşti malefică, spune el cu fermitate. Eşti exact aşa cum te-a făcut natura. Asta înseamnă că eşti specială, Nassun, specială şi puternică într-un mod atipic până şi printre cei ca tine. La Epicentru deja ai purta inele. Poate patru sau chiar cinci. Pentru cineva de vârsta ta e uimitor.

Asta o face pe Nassun să se simtă fericită, deşi nu înţelege tot ce-i spune el.

—Wudeh zice că la Epicentru sistemul de inele merge până la zece.

Wudeh are parte de cel mai vorbăreţ dintre Gardieni, Nida cea cu ochi ca agatul. Uneori Nida spune lucruri care n-au sens, dar în restul timpului le împărtăşeşte cunoştinţe utile, aşa că toţi copiii au învăţat pur şi simplu s-o ignore când bate câmpii.

—Da, zece, spune Schaffa, pe care, dintr-un motiv neclar, treaba asta pare să-l nemulţumească. Dar aici nu suntem la Epicentru, Nassun. Aici trebuie să te antrenezi singură de vreme ce nu avem seniori orogeni care să te antreneze. Şi asta-i bine, fiindcă sunt anumite… lucruri pe care le poţi face.

Chipul i se crispează. O nouă străfulgerare argintie îi străbate trupul, apoi se domoleşte.

—Lucruri pe care trebuie să le faci şi pe care… antrenamentul Epicentrului nu te poate învăţa să le faci.

Nassun cugetă la cele auzite, ignorând pe moment firele argintii.

—Lucruri cum ar fi să fac orogenia să-mi dispară?

Ştie că tatăl ei i-a cerut asta lui Schaffa.

—Ar fi posibil, după ce vei ajunge într-o anumită fază a dezvoltării tale. Dar ca să ajungi acolo cel mai bine ar fi să înveţi să-ţi foloseşti puterile fără idei preconcepute.

Îi aruncă o privire. Expresia lui e indiferentă, dar cumva Nassun ştie: Schaffa nu vrea ca ea să devină o odihnită chiar dacă asta ar fi posibil.

—Eşti norocoasă că te-ai născut ca fiică a unei orogene suficient de abile ca să se descurce cu tine când erai copil. Probabil că ai fost foarte periculoasă ca bebeluş şi în cei dintâi ani de viaţă.

De data asta e rândul lui Nassun să ridice din umeri. Îşi coboară privirea şi striveşte sub picior o buruiană care şi-a croit drum printre două coloane de bazalt.

—Probabil că da.

El o examinează din nou cu atenţie. Orice e în neregulă cu el - şi e ceva în neregulă cu toţi gardienii Lunii Găsite - dispare ori de câte ori ea încearcă să-i ascundă ceva. Ai zice că poate sessiza minciunile.

—Povesteşte-mi despre mama ta.

Nassun nu vrea să vorbească despre mama ei.

—Poate că-i moartă.

Pare cel mai probabil, deşi îşi aminteşte că a simţit efortul mamei ei de face Falia să ocolească Tirimo. Dar poate că oamenii au remarcat asta, nu? Mama a prevenit-o mereu pe Nassun să nu facă orogenie în timpul cutremurelor, pentru că aşa se dau de gol cei mai mulţi orogeni. Şi când orogenii se dau de gol păţesc ce-a păţit Uche.

—Poate, spune el, înclinându-şi capul ca o pasăre. Tehnica ta poartă marca antrenamentului Epicentrului. Ai… precizie. E ceva neobişnuit la o pietricică…

Şovăie. Preţ de un moment, pare din nou confuz.

—La un copil de vârsta ta. Cum te-a antrenat?

Nassun ridică din nou din umeri şi-şi îndeasă mâinile în buzunare. Dacă-i povesteşte, el o s-o urască. Sau dacă nu, în mod sigur o să-şi schimbe în rău părerea despre ea. Poate chiar o să renunţe la ea.

Schaffa se aşază pe zidul unei terase din apropiere. Continuă s-o privească, zâmbind politicos. În aşteptare. Asta o face pe Nassun să se gândească la o a treia posibilitate, încă şi mai rea: în caz că refuză să-i povestească, n-o să-i alunge pe ea şi pe tatăl ei din Luna Găsită? Atunci ea n-o să mai aibă pe nimeni în afară de Jija.

Şi… îi aruncă o privire furişă lui Schaffa. Pe fruntea lui s-a ivit o vagă încruntare, exprimând însă nu nemulţumire, ci îngrijorare. Nu pare prefăcută. Chiar îşi face griji pentru ea! Nimeni nu şi-a mai făcut griji pentru ea de un an încoace.

Aşa că, în cele din urmă, Nassun spune:

—Ne duceam într-un loc la capătul văii, departe de

Tirimo. Îi spunea lui tati că mă învaţă să culeg ierburi.

Schaffa încuviinţează. Asta e una dintre chestiile pe care le învaţă copiii din comurile aflate în afara reţelei ecuatoriale de noduri. Un talent util în caz că vine vreun Anotimp.

—Ea spunea că petrecem timp împreună, ca fetele. Tati râdea.

—Şi acolo învăţai să foloseşti orogenia?

Nassun încuviinţează, cu privirea aţintită asupra mâinilor.

—Îmi povestea despre asta când tati lipsea de acasă. Discuţii ca-ntre fete, aşa le zicea.

Discuţii despre mecanica undelor şi matematică. O ploaie nesfârşită de întrebări. Furie când Nassun întârzia să răspundă sau dădea răspunsul greşit.

—Dar pe Pisc… în locul unde mă ducea ea, făceam numai exerciţii. Desenase nişte cercuri pe sol. Trebuia să mişc un bolovan şi torul meu nu trebuia să depăşească al cincilea inel, apoi al patrulea, apoi al treilea. Uneori arunca bolovanul spre mine.

Înspăimântătoare priveliştea celor trei tone de piatră care se apropiau huruind de ea în timp ce ea se întreba: „Dacă nu mă descurc o să-l oprească mama oare?”

Dar se descurcase, aşa că întrebarea rămăsese fără răspuns.

Schaffa chicoteşte.

—Uimitor.

Văzând că Nassun îl priveşte nedumerită, adaugă:

—Exact aşa sunt - erau - antrenaţi copiii orogeni în cadrul Epicentrului. Dar s-ar părea că antrenamentul tău a fost considerabil iuţit.

Îşi înclină din nou capul, gânditor:

—Dacă ai avut şedinţe practice numai ocazional, ca să nu prindă tatăl tău de veste…

Nassun încuviinţează. Mâna ei stângă se închide şi se deschide din nou, ca şi cum are o voinţă proprie.

—A spus că nu avea timp să mă înveţe cu binişorul şi

că oricum eram prea puternică. Trebuia să găsească metoda cea mai eficientă.

—Înţeleg.

Dar ea îl simte privind-o, aşteptând. El ştie că e mai mult de-atât. O îmboldeşte:

—Dar trebuie să-ţi fi fost greu.

Nassun încuviinţează, apoi ridică din umeri.

—Nu-mi plăcea. Am şi ţipat la ea odată. I-am spus că e rea. I-am spus c-o urăsc şi că nu poate să mă oblige s-o fac.

Când lumina argintie nu pâlpâie şi nu scânteiază în interiorul lui, respiraţia lui Schaffa e remarcabil de regulată. Mai înainte, Nassun s-a gândit că seamănă cu a unei persoane adormite, atât e de liniştită. Acum îi ascultă ritmul răsuflării, liniştitoare chiar dacă nu aparţine unui om adormit.

—Mama a tăcut brusc. Apoi a zis: „Eşti sigură că te poţi controla?” Şi pe urmă mi-a luat mâna într-a ei.

Îşi muşcă buzele şi adaugă:

—Şi mi-a frânt-o.

Pentru o clipă, respiraţia lui Schaffa se opreşte:

—Ți-a frânt mâna?

Nassun încuviinţează. Îşi plimbă degetul de-a curmezişul palmei, în locul unde oasele lungi care unesc încheietura mâinii cu degetele o mai dor şi-acum când e frig. El nu mai spune nimic, aşa că ea continuă:

—A spus că nu c-conta dac-o uram. Nu conta dacă voiam sau nu să fiu bună la orogenie. După aia m-a luat de mână şi mi-a zis: „Nu îngheţa nimic”. Avea o piatră rotundă şi m-a lovit cu ea peste… peste mână.

Sunetul cărnii lovite de piatră. Pocnetele umede când mama ei îi pusese oasele la loc. Vocea ei, ţipând. Glasul mamei, răzbătând dincolo de vuietul sângelui în auz: „Eşti ca focul, Nassun. Eşti ca fulgerul, periculos dacă nu e captat prin fire de sârmă. Dar dacă poţi să te controlezi, în ciuda durerii, o să ştiu că nu eşti un pericol.”

—N-am îngheţat nimic.

După asta mama ei o dusese acasă şi îi povestise lui Jija că Nassun alunecase şi căzuse. Îşi respectase promisiunea şi n-o mai dusese niciodată pe Nassun pe Pisc. Ceva mai târziu, Jija remarcase cât de tăcută devenise Nassun în ultimul an. „Aşa păţesc fetele când încep să crească”, spusese mama.

Nu. Dacă tati a ajuns Jija, atunci şi mama trebuie să fie Essun.

Schaffa a amuţit. Dar acum ştie ce e ea: un copil atât de încăpăţânat, încât propria ei mamă a fost nevoită să-i rupă mâna ca s-o facă să asculte. O fată a cărei mamă n-a iubit-o niciodată, ci doar a şlefuit-o, şi care nu poate redobândi dragostea tatei decât realizând imposibilul, devenind ceea ce nu este.

—A fost o greşeală, spune Schaffa.

A vorbit atât de încet, încât ea abia îl aude. Se întoarce şi-l priveşte surprinsă. El îşi ţine ochii în pământ şi pe chipul lui a apărut o expresie stranie. Nu nedumerirea, confuzia aceea de care dă dovadă câteodată. Pare a-şi aminti ceva şi expresia lui e una… vinovată? îndurerată. Tristă.

—E o greşeală să le faci rău celor pe care-i iubeşti, Nassun.

Nassun îl priveşte cu gura căscată. I se taie respiraţia şi nu-şi dă seama decât când simte o durere în piept şi se vede silită să tragă aer în plămâni. E o greşeală să le faci rău celor pe care-i iubeşti. E o greşeală. O greşeală. A fost dintotdeauna o greşeală.

Apoi Schaffa îi întinde o mână. Ea i-o ia. El o trage aproape şi ea se lasă fără împotrivire, apoi se pomeneşte în braţele lui, care o cuprind strâns, aşa cum tati n-a mai făcut de când l-a omorât pe Uche. În clipa aceea nu-i pasă că Schaffa n-are cum s-o iubească pentru că n-o cunoaşte decât de câteva săptămâni. Ea una îl iubeşte. Are nevoie de el. Ar face orice pentru el.

Cu obrazul lipit de umărul lui, Nassun sessizează

când se produce o nouă străfulgerare argintie. De data asta, fiind în contact cu el, îi simte uşoara tresărire a muşchilor. E atât de vagă şi ar putea fi orice: o ciupitură de insectă sau un fior în aerul tot mai rece al înserării. Dar cumva ea îşi dă seama că de fapt e durere. Încruntându-se cu obrazul lipit de uniforma lui, Nassun se întinde precaută către locul acela straniu de la ceafa lui, de unde ies firele argintii. Sunt flămânde firele astea, cumva. Când se apropie de ele, o ling cercetătoare. Curioasă, Nassun le atinge şi simte… ce? O smucitură vagă. Apoi se simte obosită.

Schaffa tresare din nou şi se retrage, ţinând-o la distanţă de un braţ.

—Ce faci?

Ea ridică stânjenită din umeri.

—Aveai nevoie de asta. Te durea.

Schaffa îşi întoarce încet capul într-o parte şi într-alta, nu în chip de negaţie, ci ca şi cum verifică ceva ce se aştepta să fie acolo, dar a dispărut.

—Mă doare tot timpul, mititico. Asta înseamnă să fii Gardian. Dar…

Pare nedumerit. Astfel îşi dă seama Nassun că durerea a pierit, cel puţin deocamdată.

—Te doare tot timpul? întreabă ea încruntându-se. E din cauza chestiei ăleia din capul tău?

Privirea lui revine imediat la ea. Nu s-a temut niciodată de ochii lui albi-ca-gheaţa, nici măcar acum, când devin foarte reci.

—Ce?

Ea arată către propria ceafă. Acolo se află sessapinealele, ştie asta de la lecţiile de biomestrie de la creşă.

—E ceva în tine, ceva mic. Aici. Nu ştiu ce anume este, dar l-am sessizat de când te-am cunoscut. Când m-ai atins pe gât.

Clipeşte brusc, înţelegând:

—Când ai luat de la mine ceva ca să te doară mai

puţin.

—Da, aşa am făcut.

Îşi întinde braţul la spatele ei, poziţionându-şi două degete la capătul coloanei ei vertebrale, unde începe craniul. Atingerea nu e relaxată ca în celelalte dăţi. Cele două degete sunt ţepene, ca şi cum el se preface că ţine un cuţit.

Numai că nu se preface. Ea îşi aminteşte ziua aceea din pădure, când ajunseseră la Luna Găsită şi îi atacaseră bandiţii. Schaffa e foarte, foarte puternic, suficient de puternic pentru ca degetele lui să treacă prin muşchi şi oase ca prin hârtie. El n-ar fi avut nevoie de o piatră ca să-i frângă mâna.

Privirea lui Schaffa o găseşte pe a ei şi descoperă că ea înţelege exact ce se gândeşte el să facă.

—Nu ţi-e frică.

Ea ridică din umeri.

—Spune-mi de ce.

Vocea lui nu lasă loc nesupunerii.

—Păi… spune ea şi ridică iar din umeri înainte să se gândească să se abţină. Nu… adică… dacă ai un motiv întemeiat?

—Habar n-ai care-s motivele mele, mititico.

—Știu!

Nassun se încruntă, dar e supărată mai degrabă pe sine. Apoi găseşte explicaţia.

—Tati n-avea niciun motiv să-l omoare pe fratele meu mai mic.

Sau s-o doboare din căruţă cu o lovitură de pumn. Sau să clocească gânduri ucigaşe în minte, cum a făcut-o de atâtea ori, în timp ce-i arunca priviri atât de grăitoare, încât până şi un copil de zece ani n-avea cum să nu se prindă.

Ochii-de-gheaţă clipesc. E un spectacol fascinant: treptat, expresia lui Schaffa se îmblânzeşte, trecând de la ideea de a o ucide la surpriză şi apoi la o tristeţe atât de profundă, încât Nassun simte un nod în gât.

—Şi ai văzut atâta suferinţă fără sens, încât poţi îndura gândul de a fi ucisă dacă există un motiv pentru asta?

Se pricepe la vorbe mai bine decât ea. Nassun încuviinţează apăsat.

Schaffa oftează. Ea îi simte degetele tremurând.

—Dar acest lucru nu trebuie cunoscut de cei care nu fac parte din ordinul meu. Odată i-am permis să trăiască unui copil care văzuse şi n-ar fi trebuit s-o fac. Şi am suferit amândoi din cauza milei mele. Asta-mi amintesc.

—Nu vreau să suferi, spune Nassun.

îşi pune mâinile pe pieptul lui, chemând firele argintii din el să mai ia. Ele încep să alunece spre ea.

—Te doare tot timpul? Nu-i cinstit.

—Sunt multe lucruri care pot uşura durerea. Zâmbetul, de exemplu, eliberează anumite endorfine, care…

Tresare şi îşi ia mâna de pe ceafa ei, apucând-o de mâini şi desprinzându-le de el chiar în clipa în care firele argintii o găsiseră. Pare sincer alarmat.

—Chestia asta poate să te omoare!

—Oricum o să mă omori tu.

I se pare o chestie de bun-simţ.

El o priveşte fix:

—Pământ al taţilor şi mamelor noastre!

Dar odată cu asta încordarea ucigaşă pare să-i dispară din postură. După un moment oftează.

—Să nu pomeneşti niciodată despre… ceea ce sessizezi în mine când sunt ceilalţi prin preajmă. Dacă ceilalţi Gardieni află că ştii, n-o să te pot apăra.

Nassun încuviinţează.

—N-o să spun. O să-mi zici ce este?

—Într-o bună zi, poate.

Se ridică în picioare. Nassun se agaţă de mâna lui când el încearcă să şi-o retragă. Bărbatul se încruntă nedumerit, dar ea zâmbeşte şi îi leagănă mâna uşor şi după o clipă el clatină din cap. Apoi pornesc înapoi către

incintă şi aceasta este cea dintâi zi când Nassun se gândeşte că aici este casa ei.

*

„Caută orogenul în leagănul lui. Caută centrul cercului. Acolo vei afla *[neclar]...”*

Tăbliţa A Doua, Adevărul incomplet, versetul cinci

10
Te aşteaptă o treabă însemnată

I-ai spus de atâtea ori că-i nebun! Chiar şi când ajunseseşi să-l iubeşti ţi-ai spus că-l dispreţuieşti. De ce? Poate pentru că ai înţeles destul de repede că puteai deveni şi tu ca el. Sau mai degrabă pentru că ai bănuit, cu mult înainte să-l pierzi şi să-l recapeţi, că de fapt nu era nebun. „Nebun" e în fond felul în care se gândesc oamenii la toţi rogălăii, creaturi cu minţile corupte de timpul ăla pe care l-au petrecut cufundaţi în piatră, de alianţa lor evidentă cu Pământul cel Crud, de faptul că nu erau suficient de umani.

Dar.

„Nebuni" e totodată termenul prin care rogălăii supuşi îi desemnează pe rogălăii nesupuşi. Odinioară şi tu ai fost supusă, fiindcă ţi-ai imaginat că astfel vei fi în siguranţă. El ţi-a demonstrat - te-a împiedicat iar şi iar, cu perseverenţă, să crezi altceva - că obedienţa nu te apăra de Gardieni, de noduri sau de riscul de a fi linşat, de obligaţia de a te înmulţi la comandă sau de batjocură şi atunci care era rostul ei? Partida era prea aranjată ca să merite jucată.

Ai pretins că-l urai fiindcă erai laşă. Dar în cele din urmă l-ai iubit şi acum face parte din tine, pentru că, de atunci, ţi-ai găsit curajul.

*

—M-am luptat cu Antimoniu pe toată durata coborârii, spune Alabastru. A fost o prostie. Dacă m-ar fi scăpat din strânsoare, dacă i-ar fi slăbit concentrarea fie şi o clipă, aş fi devenit parte din stâncă. Nici n-aş fi fost

strivit, ci doar… m-aş fi contopit cu ea.

Îşi ridică braţul mutilat şi îl cunoşti suficient de bine ca să ştii că acum ar fi fluturat din degete. Dacă le-ar mai fi avut. El oftează fără să remarce.

—Când a murit Innon, probabil ajunseserăm deja la nivelul mantalei planetei.

Vorbeşte încet. În infirmerie s-a făcut linişte. Te uiţi în jur: Lerna a dispărut, iar unul dintre asistenţii săi doarme într-un pat liber, sforăind uşor. Vorbeşti şi tu la fel de încet. E o conversaţie numai pentru urechile voastre.

Trebuie să întrebi, deşi până şi gândul la întrebarea asta e dureros:

—Ştii…

—Da. Am sessizat cum a murit.

Alabastru amuţeşte câteva clipe. Vibrezi de durerea lui, care se împleteşte cu a ta.

—N-am avut cum să nu sessizez. Ceea ce fac Gardienii ăştia e tot un soi de magie. Numai că-i… greşită. Contaminată, ca tot ce-i legat de ei. Când destructurează o persoană, dacă eşti acordat cu acea persoană se simte ca un seism de gradul nouă.

Desigur, amândoi eraţi acordaţi cu Innon. Era o parte din tine. Te cutremuri, fiindcă Alabastru încearcă să te facă şi mai acordată, cu pământul şi cu orogenia, cu obeliscurile şi cu teoria magiei unificate, dar tu nu vrei să mai trăieşti aşa ceva. A fost destul de rău c-ai asistat la asta, c-ai văzut oroarea rămasă dintr-un trup cândva atât de frumos pe care l-ai ţinut în braţe şi l-ai iubit. A fost mai rău ca un cutremur de gradul nouă.

—N-am putut să-l împiedic.

—Nu. N-aveai cum.

Stai în spatele lui, sprijinindu-l cu o mână. El priveşte în gol de când a început să spună povestea. Nici acum nu se întoarce să te privească, probabil pentru că n-o poate face fără să-i doară. Dar poate că în vocea lui e alinare.

—Nu ştiu cum a manipulat ea presiunea şi căldura de nu m-au ucis, continuă el. Nu ştiu cum de n-am înnebunit ştiind unde mă aflam, vrând să mă întorc la tine, conştient de neajutorarea mea, simţind că mă sufoc. Când am sessizat ce i-ai făcut lui Cori am tras obloanele. Nu-mi amintesc restul călătoriei sau nu vreau. Probabil că… nu ştiu.

Se înfioară sau încearcă s-o facă. Îţi simţi muşchii spatelui zvâcnind.

—Când mi-am venit în simţiri eram din nou la suprafaţă, într-un loc care…

Ezită. Tăcerea lui se prelungeşte atât de mult, încât ţi se face pielea de găină.

(Am fost şi eu acolo. E greu de descris. Nu-i vina lui Alabastru.)

—De cealaltă parte a lumii există un oraş, spune el în cele din urmă.

Cuvintele nu au logică. În mintea ta, cealaltă parte a lumii este o întindere vastă de nimic. O hartă pe care nu se află nimic în afara oceanului.

—Pe… o insulă? Există uscat acolo?

—Oarecum.

Nu-i mai este uşor să zâmbească, dar îi simţi zâmbetul în glas.

—E un vulcan masiv, adormit, deşi se află sub ocean. E cel mai mare vulcan-scut pe care l-am sessizat în viaţa mea. Poţi să instalezi lejer Antarcticele pe el. Oraşul se află chiar deasupra lui, pe ocean. De jur împrejurul lui nu-i nimic cât vezi cu ochii: nici pământ pentru agricultură, nici dealuri care să stăvilească tsunamiurile. Nici porturi sau chei unde să legi o barcă. Numai… clădiri. Copaci şi alte plante din soiuri cum n-am mai văzut, sălbăticite, dar fără să fie o pădure, cumva încastrate în oraş. Nu ştiu cum să le spun. Infrastructură care pare să menţină totul stabil şi în funcţiune, dar foarte stranie. Tuburi, cristale şi chestii care par însufleţite. N-am putut să-mi dau seama cum

funcţiona nici a zecea parte din ele. Şi în centrul oraşului e o… gaură.

— O gaură. (încerci să ţi-o imaginezi.) Pentru înotat?

— Nu. N-are apă. Gaura coboară până în vulcan şi… dincolo de el.

Alabastru trage aer adânc în piept.

— Oraşul există ca să adăpostească gaura asta. Tot ce-i în el a fost construit cu acest scop. Până şi numele lui, pe care mâncătorii de piatră mi l-au dezvăluit, e o recunoaştere a acestui fapt: Centrul Miezului. E o ruină, Essun, un mortciv ca oricare altul, numai că-i intact. Străzile nu s-au sfărâmat. Clădirile sunt goale, dar unele piese de mobilier sunt încă utilizabile, făcute din materiale care nu-s naturale şi nu se deteriorează. Ai putea să locuieşti acolo dacă ai vrea.

Face o pauză.

— Eu am locuit acolo, după ce m-a adus Antimoniu. Nu aveam unde altundeva să mă duc şi nici cu cine să vorbesc… cu excepţia mâncătorilor de piatră. Erau zeci, Essun, poate chiar sute. Spun că nu ei au construit oraşul, dar că acum le aparţine. Şi că le-a aparţinut de zeci de mii de ani.

Ştii cât de tare-l enervează să fie întrerupt, dar acum face o pauză. Poate aşteaptă un comentariu din partea ta, poate că îţi dă timp să-i absorbi cuvintele. Tu însă te mulţumeşti să-i priveşti ceafa. Puţinul păr care i-a rămas a crescut prea lung; în curând va trebui să-i ceri lui Lerna nişte foarfeci şi… În mintea ta nu există niciun gând adecvat, în afară de ăsta.

— E un gând pe care nu poţi să-i ocoleşti când te confrunţi cu aşa ceva.

Vocea lui e obosită. Lecţiile voastre arareori durează peste o oră şi acum deja a trecut mai mult. Te-ai simţi vinovată dacă ai fi în stare să mai simţi altceva decât şoc.

— Obeliscurile te duc cu gândul acolo, dar…

Îl simţi încercând să ridice din umeri. Îl înţelegi.

—Pe ele nu poţi să le atingi sau să le străbaţi. Dar oraşul ăsta… Istoria oficială datează de cât? De zece mii de ani? De douăzeci şi cinci de mii dacă iei în calcul toate Anotimpurile în privinţa cărora cei de la Universitate încă se mai ceartă. Dar *oamenii* există de mult mai multă vreme. Cine ştie când anume nişte versiuni ale strămoşilor noştri s-au târât pentru prima oară afară din cenuşă şi s-au pus pe trăncănit? Acum treizeci de mii de ani? Acum patruzeci? De prea multă vreme ca să fim creaturile jalnice care suntem acum, ghemuite îndărătul zidurilor noastre şi folosindu-ne inteligenţa şi cunoştinţele numai şi numai pentru a supravieţui. Asta-i tot ce facem acum: căutăm căi mai eficiente de a face chirurgie cu echipament improvizat. Chimicale mai eficiente pentru a cultiva mai multe legume cu mai puţină lumină. Cândva am fost mult mai mult de-atât.

Amuţeşte din nou şi tăcerea se prelungeşte.

—V-am plâns pe tine, pe Innon şi pe Cori vreme de trei zile în oraşul acela care amintea de noi cum am fost odinioară.

Te doare faptul că a suferit şi pentru tine. N-o meriţi.

—Când am… mi-au adus de mâncare.

Alabastru sare peste ceea ce începuse să spună cu atâta iuţeală că la început fraza nu are sens.

—Am mâncat-o, apoi am încercat să-i omor, spune el şi vocea-i devine amară. Mi-a luat ceva până să renunţ la idee, dar ei au continuat să mă hrănească. I-am întrebat de mai multe ori de ce mă aduseseră acolo. De ce mă ţineau în viaţă. La început, Antimoniu a fost singura care vorbea cu mine. Am crezut că erau supuşii ei, dar apoi mi-am dat seama că nu-mi cunoşteau limba. Unii dintre ei nu erau deloc obişnuiţi să interacţioneze cu oamenii. Mă priveau şi uneori trebuia să-i alung. Unii păreau fascinaţi de mine, alţii scârbiţi. Sentimentul era reciproc. În cele din urmă, am învăţat s-o rup pe limba lor. Trebuia s-o fac. Anumite părţi ale oraşului vorbeau

în limba asta. Dacă ştiai cuvintele potrivite, puteai să deschizi uşi, să aprinzi lumini, să faci mai cald sau mai rece într-o încăpere. Nu toate dispozitivele mai erau funcţionale. Oraşul se defecta totuşi. Dar încet. Însă gaura… Era înconjurată de indicatoare care se aprindeau când te apropiai.

(Îţi aminteşti brusc de o încăpere din inima Epicentrului. Panouri lungi şi înguste aprinzându-se pe rând pe măsură ce te apropiai de alveolă, strălucitoare, deşi nu se vedea nici urmă de foc sau de filamente.)

—Bariere mari cât clădirile, care uneori străluceau noaptea. Avertismente care se scriau cu foc în aerul dinaintea ta, alarme care se declanşau dacă te apropiai prea mult. Antimoniu m-a dus acolo însă, în cea dintâi zi când am devenit… funcţional. Am stat pe una dintre bariere şi am privit în jos, într-un întuneric atât de adânc, încât…

Aici e nevoit să se oprească. înghite în sec şi reia:

—Ea îmi spusese deja că mă luase din Meov pentru că nu-şi permiteau riscul să mă lase să fiu ucis. Aşa că acolo, în inima Centrului Miezului, mi-a spus: „De asta te-am salvat. Acesta este duşmanul. Tu eşti singurul care-l poate înfrunta”.

—Ce?

Nu eşti confuză. Crezi că înţelegi. Dar nu-ţi place, aşa că decizi că n-ai înţeles bine.

—Aşa a spus, răspunde el; acum e furios, dar nu pe tine. Cuvânt cu cuvânt. Îmi amintesc, pentru că mă gândeam că ăsta a fost motivul pentru care au murit Innon şi Cori, iar tu ai fost aruncată la câini: pentru că în bezna istoriei cineva, unul dintre deştepţii noştri de strămoşi, s-a hotărât să sape o gaură în centrul lumii aşa, fără niciun motiv. Ba nu, de dragul puterii, aşa a zis Antimoniu. Nu ştiu cum anume trebuia să funcţioneze, dar ştiu c-a făcut-o şi a creat obeliscurile şi alte instrumente care să canalizeze această putere. Dar ceva n-a mers cum trebuie. Am impresia că nici Antimoniu nu

ştie exact ce anume. Sau poate că mâncătorii de piatră încă se mai ceartă pe subiectul ăsta şi nu s-a ajuns la un consens. Dar ceva a mers prost. Obeliscurile… au dat rateuri. Luna a fost îndepărtată de lângă planetă. Poate asta a fost sau poate s-au întâmplat şi altele, dar, indiferent de cauză, rezultatul a fost Sfărâmarea. Chiar a avut loc, Essun. Asta a dus la apariţia Anotimpurilor.

Sub mâna ta, muşchii spinării lui tresar uşor. E încordat.

—Înţelegi? Noi folosim obeliscurile. Pentru odihniţi, ele nu-s decât nişte bolovani mari şi stranii. Oraşul ăla, toate minunile alea… mortcivul ăla a fost condus de orogeni. Noi am distrus lumea, aşa cum s-a spus dintotdeauna. Noi, rogălăii.

O spune cu atâta cruzime şi furie, încât cuvântul îi reverberează în tot trupul. Simţi cum se încordează când îl rosteşte. Vehemenţa îi face rău. Ştia asta, dar tot l-a spus.

—Ce n-au nimerit poveştile, continuă el cu un glas ostenit, sunt taberele. Legendele spun că suntem agenţii Taicii Pământ, dar e taman pe dos: suntem duşmanii lui. Ne urăşte mai mult decât îi urăşte pe odihniţi, din cauza a ceea ce am făcut. De aia i-a creat pe Gardieni, ca să ne controleze şi…

Clatini din cap.

—Bastru… vorbeşti de parcă planeta este reală. Adică vie. Conştientă. Toate chestiile astea despre Taica Pământ sunt doar poveşti care încearcă să explice ce nu merge pe lumea asta. Cum ar fi recoltele alea stranii cu care ne pomenim din când în când. Am auzit de oameni care se roagă la un bătrân din ceruri să-i ţină în viaţă cât timp dorm. Oamenii simt nevoia să creadă că lumea e mai mult decât e.

Şi lumea e un mare căcat. Înţelegi asta acum, după doi copii morţi şi după distrugerea repetată a vieţii tale. Nu e nevoie să-ţi imaginezi planeta ca pe o forţă răuvoitoare, dornică de răzbunare. E doar stâncă. Pur şi

simplu aşa-i viaţa: teribilă, scurtă şi încheindu-se în uitare, asta dacă eşti norocos.

El izbucneşte în râs. Si asta-i face rău, dar e un râs care te înfioară, fiindcă râde la fel ca atunci, pe drumul suspendat dintre Yumenes şi Allia. La fel ca în acea staţie nodală plină de morţi. Alabastru n-a fost nebun niciodată. Pur şi simplu a aflat prea multe lucruri care pe un ins mai slab l-ar fi făcut să-şi piardă minţile şi uneori asta se vede. E felul lui de a gestiona situaţia, eliberând o parte din acea oroare cumulată, chiar dacă asta îl face să sune ca un nebun cu spume la gură. E şi felul în care te avertizează - şi de-acum ştii asta - că urmează să mai nimicească o bucăţică din naivitatea ta. Nimic nu-i atât de simplu pe cât ai vrea.

—Probabil aşa au crezut şi ei, zice Alabastru după ce se opreşte din râs. Cei care au decis să sape o gaură până în miezul planetei. Dar numai pentru că nu eşti în stare să vezi sau să înţelegi un lucru nu înseamnă că acesta nu-ţi poate face rău.

Ştii că-i adevărat. Dar, şi mai important, auzi cunoaşterea din vocea lui Alabastru. Te face să te încordezi.

—Ce-ai văzut?

—Totul.

Ţi se face pielea de găină.

El inspiră adânc. Când vorbeşte din nou, vocea-i e monotonă.

—Este un război cu trei tabere. De fapt, sunt mai multe, dar numai astea trei trebuie să te preocupe. Toate cele trei tabere vor să pună capăt acestui război, problema este însă cum. Problema, vezi tu, suntem noi, oamenii. Două dintre tabere încearcă să decidă ce să facă cu noi.

Formularea asta explică multe.

—Pământul şi… mâncătorii de piatră?

Întotdeauna furişându-se, complotând, vrând nu se ştie ce.

—Nu. Şi ei sunt oameni, Essun. Nu ţi-ai dat seama? Au nevoi, dorinţe şi sentimente, la fel ca noi. Şi luptă în războiul ăsta de mult mai multă vreme decât noi doi. Unii dintre ei încă de la începuturi.

—Începuturi?

(Cum, adică de când cu Sfărâmarea?)

—Da, unii dintre ei sunt chiar atât de bătrâni. Antimoniu e una dintre aceştia. La fel şi mititelul care te urmează peste tot, sau cel puţin aşa cred. Mai sunt şi alţii. Nu pot muri, deci… da. Unii dintre ei au fost de faţă atunci.

Eşti prea copleşită ca să mai fii capabilă de vreo reacţie. Hoa? Şapte ani mergând pe treizeci de mii? Hoa?!

—Una dintre tabere ne vrea pe noi - pe toţi oamenii - morţi, spune Alabastru. Presupun că e şi asta o cale de a pune capăt războiului. Cealaltă tabără vrea ca oamenii să fie… neutralizaţi. Vii, dar inofensivi. Ca mâncătorii de piatră: Pământul a încercat să-i facă mai asemănători lui, dependenţi de el, crezând că astfel vor deveni inofensivi.

Suspină:

—E un sentiment liniştitor să ştii că şi planeta poate să dea greş.

Tresari cu întârziere, fiindcă tot te mai gândeşti la Hoa.

—A fost om cândva, murmuri tu.

Da. Acum e numai o deghizare, o costumaţie de mult lepădată, reluată de dragul vremurilor de odinioară, dar odată ca niciodată el a fost un băiat din carne şi oase, care arăta aşa. Nu are trăsături sanzede, pentru că pe vremea lui rasa sanze nu exista.

—Toţi au fost. Asta-i de fapt problema lor.

Alabastru e foarte obosit şi poate de aceea vorbeşte atât de încet.

—Eu abia îmi amintesc lucruri care mi s-au întâmplat acum cincizeci de ani. Imaginează-ţi-i pe ei, încercând

să ţină minte ce s-a petrecut acum cinci mii de ani. Acum zece mii de ani. Sau acum douăzeci de mii. Imaginează-ţi cum e să-ţi uiţi propriul nume. De aia nu răspund niciodată când îi întrebăm cine sunt.

Înţelegerea te face să icneşti.

—Nu cred că materia din care sunt alcătuiţi mâncătorii de piatră e ceea ce-i face atât de diferiţi, continuă el. Cred că nimeni nu poate trăi atât fără să devină ceva cu totul străin de specia umană.

El tot spune „imaginează-ţi”, însă tu nu reuşeşti. Sigur că nu reuşeşti. Dar te gândeşti la Hoa. Ce fascinat era de săpun. Cum se ghemuia lipit de tine ca să doarmă. Tristeţea lui când ai încetat să-i mai tratezi ca pe o fiinţă umană. S-a străduit atât de tare, a făcut tot ce i-a stat în puteri şi la sfârşit a dat greş.

—Ai zis că-s trei tabere, spui tu, concentrându-te pe ceea ce poţi în loc să jeleşti ceea ce nu poţi.

Alabastru începe să se încovoaie, sprijinindu-se tot mai mult pe mâna ta. Are nevoie de odihnă. Tace atâta timp, încât crezi c-a adormit. Apoi zice:

—Am şters-o într-o noapte când Antimoniu lipsea. Eram acolo de… câţiva ani? Pierdusem socoteala timpului. Nu aveam cu cine să vorbesc în afară de ei, iar ei uită uneori că oamenii au nevoie să vorbească. Nimic în pământ ce să pot asculta, exceptând bolboroseala vulcanului. Pe partea aceea a lumii, constelaţiile nu-s cum trebuie…

Se întrerupe o clipă. Timpul pierdut, ajungându-l din urmă.

—Mă uitam la nişte diagrame ale obeliscurilor încercând să pricep ce intenţionaseră constructorii lor. Mă durea capul. Ştiam că eşti în viaţă şi-mi era atât de dor de tine că mă îmbolnăveam. Am avut deodată ideea asta nebunească: poate, sărind în gaura aia, puteam să mă întorc la tine.

Dacă ar mai avea o mână pe care să i-o poţi strânge într-a ta! Degetele îţi tresar pe spinarea lui. Nu-i acelaşi

lucru.

—Aşa că am fugit până la gaura aia şi am sărit în ea. Nu se cheamă sinucidere dacă nu vrei să mori, aşa mi-am zis. (Îl simţi din nou că zâmbeşte.) Dar nu era… lucrurile care înconjoară gaura sunt mecanisme, dar rolul lor nu e numai să te avertizeze. Probabil am declanşat ceva sau poate aşa trebuia să funcţioneze ele. Am coborât, dar nu în cădere liberă. Era o descindere cumva controlată. Rapidă, dar într-un ritm constant. Ar fi trebuit să mor. Căldură, presiune atmosferică, aceleaşi forţe prin care m-a purtat Antimoniu, mai puţin stânca, numai că Antimoniu nu era acolo şi ar fi trebuit să mor. De-a lungul puţului sunt lumini, la intervale regulate. Ferestre, cred. Oamenii chiar au locuit acolo, dedesubt. Dar în cea mai mare parte domneşte întunericul. În cele din urmă, după ore sau poate zile… am încetinit. Ajunsesem la…

Se opreşte. Simţi că i se face pielea găinii.

—Pământul e viu, spune el şi glasul i-a devenit răguşit, aspru şi uşor isteric. Unele poveşti din bătrâni sunt doar poveşti, ai dreptate, dar nu şi asta. Atunci am înţeles ce încercaseră să-mi spună mâncătorii de piatră. De ce trebuia să folosesc obeliscurile ca să creez Falia. Suntem în război cu lumea asta de atâta vreme că am uitat, Essun, dar lumea n-a uitat. Şi trebuie să-i punem capăt curând, altminteri…

Alabastru se opreşte brusc şi tăcerea durează. Vrei să întrebi ce se va întâmpla dacă un război atât de străvechi nu se va încheia cât mai repede. Vrei să-l întrebi ce i s-a întâmplat în miezul Pământului, ce-a văzut sau ce-a păţit de l-a zguduit atât de tare. Însă n-o faci. Eşti curajoasă, dar ştii ce poţi şi ce nu poţi îndura.

El şopteşte:

—Când mor, să nu mă îngropi.

—Ce…

—Dă-mă lui Antimoniu.

Ca şi cum şi-ar fi auzit numele, Antimoniu apare

dintr-odată înaintea voastră. Te uiţi urât la ea, înţelegând că asta înseamnă că Alabastru a ajuns la capătul puterilor şi discuţia trebuie să se încheie. Îi porţi pică pentru slăbiciunea lui şi urăşti faptul că-i pe moarte. Te face să cauţi un ţap ispăşitor pentru ura ta.

—Nu, spui tu privind-o. Te-a luat de lângă mine. N-are dreptul să te păstreze.

El chicoteşte. E atât de slăbit, încât furia ta se spulberă.

—E fie ea, fie Pământul cel Crud, Essun. Te rog!

Începe să se încline într-o parte şi poate că nu eşti monstrul care te crezi, căci renunţi şi te ridici. Silueta lui Antimoniu se înceţoşează aşa cum fac mâncătorii de piatră, lenţi cu excepţia momentelor când nu-s, apoi apare ghemuită alături de el, folosindu-şi acum ambele mâini ca să-l sprijine, în timp ce el se lasă în voia somnului.

O priveşti pe Antimoniu. În tot timpul ăsta ai considerat-o duşmanca ta, dar dacă ceea ce a spus Alabastru e adevărat…

—Nu, te răsteşti tu. (Nu vorbeşti de fapt cu ea, însă funcţionează şi aşa.) Nu sunt pregătită să te consider un aliat.

Şi poate nu vei fi niciodată.

—Chiar dac-ai fi, rosteşte o voce ce iese din pieptul mâncătoarei de piatră, eu sunt aliata lui. Nu a ta.

Oameni ca noi, cu dorinţe şi nevoi. Vrei să respingi şi ideea asta, dar gândul că nici ea nu te place se dovedeşte straniu de reconfortant.

—Alabastru a spus c-a înţeles de ce ai făcut ce-ai făcut. Dar eu nu am înţeles de ce a făcut el ce-a făcut sau ce vrea. A spus că este un război cu trei tabere. Care-i a treia? El de ce parte se află? Care-i rolul Faliei?

Oricât ai încerca, nu ţi-o poţi imagina pe Antimoniu ca pe o fiinţă cândva umană. Prea multe lucruri te împiedică: faţa ei inexpresivă, vocea ei dislocată. Faptul c-o urăşti.

—Poarta Obeliscului amplifică energiile, atât cele fizice, cât şi cele supranaturale. Nicio gură de vulcan aflată la suprafaţă nu poate produce aceste energii în cantităţi suficiente. Falia e o sursă de încredere, abundentă.

Ceea ce înseamnă… Te încordezi.

—Vrei să spui că dacă aş folosi Falia ca sursă ambientală de energie, direcţionând-o prin torul meu…

—Nu. Asta te-ar omorî.

—Ei, mersi că m-ai avertizat.

Dar începi să înţelegi. E aceeaşi problemă pe care o ai cu lecţiile lui Alabastru: căldura, presiunea şi mişcarea nu sunt singurele forţe implicate.

—Vrei să spui că pământul emană şi magie? Şi că, dacă aş canaliza magia asta într-un obelisc…

Te opreşti, amintindu-ţi cuvintele ei:

—Poarta Obeliscului?

Privirea lui Antimoniu a fost concentrată asupra lui Alabastru. Acum, ochii ei negri şi inexpresivi se deplasează şi îi întâlnesc în cele din urmă pe ai tăi.

—Cele două sute şaisprezece obeliscuri conectate împreună prin intermediul nestematei de control.

În timp ce tu ai rămas cu gura căscată, întrebându-te ce rugina mă-sii e nestemata de control şi şocată la gândul că există mai mult de două sute de blestemăţii de-astea, ea adaugă:

—Dacă le foloseşti pentru a canaliza energia Faliei ar trebui să fie de ajuns.

—De ajuns ca să ce?

Pentru prima oară, în vocea ei se strecoară o emoţie: iritarea.

—Ca să impui un echilibru sistemului Pământ-Lună.

Ce?

—Alabastru a spus că Luna a fost îndepărtată.

—Pe o orbită eliptică retrogradă.

O priveşti inexpresiv şi atunci ea îţi vorbeşte din nou pe limba ta.

—Adică se întoarce.

O, Pământule! Dar-ar rugina! Nu, fir-ar să fie!

—Vrei să prind nenorocita de Lună?

Ea se mulţumeşte să te privească şi abia acum îţi dai seama că ai ajuns să ţipi. Arunci o privire vinovată către Alabastru, dar nu s-a trezit. Şi nici infirmierul din patul lui îndepărtat. Când vede că nu mai adaugi nimic, Antimoniu spune:

—E una dintre opţiuni.

Aproape ca şi cum era gata să uite, adaugă:

—Alabastru a făcut cea dintâi corecţie necesară a cursului Lunii, încetinind-o şi alterând traiectoria care i-ar fi permis să treacă din nou pe lângă planetă. Altcineva trebuie să facă a doua corecţie, plasând-o din nou pe o orbită stabilă şi într-un aliniament magic. Dacă echilibrul va fi restabilit, cel mai probabil Anotimpurile vor dispărea sau vor deveni atât de rare, încât pentru neamul tău va fi practic acelaşi lucru.

Tragi aer în piept, dar acum ai înţeles. Redă-i Taicii Pământ copilul şi poate că furia lui se va domoli. Asta e cea de-a treia tabără, aşadar: cea care vrea un armistiţiu, oamenii şi Taica Pământ acceptând să se tolereze reciproc, chiar dacă asta a însemnat să creeze Falia şi să ucidă milioane de fiinţe. Coexistenţă paşnică prin orice mijloace.

„Anotimpurile vor dispărea.” Nu poţi să-ţi imaginezi asta. Anotimpurile au existat dintotdeauna. Numai că acum ştii că nu-i adevărat.

—Păi, nici nu se pune problema unei alegeri, spui tu în cele din urmă. Să pun capăt Anotimpurilor sau să văd cum moare toată lumea şi Anotimpul ăsta se prelungeşte la nesfârşit? O să…

„Să prind Luna” sună ridicol.

—O să fac ce vreţi voi, mâncătorii de piatră.

—Întotdeauna există alegeri.

Privirea ei, stranie cum e, se schimbă în mod subtil sau poate ai început tu să-i descifrezi mai bine

expresiile. Deodată pare umană şi foarte, foarte înverşunată.

—Şi nu toţi semenii mei vor acelaşi lucru.

O priveşti încruntată, dar ea nu mai adaugă nimic.

Vrei să îi pui şi alte întrebări, să te străduieşti mai mult să înţelegi, însă ea a avut dreptate: nu erai pregătită pentru asta. Capul ţi se învârte şi cuvintele îndesate în el încep să se înceţoşeze şi să se amestece. E prea mult.

Dorinţe şi nevoi. înghiţi în sec.

—Pot să stau aici?

Ea nu răspunde. Presupui că de fapt nu era nevoie să întrebi. Te ridici şi te muţi în patul cel mai apropiat. Căpătâiul e la perete, ceea ce înseamnă că vei sta cu capul spre spatele lui Alabastru şi Antimoniu şi nu ai chef să contempli ceafa mâncătoarei de piatră. Iei perna şi te ghemuieşti cu capul la picioarele patului, ca să poţi vedea faţa lui Alabastru. Cândva dormeai mai bine dacă-l puteai zări dincolo de umerii largi ai lui Innon. Nu-i acelaşi lucru, dar e ceva.

După un timp, Antimoniu începe din nou să cânte. E straniu de liniştitor. Dormi mai bine ca oricând în ultimele luni.

*

„Caută *[şters]* retrograd pe cerul sudic. Când creşte [şfers]."

Tăbliţa A Doua, Adevărul incomplet, versetul şase

11
Schaffa, cu capul pe pernă

Iarăşi el. Mi-aş dori să nu-ţi fi făcut atâta rău. Nu-ţi place deloc să fii el. O să-ţi placă şi mai puţin să afli că e parte din Nassun… dar nu te gândi la asta acum.

*

Bărbatul care încă mai poartă numele Schaffa, deşi cu greu mai poate fi considerat aceeaşi persoană, visează fragmente din sine.

Gardienii visează arareori. Obiectul înfipt adânc în lobul sessapinealei stângi a lui Schaffa interferează cu ciclul somn- trezie. N-are prea des nevoie de somn şi când doarme nu intră decât arareori în faza de somn profund în care apar visele. (Oamenii obişnuiţi înnebunesc dacă sunt privaţi de faza de visare a somnului. Gardienii sunt imuni la soiul ăsta de nebunie… sau poate că ei sunt nebuni dintru-nceput.) Ştie că-i un semn rău faptul că visează mai des zilele-astea, dar n-are ce face. A ales să plătească preţul.

Aşa că zace pe un pat într-o colibă şi geme, zvâcnind convulsiv în timp ce mintea lui se luptă cu imaginile ce o asaltează. Nu visează cum trebuie, pentru că s-a dezobişnuit şi pentru că i-a rămas atât de puţin din materialul care ar fi putut fi folosit ca să creeze vise. Mai târziu va vorbi despre toate astea cu glas tare, de unul singur, în timp ce îşi strânge capul în palme încercând să adune laolaltă fragmentele disparate ale identităţii sale, şi aşa voi afla eu ce anume îl chinuieşte. Voi şti că atunci când se zvârcoleşte în somn visează…

…Doi oameni, ale căror trăsături sunt surprinzător de

clare în amintirea lui, deşi tot restul a dispărut: numele lor, relaţiile lor cu el, motivul pentru care şi-i aminteşte. Văzând că femeia are ochi-de-gheaţă tiviţi cu gene negre, dese, presupune că e mama lui. Bărbatul are un aspect mult mai obişnuit. Mult prea obişnuit, deliberat obişnuit, într-un fel care stârneşte imediat bănuieli în mintea de Gardian a lui Schaffa. Sălbăticiunile se străduiesc din greu să pară oameni oarecare. Cum au ajuns cei doi să-i aibă pe el şi cum de i-a părăsit, asta s-a pierdut, dar măcar feţele lor sunt interesante.

…Garantul şi carnerele lui cu pereţi negri, tăiaţi în straturile de rocă vulcanică. Mâini blânde, voci compătimitoare. Schaffa nu şi-i aminteşte pe stăpânii mâinilor şi ai vocilor. E ajutat să se aşeze într-un scaun din sârmă. (Nu, nodurile n-au fost primele care le-au utilizat.) Scaunul e sofisticat, automat, funcţionând impecabil, deşi lui Schaffa i se pare că e vechi. Zumzăie şi îşi schimbă configuraţia, răsucindu-l până când Schaffa se pomeneşte atârnând cu faţa în jos sub lumina artificială, cu chipul prins între două bare rigide şi cu ceafa expusă. Are părul scurt. În spate şi deasupra lui aude pogorându-se mecanisme străvechi, atât de ezoterice şi de bizare, încât numele şi scopurile lor originare s-au pierdut demult. (Îţi aminteşte că a învăţat, cam în aceeaşi perioadă, că scopurile originare pot fi lesne pervertite.) În jurul lui aude smiorcăielile şi rugăminţile altora aduşi în acest loc odată cu el: smiorcăielile şi rugăminţile unor copii, îşi dă seama că în amintirea asta el însuşi e copil. Apoi aude ţipetele celorlalţi, urmate de şi amestecându-se cu zbârnâituri şi zgomotul a ceva tăiat. Mai răsună şi un zumzet grav, lichid, pe care nu-i va mai auzi niciodată (dar care ţi s-ar părea foarte cunoscut ţie şi oricărui orogen care s-a aflat în apropierea unui obelisc), pentru că începând din acest moment sessapinealele lui vor fi reconfigurate, sensibile la orogenie, nu la tulburările pământului.

Schaffa îşi aminteşte că s-a zbătut şi că, până şi când

era copil, era mai puternic decât majoritatea. Reuşeşte să-şi elibereze capul şi torsul aproape complet înainte ca maşinăria să ajungă la el. De aceea prima tăietură dă greş, nimerind mult mai în josul gâtului şi aproape omorându-l. Echipamentul îşi ajustează traiectoria necruţător. Simte răceala când aşchia de fier îi e inserată în trup şi detectează imediat în el frigul altei prezenţe. Cineva îl coase. Durerea este cumplită şi nu va mai înceta niciodată, deşi învaţă cum s-o domolească suficient cât să fie funcţional, la fel ca toţi cei care supravieţuiesc implantului. Toate zâmbetele alea, pricepi? Endorfinele domolesc durerea.

…Epicentrul, o încăpere cu tavan înalt aflată în inima Principalei, şi luminile artificiale familiare care înaintează către un puţ vast în pereţii căruia cresc nenumărate ace de fier, pe care-l ocolesc. El şi alţi Gardieni privesc în jos, către trupuşorul sfâşiat care zace pe fundul gropii. Din când în când, unul dintre copii găseşte locul, sărmanele făpturi prostuţe. Nu înţeleg? Pământul chiar e crud, e nemilos şi Schaffa i-ar proteja pe toţi de el dac-ar putea. Există un supravieţuitor: unul dintre copiii repartizaţi Gardienei Leshet. Fata tresare când Leshet se apropie de ea, dar Schaffa ştie că Leshet o va lăsa să trăiască. Leshet a fost dintotdeauna mai moale, mai blândă decât ar fi trebuit şi copiii ei au de suferit din pricina asta…

…Drumul şi numeroşii străini care-şi feresc privirea la vederea ochilor lui albi-ca-gheaţa şi a zâmbetului lui permanent, înţelegând că văd ceva ce nu-i în regulă, chiar dacă nu ştiu ce anume. Într-o noapte, la un han, o femeie se străduieşte să lase curiozitatea să-i biruie frica. Schaffa o avertizează, dar ea e insistentă şi el nu poate să nu-şi spună că plăcerea va ţine durerea la distanţă ore în şir, poate chiar toată noaptea. E bine să se simtă uman pentru scurt timp. Dar, aşa cum a prevenit-o, circuitul îl aduce înapoi peste câteva luni. Ea are un copil în pântece şi spune că nu-i al lui, însă el nu-

şi poate permite această incertitudine. Foloseşte pumnalul de sticlă neagră, o unealtă făurită în Garant. Femeia a fost bună cu el, aşa că ţinteşte numai copilul, sperând că ea îi va elimina cadavrul şi va trăi. Dar ea e furioasă, îngrozită şi, strigând după ajutor, scoate şi ea un cuţit. N-o să mai facă niciodată una ca asta, decide el în timp ce îi ucide pe toţi: întreaga ei familie, o duzină de gură-cască, apoi jumătate din oraş care îl atacă în masă. Niciodată nu va mai uita că nu este şi n-a fost niciodată o fiinţă umană.

…Leshet, din nou. De data asta abia o recunoaşte. Părul i-a albit şi faţa ei cândva netedă e toată numai riduri şi piele lăsată. E mai scundă, oasele ei se comprimă silind-o să stea cocoşată, aşa cum li se întâmplă adesea Arcticilor când îmbătrânesc. Dar Leshet a trăit mai multe secole decât Schaffa însuşi. Pentru ei, „bătrân” n-ar trebui să însemne aşa ceva: slăbiciune, senilitate, împuţinare. (Fericire şi un zâmbet care are altă menire decât aceea de a domoli durerea. Nici asta n-ar trebui să însemne.) Priveşte împietrit zâmbetul larg, entuziast, pe care ea i-l adresează în timp ce se apropie şontâcăind dinspre coliba în care a găsit-o. Se simte copleşit de o oroare vagă şi de un dezgust tot mai puternic, de care nu e conştient decât în clipa în care ea se opreşte dinaintea lui şi el se întinde şi-i frânge gâtul cu o mişcare reflexă.

…Fata. Fata aceea. Una dintre zeci, dintre sute, chipurile lor, de-a lungul anilor, se amestecă şi se contopesc… dar nu şi ea. O găseşte într-un hambar, o biată făptură micuţă şi înspăimântată, şi ea îl iubeşte imediat. O iubeşte şi el şi, în timp ce o învaţă supunerea recurgând la oase frânte, ameninţări pline de dragoste şi şanse pe care n-ar trebui să i le dea, îşi doreşte să poată fi mai blând. Oare l-a molipsit Leshet cu blândeţea ei? Poate, poate… însă faţa ei! Ochii ei! E ceva la ea. Mai târziu nu va fi surprins aflând că este implicată în ridicarea unui obelisc în Allia. Micuţa lui specială! După

aceea refuză să creadă că e moartă. În timp ce se duce s-o recupereze, e mândru de ea şi se roagă vocii din mintea lui ca ea să nu-i silească s-o ucidă. Fata…

…al cărei chip îl face să se deştepte cu un mic ţipăt. Fata!

Ceilalţi doi Gardieni îl privesc cu ochii dispreţuitori ai Pământului. Sunt la fel de compromişi ca el, ba chiar mai mult. Au devenit tustrei ceea ce ordinul Gardienilor i-a prevenit să nu devină. El îşi aminteşte numele lui, dar ei le-au uitat pe ale lor. Asta e unica deosebire reală dintre ei şi el, nu? Şi totuşi, cumva ei par mult mai împuţinaţi decât el.

E irelevant. Se ridică din pat, se freacă la ochi şi iese.

Coliba copiilor. E vremea să vadă ce fac, îşi spune Schaffa, deşi se duce aţă drept la patul lui Nassun. Doarme, şi el îşi ridică felinarul şi-i luminează chipul. Da. Asemănarea a fost de la început acolo, în ochii ei şi poate în pomeţi, zgândărindu-l, iar acum amintirile lui fragmentate şi concreteţea chipului ei îl ajută să ajungă la o concluzie. Damaya lui. Fata care n-a murit, renăscută.

Îşi aminteşte că i-a frânt mâna Damayei şi se cutremură. De ce a făcut aşa ceva? De ce a făcut toate lucrurile oribile pe care le-a făcut? Gâtul lui Leshet. Gâtul lui Timay. Familia lui Eitz. Atâţia alţii, aşezări întregi. De ce?

Nassun se foieşte în somn, murmurând ceva. Schaffa o mângâie maşinal pe obraz şi ea se linişteşte. În pieptul lui e o durere surdă care poate fi dragoste. Îşi aminteşte însă că a iubit, şi pe Leshet, şi pe Damaya, şi pe mulţi alţii, şi totuşi le-a făcut ce le-a făcut.

Nassun se mişcă şi se deşteaptă pe jumătate, clipind în lumina felinarului.

— Schaffa?

— Nu-i nimic, mititico, spune el. Îmi pare rău.

Îi pare rău în atâtea feluri… Dar spaima nu l-a părăsit şi amintirea visului stăruie. Trebuie să încerce să le

alunge.

— Nassun, izbucneşte el în cele din urmă. Te temi de mine?

Ea clipeşte, încă nedezmeticită, apoi zâmbeşte şi în el ceva se destinde.

—Niciodată!

„Niciodată.” Schaffa simte că i s-a pus un nod în gât şi înghite cu greutate.

—Bine. Culcă-te la loc!

Ea adoarme imediat şi de fapt poate că n-a fost nicio clipă cu adevărat trează. Dar el rămâne alături, veghind-o până ce ochii ei încep să se mişte sub pleoape, visând din nou.

Niciodată.

—N-o s-o mai fac niciodată, şopteşte el şi amintirea asta îl face şi ea să tresară.

Apoi sentimentele i se schimbă şi hotărârea i se întăreşte. Ce s-a întâmplat înainte nu contează. Acela era un alt Schaffa. Acum are o nouă şansă. Şi dacă a fi mai puţin decât era înseamnă să nu mai fie monstrul care a fost, atunci nu regretă nimic.

O durere fulgerătoare îi străbate spinarea, mult prea rapid ca s-o poată alunga cu un zâmbet. Ceva nu e de acord cu decizia lui. Automat, îşi întinde mâna către ceafa lui Nassun… apoi se opreşte. Nu. Ea înseamnă pentru el mai mult decât eliberarea de durere.

„Foloseşte-o”, îi ordonă vocea. „Frânge-o. E încăpăţânată ca mama ei. Învaţ-o măcar pe ea să se supună.”

„Nu”, gândeşte Schaffa ca răspuns şi se pregăteşte pentru represaliile ce urmează. În fond, nu-i decât durere.

Aşa că Schaffa o înveleşte pe Nassun, o sărută pe frunte şi stinge lumina la plecare. Se îndreaptă către culmea de deasupra aşezării şi îşi petrece acolo restul nopţii, strângând din dinţi şi încercând să se descotorosească de ultimele rămăşiţe ale celui care a

fost, promiţându-şi un viitor mai bun. În cele din urmă, ceilalţi doi Gardieni ies şi ei pe treptele colibei, dar el ignoră greutatea privirilor lor stranii aţintite asupra spinării lui.

12
Nassun, căzând în sus

Repet: astea sunt în mare parte speculaţii. O ştii pe Nassun şi e o parte din tine, dar nu poţi fi Nassun… şi cred că de-acum am stabilit că nu o cunoşti aşa de bine cum crezi. (Ah, dar niciun părinte nu-şi cunoaşte atât de bine copilul.) Însărcinarea de a înţelege existenţa lui Nassun revine altcuiva. Dar o iubeşti şi asta înseamnă că o parte din mine nu poate să nu simtă acelaşi lucru.

În dragoste, aşadar, vom căuta înţelegerea.

*

Nassun ascultă cu sensibilitatea ancorată adânc în pământ.

La început nu sunt decât obişnuitele interferenţe asupra sesunei ambientale: destinderile şi contractările infime ale straielor, bolboroseala placidă a bătrânului vulcan de sub Jekity, scrâşnetul lent al coloanelor de bazalt ridicându-se şi răcindu-se încontinuu. S-a obişnuit cu astea. Îi place că acum poate să le asculte după pofta inimii, oricând vrea, în loc să fie silită să aştepte până după lăsarea întunericului, zăcând trează după ce părinţii ei s-au dus la culcare. Aici, în Luna Găsită, Schaffa i-a dat voie să folosească creuzetul oricând vrea şi pe perioade oricât de lungi. Încearcă să nu-i monopolizeze, pentru că şi ceilalţi trebuie să înveţe… dar lor nu le place orogenia aşa cum îi place ei. Majoritatea lor par indiferenţi faţă de puterea pe care o mânuiesc sau faţă de minunăţiile pe care le pot explora dacă reuşesc s-o controleze. Câţiva chiar se tem de ea, lucru pe care Nassun nu-i poate înţelege, dar pe de altă

parte nu mai înţelege nici cum de-a vrut vreodată să devină loristă. Acum are libertatea de a fi pe deplin cine şi ce este şi nu se mai teme de acest sine. Acum are pe cineva care crede în ea aşa cum e, are încredere în ea şi luptă pentru ea. Aşa că va fi ea însăşi.

Acum, Nassun călăreşte un vârtej din interiorul punctului fierbinte de sub Jekity, într-un echilibru perfect printre presiunile opuse, şi nici prin gând nu-i trece să se teamă. Nu-şi dă seama că un cvadriinelar de-al Epicentrului s-ar chinui să facă ce face ea. Dar ea n-o face cum ar face-o un cvadriinelar, apucând mişcarea şi căldura şi încercând să le canalizeze prin ea. Se întinde într-acolo, da, dar numai cu simţurile, nu şi cu torul ei de absorbţie. Însă, deşi un instructor de la Epicentru ar preveni-o că în felul acesta nu poate influenţa nimic, ea îşi urmează propriile instincte care îi spun că poate. Lăsându-se în braţele vârtejului, răsucindu-se odată cu el, se poate relaxa suficient ca să se strecoare dincolo de presiunea şi de fricţiunea lui, către ceea ce se află dedesubt: argintul.

Acesta e numele pe care a decis să i-l dea după ce i-a întrebat pe Schaffa şi pe ceilalţi şi a înţeles că nici ei nu ştiu ce este. Ceilalţi copii orogeni nici măcar nu-l pot detecta. Lui Eitz i s-a părut odată că a sesizat ceva, în urma rugăminţii ei timide de a se concentra asupra lui Schaffa, nu a pământului, fiindcă argintul e mai uşor de văzut - mai dens, mai puternic, mai hotărât - în oameni decât în sol. Dar în clipa următoare Schaffa a înţepenit şi i-a aruncat o privire furioasă, iar Eitz a tresărit, părând mai vinovat şi mai bântuit ca de obicei, aşa că Nassun a regretat că l-a făcut să sufere. Nu l-a mai rugat niciodată să încerce.

Ceilalţi, însă, nu pot face nici măcar atât. Ceilalţi doi Gardieni, Nida şi Umber, o ajută cel mai mult.

- E o chestie pe care încercam s-o eliminăm în Epicentru când ei o descopereau, când auzeau chemarea, când ascultau cu prea multă atenţie, începe

Nida, iar Nassun se oţeleşte pentru că odată ce Nida se porneşte n-ai de unde şti când se va opri. Numai ceilalţi Gardieni o pot face să se oprească. Folosirea de sublimate în loc de structuri de control e periculoasă, definitivă, e un avertisment. Important de cultivat pentru cercetare, dar pe majoritatea copiilor de acest soi i-am trimis să servească în noduri. Printre ceilalţi i-am tăiat - tăiat - tăiat pentru că era interzis să te întinzi către cer.

Uimitor, dar după asta se întrerupe. Nassun se întreabă ce legătură are cerul cu toate astea, însă ştie că nu trebuie să întrebe, pentru ca Nida să nu se pornească din nou.

Dar Umber, care e pe atât de lent pe cât e Nida de iute, încuviinţează.

—Le-am permis câtorva să se dezvolte, traduce el. Pentru prăsire. Din curiozitate. Pentru gloria Epicentrului. Dar numai atât.

Ceea ce îi spune lui Nassun câteva lucruri, odată ce reuşeşte să extragă informaţia din delirul ăsta. Nida, Umber şi Schaffa nu mai sunt Gardieni adevăraţi, deşi au fost cândva. Au abandonat crezul ordinului lor, alegând să-şi trădeze vechiul mod de viaţă. Aşadar, folosirea argintului le provoacă o îngrijorare teribilă Gardienilor obişnuiţi, însă de ce? Dacă numai câţiva dintre orogenii Epicentrului au avut voie să-şi dezvolte acest dar, să „progreseze”, care era pericolul dacă ar fi făcut-o mai mulţi? Si de ce aceşti foşti Gardieni, care odinioară îi „eliminau” pe cei cu darul, o lasă acum pe ea să-i folosească după plac?

Observă că Schaffa e şi el prezent la discuţie, totuşi nu spune nimic. Se mulţumeşte să o privească şi să-i zâmbească, tresărind ori de câte ori argintul scânteiază şi străfulgeră prin trupul lui. În ultimul timp, asta i se întâmplă destul de des. Nassun nu-i sigură din ce cauză.

Nassun revine acasă serile, după ce şi-a petrecut întreaga zi la Luna Găsită. Jija s-a instalat comod în casa

lui din Jekity şi de fiecare dată când ea se întoarce găseşte noi amănunte plăcute care transformă locuinţa într-un cămin: vechea uşă de lemn vopsită într-un albastru surprinzător de intens, butaşi plantaţi în mica lor grădină, deşi aceştia sunt tot mai piperniciţi pe măsură ce norul de cenuşă de deasupra lor se îndeseşte, un covor, cumpărat în schimbul unui cuţit de sticlă, în cămăruţa pe care el i-a repartizat-o ei. Nu e la fel de mare cum era camera ei din Tirimo, dar are o fereastră care dă deasupra pădurii ce înconjoară platoul lui Jekity. Dincolo de pădure, dacă văzduhul e suficient de limpede, poate zări uneori coasta ca o linie îndepărtată, albă, imediat ce se termină verdele pădurii. Dincolo de ea se află o întindere albastră care o fascinează, deşi de aici nu poate vedea decât această fâşie de culoare. N-a văzut niciodată marea de aproape, însă Eitz îi spune poveşti fascinante despre ea: că miroase a sare şi a forme stranii de viaţă, că scaldă cu apa ei un strat fin numit nisip, pe care nu creşte mai nimic din cauza sării, că uneori pe uscat ajung făpturi care trăiesc în ea, cum ar fi crabi, caracatiţe sau suzete-de-nisip, deşi acestea din urmă apar, zice-se, numai pe durata unui Anotimp. Tsunamiul e un pericol constant şi de aceea oamenii nu locuiesc în apropierea mării dacă pot să evite asta şi, într-adevăr, la câteva zile după ce ea şi Jija au ajuns în Jekity a sessizat mai degrabă decât a zărit ecourile unui cutremur puternic departe spre est, mult în largul oceanului. A sessizat şi reverberaţiile produse când ceva imens a fost mutat din loc, izbindu-se de uscat în lungul coastei. De data asta i-a părut bine că se afla atât de departe.

E bine totuşi să ai din nou o casă. Pentru prima oară după mult timp, viaţa începe să reintre în normal. Într-o seară, la cină, Nassun îi povesteşte tatei ce i-a spus Eitz despre mare. El o priveşte sceptic şi o întreabă de unde a auzit toate astea. Ea îi povesteşte despre Eitz şi tata amuţeşte.

—Băiatul ăla e rogălău? întreabă el după un moment.

Nassun, ale cărei instincte au emis în cele din urmă un avertisment - s-a dezobişnuit să mai supravegheze schimbările de dispoziţie ale lui Jija - amuţeşte. Dar, ştiind că el se va înfuria şi mai tare dacă nu vorbeşte, face în cele din urmă semn că da.

—Care dintre ei?

Nassun îşi muşcă buzele. Dar Eitz e al lui Schaffa şi ştie că Schaffa nu va permite ca vreunul dintre orogenii lui să fie rănit. Aşa că răspunde:

—Cel mai mare. E înalt şi cu pielea foarte neagră şi are o faţă lungă.

Jija continuă să mănânce, totuşi Nassun îi vede muşchii fălcii încordându-se fără nicio legătură cu mestecatul.

—Băiatul ăla de pe Coastă. L-am văzut eu. Nu vreau să mai vorbeşti cu el.

Nassun înghite şi riscă:

—Trebuie să vorbesc cu toţi ceilalţi, tati. Aşa învăţăm.

—Învăţaţi?

Jija îşi ridică privirea. Expresia lui este stăpânită, controlată, dar e limpede că-i furios.

—Câţi ani are băiatul ăla, douăzeci? Douăşcinci? Şi încă-i rogălău. Încă! Ar fi trebuit să fie în stare să se vindece de-acum!

O clipă Nassun e confuză, pentru că vindecarea de orogenie este ultimul lucru la care se gândeşte la sfârşitul fiecărei lecţii. Da, Schaffa a spus că aşa ceva-i posibil. Ah, iar Eitz, care nu are decât optsprezece ani, dar pe care e clar că Jija îl crede mai mare, e prea vârstnic ca să nu fi utilizat deja tratamentul acela, dacă avea de gând. Înfiorându-se, Nassun îşi dă seama că Jija a început să se îndoiască de spusele lui Schaffa despre posibilitatea vindecării orogeniei. Ce va face dacă-şi va da seama că Nassun nu mai vrea să fie vindecată?

Nimic bun.

—Da, tati, spune ea.

Ca de fiecare dată, asta îl înduplecă.

— Dacă trebuie să vorbeşti cu el în timpul lecţiilor, asta e. Nu vreau să-i înfurii pe Gardieni. Dar nu-i vorbi când nu eşti la şcoală, spune el şi oftează. Nu-mi place că petreci atâta timp acolo sus.

Continuă să bodogăne pe tema asta până la sfârşitul cinei, dar nu zice nimic mai rău, aşa că Nassun se relaxează în cele din urmă.

A doua zi de dimineaţă, la Luna Găsită, îi spune lui Schaffa:

— Trebuie să învăţ să ascund mai bine ceea ce sunt.

Când îi spune asta, Schaffa cară doi saci la deal, către incinta Lunii Găsite. Sunt grei şi o fi nefiresc de puternic, dar până şi unul ca el gâfâie cărându-i, aşa că ea nu insistă să primească un răspuns cât timp merg. Când au ajuns la una dintre magaziile dărăpănate unde-şi ţin proviziile, el pune poverile jos şi-şi trage sufletul. E mai uşor să ţii aici alimentele pentru hrana copiilor decât să te deplasezi tot timpul până la depozitele din Jekity sau la cantina comună.

— Eşti în siguranţă? întreabă el încet.

De aia-l iubeşte ea.

Nassun încuviinţează muşcându-şi buza de jos, pentru că nu-i în regulă să se îndoiască de propriul ei tată. El o sfredeleşte îndelung cu privirea şi expresia rece şi calculată de pe chipul lui o avertizează că a început să ia în calcul o soluţie simplă pentru problema ei.

— Să nu faci asta! izbucneşte ea.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Ce să nu fac? o provoacă.

Viaţa lui Nassun în ultimul an a fost hidoasă. Măcar brutalitatea lui Schaffa e curată şi necomplicată, aşa că îi vine mai uşor să strângă din fălci şi să-şi sumeţească bărbia.

— Nu-l omorî pe tata.

El zâmbeşte, dar ochii lui continuă să fie reci.

— O spaimă ca a lui are o cauză, Nassun. Ceva fără legătură cu tine, cu fratele tău sau cu minciunile mamei tale. Orice-o fi fost, l-a rănit pe tatăl tău şi, evident, rana asta s-a infectat. O să atace orice-i atinge acea veche rană sau măcar se apropie de ea… şi ai văzut asta.

Ea se gândeşte la Uche şi încuviinţează.

— Cu aşa ceva nu poţi discuta raţional.

— Ba pot, izbucneşte ea. Am mai făcut-o. Ştiu cum să-l…

„Manipulez”, ăsta ar fi cuvântul potrivit, dar ea nu are decât zece ani, aşa că spune:

— Pot să-l împiedic să facă rău. Am făcut-o de fiecare dată până acum.

Aproape de fiecare dată.

— Până când, la un moment dat, nu vei reuşi să-l opreşti. O dată va fi de ajuns, spune el.

O priveşte drept în ochi:

— Nassun, dacă îţi face vreun rău, o să-l ucid. Nu uita asta dacă pui viaţa tatălui tău mai presus de a ta. Pentru că eu n-o pun.

Apoi se întoarce către magazie să aranjeze proviziile şi acela este sfârşitul conversaţiei lor.

Ceva mai târziu, Nassun le relatează celorlalţi această discuţie. Micul Paido propune:

— Poate ar trebui să te muţi la Luna Găsită, împreună cu noi.

Ynegen, Chiulangioaica şi Lashar stau alături, relaxându-se şi refăcându-şi forţele după ce şi-au petrecut după-amiaza găsind şi deplasând pietrele marcate îngropate sub podeaua creuzetului. La auzul acelor cuvinte, încuviinţează şi murmură exprimându-şi acordul.

— Aşa se şi cuvine, spune Lashar cu aroganţa ei obişnuită. N-o să fii niciodată una de-a noastră cât timp locuieşti printre ei.

Nassun s-a gândit şi ea adesea la acest lucru. Dar…

— E tatăl meu, spune ea desfăcându-şi neputincioasă

braţele.

Afirmaţia nu se bucură de înţelegerea celorlalţi, atrăgându-i doar câteva priviri compătimitoare. Majoritatea copiilor încă poartă urmele violenţelor îndurate din partea adulţilor din viaţa lor, în care au avut încredere.

—E un odihnit, se răsteşte Chiulangioaica şi odată cu asta pentru cei mai mulţi subiectul e încheiat. În cele din urmă, Nassun renunţă să-i mai convingă de contrariu.

Inevitabil, aceste gânduri încep să-i afecteze orogenia. Cum altfel dacă o parte secretă din ea vrea să-şi mulţumească tatăl? Ca să se conecteze pe deplin cu pământul are nevoie de toată forţa ei şi de încrederea alimentată de entuziasm. În după-amiaza aceea, în timp ce încearcă să atingă firele argintii învârtejite ale punctului fierbinte, lucrurile decurg atât de rău, încât, redevenind conştientă după o luptă care o lasă cu răsuflarea tăiată, descoperă că a îngheţat toate cele zece inele ale creuzetului şi atunci Schaffa pune piciorul în prag.

—În noaptea asta o să dormi aici, spune el, după ce o cară în braţe pe deasupra solului îngheţat şi o pune pe o banchetă.

Ea e prea epuizată ca să meargă. A avut nevoie de toată puterea ei ca să rămână în viaţă.

—Mâine, când te trezeşti, mergem amândoi la tine acasă şi îţi aducem lucrurile încoace.

—N-nu vreau, gâfâie ea, deşi ştie că lui Schaffa nu-i place când copiii îi spun nu.

—Mititico, nu-mi pasă ce vrei tu. Problema asta interferează cu antrenamentul tău. De aia Epicentrul despărţea copiii de familiile lor. Ceea ce faci tu e prea periculos ca să-ţi permiţi să te laşi distrasă, chiar şi de persoane dragi.

—Dar…

Nu are putere să protesteze mai viguros. El o ţine în

poală, încercând s-o încălzească, fiindcă marginea torului ei a fost la doar doi centimetri de piele.

Schaffa oftează. Un timp nu spune nimic, cu excepţia momentului în care strigă să vină cineva cu o pătură. O aduce Eitz, care plecase după una imediat ce văzuse ce se întâmplă. (Toată lumea a văzut. E jenant. După cum ai înţeles în perioada copilăriei timpurii şi periculoase a lui Nassun, e o fire foarte, foarte mândră.) Când Nassun se opreşte în cele din urmă din tremurat şi nu se mai simte ca şi cum sessapinealele i-ar fi fost bătute metodic, Schaffa spune:

—Mitifico, tu serveşti unui scop mai înalt. Nu dorinţelor unui singur om, nici măcar alor mele. N-ai fost făcută pentru asemenea meschinării.

Ea se încruntă.

—Atunci… pentru ce am fost făcută?

El clatină din cap. Argintul străfulgeră prin el, o reţea însufleţită care îşi schimbă forma pe măsură ce lucrul acela implantat în sessapineala lui îşi reafirmă din nou voinţa sau cel puţin încearcă.

—Ca să dregi o greşeală imensă. Una la care am contribuit cândva.

Asta e atât de interesant, încât alungă somnul după care trupul lui Nassun tânjeşte.

—Ce greşeală?

—Că i-am înrobit pe cei ca tine.

Când Nassun se trage înapoi ca să-i poată privi încruntată, el zâmbeşte din nou, de data asta cu tristeţe.

—Sau poate e mai corect să spunem că am perpetuat robia pe care şi-au impus-o singuri în perioada Vechiului Sanze. Vezi tu, oficial, Epicentrul era condus de orogeni, orogeni triaţi şi cultivaţi de noi, aleşi cu grijă şi modelaţi întru supunere. Făcuţi să-şi cunoască locul. Având de ales între moarte şi cea mai vagă şansă de a fi acceptaţi, au fost disperaţi şi noi ne-am folosit de asta. Noi i-am adus la disperare.

Din motive neclare, aici se opreşte şi oftează. Inspiră

adânc. Expiră. Zâmbeşte. Aşa îşi dă Nassun seama, fără să sessizeze, că durerea care locuieşte în permanenţă în capul lui Schaffa a început să devină din nou mai arzătoare.

—Şi cei ca mine - Gardienii dintre care am făcut cândva parte - au fost complici la această atrocitate. Ai văzut cum ciopleşte tatăl tău o piatră? O loveşte cu ciocanul, desprinzând bucăţile mai slabe. Sfărâmând-o, dacă nu poate suporta presiunea, şi luând-o de la capăt cu alta. Asta am făcut şi eu pe vremuri, dar cu copii.

Lui Nassun îi este greu să creadă. Sigur că Schaffa e violent şi lipsit de scrupule, dar asta numai cu duşmanii. Anul petrecut în afara unui com a învăţat-o pe Nassun că uneori cruzimea este necesară. Însă poate copiii de la Luna Găsită el se poartă întotdeauna cu blândeţe şi bunătate.

—Până şi cu mine?

Întrebarea nu-i clară, dar el înţelege ce-a vrut să spună: „Dacă m-ai fi găsit atunci?”

Îi atinge capul, mângâindu-l şi odihnindu-şi vârfurile degetelor pe ceafa ei. Nu ia nimic de data asta, dar poate că gestul îl mai alină, căci pare atât de trist.

—Până şi cu tine, Nassun. Le-am făcut rău multor copii pe vremea aia.

Ce trist! Nassun decide că, şi dacă el a făcut ceva rău, sigur n-a fost intenţionat.

—N-a fost corect să-i tratăm aşa pe semenii tăi. Sunteţi fiinţe umane. A fost o greşeală să vă transformăm în unelte. De aliaţi avem nevoie acum, în zilele astea întunecate mai mult ca oricând.

Nassun e gata să facă orice-i cere Schaffa. Dar de aliaţi ai nevoie ca să atingi nişte obiective specifice şi nu sunt totuna cu prietenii. Faptul că distinge diferenţa este o altă lecţie învăţată pe drumul încoace.

—De ce ai nevoie să-ţi fim aliaţi?

Privirea lui devine distantă, tulburată.

—Ca să reparăm ceva de mult stricat, mititico, şi să

punem capăt unui conflict ale cărui origini se pierd atât de departe în trecut, încât cei mai mulţi dintre noi au şi uitat cum a început. Sau că războiul încă e în desfăşurare.

Ridică o mână şi-şi atinge ceafa.

—Când am renunţat la ceea ce eram, m-am devotat cauzei de a contribui la încheierea războiului.

Deci asta e.

—Nu-mi place că te face să suferi, spune Nassun privind pata aceea de pe harta argintie din trupul lui.

E atât de micuţă. Mai fină decât acele pe care le foloseşte uneori tatăl ei ca să coasă rupturile din haine. Dar e un spaţiu negativ în toată strălucirea aceea, perceptibil numai prin contrast şi prin efectele sale, nu şi în sine. Ca păianjenul neclintit din centrul unei pânze tremurânde, îmbrobonite de rouă. Însă păianjenii hibernează pe durata unui Anotimp, în vreme ce lucrul acela din creierul lui Schaffa îl apasă fără încetare.

—De ce te chinuieşte dacă faci ce vrea?

Schaffa clipeşte. O îmbrăţişează cu blândeţe şi zâmbeşte.

—Pentru că refuz să te silesc să-i faci pe voie. Îţi prezint dorinţele sale şi te las să alegi, iar dacă spui „nu” o să-ţi respect decizia. El e… mai puţin încrezător în cei ca tine. Şi trebuie să recunosc că are motive.

Clatină din cap.

—Putem să discutăm despre astea mai târziu. Acum lasă-ţi sessapinealele să se odihnească.

Ea se supune imediat, deşi n-a vrut să-i sessizeze şi nici nu era conştientă că o face. Sessizatul continuu a devenit pentru ea o a doua natură.

—Cred că te vei simţi mai bine după un pui de somn.

Aşa că el o duce într-unul dintre dormitoare şi o culcă într-un pat al nimănui. Ea se ghemuieşte în coconul păturii şi adoarme legănată de sunetul vocii lui care le cere celorlalţi copii să nu o deranjeze.

Şi se trezeşte în dimineaţa următoare cu ecoul

propriilor ţipete şi gâfâieli în auz, în timp ce se zbate să se elibereze de pătură. Cineva o prinde de braţ şi asta-i tot ce n-ar trebui să fie: nu acum, nu pe ea, nu-i cine vrea şi nu-i tolerabil. Se năpusteşte în pământ şi nu căldura sau presiunea răspunde chemării ei, ci acea reţea de lumină argintie care ţipă la rândul său, reverberând de nevoia ei nerostită de putere. Ţipătul se răsfrânge în tot ţinutul, nu numai prin fire, ci şi în unde, nu numai prin pământ, ci şi prin apă şi aer, şi

şi atunci

şi ATUNCI

ceva îi răspunde. Ceva din cer.

Nu vrea să facă ceea ce face. Iar Eitz în mod sigur nu a vrut să se întâmple ceea ce se întâmplă ca rezultat al încercării lui de a o trezi din coşmar. O place pe Nassun. E o fată tare dulce. Şi chiar dacă Eitz nu mai e un copil încrezător şi, în anii de când şi-a părăsit casa lui de pe Coastă, şi-a dat seama că în ziua aceea Schaffa zâmbea prea mult şi mirosea vag a sânge, înţelege ce înseamnă fascinaţia acestuia faţă de Nassun. În tot timpul ăsta, Gardianul a căutat ceva şi, în ciuda a toate, Eitz îl iubeşte suficient de mult ca să spere că va găsi.

Poate că gândul ăsta te va face să te simţi mai bine, ceea ce nu va fi cazul cu Nassun, care, înspăimântată şi dezorientată, îl transformă pe Eitz în piatră.

Nu e acelaşi proces care i se întâmplă, departe de aici şi sub pământ, lui Alabastru. Acela este mai lent, mai crud, şi totuşi mult mai rafinat. E o artă. Ce i se întâmplă lui Eitz e o catastrofă: lovitura ca de baros a atomilor reordonaţi brusc şi nu la întâmplare. Reţeaua pe care aceştia ar trebui să o formeze în mod natural se dizolvă în haos. Procesul porneşte dinspre piept, când Nassun încearcă să-l împingă, răspândindu-se în mai puţin timp decât le trebuie celorlalţi copii prezenţi să icnească surprinşi. Îi cuprinde pielea cafenie, care se întăreşte şi capătă un luciu ca de ochi-de-tigru, apoi îi pătrunde sub piele, deşi nimeni nu va vedea rubinul

dinăuntrul lui decât dacă îl vor sparge. Eitz moare aproape pe loc, când inima i se solidifică într-o nestemată striată din cuarţ galben, rubin întunecat şi agată albă, întreţesută cu vagi vinişoare de safir. E un eşec superb. Totul se petrece atât de repede, că n-apucă să se sperie. Asta, dacă nu altceva, ar putea s-o aline pe Nassun mai târziu.

Dar în acest moment, în secundele tensionate de după, în timp ce Nassun se zvârcoleşte şi încearcă să-şi retragă mintea care cade, cade în sus printr-o lumină albastră, apoasă, în timp ce exclamaţia lui Deshati se transformă într-un ţipăt (care declanşează altele), în timp ce Mijită se apropie şi priveşte cu gura căscată reproducerea strălucitoare şi viu colorată a lui însuşi în care s-a transformat Eitz, altundeva se întâmplă mai multe lucruri deodată.

Pe unele dintre ele le-ai ghicit probabil. Undeva la vreo sută şaizeci de kilometri, un obelisc de culoarea safirului scânteiază devenind solid pentru o clipă, apoi redevine translucid şi porneşte greoi către Jekity. La mulţi kilometri depărtare, într-o cu totul altă direcţie, la mare adâncime, într-o venă magmatică de porfir, ceva aducând cu o siluetă umană se răsuceşte, însufleţit de un interes cu totul nou.

Se mai întâmplă şi altceva ce poate nu ai ghicit sau poate da, pentru că tu îl cunoşti pe Jija şi eu nu. Dar exact în clipa în care fiica sa dezorganizează protonii unui băiat, Jija îşi încheie suişul anevoios către platoul care adăposteşte Luna Găsită. Prea mânios ca să mai fie politicos după o noapte nedormită, începe să-şi strige fiica.

Nassun nu-l aude. Se zvârcoleşte în dormitor. Auzind ţipetele celorlalţi copii, Jija se întoarce în direcţia clădirii, dar înainte să poată porni într-acolo doi Gardieni ies afară din locuinţa lor şi traversează curtea. Umber se îndreaptă spre dormitor cu paşi rapizi. Schaffa se abate din drum ca să-i taie calea lui Jija.

Nassun va afla mai târziu despre asta de la copiii care sunt martori. (Şi eu la fel.)

—Fiica mea nu s-a întors acasă noaptea trecută, spune Jija când Schaffa îl opreşte.

Jija e alarmat de ţipetele copiilor, dar nu foarte mult. Indiferent ce se întâmplă în dormitor, nu se aştepta la nimic bun de la acest bârlog al ticăloşiei care este Luna Găsită. Înfruntându-l pe Schaffa, şi-a încordat fălcile într-un fel pe care tu l-ai recunoaşte din alte ocazii în care a mai simţit că dreptatea e de partea lui. Ca urmare, nu este dispus să renunţe.

—O să rămână aici, răspunde Schaffa zâmbind politicos. Am descoperit că întoarcerea la tine acasă, seară de seară, interferează cu antrenamentele ei. Întrucât e evident că ţi s-a vindecat piciorul suficient cât să urci pân-aici, vrei să fii amabil şi să-i aduci lucrurile mai târziu?

—Ea…

Când Umber deschide uşa şi intră, ţipetele răsună mai tare preţ de un moment, apoi însă el o închide în urma sa şi se lasă tăcerea. Asta-l face pe Jija să se încrunte, dar clatină din cap concentrându-se pe ceea ce e important.

—N-o să stea aici, dar-ar rugina! Nu vreau să-şi petreacă mai mult timp decât e necesar cu…

Se opreşte la timp ca să nu pronunţe cuvântul acela obscen.

—Ea nu-i una dintre ei.

Schaffa îşi înclină capul o clipă, ca şi cum ascultă ceva ce numai el poate auzi.

—Chiar nu-i? întreabă el pe un ton visător.

Jija îl priveşte, rămas momentan fără cuvinte. Apoi înjură şi încearcă să treacă pe lângă Schaffa. Într-adevăr, piciorul i s-a întremat aproape complet de la sosirea în Jekity, dar încă mai şchioapătă vizibil, pentru că harponul a sfâşiat tendoane şi nervi care se vor vindeca foarte încet sau poate niciodată, însă chiar dacă

Jija ar fi fost capabil să se mişte cu mai multă uşurinţă, tot nu ar fi putut scăpa de palma care se iveşte de nicăieri şi-i acoperă faţa.

E mâna uriaşă a lui Schaffa, care i se aşterne pe chip cu atâta iuţeală, încât mişcarea pare o ceaţă. Jija n-apucă s-o întrezărească decât când i s-a aşezat deja peste ochi, nas şi gură, ridicându-l pe sus şi izbindu-l cu spinarea de pământ. Jija rămâne întins, năucit, prea ameţit ca să se întrebe ce s-a întâmplat şi prea şocat ca să simtă durerea. Apoi mâna se retrage şi chipul Gardianului apare pur şi simplu dinaintea lui Jija, cu nasul aproape atingându-l pe al său.

—Nassun n-are tată, spune Schaffa încet. (Mai târziu Jija îşi va aminti că Schaffa a zâmbit în tot acest timp.) N-are nevoie nici de tată, nici de mamă. Nu ştie asta încă, dar o va descoperi într-o zi. S-o învăţ mai de timpuriu că se poate descurca fără tine?

Şi îşi pune vârfurile a două degete sub bărbia lui Jija, apăsând pielea moale cu suficientă forţă, iar Jija pricepe imediat că viaţa lui depinde de ceea ce va răspunde.

Jija încremeneşte cu răsuflarea tăiată. În mintea lui nu-i nimic demn de povestit sau despre care să speculăm. Nu spune nimic, deşi scoate un sunet. Când copiii vor povesti mai târziu scena, vor lăsa la o parte acest amănunt: scâncetul mic, strangulat al unui bărbat care încearcă să nu-şi piardă controlul asupra vezicii şi intestinelor şi nu se poate gândi decât la moartea lui iminentă. E un sunet nazal, izvorât din fundul gâtului. Îi vine să tuşească.

Schaffa pare să ia drept răspuns scâncetul lui Jija. Zâmbetul i se lărgeşte preţ de o clipă, un zâmbet sincer, cald, expunându-i gingiile şi încreţindu-i colţurile ochilor. E sincer încântat că nu trebuie să-i ucidă pe tatăl lui Nassun cu mâinile goale. Ridică cu un gest deliberat mâna poziţionată sub maxilarul lui Jija şi îşi flutură degetele pe dinaintea ochilor acestuia până când Jija clipeşte.

—Poftim, spune Schaffa. Acum putem să ne comportăm din nou ca nişte persoane civilizate.

Se îndreaptă şi îşi întoarce privirile către dormitor. E clar că l-a uitat deja pe Jija, deşi îşi aminteşte să adauge:

—Nu uita, te rog, să-i aduci lucrurile.

Apoi se ridică, păşeşte peste el şi se îndreaptă spre dormitor.

Nimănui nu-i mai pasă ce anume face Jija după asta. Un băiat a fost împietrit şi o fată a manifestat o putere stranie şi înspăimântătoare până şi pentru un rogălău. Astea sunt lucrurile pe care şi le vor aminti toţi când se vor gândi la această zi.

Toată lumea, bănuiesc eu, mai puţin Jija, care pleacă acasă şchiopătând.

În dormitor, Nassun a reuşit în cele din urmă să-şi retragă sensibilitatea din coloana de lumină albastră, apoasă, care a fost cât pe ce s-o mistuie. E o realizare extraordinară, chiar dacă ea nu-şi dă seama. Tot ce ştie, când în cele din urmă îşi revine după criză şi-l găseşte pe Schaffa aplecat deasupra ei, este că s-a întâmplat ceva înspăimântător şi că Schaffa e aici ca să aibă grijă de toate.

(în esenţa ei, e fiica ta. Nu e treaba mea s-o judec, dar… ah, cât de mult îţi seamănă.)

—Povesteşte-mi, spune Schaffa.

S-a aşezat pe marginea patului ei, foarte aproape, blocându-i intenţionat vederea către Eitz. Umber îi scoate afară pe ceilalţi copii. Mijită plânge isteric. Ceilalţi sunt tăcuţi, în stare de şoc. Nassun nu observă: în acest moment are de îndurat propria ei traumă.

—Era… începe ea.

Respiră prea agitat. Schaffa îi acoperă gura şi nasul cu mâna lui mare şi după câteva momente ritmul respiraţiei ei încetineşte. Odată ce revine cât de cât la normal, el îşi retrage mâna şi îi face semn să continue.

—Era… ceva albastru. O lumină. Şi… am căzut în sus. Schaffa, am căzut *în* sus!

Se încruntă, nedumerită de panica pe care o simte.

—Trebuia să ies de-acolo, mă durea. Era prea repede. Mă ardea! Mi-a fost aşa de frică…

El încuviinţează ca şi cum spusele ei au vreo logică.

—Da, dar ai supravieţuit. Asta-i foarte bine.

Ea străluceşte de mândrie, deşi nu înţelege ce a vrut el să spună. Schaffa cugetă un moment.

—Ai sesizat şi altceva cât ai fost conectată?

(Nu o va mira cuvântul ăsta, „conectată”, decât mai târziu.)

—Era un loc în nord. Linii în pământ. Pretutindeni.

Prin asta vrea să spună că străbăteau toată Neclintirea. Schaffa îşi înclină capul a interes, ceea ce o încurajează să continue.

—Puteam să aud oamenii vorbind. Acolo unde atingeau liniile. În noduri erau oameni. Acolo unde se încrucişau liniile. Dar n-am reuşit să-mi dau seama ce spuneau.

Schaffa înţepeneşte.

—Oameni în noduri. Orogeni?

—Da?

De fapt, îi e greu să răspundă la întrebare. Orogenia acelor străini îndepărtaţi era puternică, în unele cazuri chiar mai puternică decât a lui Nassun. Dar cei mai puternici dintre ei aveau un soi de netezime stranie, aproape uniformă. Ca şi cum îţi plimbi degetele peste o piatră şlefuită, fără asperităţi pe care să le simţi. Aceia erau totodată cei aflaţi la distanţă mai mare, unii dintre ei mai departe în nord chiar decât Tirimo, până aproape de locul unde lumea devenise roşie şi fierbinte.

—Reţeaua de noduri, spune Schaffa îngândurat. Hm. Cineva ţine în viaţă în nord câţiva dintre administratorii nodurilor? Ce interesant!

Mai e şi altceva, aşa că Nassun continuă să se bâlbâie:

—Mai aproape de aici sunt mulţi dintre ei. Dintre noi.

Aceştia erau asemănători tovarăşilor ei de la Luna

Găsită, cu o orogenie strălucitoare, neastâmpărată şi proaspătă, cu multe cuvinte adunându-se şi reverberând de-a lungul liniilor argintii care-i conectează. Conversaţii, şoapte, râsete. Un com, îi sugerează mintea ei. O comunitate de un anume fel. O comunitate de orogeni.

(N-a sessizat Castrima. Ştiu că te-ai întrebat.)

—Câţi? întreabă Schaffa foarte încet.

Ea nu poate cuantifica genul ăsta de lucruri.

—Aud o mulţime de oameni vorbind. Cum ar fi mai multe case pline de oameni.

Schaffa se întoarce. Din profil, ea observă că buzele i s-au arcuit dezvelindu-i dinţii. De data asta nu-i un zâmbet.

—Epicentrul antarctic.

Nida, care a intrat în tăcere în cameră, spune de lângă uşă:

—N-au fost exterminaţi?

—S-ar părea că nu, spune Schaffa fără nicio inflexiune în voce. E o chestiune de timp până ne vor descoperi.

—Da, spune Nida şi râde încet.

Nassun sessizează încordarea reţelei argintii din trupul lui Schaffa. El i-a spus că zâmbetul domoleşte durerea. Cu cât un Gardian zâmbeşte şi râde mai mult, cu atât mai mare e durerea.

—Dacă nu cumva… râde Nida din nou.

De data asta Schaffa zâmbeşte şi el.

Dar se întoarce din nou către Nassun şi îi dă părul la o parte de pe obraz.

—Vreau să fii calmă, spune el.

Apoi se ridică şi se trage în lături, permiţându-i să vadă cadavrul lui Eitz.

Şi după ce ea încetează să plângă, să ţipe şi să tremure în braţele lui Schaffa, Nida şi Umber vin, iau statuia lui Eitz şi pleacă cu ea. Este, în mod evident, mai grea decât a fost Eitz în timpul vieţii, dar Gardienii sunt

foarte puternici. Nassun nu ştie unde îl duc pe acest frumos băiat născut la malul mării, cu zâmbetul lui trist şi ochii lui blânzi, şi nu va şti nimic altceva despre soarta lui finală, cu excepţia faptului că ea l-a ucis şi că asta înseamnă că-i un monstru.

—Poate, răspunde Schaffa când ea spune asta printre suspine. (El o ţine iar în poală şi-i mângâie buclele dese.) Dar eşti monstrul meu.

Şi ea e atât de nefericită şi de înspăimântată, încât chiar o face să se simtă mai bine.

*

„Piatra durează neschimbată. Să nu schimbi niciodată ceea ce e scris în piatră.”

Tăbliţa A Treia, Construcţii, versetul unu

13
Tu, printre relicve

Începi să ai senzaţia că locuieşti în Castrima de-o viaţă. Şi n-ar trebui. E doar un alt com, doar un alt nume, doar un alt nou început sau măcar unul parţial. Se va încheia probabil la fel ca toate celelalte. Dar… aici toţi ştiu ce eşti şi asta contează. Ăsta a fost singurul lucru bun legat de Epicentru, de Meov, de perioada când ai fost Sienit: puteai fi tu însăţi. E un lux pe care înveţi să-i savurezi din nou.

Te afli iar la suprafaţă, în Castrima de Sus, cum îi spun ei, în mijlocul a ceea ce a fost cândva zona verde, simbol al aşezării. Pământul ce înconjoară Castrima este alcalin şi nisipos. Ai auzit-o pe Ykka exprimându-şi speranţa că o ploaie acidă ar îmbunătăţi calitatea solului. Părerea ta e că pământul are nevoie de mai multă materie organică pentru asta… şi n-are prea mari şanse să capete aşa ceva dat fiind că pe drumul încoace ai văzut trei muşuroaie de gândaci-fierbători.

Vestea bună e că muşuroaiele sunt lesne de detectat, chiar dacă nu-s cu mult mai înalte decât stratul de cenuşă ce acoperă solul. Insectele dinăuntrul lor îţi gâdilă sensibilitatea, prezentându-se ca o sursă de căldură şi de presiune la îndemână pentru orogenia ta. Pe drum încoace i-ai învăţat pe copii cum să sessizeze mica diferenţă între această energie încapsulată şi mediul ambiant mai rece şi mai relaxat din preajma ei. Cei mai mici transformă asta într-un joc, exclamând şi arătând cu degetul ori de câte ori simt un muşuroi, luându-se la întrecere care găseşte mai multe.

Vestea proastă este că săptămâna asta sunt mai multe muşuroaie de gândaci-fierbători decât săptămâna

trecută. Probabil că asta nu-i a bună, dar nu-i laşi pe copii să-ţi vadă îngrijorarea.

Sunt şaptesprezece în total, grosul orogenilor Castrimei. Doi sunt adolescenţi, dar cei mai mulţi sunt mai mici, unul n-are decât cinci ani. Majoritatea sunt orfani sau ar putea la fel de bine să fie, ceea ce nu te surprinde. Ce te surprinde e că toţi trebuie să aibă un autocontrol destul de bun şi minţi agere, pentru că altfel nu ar fi supravieţuit Faliei. Probabil că au sessizat apropierea dezastrului suficient de devreme ca să se poată ascunde într-un loc izolat, să-şi lase instinctele să-i salveze, să-şi revină şi să plece înainte ca altcineva să-şi dea seama cine s-a aflat în centrul cercului de stabilitate. Majoritatea sunt corcituri mediatice ca tine: tenuri departe de arămiul tipic sanzed, păr nu tocmai fuior-de-cenuşă, o gamă de ochi şi trupuri de la arctici până la costalieri. Deloc diferiţi de copiii cărora le-ai predat la creşa din Tirimo. Numai materia şi, inevitabil, metodele tale de predare trebuie să fie diferite.

—Sessizaţi ce fac eu - doar sessizaţi, nu imitaţi, spui tu şi creezi un tor în jurul tău.

Îl faci de câteva ori şi de fiecare dată altfel, uneori înalt şi strâmt, alteori stabil, dar suficient de larg ca marginea să ajungă în apropierea lor. (Jumătate dintre copii se împleticesc îndărăt, scoţând exclamaţii de spaimă. Bine: asta e exact ce trebuia să facă. Nu-i bine că restul au stat locului ca proştii. Trebuie să te ocupi de asta.)

—Acum răsfiraţi-vă. Tu acolo, tu dincolo, toţi ceilalţi la aceeaşi distanţă. Odată ce v-aţi aşezat la locurile voastre, faceţi un tor exact ca ăsta pe care-l fac eu.

Nu aşa le-ar fi predat Epicentrul. Acolo, cu ani întregi la dispoziţie, între ziduri sigure şi sub cerul reconfortant de albastru, copiii ar fi fost învăţaţi treptat, cu blândeţe, având vreme să-şi depăşească temerile şi să se maturizeze. Însă într-un Anotimp nu-i vreme pentru blândeţe şi între pereţii zimţaţi ai Castrimei nu e loc

pentru eşec. Ai auzit bombănelile, ai văzut privirile pline de ranchiună de care ai parte când te alături echipelor de lucrători sau te duci la baia comună. După părerea Ykkăi, Castrima e ceva special: un com unde rogălăii şi odihniţii pot trăi în armonie, conlucrând ca să supravieţuiască. Tu crezi că-i naivă. Copiii ăştia trebuie pregătiţi pentru ziua inevitabilă în care Castrima se va întoarce împotriva lor.

Aşa că le demonstrezi şi îi corectezi, cu cuvinte atunci când poţi şi, într-un caz, cu o inversare a torului pe care unul dintre copii îl face prea larg, ameninţând să-şi îngheţe un coleg.

—Nu-ţi poţi permite să fii neatent!

Băiatul stă în fund pe solul rece şi te priveşte cu ochi mari. Ai făcut pământul să se mişte sub picioarele lui doborându-l şi acum stai aplecată deasupra lui, ţipând, intimidându-l deliberat. A fost cât pe ce să omoare un alt copil: chiar ar trebui să-i fie frică.

—Când faci greşeli, mor oameni. Asta vrei?

El clatină vehement din cap.

—Atunci ridică-te şi ia-o de la capăt!

Faci şmotru cu ei până când fiecare a demonstrat măcar capacitatea minimală de a-şi controla dimensiunile torului. Nu ţi se pare în regulă să-i înveţi asta fără teoria care i-ar ajuta să înţeleagă de ce şi cum funcţionează puterile lor sau fără exerciţiile de echilibrare menite să asigure o separare perfectă între instinct şi putere. Trebuie să-i înveţi în câteva zile ceea ce tu ai ajuns să stăpâneşti în ani. Dacă tu eşti artistă, ei vor fi doar nişte imitatori jalnici, în cel mai bun caz. Sunt tăcuţi când reveniţi în Castrima şi bănuieşti că unii dintre ei te urăsc. De fapt, eşti foarte sigură că te urăsc. Dar vor fi mai utili Castrimei aşa, iar în ziua inevitabilă în care Castrima se va întoarce împotriva lor vor fi pregătiţi.

(Şirul ăsta de gânduri ţi-e familiar. Cândva, în vreme ce o antrenai pe Nassun, ţi-ai spus că nu conta dacă la

sfârşitul pregătirii ea avea să te urască; supravieţuirea ei avea să fie dovada dragostei tale. Dar niciodată nu ţi s-a părut corect, nu? Din cauza asta, cu Uche ai fost mai blândă. Şi mereu ai avut de gând să-i ceri iertare lui Nassun, dar mai târziu, când avea să fie suficient de mare ca să înţeleagă… Ah, sunt atâtea regrete în tine, gravitând în miezul tău grele ca fierul compactat.)

—Ai dreptate, spune Alabastru ceva mai târziu, când îi povesteşti despre lecţie aşezată pe patul din infirmerie. Dar te şi înşeli.

L-ai vizitat mai târziu ca de obicei şi drept urmare e agitat, suferind în mod vizibil. Efectul medicamentelor pe care i le dă Lerna de obicei a început să treacă. Când eşti cu el nici nu ştii ce să-ţi doreşti: eşti conştientă că nu mai are mult timp să te înveţe tot ce ştie, dar ai vrea totodată să-i prelungeşti viaţa şi fiecare zi în care îl epuizezi te macină cu forţa unui gheţar. Urgenţa şi disperarea nu merg prea bine mână-n mână. Te-ai hotărât ca de data asta să nu stai mult, dar azi el are chef de vorbă, rezemat de mâna lui Antimoniu şi cu ochii închişi. Nu poţi să nu te gândeşti că în felul ăsta încearcă să-şi cruţe puterile, ca şi cum vederea ta i le secătuieşte.

—Unde mă-nşel? întrebi.

Poate că în tonul tău e un avertisment. Mereu ai avut un sentiment protector faţă de elevii tăi, indiferent cine erau.

—În primul rând, îţi iroseşti timpul. N-o să fie niciodată altceva decât nişte împinge-stâncă lipsiţi de precizie.

Vocea lui Alabastru vibrează de dispreţ.

—Şi Innon a fost un împinge-stâncă, te răsteşti tu.

El se opreşte o clipă şi un muşchi îi tresare pe obraz.

—Deci poate e bine că-i înveţi o metodă sigură de a împinge stâncile, chiar dacă nu procedezi cu blândeţe.

Acum dispreţul din vocea lui a pierit. Probabil ăsta e lucrul cel mai apropiat de o scuză pe care o să-i auzi.

—Dar în rest îmi menţin părerea: e o greşeală să-i înveţi, pentru că lecţiile lor stau în calea lecţiilor tale.

—Ce?

El te pune să-i sessizezi din nou unul dintre cioturi şi… oh! OH! Descoperi deodată că ţi-e mai greu să simţi substanţa aceea dintre celule. Percepţia ta are nevoie de mai mult timp ca să se ajusteze şi când o face trebuie să-ţi reprimi tendinţa de a observa numai căldura şi mişcarea micilor particule. O după-amiază de predat te-a dat înapoi cu o săptămână sau mai mult.

—Există un motiv pentru care Epicentrul preda aşa cum preda, îţi explică el în cele din urmă, când te retragi frecându-te la ochi şi luptându-te cu frustrarea.

Acum a deschis ochii. Te urmăresc din orbitele înfundate.

—Metodele Epicentrului reprezintă un fel de condiţionare menită să te orienteze către redistribuţia energiei şi departe de magie. Torul nici măcar nu-i necesar: mai sunt şi alte moduri de a coopta energia mediului ambiant. Dar ei îţi predau în felul ăsta pentru a-ţi îndrepta orogenia *în jos,* nu în sus. Nimic din ce-i deasupra ta nu contează. Numai ce-i împrejurul tău, niciodată ce-i mai departe.

Clatină din cap, atât cât mai poate.

—E uimitor când stai să te gândeşti. Aşa funcţionează toţi cei din Neclintire. Nu contează ce se află în oceane, nu contează ce-i pe cer. Nu cumva să priveşti orizontul şi să te-ntrebi ce se ascunde dincolo de el. Am petrecut secole luându-i peste picior pe astronomeşti pentru teoriile lor ţăcănite, dar ceea ce ni se părea incredibil de fapt era însuşi gândul că se deranjaseră să se uite *în sus* suficient cât să le formuleze.

Aproape că uitaseşi acest aspect al lui: visătorul, rebelul reconsiderând în permanenţă felul în care au fost lucrurile dintotdeauna, pentru că poate n-au fost aşa de la-nceput. Şi pe deasupra mai are şi dreptate. Viaţa în Neclintire nu încurajează revizuirea,

reorientarea. În fond, înţelepciunea e sculptată în piatră: de aceea nu se încrede nimeni în metalul instabil. Există un motiv pentru care Alabastru era miezul magnetic al micii tale familii, pe vremea când eraţi împreună.

Fir-ar să fie, azi eşti într-o dispoziţie nostalgică! Asta te îndeamnă să spui:

—Cred că nu mai eşti doar un decainelar. (El te priveşte surprins.) Mereu te *gândeşti.* Eşti un geniu, numai că geniul tău se manifestă într-un domeniu pe care nimeni nu-l respectă.

Alabastru te priveşte îndelung. Mijeşte ochii suspicios.

—Eşti beată?

—Nu, nu-s…

Şi gata cu amintirile tale afectuoase, Pământule crud!

—Dă-i-nainte cu afurisita de lecţie!

El pare mai uşurat decât tine de schimbarea subiectului.

—Deci asta-ţi face învăţătura Epicentrului. înveţi să te gândeşti la orogenie ca la ceva ce ţine de efort, când de fapt e o chestiune de… perspectivă. Şi de percepţie.

O traumă de forma Alliei îţi spune de ce Epicentrul nu şi-a dorit ca fiecare sălbăticiune de nimic să se conecteze cu obeliscul cel mai la îndemână. Dar îţi ia un moment până înţelegi distincţia despre care vorbeşte el. E adevărat, folosirea energiei este ceva cu totul diferit de folosirea magiei. Metoda Epicentrului te face să simţi orogenia drept ceea ce e: efortul de a deplasa obiecte grele folosind voinţa în locul mâinilor sau al pârghiilor. Magia însă pare să nu ceară niciun efort, cel puţin cât timp o foloseşti. Epuizarea soseşte mai târziu. În acel moment, însă, e pur şi simplu vorba *să ştii că-i acolo.* Să te antrenezi s-o vezi.

—Nu înţeleg de ce au făcut asta, spui tu bătând îngândurată darabana pe saltea.

Epicentrul a fost construit de orogeni. Măcar unii

dintre ei, cândva în trecut, trebuie să fi sessizat magia. Dar… înţelegi şi te înflori. Ah, da! Cei mai puternici orogeni, cei care detectează cel mai uşor magia şi probabil, ca rezultat, au dificultăţi în a stăpâni redistribuirea energiei, ei sunt aceia care sfârşesc în noduri.

Alabastru însă gândeşte mai departe de Epicentru.

—Cred că şi-au dat seama de pericol, spune el. Nu doar că nişte rogălăi lipsiţi de autocontrolul necesar s-ar putea conecta cu obeliscurile şi ar muri, ci că unii ar putea să reuşească, dar din motivele greşite.

Încerci să te gândeşti care ar fi motivele corecte de a activa reţeaua acestor străvechi maşinării ale morţii. Alabastru ţi-o citeşte pe chip.

—Nu cred că-s cel dintâi rogălău care să fi vrut să azvârle Epicentrul într-o groapă cu lavă.

—Că bine zici!

—Și războiul. Nu uita de el! Gardienii care colaborează cu Epicentrul sunt una dintre facţiunile despre care ţi-am povestit. Sunt cei care vor menţinerea stării actuale: rogălăii transformaţi în creaturi sigure şi utile, odihniţii făcând toată treaba şi fiind convinşi că ei se află la cârmă, în timp ce de fapt Gardienii sunt aceia care conduc. Controlându-i pe oamenii care pot controla dezastrele naturale.

Asta te surprinde. Ba nu, te surprinde că nu ţi-ai dat seama şi singură. Dar adevărul e că nu ţi-ai petrecut foarte mult timp gândindu-te la Gardieni când nu te aflai în prezenţa unuia. Poate că este şi asta una dintre condiţionările la care ai fost supusă: nu privi în sus şi nu te gândi la afurisitele alea de zâmbete.

Te hotărăşti să te gândeşti la ei acum.

—Dar Gardienii mor pe durata unui Anotimp… (Căcat!) Ei spun că mor… (Căcat!) Sigur că nu mor!

Alabastru dă drumul unui hârâit care ar putea fi un hohot de râs.

—Am o influenţă rea asupra ta.

Aşa a fost de la-nceput. Nu poţi să-ţi reţii zâmbetul, deşi, din pricina subiectului discuţiei, sentimentul nu durează.

—Dar nu se alătură comurilor. Probabil se ascund altundeva până trece Anotimpul.

—Poate. Poate în locul ăsta, Garant. Nimeni nu pare să ştie unde-i.

Face o pauză, căzut pe gânduri:

—Cred că ar fi trebuit s-o întreb pe a mea înainte s-o părăsesc.

Nimeni nu-şi părăseşte Gardianul aşa, pur şi simplu.

—Ai zis că n-ai ucis-o.

El clipeşte, răsărind din amintiri.

—Nu. *Am vindecat-o.* Oarecum. Ştii chestia aia pe care o au ei în cap.

Da. Sânge şi durerea din palma ta. Schaffa înmânându-i cu multă grijă ceva micuţ şi însângerat altui Gardian, încuviinţezi.

—Le oferă abilităţile pe care le au, dar în acelaşi timp îi contaminează, îi corupe. Seniorii Epicentrului vorbeau despre asta în şoaptă. Sunt diferite grade de contaminare…

Strânge din fălci, schimbând vizibil subiectul. Poţi să bănuieşti de ce. Undeva de-a lungul lui ar trebui să atingă tema Gardienilor fără cămăşi, care ucid printr-o simplă atingere.

—În fine, am scos chestia aia din Gardiana mea.

Înghiţi în sec.

—Odată am văzut un Gardian ucigând alt Gardian şi scoţând-o.

—Da. Când contaminarea devine prea puternică. Atunci sunt periculoşi chiar şi pentru ceilalţi Gardieni şi trebuie epuraţi. Am auzit că nu se procedează cu blândeţe. Sunt brute până şi cu-ai lor.

„E mânios”, spusese Gardiana Timay chiar înainte s-o ucidă Schaffa. „Pregătindu-se pentru momentul reîntoarcerii.” Inspiri. Amintirea e atât de vie în mintea

ta pentru că aceea a fost ziua în care tu şi Tonkee - Binof - aţi găsit alveola. Ziua în care ai dat testul pentru cel dintâi inel, mai devreme decât trebuia şi cu viaţa ta pe talerul balanţei. N-o să uiţi nimic din ce s-a petrecut în ziua aia. Şi acum…

—E Pământul.

—Ce?

—Chestia care e în Gardieni. Aăă… contaminantul. („I-a schimbat pe cei care urmau să îl controleze. Le-a înlănţuit sorţile.”) Gardiana aia începuse să vorbească în numele Pământului!

Îţi dai seama că ai reuşit să-l surprinzi şi tu o dată.

—Atunci…

El cugetă un moment.

—Înţeleg. De aia schimbă taberele. Încetează să mai lucreze pentru menţinerea actualei stări a lucrurilor şi încep să servească interesele Pământului. Nu-i de mirare că ceilalţi îi omoară.

Asta vrei tu să pricepi.

—Ce anume doreşte Pământul?

Privirea lui Alabastru e grea, apăsătoare.

—Ce vrea orice vietate confruntată cu un duşman atât de crud încât i-a răpit copilul?

Strângi din fălci. „Răzbunare.”

Te laşi de pe pat pe podea, rezemată de cadrul patului.

—Povesteşte-mi despre Poarta Obeliscului.

—Da. M-am gândit eu c-o să te intereseze.

Vocea lui Alabastru e din nou blândă, dar pe chip i-a apărut o expresie care te face să-ţi spui: „Probabil aşa a arătat în ziua în care a făcut Falia”.

—Îţi aminteşti principiile de bază. Conectare în paralel. Doi boi la jug în locul unuia singur. Doi rogălăi pot face împreună mai mult decât unul singur. Valabil şi pentru obeliscuri… dar progresia e exponenţială. O matrice, nu un jug. Ceva dinamic.

Bun, pân-acum ai înţeles:

—Deci trebuie să-mi dau seama cum să le înlănţui pe toate.

El încuviinţează uşor.

— Şi îţi trebuie un amortizor, cel puţin în prima fază. Când am deschis Poarta în Yumenes am folosit câteva duzini de administratori de noduri.

Câteva duzini de rogălăi piperniciţi, distorsionaţi, transformaţi în arme lipsite de inteligenţă… pe care cumva Alabastru le-a întors împotriva stăpânilor lor. Ce tipic pentru el, ce desăvârşit!

— Amortizor?

— Ca să te protejeze de impact. Să… armonizeze fluxul… Se poticneşte şi oftează: Nu ştiu cum să-ţi explic. O să vezi tu când o să încerci.

„Când.” E prea sigur de asta.

— Ce-ai făcut tu i-a omorât pe administratorii nodurilor?

— Nu tocmai. I-am folosit ca să deschid Poarta şi să creez Fisura… şi pe urmă ei au încercat să facă ceea ce fuseseră creaţi să facă: să oprească cutremurul. Să stabilizeze terenul.

Te strâmbi, înţelegând. Nici chiar tu, în culmea disperării tale, n-ai fost atât de nebună încât să încerci să opreşti unda de şoc în momentul în care a ajuns la Tirimo. Unicul lucru sigur era să-i abaţi forţa în altă parte. Dar administratorii nodurilor n-au nici mintea, nici controlul necesare ca să facă ceea ce este sigur.

— Nu i-am folosit pe toţi, spune Alabastru îngândurat. Cei aflaţi prea departe în vest şi la Arctice şi Antarctice erau dincolo de raza mea de acţiune. De atunci, mulţi dintre ei au murit. N-a avut cine să-i ţină în viaţă. Dar încă mai sessizez noduri active în câteva locuri. Rămăşiţe ale reţelei: la sud, lângă Epicentrul Antarctic, şi în nord, lângă Rennanis.

Normal că poate sessiza nodurile active de aici până la Antarctice. Tu abia sessizezi la câteva sute de kilometri de Castrima şi trebuie să te străduieşti ca să

baţi atât de departe. Şi poate că rogălăii din Epicentrul Antarctic au supravieţuit cumva şi au ales să aibă grijă de fraţii lor mai puţin norocoşi din noduri, dar…

—Rennanis?

Nu se poate. E un oraş ecuatorial. Aflat mai la sud-vest decât multe altele. Locuitorii Yumenesului îl considerau a fi abia cu o treaptă mai sus faţă de fundăturile din Sudmedlat. Dar Rennanis era suficient de ecuatorial ca să fi pierit.

—Fisura coteşte spre nord-vest de-a lungul unei falii străvechi pe care am găsit-o. A ocolit Rennanisul la câteva sute de kilometri… Presupun că a fost suficient ca să le dea administratorilor de noduri şansa de a face ceva. Asta ar fi trebuit să-i omoare pe cei mai mulţi, iar ceilalţi ar fi trebuit să moară abandonaţi de personalul lor, dar nu ştiu.

Amuţeşte, poate epuizat. Azi, vocea lui e răguşită şi ochii îi sunt roşii. O altă infecţie. Lerna ţi-a explicat că le tot capătă pentru că anumite arsuri de pe trup nu i se vindecă. Nici lipsa tranchilizantelor nu ajută.

Încerci să rumegi ce ţi-a spus el şi ce ţi-a spus Antimoniu, ce ai aflat prin încercări şi suferinţe. Poate numărul contează. Două sute şaisprezece obeliscuri, un număr incalculabil de alţi orogeni ca amortizor şi tu. Magia care să pună toate astea laolaltă… cumva. Toate formând o reţea care să prindă Luna, arză-o-ar focul din adâncuri.

Alabastru nu spune nimic cât timp cugeţi, aşa că în cele din urmă te uiţi la el ca să vezi dacă n-a adormit. Dar e treaz, măsurându-te cu ochii ca două crăpături.

—Ce-i?

Te încrunţi, imediat în defensivă.

El schiţează un sfert de zâmbet cu acea jumătate a gurii care n-a fost arsă.

—Nu te-ai schimbat. Dacă îţi cer ajutorul, îmi spui să pic mort. Dacă nu zic niciun nenorocit de cuvânt, eşti gata să faci miracole. Oftează: Pământule nesătul, ce

dor mi-a fost de tine!

Asta doare neaşteptat de tare. Îţi dai seama imediat de ce: pentru că a trecut multă vreme de când nimeni nu ţi-a mai zis aşa ceva. Jija era tandru când voia, dar nu era genul sentimental. Innon îşi manifesta afecţiunea prin sex şi glume. Dar Alabastru… el aşa a fost mereu. Gestul surprinzător, complimentul stângaci pe care puteai să-i iei drept tachinare sau jignire. Te-ai înăsprit atât de tare în lipsa lor. În lipsa lui. Pari puternică şi sănătoasă, însă pe dinăuntru te simţi cum arată el: numai piatră sfărâmicioasă şi cicatrice, gata să te spargi dacă te îndoi prea mult.

Încerci să zâmbeşti şi nu reuşeşti. El nici nu încearcă. Vă priviţi. Nu-i nimic, şi totuşi e totul.

Sigur că nu poate dura. Cineva intră în infirmerie şi, apropiindu-se, te surprinde prin faptul că e Ykka. Hjarka vine în urma ei, rămânând tot mai în spate şi afişând o plictiseală tipic sanzedă: scobindu-şi cu o bucăţică de lemn lustruit dinţii piliţi, cu o mână în şoldul ei amplu, cu fuiorul-de- cenuşă al părului ei mai ciufulit ca de obicei şi mai turtit pe partea pe care a dormit.

—Îmi pare rău că vă-ntrerup, dar avem o problemă, spune Ykka fără cine ştie ce urmă de regret în voce.

Începi să urăşti cuvintele astea. Dar e timpul să închei lecţia, aşa că îl saluţi pe Alabastru şi te ridici.

—Ce mai e acum?

—Prietena ta. Leneşa.

Tonkee, care nu s-a alăturat echipelor formate din Inovatori, nu se deranjează să ridice raţiile voastre când îi vine rândul şi dispare în mod convenabil ori de câte ori e timpul unei întâlniri la nivel de castă. Într-un alt com ar fi dat-o demult afară din pricina acestui comportament, însă beneficiază de mai multă îngăduinţă pentru că este unul dintre însoţitorii orogenului aflat pe locul doi ca putere la nivelul Castrimei. Dar şi îngăduinţa are limitele ei, iar Ykka pare scoasă din sărite.

—A descoperit camera de comandă şi s-a încuiat înăuntru, spune ea.

—Camera… (Ce?!) Camera de comandă a cui?

—A Castrimei, răspunde Ykka, părând iritată că trebuie să explice. Ţi-am spus când ai venit: există mecanisme care fac locul ăsta să funcţioneze: lumina, aerul şi tot restul. Ţinem secretă această încăpere pentru că dac-o ia cineva razna şi vrea să spargă chestii, ne-ar putea ucide pe toţi. Dar geomesta ta-i acolo, făcând numai Pământul ştie ce, şi practic am venit să te întreb dacă-i în regulă s-o ucidem, pentru că asta am de gând să fac.

—N-o să poată strica nimic important, spune Alabastru.

Asta vă face să tresăriţi pe amândouă, pe tine fiindcă nu eşti obişnuită să-i vezi interacţionând cu altcineva, iar pe Ykka fiindcă probabil se gândeşte la el ca la o grămadă de medicamente irosite, nu ca la o persoană. Nici el nu pare să aibă o părere prea bună despre ea, căci ochii îi sunt din nou închişi.

—Cel mai mare risc este să-şi facă rău sieşi.

—E bine de ştiut, spune Ykka, deşi îl priveşte cu scepticism. Poate chiar aş fi mai uşurată dacă de fapt n-ai bate câmpii, având în vedere că n-ai cum să ştii ce se întâmplă dincolo de infirmeria asta. Dar e drăguţ că te-ai gândit.

El lasă să-i scape un pufnet amuzat.

—Am ştiut tot ce trebuia să ştiu despre relicva asta de îndată ce am sosit. Şi dacă oricare dintre voi, cu excepţia lui Essun, ar avea vreo şansă să o facă să funcţioneze la adevărata ei capacitate, n-aş mai sta aici nicio clipă.

În timp ce tu şi Ykka aţi rămas cu gura căscată, el suspină adânc. Când o face, ceva zornăie în el, ceea ce te nelinişteşte şi îţi propui să-i întrebi pe Lerna despre asta, mai târziu. Dar el nu mai adaugă nimic şi în cele din urmă Ykka îţi aruncă o privire care spune limpede:

„Sunt sătulă de prietenii tăi”, apoi îţi face semn s-o urmezi afară.

E mult de urcat până la camera asta de comandă. Hjarka începe să răsufle greu după primul set de trepte, dar după aceea se obişnuieşte şi îşi găseşte ritmul. Ykka se descurcă mai bine, deşi după zece minute începe să transpire. Tu încă mai ai antrenamentul dobândit pe drum, aşa că n-ai nicio problemă cu ascensiunea, exceptând faptul că după primele trei scări, o scară de lemn şi un balcon spiralat, construit în jurul unuia dintre cele mai groase cristale ale comului, eşti dispusă până şi să începi o conversaţie oarecare numai ca să-ţi iei gândul de la solul care rămâne tot mai jos.

—Care e procedura disciplinară obişnuită pentru cei care nu-şi fac datoria de castă?

—Un şut în dos, care alta? spune Ykka ridicând din umeri. Dar nu-i putem da afară, în ploaia de cenuşă. Trebuie să-i ucidem ca să păstrăm secretul. Există însă o procedură: un avertisment şi o audiere. Morat - reprezentanta castei Inovatorilor - nu a formulat nicio plângere oficială. I-am cerut s-o facă, dar a dat din colţ în colţ. A spus că amica ta i-a dat un dispozitiv portabil pentru testarea apei care ar putea să salveze vieţile Vânătorilor noştri când sunt pe teren.

Hjarka scoate un râs răguşit. Tu datini amuzată din cap.

—E o mită drăguţă. Dacă nu-i altceva, clar e o supravieţuitoare.

Ykka îşi dă ochii peste cap.

—Poate. Dar dă prost ca o persoană care nu se alătură echipelor de lucru să nu fie pedepsită, chiar dacă persoana în cauză inventează lucruri utile în afara programului. O să înceapă şi alţii să tragă chiulul şi atunci ce-o să fac?

—Dă-i afară pe ăia care n-au inventat nimic, sugerezi tu.

Apoi te opreşti pentru că Ykka s-a oprit. Crezi că au

enervat-o spusele tale, dar ea priveşte în jur, contemplând întinderea comului. Aşa că te opreşti şi tu. Aici, sus, eşti mult deasupra principalului nivel locuit. Geoda răsună de chemări şi de zgomotul unui ciocan şi una dintre echipele de lucrători cântă o melodie ritmată. Riscând o privire peste balustrada cea mai apropiată, vezi că cineva a improvizat o platformă din lemn şi funie care să urce mărfurile până la nivelul mediu, dar în lipsa unei contragreutăţi singura metodă ca să ridici o încărcătură grea e să te joci „de-a funia”. Asta fac acum vreo douăzeci de persoane. Toată treaba pare neaşteptat de distractivă.

—Aveai dreptate cu privire la asimilaţi, spune Hjarka cu voce blândă, contemplând la rândul ei agitaţia Castrimei. N-am fi putut face locul ăsta să meargă fără oameni în plus. Am crezut că mănânci căcat, dar aveai dreptate.

Ykka oftează.

—Merge deocamdată, spune ea. O priveşte pe Hjarka: Nu mi-ai zis că nu-ţi plăcea ideea.

Hjarka ridică din umeri:

—Mi-am părăsit comul natal pentru că nu voiam să port povara Cârmuirii. N-am vrut-o nici aici.

—Nu trebuie să te lupţi cu mine pentru funcţia de staroste ca să ai dreptul la o opinie, pentru numele Pământului!

—Când vine un Anotimp şi sunt unicul Cârmuitor din com aş face bine să fiu atentă la părerile mele.

Ridică din umeri şi îi zâmbeşte Ykkăi cu ceva ce pare a fi afecţiune.

—Oricum mă aştept să mă omori în orice clipă.

Ykka râde scurt.

—Tu aşa ai fi făcut în locul meu?

Simţi duritatea din întrebarea ei.

—Astea au fost regulile pe care am fost învăţată să le urmez, da, dar ar fi o prostie să încerc aşa ceva aici. N-a mai existat niciodată un Anotimp ca ăsta… sau un com

ca ăsta.

Hjarka te priveşte sugestiv, ca pe cel mai recent exemplu al stranietăţii Castrimei.

—Într-o situaţie ca asta, respectarea tradiţiei n-ar face decât să strice tot! E mai bine să ai ca staroste o persoană care nu ştie cum *ar trebui* să fie lucrurile, ci doar cum *vrea* ea să fie. Un staroste dispus să ia la şuturi pe cine trebuie pentru ca viziunea sa să se împlinească.

Vreme de câteva clipe, Ykka îi absoarbe spusele în tăcere. E evident că orice-o fi făcut Tonkee nu e nici urgent, nici groaznic. Apoi se răsuceşte şi reîncepe urcuşul, părând să fi decis că pauza s-a terminat. Tu şi Hjarka oftaţi şi o urmaţi.

—Cred că oamenii care au construit locul ăsta nu l-au gândit prea bine, spune Ykka în timp ce vă reluaţi urcuşul. E prea ineficient, prea dependent de maşinării care se pot strica sau pot rugini. Şi cu orogenia ca sursă de energie, când e cel mai nesigur lucru. Dar uneori mă gândesc că poate nu l-au construit aşa deliberat. Poate ceva i-a silit să se refugieze cât mai repede sub pământ şi au descoperit o geodă uriaşă şi au lucrat cu ceea ce aveau.

Îşi plimbă o mână peste balustradă în timp ce înaintaţi. E una dintre structurile metalice originare construite în interiorul geodei. Deasupra nivelurilor locuite totul e făcut din metal de pe vremuri.

—Asta mă face să mă gândesc de fiecare dată că ei trebuie să fi fost cu adevărat strămoşii Castrimei. Respectau munca grea şi capacitatea de a se adapta sub presiune, la fel ca noi.

—Nu aşa face toată lumea?

(Mai puţin Tonkee.)

—Unii, spune ea refuzând să înhaţe momeala prea evidentă. Eu m-am dat de gol în faţa tuturor la cincisprezece ani. Izbucnise un incendiu de vegetaţie undeva în sud. Era secetă. Fumul începuse să ucidă

bătrânii şi copiii comului. Am crezut că va trebui să plecăm. In cele din urmă, m-am dus la periferia incendiului, unde câţiva concetăţeni încercau să creeze o barieră. Şase dintre ei au murit în încercarea aceea.

Clatină din cap.

—N-ar fi funcţionat. Incendiul era prea puternic. Dar ăştia-s oamenii mei dacă vrei să ştii.

Încuviinţezi. Sună ca locuitorii Castrimei pe care ai ajuns să-i cunoşti. Sună şi ca locuitorii din Tirimo pe care ajunseseşi să-i cunoşti, şi ca meoviţii, allianii sau yumeniţii. Niciun popor n-ar fi supravieţuit în Neclintire dacă n-ar fi dat dovadă de o tenacitate feroce. Dar Ykka are nevoie să se gândească la Castrima ca la ceva special şi chiar e specială în felul ei straniu. Aşa că ţii gura închisă cu înţelepciune.

—Am oprit focul, continuă ea. Am îngheţat partea în flăcări a pădurii şi am folosit energia ca să creez o ridicătură mai spre sud, ca un soi de baraj în caz că izbucnea o nouă pălălaie. Toată lumea a văzut ce-am făcut. Şi au ştiut exact ce eram.

Te opreşti şi te uiţi fix la ea. Ea se întoarce zâmbind uşor.

—Le-am spus că dacă voiau să cheme Gardienii şi să mă trimită la Epicentru eram dispusă să mă duc. Iar dacă voiau să mă spânzure le-am promis că n-o să îngheţ pe nimeni. În loc să treacă la fapte, s-au certat vreme de trei zile pe chestia asta. Eu am crezut că încercau să decidă cum anume să mă omoare, zice ea ridicând din umeri. Aşa că m-am dus acasă şi am luat cina cu părinţii mei. Amândoi ştiau şi-şi ieşiseră din minţi de grija mea, dar am reuşit să-i împiedic să mă scoată din oraş pe ascuns, în căruţă. M-am dus la creşă a doua zi, ca de obicei. În cele din urmă, am aflat că localnicii se certau ca să decidă cum anume să mă antreneze. Fără să anunţe Epicentrul, adică.

Rămâi cu gura căscată. I-ai văzut pe părinţii Ykkăi, încă sănătoşi şi în putere, cu un aer de încăpăţânare

tipic sanzedă. Din partea lor îţi vine să crezi. Dar şi ceilalţi? Bine. Poate Castrima chiar e specială.

—Ei, şi cum te-au pregătit până la urmă? întreabă Hjarka.

—Ei, ştii cum sunt comurile astea din Mediat. Când s-a produs Falia încă se mai certau pe tema asta. Pân' la urmă m-am antrenat singură.

Râde, iar Hjarka oftează.

—Ăştia-s oamenii mei. Cu creierii complet ruginiţi, dar de treabă.

Fără să vrei, îţi spui: „Dacă i-aş fi adus aici pe Nassun şi pe Uche imediat ce s-au născut!”

—Nu toţi sunt mulţumiţi că suntem aici, te pomeneşti vorbind ca şi cum încerci să-ţi combaţi propriul gând.

—Da, am auzit şi eu. De aia mă bucur că antrenezi puştimea şi că toată lumea te-a văzut dând gândacii ăia jos de pe Terteis.

Devine serioasă:

—Bietul Terteis! Dar ai demonstrat încă o dată că e mai bine să aibă oameni ca noi prin preajmă, în loc să ne omoare sau să ne alunge. Castrimenii sunt oameni practici, Essie. (Îţi displace diminutivul imediat ce-l auzi.) Sunt prea practici ca să facă ceva numai fiindcă le zice altcineva c-aşa trebuie.

Cu asta îşi reia ascensiunea. După o clipă, tu şi Hjarka faceţi la fel.

Te-ai obişnuit cu albul neîntrerupt al Castrimei. Numai câteva dintre clădirile-cristale au nuanţe de ametist sau de cuarţ fumuriu. Aici însă, tavanul geodei a fost sigilat cu o substanţă netedă, de consistenţa sticlei şi verde-închis ca smaraldul. Culoarea e un uşor şoc. Ultimele scări care duc sus sunt suficient de largi pentru a fi urcate de cinci persoane una lângă alta, aşa că nu eşti surprinsă când descoperi două Spinări-Late încadrând ceva ce aduce cu trapa glisantă a unui pod, din aceeaşi materie verde. Una dintre Spinările-Late are în mână un mic cuţit din sticlă securizată. Colegul ei nu

are decât braţele lui puternice, încrucişate pe piept.

—Tot nimic, spune bărbatul când sosiţi. Se tot aud sunete dinăuntru: clinchete şi zumzăieli şi câteodată ea strigă ceva. Dar uşa e tot blocată.

—Ce anume strigă? întreabă Hjarka.

El ridică din umeri.

—Chestii cum ar fi „ştiam eu” sau „deci de-aia”.

Pare ceva tipic pentru Tonkee.

—Cum a blocat uşa? întrebi tu.

Femeia ridică din umeri. Faptul că Spinările-Late sunt numai muşchi fără pic de creier e un stereotip, dar unii indivizi se potrivesc descrierii mai mult decât ar trebui.

Ykka îţi aruncă o nouă privire care spune: „E vina ta”. Clatini din cap, urci până pe ultima treaptă şi baţi în uşă.

—Tonkee, deschide, mânca-te-ar rugina!

Urmează un moment de tăcere, apoi auzi un zăngănit stins.

—Futu-i, tu eşti! bombăne Tonkee undeva departe de uşă. Stai aşa şi nu îngheţa nimic!

O clipă mai târziu, ceva zornăie în contact cu uşa. Apoi aceasta alunecă în lături. Tu, Hjarka, Ykka şi Spinările-Late urcaţi înăuntru, deşi toţi, în afară de Ykka, vă opriţi cu gurile căscate, aşa că ei îi revine sarcina de a-şi încrucişa braţele pe piept, aruncându-i lui Tonkee privirea exasperată pe care o merită.

Tavanul de deasupra uşii e boltit. Substanţa verde formează o podea şi camera astfel rezultată e presărată cu obişnuitele cristale albe care coboară din adevăratul tavan al geodei, stâncos şi cenuşiu-verzui, aflat la vreo cinci metri deasupra. Ceea ce te face să te opreşti cu gura căscată şi cu mintea brusc golită de gânduri e faptul că de această parte a barierei verzi cristalele pâlpâie şi se sting, alternând haotic între imaginile lor tremurătoare şi starea solidă. Afară, vârfurile şi tijele acestor cristale, care străpung podeaua, nu făceau aşa

ceva. Niciun alt cristal din Castrima nu mai face aşa ceva. Dincolo de strălucirea lor - care, sigur, e un avertisment că nu sunt nişte bolovani oarecare -, cristalele Castrimei nu diferă de alte soiuri de cuarţ. Aici însă… brusc înţelegi ce voia să spună Alabastru când vorbea despre capacităţile Castrimei. Adevărul despre Castrima devine deodată înspăimântător de clar: geoda e plină nu de cristale, ci de *potenţiale obeliscuri.*

—Dar-ar rugina! şopteşte una dintre Spinările-Late, vorbind şi în numele tău.

Lucrurile lui Tonkee sunt împrăştiate prin toată încăperea: instrumente stranii şi bucăţi de piele acoperite cu diagrame şi, într-un colţ, un pat care explică de ce în ultimul timp nu prea a mai dormit în apartament. (Ţi-e urât fără ea şi Hoa, dar nu-ţi place să recunoşti.) Ea tocmai se îndepărtează de tine, privindu-te încruntată peste umăr şi părând iritată de sosirea voastră.

—Nu atinge nimic, spune ea. Nu ştiu ce efect poate avea un orogen de calibrul tău asupra chestiilor ăstora.

Ykka îşi dă ochii peste cap.

—Tu eşti aia care n-ar trebui să atingă nimic. N-ai voie aici şi ştii bine. Hai!

—Nu.

Tonkee îngenunchează lângă un soclu jos, neobişnuit, aflat în centrul încăperii. Arată ca un cristal căruia i-a fost retezată partea din mijloc. Vezi baza (pâlpâitoare, ireală) crescând din tavan şi soclul vine în continuarea ei (pâlpâind în tandem), dar pe o lungime de un metru şi jumătate între ele e numai spaţiu gol. Suprafaţa soclului a fost retezată atât de curat, încât luceşte ca o oglindă şi rămâne solidă chiar şi când restul cristalului pâlpâie.

Mai întâi nu vezi nimic pe ea. Dar Tonkee se uită la suprafaţa soclului cu o asemenea concentrare încât te face să i te alături. Când te laşi în jos ca să vezi mai bine, privirea ei o întâlneşte pe a ta şi eşti şocată de încântarea greu reprimată din ochii ei. Nu asta te

şochează de fapt; de-acum o cunoşti. Eşti şocată pentru că această privire exaltată, părul scurt şi hainele curate o transformă atât de evident într-o versiune mai matură a lui Binof, încât te miri din nou că n-ai recunoscut-o pe loc.

Dar nu asta contează. Te concentrezi asupra soclului, deşi mai sunt de văzut multe alte minuni. Un soclu mai înalt, în fundul încăperii, deasupra căruia pluteşte un obelisc în miniatură, înalt de treizeci de centimetri, de culoarea smaraldului, la fel ca podeaua. Un alt soclu pe care se află o piatră ovală, plutind la rândul ei. O serie de pătrate transparente încastrate într-un perete, conţinând diagramele stranii ale unei maşinării necunoscute; dedesubtul lor, o serie de panouri, fiecare cu un contor ce măsoară lucruri necunoscute cu cifre pe care nu le poţi înţelege.

Pe soclul cel lat, însă, se află obiectele cele mai puţin excentrice din încăpere: şase aşchii metalice micuţe, subţiri ca acele şi nu mai lungi decât degetul tău mare. Nu sunt din acel metal argintiu ca străvechile structuri ale Castrimei. Acest metal e neted şi închis la culoare, presărat cu vagi urme de roşu. Fier. Este de mirare că nu s-a oxidat în toţi anii de când există Castrima. Numai dacă nu…

—Tu ai pus astea aici? o întrebi pe Tonkee.

Ea se enervează pe loc.

—Da, sigur că n-aş fi intrat în camera de control a unui artefact lăsat de cine ştie ce mortciv decât ca să descopăr cel mai periculos dispozitiv din ea şi să mă apuc să arunc în el cu bucăţi de metal ruginit!

—Nu fi antipatică, te rog!

Eşti prea curioasă ca să laşi izbucnirea ei să te enerveze şi oricum o cam meritai.

—De ce crezi că ăsta-i cel mai periculos dispozitiv din încăpere?

Tonkee îţi indică marginea teşită a soclului. Te uiţi mai atentă şi te minunezi. Materialul nu e neted ca

restul coloanei de cristal; marginile sunt acoperite cu simboluri şi inscripţii gravate. Scrisul e acelaşi ca pe panourile de pe perete - oh! Şi acestea strălucesc roşu, culoarea părând să plutească şi să fluctueze la mică distanţă de suprafaţă.

—Şi asta, spune Tonkee.

Îşi ridică o mână şi o apropie de suprafaţa soclului şi de fărâmele de metal. Deodată, literele roşii ţâşnesc în aer - nu ai un mod mai bun de a descrie ce se întâmplă. Într-o clipă s-au mărit şi s-au răsucit către voi, arzând în aer la nivelul ochiului, un avertisment inconfundabil. Roşul e culoarea bazinelor de lavă. E culoarea unui lac în care a murit orice formă de viaţă, cu excepţia algelor toxice: un avertisment care prevesteşte o lovitură iminentă. Unele lucruri nu se schimbă de la o cultură la alta sau odată cu timpul, eşti sigură de asta.

(La modul general te înşeli. În acest caz însă ai dreptate.)

Toată lumea priveşte cu gura căscată. Hjarka se apropie şi ridică o mână, încercând să atingă literele plutitoare, însă degetele îi trec prin ele. Ykka se deplasează în jurul soclului, fascinată fără să vrea.

—Am observat asta şi mai-nainte, dar nu i-am acordat niciodată atenţie. Literele se răsucesc odată cu mine.

Nu s-au mişcat. Dar te înclini într-o parte şi, da, când o faci literele se deplasează uşor ca să rămână în faţa ta.

Nerăbdătoare, Tonkee îşi retrage mâna, îi face Hjarkăi semn să-şi ia mâna, iar literele se turtesc şi se micşorează, revenind cuminţi pe marginea soclului.

—Dar nu există nicio barieră. De obicei, în cazul artefactelor mortcivurilor - al artefactelor acestei civilizaţii -, accesul la orice lucru cu adevărat periculos e împiedicat cumva. Fie există o barieră fizică, fie urmele uneia pe care timpul a scos-o din uz. Dacă nu voiau să atingi ceva, fie nu-l atingeai, fie trebuia să te chinuieşti al naibii de tare ca s-o faci. Ăsta? E doar un avertisment. Nu ştiu ce înseamnă.

—Chiar poţi să atingi chestiile astea?

Întinzi mâna către bucăţile de fier, ignorând avertismentul care se declanşează din nou. Tonkee şuieră ascuţit, făcându-te să te retragi brusc, ca un copil prins jucându-se unde n-avea voie.

—Am spus să nu pui mâna pe nimic! Care-i problema ta?

Strângi din dinţi, dar o meritai şi pe asta, instinctul tău
matern nu-ţi permite s-o negi.

—De când vii pe-aici? întreabă Ykka stând pe vine lângă patul de campanie al lui Tonkee.

Tonkee priveşte bucăţile de fier şi la început crezi că n-a auzit-o pe Ykka. Trece un moment în care nu-i răspunde. Pe chipul ei e o expresie care începe să nu-ţi placă. Nu poţi spune c-o cunoşti mai bine decât atunci când erai o pietricică, dar ştii că nu-i o fire mohorâtă. E mohorâtă acum, iar muşchii încordaţi îi fac falca să iasă în evidenţă într-un fel care ştii că nu-i place şi ăsta e un semn foarte rău. Pune ceva la cale. Îi răspunde Ykkăi:

—De o săptămână. Dar m-am mutat aici abia acum trei zile. Cred. Am pierdut socoteala.

Îşi freacă ochii:

—N-am prea dormit.

Ykka clatină din cap şi se ridică.

—Ei, măcar n-ai distrus nenorocitul ăsta de com. Deocamdată. Spune-mi ce-ai înţeles.

Tonkee se întoarce şi o priveşte prudentă.

—Panourile alea de pe perete activează şi reglează pompele de apă şi sistemul de circulaţie a aerului şi procesele de răcire. Dar asta ştiai deja.

—Da. Dat fiind că nu suntem morţi.

Ykka îşi scutură palmele de praful de pe podea şi se apropie încet de Tonkee, cu o atitudine preocupată, dublată însă de o ameninţare subtilă. Nu-i la fel de zdravăn clădită ca majoritatea femeilor sanzede, are cu vreo treizeci de centimetri mai puţin decât Hjarka. Nu

pare la fel de periculoasă ca alţii, dar simţi concentrarea lentă a orogeniei ei. Era complet pregătită să-şi croiască drum înăuntru sfărâmând sau îngheţând totul în cale. Spinările-Late se trag şi ele mai aproape, dând greutate ameninţării ei nerostite.

—Ce vreau eu să aflu e cum de-ai ştiut asta, continuă ea, oprindu-se dinaintea lui Tonkee. Noi ne-am dat seama în cele dintâi zile învăţând din greşeli. Atingi ceva şi scade temperatura, atingi altceva şi apa din piscina comunală se încălzeşte. Dar în ultima săptămână nu s-a schimbat nimic.

Tonkee lasă să-i scape un oftat uşor.

—De-a lungul anilor, am învăţat să descifrez unele dintre aceste simboluri. Dacă petreci suficient timp înăuntrul ruinelor de soiul ăsteia, vezi că anumite chestii se tot repetă.

Ykka cugetă la spusele ei, apoi indică din cap mesajul de avertisment ce înconjoară marginea soclului:

—Ăsta ce zice?

—N-am idee. Am zis „să descifrez”, nu „să citesc”. Sunt simboluri, nu limbaj.

Tonkee se apropie de unul dintre panourile din zid şi indică un desen în relief aflat în colţul din dreapta sus. Nu e intuitiv: e ceva verde, aducând cu o săgeată, dar cu înfloriturişi aţintită în jos.

—Pe ăsta l-am văzut oriunde erau grădini acvatice. Cred că se referă la calitatea şi intensitatea luminii pe care o primesc grădinile. (îi aruncă o privire Ykkăi.) De fapt, ştiu că e vorba despre lumina pe care o primesc grădinile.

Ykka îşi ridică uşor bărbia, suficient ca să-ţi dai seama că Tonkee a nimerit-o.

—Deci locul ăsta nu diferă de alte ruine pe care le-ai văzut? Şi ele aveau cristale ca astea?

—Nu. N-am mai văzut niciodată ceva cum e Castrima. Cu excepţia…

Te priveşte fugar şi se uită în altă parte.

—Ei, nu exact cum e Castrima.

—Chestia aia din Epicentru nu semăna deloc cu asta, exclami tu.

Au trecut mai bine de douăzeci de ani, dar n-ai uitat nici cel mai mic amănunt. Aceea era o groapă, în timp Castrima e o piatră găurită pe dinăuntru. Dacă ambele au fost făurite de aceiaşi oameni, pentru a face operaţiuni similare, nu există nicio dovadă.

—Ba de fapt semăna.

Tonkee revine lângă soclu şi flutură din mână activând avertismentul. De data asta îţi arată un simbol din interiorul strălucirii roşii a textului: un cerc negru, compact, înconjurat de un octogon alb. Nu înţelegi cum de nu l-ai văzut până acum: iese în evidenţă din tot roşul ăla.

—Am văzut semnul ăsta la Epicentru, desenat pe unele dintre panourile luminoase. Tu erai preocupată să te uiţi în groapă. Nu cred că l-ai observat. Dar de atunci eu am mai ajuns în cinci-şase locuri unde s-au construit obeliscuri şi semnul ăsta se află de fiecare dată în apropierea a ceva periculos.

Te priveşte sugestiv:

—Uneori am găsit oameni morţi lângă el.

Fără să vrei, te gândeşti la Gardiana Timay. Care n-a fost găsită moartă, dar e moartă şi tu era cât pe ce să i te alături în ziua aia. Apoi îţi aminteşti de camera fără uşi, de momentul petrecut pe marginea gropii căscate. Îţi aminteşti micile ieşituri ascuţite ca nişte ace din pereţii gropii… exact ca aceste bucăţi de fier.

—Alveola, murmuri tu. (Aşa îi spusese Gardiana.) Un contaminant.

Simţi un fior în ceafă. Tonkee te priveşte brusc.

—„Ceva periculos” poate însemna orice, spune Hjarka iritată, în timp ce tu ai încremenit cu ochii aţintiţi asupra bucăţilor acelora de fier ruginit.

—Nu, în cazul ăsta înseamnă ceva anume.

Tonkee o priveşte pe Hjarka până o face să-şi

coboare ochii, ceea ce este o realizare în sine.

—Era semnul duşmanului lor.

Futu-i, înţelegi tu. Futu-i, futu-i, futu-i!

—Ce? întreabă Ykka. Despre ce Pământul nesătul vorbeşti acolo?

—Despre *duşmanul* lor.

Tonkee se reazemă de marginea soclului, cu prudenţă, remarci tu, dar demonstrativ.

—Era război, nu pricepi? Către sfârşit, chiar înainte să se aleagă praful de civilizaţia lor. Toate ruinele lor, tot ce a rămas din acele vremuri, sunt dispozitive defensive, orientate către supravieţuire. Precum comurile de azi, exceptând faptul că ei aveau şi altceva care să-i protejeze în afară de zidurile din piatră. Lucruri cum ar fi *geodele subterane uriaşe.* S-au ascuns în locurile astea şi şi-au studiat duşmanul şi poate că au construit arme ca să riposteze.

Se răsuceşte şi indică jumătatea superioară a cristalului- soclu. În aceeaşi clipă, acesta pâlpâie ca un obelisc.

—Nu, spui tu mecanic.

Toţi se întorc să te privească şi te crispezi.

—Adică… (Căcat, acum ai spus-o!) Obeliscurile nu-s…

Nu ştii cum s-o spui fără să relatezi toată povestea şi nu vrei să faci asta. Nu eşti sigură de ce. Poate din acelaşi motiv invocat de Antimoniu când Alabastru a început să ţi-o spună ţie: nu sunt pregătiţi. Acum trebuie să găseşti o încheiere care să nu provoace noi comentarii.

—Nu cred că sunt defensive sau că reprezintă o armă.

Tonkee tace preţ de un moment.

—Atunci ce sunt?

—Nu ştiu.

(Nu-i o minciună. Chiar nu eşti sigură.)

—Poate o unealtă. Periculoasă dacă-i folosită greşit, dar nu menită să ucidă.

Tonkee pare să prindă curaj:

—Essun, ştiu ce s-a întâmplat cu Allia.

E o lovitură neaşteptată şi, emoţional vorbind, devastatoare. Din fericire, ţi-ai petrecut o viaţă încercând să găseşti metode sigure de a-ţi canaliza reacţiile în faţa loviturilor neaşteptate.

—Obeliscurile n-au fost făcute pentru aşa ceva, zici tu. A fost un accident.

—De unde…

—Pentru că eram conectată cu lucrul ăla, mânca-l-ar rugina, când s-a prăjit!

Ai repezit-o cu atâta vehemenţă, încât ecoul vocii tale umple încăperea. Tresari, dându-ţi seama cât eşti de furioasă. Una dintre Spinările-Late icneşte şi se schimbă la faţă, reamintindu-ţi brusc de privirile pe care ţi le-au aruncat Spinările-Late din Tirimo când Rask le-a cerut să te lase să ieşi pe poartă. Până şi Ykka îţi aruncă o căutătură care spune fără cuvinte: „Sperii localnicii, calmează-te, dar-ar rugina!” Aşa că tragi aer adânc în piept şi amuţeşti.

(Abia mai târziu îţi vei aminti cuvântul pe care l-ai folosit în timpul acestei conversaţii. „Prăjit.” Te vei întreba de ce l-ai rostit şi ce înseamnă şi nu vei şti răspunsul.)

Tonkee expiră grijulie şi e ca şi cum ar fi exprimat gândurile tuturor.

— E posibil să fi făcut eu nişte presupuneri greşite.

Ykka îşi trece palma peste păr. Gestul îi face capul să pară neaşteptat de mic, dar într-o clipită părul i se înfoaie la loc.

— Bine. Castrima a mai fost folosită pe post de com, asta ştim deja. Probabil de câteva ori. Dacă m-ai fi *întrebat,* în loc să vii aici şi să te comporţi ca un copil, ţi-aş fi spus asta. Ţi-aş fi spus tot ce ştiu, fiindcă vreau să înţeleg locul ăsta la fel de mult ca tine…

Tonkee lasă să-i scape un hohot scurt de râs:

— Niciunul dintre voi nu-i suficient de deştept.

— …dar recurgând la şmecheria asta m-ai făcut să

nu mai am încredere în tine. Nu las oamenii în care n-am încredere să facă lucruri care le-ar putea dăuna celor pe care-i iubesc. Deci vreau să ieşi de-aici şi să nu te mai întorci.

Hjarka se încruntă:

— Yk, nu eşti cam aspră?

Tonkee se încordează imediat, făcând ochii mari de durere şi oroare.

— Nu poţi să mă laşi pe dinafară! Nimeni altcineva din comul ăsta ruginit n-are habar ce…

— Nimeni altcineva din comul ăsta ruginit nu ne-ar da foc tuturor numai ca să aibă şansa de a studia un popor care a murit pe când lumea era tânără. Cumva însă am impresia că tu ai fi în stare! spune Ykka şi acum Spinările-Late o privesc pe ea cu îngrijorare, pentru că aproape ţipă.

— Vizite sub supraveghere, bâlbâie Tonkee.

Acum pare disperată.

Ykka se apropie de ea până când ajung faţă în faţă şi Tonkee amuţeşte.

—Prefer să nu înţeleg nimic despre locul ăsta decât să risc să-l distrug, vorbeşte Ykka încet şi cu răceală. Poţi să spui acelaşi lucru despre tine?

Tonkee îi întoarce privirea tremurând vizibil şi nu scoate un cuvânt. Dar răspunsul e evident, nu? Tonkee e la fel ca Hjarka. Amândouă au fost crescute în casta Cârmuitorilor, educate să pună nevoile celorlalţi pe primul loc, dar amândouă au ales o cale mai egoistă. Nici nu e o întrebare.

Şi de asta mai târziu, privind retrospectiv, nu vei putea spune că te-a surprins ceea ce a urmat.

Tonkee se întoarce, se avântă înainte, luminile roşii scânteiază şi apoi una dintre bucăţile de fier e în pumnul ei. Până să observi ce-a luat, ea s-a şi îndepărtat, repezindu-se către uşă. Hjarka scoate o exclamaţie. Ykka a încremenit locului, părând surprinsă, dar mai ales resemnată. Cele două Spinări-Late privesc năucite,

apoi, cu întârziere, se reped după Tonkee. Însă o clipă mai târziu Tonkee scoate o exclamaţie şi se opreşte. Una dintre Spinările-Late o apucă de braţ, dar îi dă drumul imediat, căci Tonkee urlă.

Te-ai pus în mişcare fără să gândeşti. Într-un fel, Tonkee e a ta, la fel ca Hoa, ca Lerna, ca Alabastru, de parcă în lipsa copiilor tăi încerci să-i adopţi pe toţi cei de care te-ai ataşat fie şi pentru o clipă. Nici măcar n-o placi pe Tonkee. Simţi totuşi o gheară în stomac când o apuci de încheietură şi-i vezi mâna plină de sânge.

—Ce rugi…

Tonkee te priveşte cu o panică animalică. Apoi se smuceşte, ţipă din nou şi eşti cât pe ce să-i dai drumul pentru că simţi ceva mişcându-se sub degetul tău.

—Ce rugina…? exclamă Ykka.

Mâna Hjarkăi apucă braţul lui Tonkee, ajutându-te, pentru că panica îi dă lui Tonkee puteri neaşteptate. Îţi controlezi repulsia inexplicabilă şi violentă suficient cât să-ţi deplasezi degetul mare, ţinând-o pe Tonkee de încheietură ca să poţi vedea mai bine. Ceva se mişcă sub pielea ei. Zvâcneşte şi tremură, dar se deplasează inexorabil în sus, urmând o venă mare. E suficient de voluminos ca să fie fragmentul acela de fier.

—Pământule nesătul! exclamă Hjarka aruncând o privire îngrijorată chipului lui Tonkee.

Îţi reprimi nişte hohote isterice de râs la auzul ironiei neintenţionate a înjurăturii.

—Îmi trebuie un cuţit, te mulţumeşti să spui.

Vocea ta sună remarcabil de calm. Ykka se apleacă, vede ce-ai văzut şi înjură printre dinţi.

—O, futu-i, dar-ar rugina, căcat, se văicăreşte Tonkee. Scoate-o! Scoate-o şi jur că nu mai vin aici!

E o minciună, dar poate că pe moment o crede.

—Pot s-o scot cu dinţii, spune Hjarka privindu-te.

Dinţii ei ascuţiţi sunt ca nişte cuţite mici.

—Nu, spui tu, convinsă că, dac-ar face-o, lucrul acela s-ar mulţumi să pătrundă în Hjarka şi şi-ar vedea de

treabă. Iar limbile sunt mai greu de operat decât braţele.

—Cuţit! se răsteşte Ykka către Spinările-Late, către cea cu cuţitul de sticlă securizată.

E ascuţit, dar mic, menit mai degrabă să taie sfori decât ca armă. Dacă nu loveşti din prima o zonă vitală, ar trebui să înjunghii pe cineva de un milion de ori ca să-i omori, însă asta-i tot ce ai. O ţii pe Tonkee de încheietură fiindcă se zbate şi mârâie ca un animal. Cineva îţi pune cuţitul în mână cu mişcări nesigure şi cu lama înainte. Ţi se pare un an până-i schimbi poziţia, dar îţi păstrezi privirea aţintită asupra umflăturii mişcătoare de sub pielea cafenie a lui Tonkee. Unde se duce, mânca-o-ar rugina? În sinea ta, eşti prea îngrozită ca să-ţi ardă de speculaţii.

Dar, înainte să poţi poziţiona vârful cuţitului ca să-i scoţi, obiectul acela mişcător dispare. Tonkee urlă din nou cu un glas frânt şi oribil. I-a intrat în carne.

Faci o tăietură adâncă imediat deasupra cotului, ceea ce ar trebui să fie înaintea lucrului. Tonkee geme.

—Mai adânc! Îl simt!

Dacă tai mai adânc o să ajungi la os, dar strângi din dinţi şi o faci. E sânge peste tot. Ignorând gâfâielile şi şuierăturile de durere ale lui Tonkee încerci să sondezi în căutarea lucrului, deşi te îngrozeşte gândul că, dacă l-ai descoperi, ar putea pătrunde în carnea ta.

—În arteră, gâfâie Tonkee. (Tremură, scâncind printre dinţi după fiecare cuvânt.) Ca un drum suspendat către… sessa! Ah! Futu-i!

Îşi încleştează mâna în partea de jos a bicepsului. Obiectul ăla e mai sus decât te-ai aşteptat. Mişcându-se mai repede acum, că a ajuns în arterele mai mari.

„Sessa.” O priveşti o clipă pe Tonkee şi te înflori când înţelegi că încerca să spună „sessapineale”. Ykka se întinde dincolo de tine şi cuprinde cu mâna braţul lui Tonkee, sub muşchiul deltoid, strângând cu putere. Te priveşte, dar ştii că nu ţi-a rămas de făcut decât un

singur lucru. N-o să poţi să-i faci cu cuţitasul ăsta… dar ai alte arme.

—Ţineti-i braţul întins.

Fără să aştepţi să vezi dacă Ykka şi Hjarka îţi dau ascultare, o apuci pe Tonkee de umăr. Ai în minte şmecheria făcută de Alabastru, un tor micuţ, delicat, precis localizat, ca acela pe care l-a folosit ca să ucidă gândacii-fierbători. De data asta îl vei folosi ca să sapi prin braţul lui Tonkee şi să îngheţi mica aşchie de metal. Speri. Dar în timp ce-ţi extinzi sensibilitatea şi te concentrezi, ceva se schimbă.

Te scufunzi adânc în căldura ei, căutând structura metalică a aşchiei de fier, încercând să sesizezi diferenţa dintre ea şi fierul din sângele lui Tonkee şi atunci… da. Scânteierea argintie a magiei e aici.

Nu te aşteptai s-o descoperi în agitaţia celulelor ei. Tonkee nu se transformă în piatră ca Alabastru şi n-ai mai sesizat niciodată magie în interiorul altei fiinţe vii. Şi totuşi, aici, în interiorul lui Tonkee, e ceva care scânteiază statornic, ceva argintiu, ca o reţea, venind dinspre picioare - dar dincotro? Nu contează - şi terminându-se în aşchia de fier. Nu e de mirare că lucrul ăsta se poate mişca atât de repede, fiindcă e alimentat de altceva. Folosind această sursă de energie, întinde înainte cârcei proprii ca să se prindă de carnea lui Tonkee şi să se târască prin ea. De asta e dureros, pentru că fiecare celulă pe care o atinge tremură ca arsă şi moare. Cârceii devin mai lungi cu fiecare contact. Afurisenia asta creşte practic în interiorul ei, hrănindu-se cu ea în mod imperceptibil. Un cârcel pipăie drumul ca un cercetaş, orientându-se către sessapinealele lui Tonkee, şi simţi instinctiv că a-l lăsa să ajungă acolo ar fi Rău.

Încerci să apuci fibra-rădăcină, gândindu-te s-o încetineşti sau să-i slăbeşti puterea, dar

Oh

nu

simţi ură şi
„toţi facem ceea ce trebuie să facem”
mânie şi
„ah, salut, micuţul meu duşman!”

— Hei! îţi strigă vocea Hjarkăi în ureche. Trezeşte-te!

Te smulgi din ceaţa în care nu erai conştientă că te-ai cufundat. Bine. Ocoleşti rădăcina ca să nu simţi încă o dată orice o fi călăuzind-o. Contactul acela de o clipă a meritat, însă, fiindcă acum ştii ce să faci.

Îţi imaginezi nişte foarfeci cu lame de argint scânteietor şi tăiş de o fineţe infinită. Taie cârcelul. Taie şi ceilalţi lujeri, altfel pot creşte din nou. Elimină contaminantul înainte să-şi înfigă şi mai bine ghimpii în ea. Te gândeşti la Tonkee în timp ce faci asta. Dorindu-ţi să-i salvezi viaţa. Dar în clipa asta Tonkee nu e Tonkee, e o colecţie de particule şi de substanţe. Tai.

Nu-i vina ta. Ştiu că n-o să mă crezi, dar… nu-i vina ta.

Şi când reuşeşti să-ţi relaxezi sessapinealele şi să-ţi ajustezi percepţia din nou la scară mare, eşti surprinsă descoperindu-te plină, absolut plină de sânge. Nu înţelegi ce caută Tonkee pe podea, gemând, înconjurată de o băltoacă din ce în ce mai mare, în vreme ce Hjarka ţipă la una dintre Spinările-Late să-i dea cureaua imediat, în clipa asta. Simţi în apropiere zvâcnetul aşchiei de fier şi tresari alarmată, pentru că acum ştii ce încearcă lucrurile astea să facă şi ştii că-s malefice. Dar întorcându-te să priveşti aşchia de fier eşti năucită pentru că tot ce vezi e o piele netedă ca bronzul, stropită de sânge, şi o fâşie dintr-o haină familiară. Apoi simţi un soi de spasm, mâna ta devine conştientă că ţine o greutate şi… şi… Ei bine, ţii în mână braţul retezat al lui Tonkee.

Îl laşi să cadă. Sau mai degrabă, şocată, îl arunci cu violenţă. Aterizează dincolo de Ykka şi de cele două Spinări-Late care se înghesuie în jurul lui Tonkee făcând

ceva, încercând probabil să-i salveze viaţa, nici măcar nu poţi să-ţi baţi capul cu asta, pentru că acum vezi capătul tăiat al braţului lui Tonkee, care este o secţiune transversală perfectă, uşor piezişă, ce continuă să sângereze şi să zvâcnească fiindcă *tu tocmai i l-ai retezat,* dar, stai aşa, nu e ăsta singurul motiv.

Într-o gaură micuţă de lângă os zăreşti ceva care se zvârcoleşte să iasă. Gaura este o arteră secţionată. Acel ceva este aşchia de fier, care cade pe podeaua netedă şi verde şi rămâne nemişcată printre pete de sânge, ca şi cum nu-i decât o bucată inofensivă de metal.

„Salut, micuţul meu duşman!”

INTERLUDIU

E un lucru pe care nu-l vei vedea petrecându-se, dar care va avea impact asupra restului vieţii tale. Imaginează-ţi-l. Imaginează-mă pe mine. Ştii ce sunt sau aşa crezi, atât cu mintea ta raţională, cât şi cu partea instinctivă, animalică din tine. Ai văzut un trup de piatră înveşmântat în carne şi, deşi niciodată n-ai crezut cu adevărat că eram uman, te-ai gândit la mine ca la un copil. Încă o mai faci, deşi Alabastru ţi-a spus adevărul: că nu mai sunt copil de dinainte ca limba pe care-o vorbeşti să fi luat fiinţă. Poate că n-am fost copil niciodată. Dar să auzi un lucru e una şi să-i crezi e cu totul altceva.

Ar trebui, aşadar, să mă imaginezi aşa cum sunt cu adevărat printre ai mei: bătrân, puternic şi foarte temut. O legendă. Un monstru.

Ar trebui să-ţi imaginezi…

Castrima ca un ou. Mici particule dau târcoale oului, furişându-se prin piatră. Pentru prădători, ouăle sunt o pradă bogată şi uşor de devorat dacă sunt lăsate nepăzite. Acesta este devorat, deşi locuitorii Castrimei nu sunt conştienţi de asta. (Cred că Ykka e singura şi până şi ea are doar o bănuială.) Un ospăţ atât de lent nu e ceva ce majoritatea semenilor tăi să observe. Suntem un popor foarte lent. Dar asta nu înseamnă că odată devorarea terminată efectul nu va fi mortal.

Totuşi, ceva i-a făcut pe prădători să şovăie, cu dinţii dezgoliţi, însă fără să fi apucat să muşte. Aici se află încă o fiinţă bătrână şi puternică, cea căreia tu îi spui Antimoniu. Nu e interesată de paza oului, dar ar putea dac-ar vrea. O va face dacă ei încearcă să i-l răpească pe Alabastru al ei. Ceilalţi sunt conştienţi de asta şi se feresc de ea. Nu-i cazul.

De mine ar trebui să se teamă.

Nimicesc trei dintre ei în cea dintâi zi când te-am părăsit. În timp ce tu împărţi o ţigară cu Ykka, eu o spulber pe măncătoarea ei de piatră, făptura roşcată căreia ea începuse să-i spună Strălucire, iar tu Rubinia. Parazit împuţit, furişându-se numai ca să ia, fără să dea nimic în schimb! O dispreţuiesc. Am fost meniţi să fim mai buni de-atât. Apoi îi atac pe cei doi care-i dau târcoale lui Alabastru, sperând să atace dacă Antimoniu va deveni neatentă. N-o fac pentru că Antimoniu ar avea nevoie de ajutor, să fie clar, ci pentru că rasa noastră nu ar trebui să se coboare la un asemenea nivel de prostie. Îi epurez pentru binele nostru, al tuturor.

(Nu sunt morţi de-a binelea, dacă asta te supără. Noi nu putem muri. În zece mii de ani sau poate în zece milioane, se vor reconstitui din atomii componenţi pe care i-am împrăştiat. Un timp îndelungat în care să-şi contemple nesăbuinţa, ca să se poarte mai bine data viitoare.)

Măcelul acesta iniţial îi face pe mulţi alţii să dea bir cu fugiţii; în sinea lor, prădătorii sunt făpturi laşe. Dar nu se duc departe. Dintre cei ce se aţin prin apropiere, câţiva încearcă să negocieze. E destul pentru toţi, spun ei. Dacă măcar unul are potenţial… însă îi surprind pe unii dintre ei urmărindu-te pe tine, nu pe Alabastru.

Mi-o mărturisesc în timp ce le dau târcoale prefăcându-mă milostiv. Îmi povestesc despre un altul dintre cei bătrâni, unul pe care-l cunosc de pe vremea unor conflicte de mult trecute. Şi el are o viziune pentru noi, opusă alei mele. Ştie despre tine, Essun a mea, şi te-ar ucide dac-ar putea, pentru că vrei să închei ceea ce a început Alabastru. Nu poate ajunge la tine pentru că eu îi stau în drum… dar te poate sili să te autodistrugi. A găsit chiar şi nişte aliaţi umani lacomi în nord care-s dispuşi să-l ajute.

O, ce ridicol e războiul ăsta al nostru! Ne folosim de voi cu atâta uşurinţă. Până şi de tine, Essun, comoara

mea, pionul meu. Sper că într-o zi mă vei ierta.

14
Soseste o invitație!

Trec şase luni în lumina albă, invariabilă, a unui adăpost străvechi, alimentat de magie. După cele dintâi zile, te legi cu o cârpă la ochi când eşti obosită, creându-ţi astfel propria ta zi şi propria ta noapte. Rezultatul e acceptabil.

Braţul lui Tonkee este reataşat cu succes, deşi la un moment dat face o infecţie gravă, în faţa căreia antibioticele de bază ale lui Lerna par neputincioase. Supravieţuieşte, deşi, când febra şi infecţia lividă bat în retragere, degetele ei şi-au pierdut capacitatea de a face mişcări precise şi membrul îi e cuprins de furnicături şi de amorţeli. Lerna crede că situaţia e permanentă. Tonkee te blestemă pe înfundate ori de câte ori îi dai de urmă în toiul prelevării de eşantioane sau al altei îndeletniciri şi o sileşti să meargă la întâlnirea cu şeful castei Inovatorilor. Când abuzează de epitete cum ar fi „măcelar de braţe” îi aminteşti că, în primul rând, ea singură i-a permis unei părticele a Pământului crud să i se târască prin trup şi că, în al doilea rând, tu eşti singurul motiv pentru care Ykka n-a ucis-o deocamdată, aşa că poate ar trebui să ia în calcul ideea de a-şi ţine gura. O face, dar tot se poartă ca o nemernică. În Neclintire nimic nu se schimbă cu adevărat.

Şi totuşi… uneori se întâmplă şi asta.

Lerna îţi iartă faptul că eşti un monstru. De fapt, nu tocmai. Tot nu vă vine uşor să discutaţi despre Tirimo. Numai că te-a auzit certându-te cu Ykka tot timpul cât a operat braţul lui Tonkee şi asta înseamnă ceva pentru el. Ykka ar fi vrut ca Tonkee să fie lăsată să moară pe masa de operaţie. Ai pledat pentru viaţa ei şi ai câştigat.

Acum Lerna ştie că ai de oferit şi altceva decât moarte. Tu nu eşti sigură că asta-i o judecată validă, dar te simţi uşurată că aţi salvat ceva din vechea voastră prietenie.

Hjarka începe s-o curteze pe Tonkee. La început, ea nu reacţionează prea bine. Nu ştie ce să creadă despre darurile constând în animale moarte sau cărţi care au început să apară în apartamentul ei însoţite de remarci de genul: „în cazul în care ai nevoie de ceva care să-ţi ţină ocupat creierul ăla mare”, rostite cu nonşalanţă exagerată şi însoţite de priviri sugestive. Tu eşti cea care trebuie să-i explice lui Tonkee că Hjarka a decis, graţie cine ştie cărui set sucit de valori la care ţine, că o geomestă cu abilităţile sociale ale unui bolovan reprezintă tot ce poate fi mai dezirabil. Atunci Tonkee se arată mai degrabă iritată, plângându-se de „distrageri” şi de „capriciile cărnii efemere” şi invocând nevoia de a „nu face din trup centrul atenţiei”. În general o ignori.

Cărţile sunt cele care joacă rolul decisiv. Hjarka pare să le aleagă după numărul de cuvinte plurisilabice de pe copertă, dar de câteva ori, întorcându-te acasă, o găseşti pe Tonkee absorbită de ele. În cele din urmă, într-o zi, la sosire, descoperi draperia de la uşa lui Tonkee lăsată şi pe Tonkee absorbită de Hjarka, după cum sugerează sunetele ce se aud dinăuntru. Nu credeai că pot face atâtea cu mâna ei infirmă. Hm!

Poate că acest nou simţ al conexiunii cu Castrima o face pe Tonkee să încerce să-i demonstreze Ykkăi de ce-i în stare. (Sau poate-i vorba doar de mândrie. Tonkee se opăreşte când Ykka remarcă, la un moment dat, că o Spinare-Lată muncitoare este mai utilă comului decât ea.) Oricare ar fi motivul, Tonkee aduce în faţa consiliului un nou model predictiv la care a lucrat: în cazul în care Castrima nu găseşte o sursă stabilă de proteine animale, unii membri ai comului vor începe să resimtă efectele în circa un an.

—O să înceapă cu prosteala-cămii, vă spune ea. Uituceală, oboseală, mărunţişuri de-astea. Dar e un soi

de anemie. Dacă va continua, va avea ca rezultat demenţa şi deteriorarea nervilor. Vă puteţi imagina restul.

Prea multe poveşti de-ale loriştilor arată ce poate păţi un com rămas fără carne. Oamenii vor deveni slabi şi paranoici, iar comunitatea va fi vulnerabilă în faţa unui atac. Singura variantă ca să nu se ajungă aici e canibalismul, explică Tonkee. Pur şi simplu nu-i suficient să plantezi mai multă fasole.

Raportul reprezintă o informaţie utilă, dar nimeni nu şi-a dorit s-o audă, iar Ykka nu o place mai mult pe Tonkee după ce v-a împărtăşit-o. După şedinţă îi mulţumeşti lui Tonkee, dat fiind că nimeni altcineva n-a făcut-o. Maxilarul inferior îi iese puţin în afară şi ea răspunde:

—Păi, n-o să pot să-mi continui cercetările dacă o să începem să ne omorâm şi să ne mâncăm unii pe alţii.

Îi pasezi pregătirea copiilor orogeni lui Temell, un alt orogen adult din com. Copiii se plâng că nu e foarte bun, că nu are nimic din talentul tău şi că, deşi e mai blând cu ei, nu-i învaţă la fel de multe lucruri. (E plăcut să fii apreciată, chiar şi retrospectiv.) Începi să-l antrenezi pe Cutter ca alternativă după ce îţi cere să-i arăţi cum i-ai tăiat braţul lui Tonkee. Te îndoieşti că va reuşi să simtă magia sau să deplaseze obeliscuri, dar e măcar de nivelul primului inel şi vrei să vezi dacă nu poţi să-l duci până la două sau trei inele. Aparent, învăţătura superioară nu interferează cu lecţiile primite de la Alabastru sau cel puţin Bastru nu se plânge de asta. Accepţi. Ţi-a lipsit predatul.

(Te oferi să faci schimb de tehnici cu Ykka, deoarece ea nu manifestă niciun fel de interes legat de lecţii. Vrei să ştii cum anume face ceea ce face. „Nu”, zice ea făcându-ţi cu ochiul într-un fel care nu-i neapărat glumeţ. „Trebuie să păstrez nişte aşi în mânecă dacă nu vreau să mă îngheţi într-o bună zi.”)

O expediţie comercială compusă din voluntari

porneşte spre nord în încercarea de a ajunge la comul Tettehee. Nu se întoarce. Ykka refuză să facă o altă încercare şi tu nu protestezi. Unul dintre foştii tăi elevi orogeni s-a aflat în grupul acela.

Însă, cu excepţia problemei legate de hrană, Castrima prosperă în aceste şase luni. O femeie rămâne însărcinată fără permisiune, ceea ce e o mare problemă. Bebeluşii nu pot fi de folos comului vreme de mulţi ani şi niciun com nu-şi poate permite să aibă prea multe persoane inutile pe durata unui Anotimp. Ykka decide că gospodăria de două persoane a femeii nu va primi raţii sporite până nu moare vreunul dintre bătrâni, făcându-i astfel loc copilului neîngăduit. Te certi iar cu Ykka, fiindcă ştii foarte bine că s-a gândit la Alabastru când i-a spus femeii, pe nepusă masă: „Asta n-ar trebui să dureze mult”. Ykka nu manifestă nici urmă de regret: chiar la Alabastru s-a referit şi speră că acesta va muri curând, pentru că bebeluşul măcar va avea valoare în viitor.

Din cearta asta rezultă două lucruri bune: încrederea în tine creşte după ce toată lumea te-a văzut ţipând în gura mare în mijlocul Vârfului Teşit fără să provoci nici măcar un tremur, iar Prăsitorii decid să intervină în favoarea copilului pentru a pune capăt disputei. Pe baza genealogiei favorabile recente, atribuie familiei una dintre alocaţiile lor pentru copii, cu condiţia ca micuţul să se alăture uzcastei lor dacă se va naşte perfect. Nu e un preţ chiar atât de mare, argumentează ei, să-ţi petreci anii reproductivi turnând copil după copil pentru comul şi casta ta în schimbul dreptului de a te naşte. Mama e de acord.

Desigur, Ykka nu le-a împărtăşit membrilor comului situaţia proteinelor, altfel Prăsitorii nu ar mai lua partea nimănui. (Tonkee a ghicit-o de una singură, normal.) Ykka nici nu intenţionează să spună cuiva până nu devine evident că nu există nicio altă soluţie. Tu şi ceilalţi membri ai consiliului vă arătaţi de acord, fără tragere de inimă. Deocamdată încă mai aveţi un an. Dar

din cauză că Ykka păstrează tăcerea, la câteva zile după ce o aduci pe Tonkee să-şi continue recuperarea acasă primeşti vizita unui Prăsitor de sex masculin. E un ins cu părul fuior-de-cenuşă, lat în umeri şi cu ochi ca tăciunele, care devine interesat când află că ai avut trei copii sănătoşi, toţi orogeni puternici. Te flatează spunându-ţi ce înaltă şi zdravănă eşti şi ce bine ai făcut faţă lunilor de drum supravieţuind numai cu hrană din raţii, insinuând apoi că nu ai „decât" patruzeci şi trei de ani. Asta te face să izbucneşti în râs. Te simţi bătrână ca lumea şi prostovanul ăsta arătos te crede gata să produci un nou copil.

Refuzi cu un zâmbet oferta lui tacită, dar… te-ai simţit straniu purtând această conversaţie. A fost neplăcut de familiară. După ce pleacă, te gândeşti la Corindon şi o trezeşti pe Tonkee aruncând cu o cană în zid şi urlând din rărunchi. Apoi te duci la o altă lecţie cu Alabastru, ceea ce e inutil, pentru că o petreci stând dinaintea lui şi tremurând în tăcere, pradă unei furii cumplite. După cinci minute, el spune cu oboseală în glas:

—Oricare-i problema ta, trebuie să ţi-o rezolvi singură. Nu te mai pot opri.

Îl urăşti pentru că nu mai e invincibil. Şi pentru că nu te urăşte.

În aceste şase luni, Alabastru suferă o altă infecţie severă, îi supravieţuieşte numai împietrindu-şi deliberat ce i-a mai rămas din picioare. Această auto-chirurgie îi afectează atât de grav organismul, încât rarele lui momente de luciditate se reduc la numai o jumătate de oră, fiind despărţite între ele de lungi perioade de apatie sau de somn agitat. Când e treaz este atât de slăbit, încât trebuie să te chinuieşti să-i auzi, deşi, din fericire, această situaţie se îmbunătăţeşte în decurs de câteva săptămâni. Faci progrese, conectându-te cu uşurinţă cu topazul proaspăt-sosit şi începând să înţelegi cum a transformat el spinelul în arma asemănătoare unui cuţit

pe care o ţine la îndemână. (Obeliscurile sunt conducte. Curgi prin ele, curgi odată cu ele, aşa cum curge magia. Rezistă şi vei muri, dar acordează-te cu ele şi multe se vor dovedi posibile.)

Te afli însă departe de a şti cum să legi mai multe obeliscuri laolaltă şi eşti conştientă că nu înveţi suficient de repede. Alabastru nu are puterea să te blesteme pentru ritmul anevoios în care avansezi, dar nici nu trebuie. Faptul că-l vezi împuţinându-se pe zi ce trece te face să te arunci asupra obeliscului în mod repetat, plonjând în lumina lui apoasă chiar şi atunci când capul te doare şi stomacul ţi se revoltă şi nu vrei decât să te ghemuieşti undeva şi să plângi. Te doare mult prea tare să-i priveşti pe Alabastru, aşa că te aduni şi încerci şi mai tare să devii ca el.

Un lucru bun a rezultat de-aici: ţi-ai găsit un scop. Felicitări!

Altă dată plângi pe umărul lui Lerna. El îţi masează spatele şi-ţi sugerează cu delicateţe că nu trebuie să înduri singură acest chin. E o propunere izvorâtă mai degrabă din bunătate decât din pasiune şi nu te simţi vinovată c-o ignori. Deocamdată.

Se ajunge astfel la un soi de echilibru. Nu e o vreme a odihnei, dar nici a luptei. Supravieţuieşti. într-un Anotimp, în acest Anotimp, e în sine o victorie.

Apoi Hoa se întoarce.

*

Se întâmplă într-o zi a tristeţii şi-a dantelei. Tristeţea e pentru că au mai murit câţiva Vânători. Tocmai aduceau înapoi un vânat rar - un urs evident prea slab ca să poată hiberna în siguranţă, a cărui disperare agresivă l-a făcut uşor de nimerit - când ceata s-a pomenit atacată la rândul ei. Trei Vânători au pierit sub o ploaie de săgeţi de arcuri şi de arbalete. Cei doi supravieţuitori nu şi-au văzut atacatorii. Proiectilele

păreau să vină din toate direcţiile. Au fugit, singurul lucru inteligent, dar au revenit peste o oră în speranţa de a recupera cadavrele camarazilor şi vânatul cel preţios. Uimitor, nimic nu fusese deranjat de atacatori sau de animalele de pradă, însă alături de cei căzuţi se afla un obiect: un băţ înfipt în pământ, în jurul căruia cineva legase o fâşie zdrenţuită şi murdară de cârpă. Era prinsă cu un nod zdravăn, în ale cărui ochiuri destrămate se afla ceva.

Intri în camera în care ţine Ykka sfat chiar când începe să taie nodul, deşi Cutter stă aplecat deasupra ei zicându-i cu încordare în glas:

—Nu e sigur deloc ce faci. Nu ştii ce…

—Nu-mi pasă, murmură Ykka concentrându-se asupra nodului.

E grijulie, evitând să atingă partea mai îngroşată, care în mod evident conţine ceva. Nu-ţi dai seama ce anume, dar e un soi de cocoloş şi pare uşor. Încăperea e mai aglomerată ca de obicei pentru că e de faţă şi una dintre membrele uzcastei Vânătorilor, mânjită de cenuşă şi sânge şi decisă să ştie pentru ce au murit tovarăşii ei. Ykka ridică ochii ca semn că a luat act de sosirea ta, însă îşi reia lucrul.

—Cuts, dacă-mi explodează ceva în faţă, tu eşti noul staroste, spune ea.

Asta îl stânjeneşte pe Cutter, reducându-l la tăcere suficient pentru ca Ykka să desfacă nodul fără să mai fie distrasă. Materialul odinioară alb este dantelă şi dacă nu te înşeli a fost cândva de o calitate care ar fi făcut-o pe bunica ta să-şi deplângă sărăcia. Când ochiurile ei se desfac, în mijlocul lor apare un mic ghem de piele tăbăcită. E un bilet.

BUN VENIT ÎN RENNANIS, grăieşte el în cărbune.

Hjarka înjură. Tu te aşezi pe un divan pentru că e mai bun decât podeaua şi simţi nevoia să stai jos. Cutter pare sceptic.

—Rennanis se află la Ecuatoriale, spune el.

Şi deci ar trebui să fi pierit. E aceeaşi reacţie pe care ai avut-o şi tu când ţi-a spus Alabastru.

—Poate nu-i chiar Rennanis, zice Ykka.

—Încă mai examinează bucata de piele, răsucind-o, râcâind cărbunele cu muchia cuţitului ca pentru a-i verifica autenticitatea.

—Poate-i un grup de supravieţuitori din acest oraş, rămaşi acum comleşi şi doar cu puţin mai buni decât bandiţii, luând numele locului lor de baştină. Sau poate nişte tipi care se visează a fi ecuatoriali şi care profită de şansa de a se pretinde ceva ce nu puteau înainte ca oraşul să fi ars.

—Nu contează, se răsteşte Hjarka. Indiferent de la cine o veni, asta-i o ameninţare. Ce o să facem în privinţa ei?

Încep speculaţiile şi discuţiile în contradictoriu şi în aer pluteşte o panică tot mai mare. Fără să fi avut intenţia, te rezemi de peretele sălii de întruniri a Ykkăi. De peretele cristalului în care se află apartamentul ei. De coaja geodei din care răsare cristalul. Nu e un obelisc. Nici măcar porţiunile pâlpâitoare ale cristalelor din camera de comandă nu emană acea putere, aşa cum ar trebui. Chiar dacă se află într-o stare de irealitate similară obeliscurilor, aceasta este unica asemănare.

Dar ţi-ai amintit ceva ce ţi-a spus Alabastru cu mult timp în urmă, într-o după-amiază rubinie, într-un com de coastă care acum a devenit o ruină fumegândă. Alabastru, murmurând despre conspiraţii şi spioni, despre faptul că niciun loc nu era sigur. Îţi aminteşti că l-ai întrebat: „Vrei să spui că ne-ar putea asculta cineva prin ziduri? Prin… chiar prin stâncă?” Odată ca niciodată credeai că lucrurile pe care le făcea el erau miracole.

Şi acum ai ajuns la nivelul a nouă inele, aşa spune Alabastru. Acum ştii că miracolele ţin de efortul potrivit, percepţia potrivită şi poate magia potrivită. Castrima se află în mijlocul unei străvechi roci sedimentare, în care

se întreţes vinele unor păduri de mult moarte şi transformate în cărbune sfărâmicios, totul într-un echilibru precar deasupra unei reţele de cicatrice care sunt falii străvechi, de mult închise. Oricât de stângaci e înfiptă în stratele scoarţei, geoda se află aici de suficient timp pentru ca straturile ei exterioare să fi fuzionat complet cu mineralele locale. Asta te ajută să-ţi extinzi sensibilitatea dincolo de Castrima, o insinuare discretă, care se atenuează treptat. Nu e ca atunci când îţi extinzi torul. Un tor e puterea ta. Ce faci acum eşti tu însăţi. E mai greu. Dar poţi să simţi ceea ce puterea ta nu poate şi…

—Hei, trezirea! spune Hjarka trăgându-ţi un ghiont în umăr şi tu revii la realitate şi-i arunci o privire furioasă.

Ykka mârâie exasperată.

—Hjar, să-mi aduci aminte într-o zi să-ţi povestesc ce se întâmplă de obicei când cineva întrerupe o orogenie avansată. Probabil că bănuieşti, dar aminteşte-mi să-ţi descriu cu detalii sângeroase, ca să te mai înfrânezi data viitoare.

—Stătea degeaba şi voi restul vă uitaţi la ea, spune Hjarka îndreptându-se de spate şi părând iritată.

—Încercam să ascult către nord, te răsteşti tu.

Acum toţi te privesc de parcă eşti nebună. Pământule nesătul, ce păcat că nimeni de-aici nu s-a mai pregătit la Epicentru! Deşi oricum asta-i ceva ce numai un senior ar putea înţelege.

Lerna îndrăzneşte:

—Ascultai… pământul? Adică sessizai?

E greu să explici când cuvintele pentru asta lipsesc. Te freci la ochi.

—Nu, ascultam. Vibraţiile. Toate sunetele sunt vibraţii, dar…

Confuzia de pe chipurile lor se adânceşte. Va trebui să pui lucrurile în context.

—Reţeaua de noduri e încă la locul ei, spui tu. Alabastru a avut dreptate. Dacă încerc, pot s-o sessizez

ca pe o zonă de calm, în timp ce restul Ecuatorialelor sunt un dezastru clocotitor. Cineva îi ţine în viaţă pe administratorii de noduri din jurul Rennanisului, deci…

—Deci sunt cu adevărat ei, spune Cutter părând tulburat. Un oraş ecuatorial chiar s-a decis să ne anexeze.

—Ecuatorialii nu anexează, spune Ykka cu fălcile încordate, privind fâşia de piele din mâna ei. Ei sunt Vechiul Sanze sau ce-a mai rămas din el. Pe vremuri, când Sanze voia ceva, îşi lua.

Urmează o tăcere încordată, apoi toată lumea începe să se panicheze din nou. Prea multă vorbărie. Oftezi masându-ţi tâmplele şi-ţi doreşti să fii singură ca să mai faci o încercare. Sau…

Clipeşti. Simţi potenţialul enorm al topazului care pluteşte pe cer deasupra Castrimei, unde s-a aflat în ultimele şase luni, pe jumătate ascuns în norii de cenuşă. Pământule nesătul! Alabastru nu sessizează pur şi simplu jumătate de continent: foloseşte spinelul. Ţie nici nu ţi-a trecut prin cap să foloseşti un obelisc pentru a-ţi mări raza de acţiune, dar el o face cu naturaleţea cu care respiră.

—Să nu mă atingă nimeni, spui tu încet. Să nu-mi vorbească nimeni.

Fără să aştepţi să vezi dac-au înţeles, plonjezi în obelisc.

(Pentru că, hai să fim sinceri, o parte din tine şi-o doreşte. A visat de luni de zile apa care curge în sus şi torentul de putere. Eşti om, orice spun ceilalţi despre cei ca tine. E plăcut să te simţi puternică.)

Apoi eşti în topaz şi-l străbaţi, extinzându-te asupra lumii cât ai clipi. Nu trebuie să fii în pământ câtă vreme topazul e în aer, e aerul însuşi. Există în stări de agregare care transcend soliditatea şi astfel eşti capabilă să o transcenzi şi tu; devii aer. Pluteşti printre norii de cenuşă şi vezi Neclintirea alunecând pe dedesubt: forme de relief, petice de pădure muribundă

şi drumuri ca nişte fire, totul acoperit cu o pătură cenuşie după lungile luni ale Anotimpului. Continentul pare micuţ şi te gândeşti: „Pot să ajung la ecuator cât ai clipi”, dar gândul ăsta te înfricoşează puţin. Nu ştii de ce. Încerci să nu te gândeşti - cât de mare e distanţa dintre a savura această putere şi a o folosi ca să distrugi lumea? (Oare asta a simţit Alabastru când…?) Dar te-ai implicat. Eşti conectată. Rezonanţa e completă. Te avânţi spre nord.

Şi te opreşti brusc. Ceva aflat mult mai aproape decât ecuatorul îţi atrage atenţia. E atât de şocant, încât îţi pierzi imediat aliniamentul cu topazul şi eşti foarte norocoasă. Există o clipă în care simţi puterea obeliscului în toată imensitatea ei vibrantă şi ştii că nu supravieţuieşti decât datorită unor rezonanţe fericite şi unor proiectanţi de mult morţi care au luat măsuri în cazul unor greşeli ca a ta, apoi te pomeneşti înapoi în trupul tău, bălmăjind înainte să-ţi aminteşti ce înseamnă cuvintele.

— Tabără, foc, rosteşti gâfâind.

Lerna se apropie şi îngenunchează în faţa ta, luându-ţi mâinile într-ale lui şi verificându-ţi pulsul. Îl ignori. E important.

— Bazin.

Ykka pricepe imediat şi înţepeneşte, strângând din fălci. Pricepe şi Hjarka. Nu-i proastă, altfel Tonkee nu şi-ar pierde timpul cu ea. Blestemă. Lerna se încruntă şi Cutter vă priveşte pe toţi din ce în ce mai nedumerit.

— Asta chiar înseamnă ceva?

Ce idiot!

— O armată, te răsteşti, revenindu-ţi. Dar cuvintele sunt greu de găsit. E-e o… nenorocită de armată. În bazinul împădurit. Le-am… sessizat focurile de tabără.

— Câte?

Ykka se ridică deja, luând de pe raft un cuţit cu lama lungă şi prinzându-şi-l de coapsă. Hjarka se ridică şi ea, apropiindu-se de uşa apartamentului Ykkăi şi dând

draperia la o parte. O auzi strigând-o pe Esni, căpetenia Spinărilor-Late. Uneori, Spinările-Late fac muncă de iscoade sau completează efectivele Vânătorilor, dar într-o situaţie ca asta sarcina lor principală este apărarea comului.

N-ai putut să numeri toate acele punctişoare de căldură care ţi-au zgândărit sensibilitatea când te aflai în obelisc, însă încerci să aproximezi.

—Poate o sută?

Dar alea erau focurile de tabără. Câţi oameni se aflau în jurul fiecărui foc? Presupui că şase-şapte. În condiţii obişnuite, asta nu-i o armată foarte mare. Guvernatorul oricărui cvartent decent ar fi putut ridica o armată de zece ori mai numeroasă chiar şi luat din pripă. Însă pe durata unui Anotimp şi pentru un com mic, precum Castrima - a cărui populaţie totală nu e cu mult mai mare -, o armată de cinci- şase sute de oameni reprezintă într-adevăr o ameninţare.

—Tettehee, exclamă Cutter încremenind.

E mai palid ca de obicei. Dar înţelegi la ce se gândeşte. Şirul de trupuri trase în ţeapă în chip de avertisment, cu şase luni în urmă, în bazinul împădurit. Comul Tettehee se află dincolo de bazin, la gura unui râu care şerpuieşte pe teritoriul Castrimei şi în cele din urmă se varsă într-unul dintre marile lacuri din Sudmedlat. N-aţi mai primit veşti din Tettehee de luni bune, iar expediţia de negoţ pe care aţi trimis-o dincolo de semnul de avertisment nu s-a mai întors. Această armată trebuie să fi ajuns în Tettehee cam în acea perioadă şi să-şi fi aşezat tabăra acolo pentru o vreme, trimiţând iscoade care să marcheze teritoriul. Reîmprospătându-şi proviziile, refăcându-şi puterile, vindecându-şi răniţii, expediind poate în Rennanis o parte din pradă. Acum, că au distrus Tettehee, s-au pus din nou în mişcare.

Şi cumva ştiu despre existenţa Castrimei. Ăsta-i felul lor de a o saluta.

Ykka iese şi îşi uneşte strigătele cu ale Hjarkăi şi în câteva minute cineva sună alarma de cutremur şi-i cheamă pe toţi capii gospodăriilor să se adune pe Vârful Teşit. N-ai auzit niciodată alarma de cutremur a Castrimei - un com plin de rogălăi - şi e mai enervantă decât te-ai fi aşteptat, un zumzăit grav, ritmic. Înţelegi de ce: în mijlocul atâtor structuri cristaline, să baţi clopotul nu-i cea mai bună idee. Şi totuşi. Tu, Lerna şi ceilalţi o urmaţi pe Ykka, care traversează un pod suspendat şi ocoleşte două dintre cele mai largi coloane de cristal, cu buzele strânse şi faţa rigidă. Când ajunge, pe Vârful Teşit s-a adunat deja o mică mulţime. Când strigă să oprească cineva alarma aia, dar-ar rugina-n ea, şi alarma chiar se opreşte, cristalul retezat e deja periculos de înţesat cu oameni care murmură neliniştiţi. Există o balustradă, dar chiar şi-aşa. Hjarka ţipă la Esni şi Esni ţipă, la rândul ei, la Spinările-Late aflate în mulţime şi acestea înaintează cu greu în încercarea de a întoarce lumea din drum pentru ca nicio tragedie oribilă să nu vă distragă atenţia de la potenţiala tragedie oribilă ce vă ameninţă pe toţi.

Ykka îşi ridică braţele, cerând atenţie, şi toţi amuţesc pe loc.

—Motivul pentru care v-am chemat aici este următorul, începe ea şi expune problema în câteva fraze concise.

O respecţi pentru că nu le ascunde nimic locuitorilor Castrimei. Îi respecţi şi pe ei pentru că se mulţumesc doar să scoată exclamaţii sau murmure alarmate în loc să se panicheze. Dar sunt toţi oameni de rând, echilibraţi şi de nădejde, iar pe cuprinsul Neclintirii panica a fost dintotdeauna dezaprobată. Poveştile loriştilor sunt pline de avertismente categorice împotriva celor care nu-şi pot stăpâni frica şi puţine comuri le acordă acestor oameni comnume, cu excepţia celor suficient de înstăriţi sau de influenţi ca să vâre problema sub preş. Odată ce începe un Anotimp,

lucrurile astea se rezolvă de obicei de la sine.

—Rennanis a fost un oraş mare, spune o femeie după ce Ykka a tăcut. Jumătate cât Yumenesul, dar cu milioane de locuitori. Ne putem lupta cu aşa ceva?

—E un Anotimp, spune Hjarka înainte să apuce Ykka să răspundă. Ykka se uită urât la ea, dar Hjarka nu se sinchiseşte: Nu avem de ales.

—Putem să ne luptăm datorită modului în care e construită Castrima, adaugă Ykka reducând-o pe Hjarka la tăcere dintr-o privire. Nu prea ne pot ataca pe la spate. Dacă se ajunge aici, putem să blocăm tunelurile şi nimeni nu va reuşi să coboare până la noi. Putem să aşteptăm până se plictisesc.

Da, dar nu la nesfârşit. Nu câtă vreme comul are nevoie de vânat şi de negoţ în completarea proviziilor furnizate de depozite şi de grădinile acvatice. Acum o respecţi pe Ykka pentru că *nu* le spune asta. Mulţimea freamătă oarecum uşurată.

—Avem vreme să trimitem un mesager în sud, către vreunul dintre comurile aliate? întreabă Lerna. (Îl simţi cum încearcă să ocolească problema aprovizionării.) Ar fi vreunul dispus să ne ajute?

La auzul ultimei întrebări, Ykka pufneşte batjocoritor. Mulţi o imită şi câţiva îl privesc cu milă pe Lerna. E un Anotimp. Dar…

—Putem să facem comerţ. Am putea să ne împrospătăm proviziile vitale şi medicamentele şi să fim mai pregătiţi în caz de asediu. Un grup mic are nevoie de câteva zile ca să traverseze bazinul împădurit. Unui grup mai mare s-ar putea să-i ia două săptămâni. Mai puţin dacă îl străbate în marş forţat, dar e o prostie periculoasă să faci aşa ceva pe un teren pe care nu-i cunoşti. Ştim că au iscoade pe teritoriul nostru, dar…

Îţi aruncă o privire:

—Cât de aproape sunt ceilalţi?

Te-a luat prin surprindere, dar ştii ce vrea.

—Grosul forţei se află lângă locul tragerii în ţeapă.

Asta înseamnă la jumătatea bazinului împădurit.

—Ar putea ajunge aici în câteva zile, spune cineva cu glasul piţigăiat de frică şi mulţi alţii încep să murmure.

Devin mai gălăgioşi. Ykka îşi ridică din nou braţele, însă de data asta numai unii membri ai adunării amuţesc. Restul continuă să facă speculaţii, să calculeze şi zăreşti câteva persoane pornind-o către poduri, cu intenţia clară de a-şi face propriile lor planuri şi la naiba cu Ykka. Nu e haos, panica nu a izbucnit încă, dar în aer se simte mirosul amar al fricii. Te ridici, decisă să ajungi lângă Ykka, în centrul adunării, şi să-ţi adaugi vocea apelului ei la calm.

Dar te opreşti. Pentru că în locul către care voiai să te îndrepţi s-a ivit cineva.

Nu seamănă cu Antimoniu, cu Rubinia sau cu ceilalţi mâncători de piatră pe care i-ai zărit ocazional prin com. Acestora, nu se ştie de ce, nu le place să fie văzuţi mişcându-se. Uneori vezi un soi de ceaţă mişcătoare şi apoi statuia e acolo, privindu-te ca şi cum în locul acela se află dintotdeauna statuia unui străin, sculptată de cineva cu mult timp în urmă.

Acest mâncător de piatră se răsuceşte în loc. Continuă să se răsucească, lăsând pe toată lumea să-l vadă şi să-l audă, urmărindu-vă reacţia când îi remarcaţi în cele din urmă prezenţa, pielea cenuşie ca granitul, părul lins, de aceeaşi culoare, lustrul ceva mai pronunţat al ochilor. O falcă proeminentă şi un tors pe care e sculptată migălos o musculatură bărbătească în locul simulacrului de veşminte preferat de majoritatea mâncătorilor de piatră. Acesta vrea să vă gândiţi la el ca la un bărbat, deci, bine, e bărbat. E cenuşiu din cap până-n picioare, cel dintâi mâncător de piatră pe care l-ai văzut care seamănă leit cu o statuie… în afara faptului că se mişcă şi continuă să se mişte în timp ce surpriza face mulţimea să amuţească. Şi el vă măsoară pe toţi din priviri, cu un zâmbet uşor pe buze. Ţine ceva în mâini.

Îl priveşti pe mâncătorul de piatră cenuşiu răsucindu-se. Când remarci obiectul însângerat şi de formă stranie pe care îl ţine în mâini, numai experienţa ta recentă te face să înţelegi că este un braţ. Un braţ mic. Un braţ mic, încă înfăşurat într-un material care ţi-e familiar, jacheta pe care ai cumpărat-o pe drum cu atâta timp în urmă. Pielea inuman de albă şi mânjită de sânge e familiară şi dimensiunile sunt familiare, chiar dacă osul frânt care se iţeşte din capătul însângerat este transparent ca sticla, cu faţete fine şi nu e deloc din os.

„Hoa! E Hoa! Ăla-i braţul lui Hoa."

—Am un mesaj, spune mâncătorul de piatră cenuşiu.

Are o voce plăcută, de tenor. Buzele nu i se mişcă şi cuvintele îi ies din piept. Asta cel puţin e normal, atât cât mai poţi percepe ceva ca fiind normal în timp ce te uiţi la dezastrul acela însângerat care a fost un braţ.

După o clipă, Ykka tresare, poate scuturându-se la rândul ei de şoc.

—Din partea cui?

El se răsuceşte către ea.

—Din partea Rennanisului.

Se răsuceşte din nou, plimbându-şi ochii de la un chip la altul, ca un om care încearcă să stabilească o conexiune sau să se facă înţeles. Privirea lui trece pe deasupra ta de parcă n-ai exista.

—Nu vă vrem răul.

Tu priveşti ţintă braţul lui Hoa.

Ykka e sceptică.

—Deci armata aia care şi-a făcut tabăra la uşa noastră…

El se răsuceşte. Îl ignoră şi pe Cutter.

—Avem mâncare din belşug. Ziduri puternice. Totul vă aparţine dacă vă alăturaţi comului nostru.

—Poate ne place comul nostru, spune Ykka.

Răsucire. Privirea lui poposeşte asupra Hjarkăi, care clipeşte.

—N-aveţi carne şi teritoriul vostru e secat de resurse,

într-un an o să ajungeţi să vă mâncaţi între voi.

Asta face mulţimea să murmure. Ykka închide o clipă ochii, frustrată. Hjarka priveşte în jur mânioasă, ca şi cum se întreabă cine v-a trădat.

—O să fim adoptaţi toţi în comul vostru? întreabă Cutter. Cu respectarea uzcastelor noastre?

Lerna scoate o exclamaţie înăbuşită.

—Cutter, nu văd ce sens are…

Cutter îi aruncă o privire tăioasă.

—Nu ne putem lupta cu un oraş ecuatorial.

—Dar întrebarea chiar e tâmpită, spune Ykka.

Vocea ei are o blândeţe înşelătoare, dar într-o regiune a minţii tale care nu a fost redusă la tăcere de vederea acelui braţ remarci că până acum ea nu l-a susţinut niciodată pe Lerna. Ai avut dintotdeauna impresia că nu prea-l place şi că sentimentul e reciproc: ea e prea rece pentru gustul lui, el e prea blând pentru ea. Ce se petrece acum este semnificativ.

—Eu în locul oamenilor ăstora ne-aş duce pe noi, cei de-aici, în nord şi ne-aş instala în vreun ţarc aflat între un gheizer acid şi un lac de lavă. Comurile ecuatoriale au mai făcut asta, mai ales când aveau nevoie de forţă de muncă. De ce am crede că acum va fi altfel?

Mâncătorul de piatră îşi înclină capul. Însoţit de zâmbetul ce-i joacă pe buze, gestul este remarcabil de uman, o expresie care spune: „Zău, nu eşti tu drăgălaşă?”

—N-avem de ce să minţim.

Lasă cuvintele, rostite pe un ton plăcut, să plutească în aer exact cât trebuie. O, e bun la asta! Vezi oamenii schimbând priviri, îi auzi foindu-se stânjeniţi. Le simţi încordarea când Ykka nu găseşte replică. Pentru că e adevărat.

Apoi el lasă cealaltă cizmă să cadă:

—Dar n-avem trebuinţă de orogeni.

Tăcere. Mulţimea a încremenit şocată. Ykka întrerupe liniştea exclamând: „Pe focul din adâncuri!”

Cutter se uită în altă parte. Lerna face ochii mari înţelegând implicaţiile spuselor mâncătorului de piatră.

—Unde-i Hoa? întrebi în tăcerea ce s-a lăsat.

E singurul lucru la care te poţi gândi.

Privirea mâncătorului de piatră alunecă spre tine. Restul chipului nu se întoarce. La un mâncător de piatră, acesta ar fi limbajul corporal normal. La acest mâncător de piatră e însă suspect.

—Mort, spune el. După ce ne-a condus încoace.

—Minţi!

Nici nu-ţi dai seama că eşti furioasă. Nu te gândeşti la ceea ce urmează să faci. Reacţionezi pur şi simplu, ca Damaya în creuzete, ca Sienit pe plajă. Totul în tine se faţetează şi se ascute, ţeşi fire a căror existenţă de-abia o observaseşi şi se întâmplă la fel ca în cazul braţului lui Tonkee: zang! Îi retezi mâna mâncătorului de piatră.

Braţul lui şi al lui Hoa cad pe podea. Mulţimea icneşte. Nu curge sânge. Braţul lui Hoa loveşte cristalul cu un bufnet surd, cărnos - e mai greu decât pare -, iar mâna mâncătorului de piatră, despărţindu-se de braţ, scoate un al doilea zăngănit, încă şi mai puternic. încheietura secţionată are o culoare cenuşie uniformă.

Mai întâi, mâncătorul de piatră nu pare să reacţioneze. Apoi simţi ceva contopindu-se, ca firele argintii ale magiei, dar atât de numeroase! Mâna zvâcneşte, se ridică în aer ca trasă de sfori şi se reataşează de ciotul braţului. Braţul lui Hoa rămâne locului. Atunci, în cele din urmă, mâncătorul de piatră se întoarce către tine.

— Pleacă înainte să te tai în atâtea bucăţi încât să nu te mai poţi reasambla, spui tu cu un glas care tremură asemenea pământului.

Mâncătorul de piatră cenuşiu zâmbeşte. E un zâmbet sincer, care face să-i apară riduri la colţurile ochilor şi îi dezgoleşte dinţii diamantini şi, minunea minunilor, chiar aduce a zâmbet, nu a ameninţare. Apoi dispare, prăbuşindu-se prin podeaua de cristal. O clipă zăreşti în

transparenţa cristalului o umbră cenuşie, o formă înceţoşată ce nu pare tocmai umanoidă, deşi probabil din cauza unghiului din care o priveşti. Apoi, mai iute decât îl poţi urmări cu ochii sau cu sessapinealele, dispare.

În tăcerea asurzitoare de după plecarea sa, Ykka trage aer adânc în piept şi-l eliberează.

— Bine, spune ea privindu-şi oamenii. (Sau ceea ce ea crede a fi „oamenii ei”.) S-ar părea că trebuie să discutăm.

Mulţimea murmură neliniştită.

Nu vrei să auzi nimic. înaintezi grăbită şi culegi braţul lui Hoa. E greu ca piatra. Te vezi silită să-ţi pui genunchii la treabă ca să nu-ţi paradeşti şalele. Te întorci şi oamenii se feresc din calea ta, iar Lerna spune „Essun?”, dar nici pe el nu vrei să-i auzi.

Căci, vezi tu, există nişte fire. Lujeri argintii pe care numai tu îi poţi zări, zvârcolindu-se neputincioşi şi întinzându-se din ciotul braţului, schimbându-şi poziţia ori de câte ori te întorci. Indicând de fiecare dată aceeaşi direcţie. Aşa că-i urmezi. Nimeni nu se ia după tine şi nu-ţi baţi capul cu semnificaţia acestui lucru. Nu pe moment.

Lujerii te conduc către apartamentul tău.

Pătrunzi dincolo de draperie şi te opreşti. Tonkee nu-i acasă. Probabil e fie la Hjarka, fie în seră. Pe podea, dinaintea ta, sunt alte două membre, cioturi însângerate din care se iţesc oase de diamant. Nu, nu sunt pe podea, sunt *în* podea, parţial cufundate în ea, unul până la coapsă, celălalt numai gamba şi laba piciorului. Ca şi cum rămăseseră captive în timp ce el se căţăra afară din podea. Dâre gemene de sânge, suficient de groase ca să constituie un motiv de îngrijorare, străbat covorul vesel pe care l-ai obţinut în schimbul unuia dintre cuţitele de cremene ale lui Jija. Se îndreaptă către camera ta, aşa că le urmezi. Şi acolo scapi braţul. Din fericire, nu-ţi aterizează pe picior.

Ce a mai rămas din Hoa se târăşte către salteaua aşezată pe podea care-ţi slujeşte drept pat. Celălalt braţ al lui a dispărut şi el, nu ştii unde. Porţiuni mari de păr îi lipsesc. Se opreşte când intri, auzindu-te sau sessizându-te, şi rămâne nemişcat în timp ce tu îi dai ocol şi constaţi că maxilarul i-a fost smuls. Nu are ochi şi deasupra tâmplei e o… muşcătură. De aia îi lipseşte părul. Cineva a muşcat din craniul lui ca dintr-un măr, smulgând o bucată de carne şi osul diamantin de dedesubt. Nu vezi ce are în cap pe post de sânge. Asta-i bine.

Te-ai speria, numai că înţelegi imediat. Lângă patul lui se află bocceaua zdrenţăroasă pe care a purtat-o cu el încă din Tirimo. Te grăbeşti către ea, o deschizi, o aduci lângă trupul lui distrus şi te ghemuieşti alături.

— Poţi să te întorci?

El îţi răspunde făcând-o. Preţ de o clipă, lipsa maxilarului te face să şovăi, apoi te gândeşti „Dă-o-n mă-sa” şi îndesi una dintre pietrele din boccea în gaura zdrenţuită care-i gâtul lui Hoa. La atingere, carnea lui pare caldă, umană şi împingi piatra cu degetele până când reflexul de a înghiţi se ocupă de rest. (îţi vine să vomiţi. Te forţezi să n-o faci.) Vrei să-i mai hrăneşti cu una, dar după ce respiră de câteva ori el începe să tremure violent din tot trupul. Nu-ţi dai seama că ai continuat să sessizezi magia, însă brusc trupul lui Hoa e luminat de o reţea de fire argintii, scânteietoare, şfichiuind aerul şi încovoindu-se ca tentaculele veninoase ale creaturilor oceanice despre care povestesc loriştii. Sunt sute. Te retragi alarmată, dar Hoa scoate un geamăt răguşit care-ţi imaginezi că înseamnă „Mai vreau”. Îi mai vâri o piatră pe gât, apoi alta. Nu erau dintru-nceput prea multe. Când nu mai ai decât trei, eziţi.

—Le vrei pe toate?

Hoa şovăie şi el. Poţi să i-o citeşti în limbajul trupului. Nu înţelegi de ce are nevoie de ele. Cu excepţia acelei

dezlănţuiri de magie - e făcut din ea, fiecare centimetru din el pulsează, n-ai mai văzut aşa ceva -, trupul lui mutilat nu pare să se vindece. Poate cineva să supravieţuiască şi să se facă bine după ce a îndurat asemenea vătămări? Nu e suficient de uman ca să poţi face presupuneri. Dar în cele din urmă el geme din nou. E un sunet mai profund decât primul. E resemnare sau poate-i doar imaginaţia ta, atribuind umanitate sunetelor animalice ale cărnii lui rănite. Aşa că îi îndesi pe gât şi ultimele trei pietre.

Vreme de un moment nu se întâmplă nimic. Apoi…

Tentacule argintii şfichiuiesc şi se învolburează în jurul lui cuprinse de frenezie, făcându-te să baţi în retragere. Ştii de ce-i în stare magia, care acum pare sălbatică şi incontrolabilă. Umple camera şi… priveşti nedumerită. Acum nu doar c-o sessizezi, dar o poţi chiar vedea. Tot trupul lui Hoa emană o lumină alb-argintie, care creşte cu repeziciune în intensitate până nu-i mai poţi privi direct. Până şi un odihnit ar putea-o vedea. Te muţi în sufragerie, trăgând cu ochiul prin uşa dormitorului, pentru că aşa pare mai sigur. În clipa în care treci pragul încăperii, materia întregului apartament - pereţii, podeaua, tot ce-i din cristal - tremură pentru o clipă, devenind translucidă, ireală ca obeliscurile. Mobilierul dormitorului şi bunurile tale plutesc în albul acela pâlpâind. Auzi un bufnet surd în spatele tău şi te întorci tresărind, dar nu-s decât picioarele lui Hoa, care au ieşit din podeaua sufrageriei şi alunecă urmând dârele de sânge către camera ta. Braţul pe care l-ai scăpat e deja în mişcare, apropiindu-se de băltoaca de lumină care este Hoa şi strălucind la rândul său mai tare. Făcând un salt ca să i se alipească de trup, aşa cum s-a reataşat mâna mâncătorului de piatră cenuşiu de încheietura acestuia.

Ceva răsare din podea… nu. Vezi podeaua ridicându-se de parcă-i din ghips, nu din cristal, şi învăluindu-i trupul. Când se-ntâmplă asta, lumina piere. Materialul

începe imediat să se preschimbe într-o substanţă mai întunecată la culoare. Când clipeşti alungându-ţi imaginile de pe retină şi poţi să vezi din nou, acolo unde era Hoa se află ceva imens, straniu şi imposibil.

Reintri în dormitor cu prudenţă, fiindcă podeaua şi pereţii par să se fi solidificat din nou, dar tu ştii că starea asta poate fi temporară. Cristalul odinioară neted e aspru sub picioarele tale. Lucrul acela ocupă aproape întreaga cameră, zăcând lângă patul tău dezordonat care s-a scufundat pe jumătate în podeaua redevenită solidă. E cald. Te împiedici de cureaua rucsafugului tău pe jumătate gol, din fericire intact şi care nu s-a contopit cu încăperea. Te apleci iute şi-l iei. Obişnuinţa supravieţuirii. Pe focul din adâncuri, cald mai e! Salteaua n-a luat foc, dar îţi spui că asta se întâmplă numai fiindcă nu atinge lucrul acela imens. Orice-o fi, îl poţi sessiza. Ba nu, ştii bine ce e: calcedonie. Un bulgăre uriaş şi lunguieţ de calcedonie cenuşiu-verzuie, ca învelişul exterior al unei geode.

Ştii deja ce se petrece, nu? Ţi-am povestit ce s-a întâmplat în Tirimo după apariţia Faliei. Despre capătul opus al văii, unde unda de şoc a cutremurului a dislocat o geodă care s-a crăpat ca un ou. Înţelegi că geoda nu se aflase acolo în tot acest timp; era magică, nu naturală. Ei, sau poate era câte puţin din fiecare. Mâncătorii de piatră nu prea fac diferenţa între astea două.

Şi dimineaţă, după ce ţi-ai petrecut noaptea la masa din sufragerie, unde avuseseşi de gând să rămâi trează supraveghind bolovanul aburind, dar ai adormit, scena se repetă. Geoda se crapă cu un trosnet sonor, violent ca o explozie. O răbufnire de plasmă sub presiune năvăleşte afară, arzând sau topind tot ce mai lăsaseşi în cameră. Cu excepţia rucsafugului pe care l-ai luat cu tine. Bune instincte!

Tremuri pentru că te-ai trezit brusc. Te ridici încet în picioare şi intri prudentă în camera ta. E atât de cald,

că-i greu să respiri. Ca într-un cuptor, deşi un curent de aer cald face să fluture draperia de la intrarea apartamentului. Căldura se disipează cu iuţeală, devenind doar neplăcută, nu periculoasă.

Abia observi toate astea. Pentru că cel ce se ridică din crăpătura geodei, mişcându-se la început cu o fluiditate mult prea omenească, înlocuită însă rapid de un soi de neclintire intermitentă, familiară… e mâncătorul de piatră din obeliscul rubiniu.

Bună, din nou.

*

„Poziţia noastră se identifică total cu integritatea fizică a Neclintirii, în interesul evident al supravieţuirii pe termen lung. Stabilitatea acestui ţinut depinde în mod nefericit de echilibrul seismic şi, în virtutea legilor necruţătoare ale naturii, pe acesta numai orogenii îl pot asigura. Dacă ataci robia lor, ataci întreaga planetă. Ca urmare, decidem că, deşi prezintă o anumită asemănare cu noi, trăgându-se din acelaşi neam, şi deşi trebuie stăpâniţi cu blândeţe, spre beneficiul atât al celor liberi, cât şi al celor înrobiţi, trebuie să considerăm că abilitatea orogenică de orice grad neagă dreptul individului de a fi socotit o persoană. Pe drept, cei ca ei vor fi consideraţi, de acum încolo, o specie inferioară, dependentă.”

Declaraţia Celui de-Al Doilea Consiliu Legislativ din Yumenes cu privire la drepturile persoanelor afectate de orogenie.

15
Nassun refuză

Din tinereţea mea îmi amintesc mai ales culorile. Verdeaţă pretutindeni. Alb-sidefiu. Nuanţe intense şi vitale de roşu. Aceste culori anume îmi stăruie în amintire, chiar dacă restul e neclar şi palid şi aproape a dispărut. Există un motiv pentru asta.

*

Stând într-unul din birourile Epicentrului Antarctic, Nassun simte deodată că-şi înţelege mama mai bine ca oricând.

Schaffa şi Umber sunt aşezaţi de o parte şi de alta a ei. Tustrei ţin în mâini cupe cu sigurin, oferite de oamenii Epicentrului. Nida a rămas la Luna Găsită, pentru că trebuie să-i supravegheze cineva pe copii şi pentru că ei îi este cel mai greu să simuleze comportamentul uman normal. Umber e atât de tăcut, că nimeni nu ştie ce gândeşte. Schaffa e cel care susţine toată conversaţia. Au fost invitaţi înăuntru ca să discute cu trei persoane numite „seniori”, orice o fi însemnând asta. Seniorii poartă uniforme complet negre, compuse din vestoane închise la toţi nasturii şi pantaloni cu pense… ah, de aceea li se spune orogenilor imperiali „jachetele negre”! Tustrei emană putere şi spaimă.

Unul dintre ei este în mod evident din rasa antarcticilor, cu păr roşcat încărunţit şi pielea atât de albă, încât i se zăresc venele verzui de dedesubt. Are dinţi ca de cal şi o gură frumoasă, iar Nassun nu se poate împiedica să i le privească fix atunci când

vorbeşte. Numele ei e Serpentin[1] şi nu pare să i se potrivească deloc.

—Sigur că n-au mai sosit noi pietricele, spune Serpentin.

Cine ştie de ce, o priveşte pe Nassun în timp ce vorbeşte, desfăcându-şi braţele. Degetele îi tremură uşor. Aşa au făcut de la începutul întrunirii.

—Este o dificultate pe care n-am anticipat-o. Înseamnă, printre altele, că avem dormitoare nefolosite într-o vreme când un adăpost sigur e foarte valoros. De aceea am adresat comurilor din vecinătate invitaţia de a-şi aduce aici copiii orfani, cei prea tineri ca să fi fost acceptaţi într-un com. Era de bun-simţ, nu? Şi am primit câţiva refugiaţi, acesta fiind motivul pentru care am deschis negocierile cu localnicii pentru provizii şi altele asemenea. Fără aprovizionarea asigurată de Yumenes…

Masca de calm îi tremură.

—Ei bine, este de înţeles, nu?

Se văicăreşte. Cu un zâmbet graţios şi cu maniere impecabile, acompaniată de alte două persoane care încuviinţează cu înţelepciune ceea ce spune, dar practic asta face. Nassun nu ştie de ce-i displac atât de tare aceşti oameni. Are legătură cu miorlăiala asta şi cu falsitatea lor. Este evident că sosirea Gardienilor nu le-a picat bine, că sunt speriaţi şi furioşi, dar fac pe politicoşii. Îi amintesc de mama ei, care pretindea că e tandră şi iubitoare când se afla altcineva prin preajmă, însă care între patru ochi era rece şi aprigă. Gândindu-se la Epicentrul Antarctic ca la un loc populat cu nesfârşite versiuni ale mamei ei, Nassun simte dureri de dinţi şi mâncărimi în palme şi în sessapineale.

Şi îşi dă seama după expresia placidă de pe chipul lui Umber şi după falsa prietenie din zâmbetul lui Schaffa că nici Gardienilor nu le place.

— De înţeles, într-adevăr, spune Schaffa.

---

1 Mineral de culoare verde, cu pete mai închise care amintesc de pielea unui şarpe.

Răsuceşte în mâini cupa cu sigurin. Lichidul ceţos a rămas alb aşa cum şi trebuia, dar el n-a luat nicio înghiţitură.

— Îmi închipui că membrii comurilor vecine vă sunt recunoscători că le adăpostiţi şi hrăniţi surplusul de populaţie. Şi e de bun-simţ să-i puneţi la treabă pe oamenii ăia. Să vă apere puţurile. Să vă îngrijească ogoarele.

Aici face o pauză şi zâmbeşte şi mai larg.

— Voiam să zic grădinile.

Serpentin îi zâmbeşte la rându-i şi însoţitorii ei se foiesc stingheriţi. Se petrece ceva ce Nassun nu înţelege. Aici, în regiunea Antarcticelor, Anotimpul nu s-a înstăpânit pe deplin, aşa că într-adevăr pare o idee înţeleaptă ca un com să-şi planteze zona verde, să pună Spinări-Late de pază pe ziduri şi să se pregătească pentru ce-i mai rău. Însă nu-i bine că Epicentrul Antarctic a făcut asta. Nu-i bine că acest Epicentru e funcţional. Nassun a încetat să mai soarbă din cupa cu sigurin pe care i-au oferit-o seniorii, deşi nu a mai băut sigurin decât de vreo două ori şi îi place să fie tratată ca o adultă… numai că Schaffa nu bea şi asta o previne că situaţia nu e de fapt una sigură.

Unul dintre seniori e o femeie din Sudmedlat care ar putea trece drept o rudă de-a lui Nassun: înaltă, cu pielea cafenie, păr des şi creţ şi un trup cu mijloc gros, şolduri late şi coapse puternice. I-au prezentat-o, dar Nassun nu-şi poate aminti numele. Dintre cei trei, orogenia ei e cea mai precisă, deşi este cea mai tânără. Poartă şase inele pe degetele ei lungi. Şi ea este cea care, în cele din urmă, încetează să mai zâmbească, îşi împreunează mâinile şi-şi înalţă uşor bărbia. E un alt lucru care-i aminteşte lui Nassun de mama ei. Mama adopta adesea aceeaşi atitudine, senzaţia unui strat moale de demnitate peste un miez de încăpăţânare dur ca diamantul. încăpăţânarea este cea care preia controlul când femeia spune:

— Constat că eşti nemulţumit, Gardianule.

Serpentin tresare. Celălalt orogen al Epicentrului, un bărbat care s-a prezentat ca fiind Lamprofir[2], oftează. Schaffa şi Umber îşi înclină capetele aproape la unison, iar zâmbetul lui Schaffa devine mai larg, mai curios.

—Nu-s nemulţumit, spune el, iar Nassun îşi dă seama că e încântat să lase politeţurile deoparte. Sunt doar surprins. În fond, protocolul standard prevede ca orice secţie a Epicentrului să fie închisă în cazul declarării unui Anotimp.

—Cine să-l declare? întreabă femeia cu şase inele. Până azi, la sosirea voastră, nu a fost aici niciun Gardian ca să declare indiferent ce. Cârmuitorii comurilor învecinate au avut atitudini diverse: unii au declarat Legea sezonieră, alţii au introdus doar carantina, iar alţii îşi văd de treabă ca de obicei.

—Şi dacă ar fi declarat toţi Legea sezonieră chiar v-aţi fi sinucis în grup? întreabă Schaffa vorbind încet, ca atunci când ştie deja răspunsul la o întrebare, dar vrea să te audă pe tine spunându-l. Dat fiind că, după cum ai remarcat, aici nu sunt Gardieni care să se ocupe de problemă.

Nassun se opreşte la timp, înainte să-i scape o exclamaţie de surpriză. Să se sinucidă? Nu e însă suficient de abilă ca să-şi împiedice orogenia să tresară, chiar dacă trupul ei n-o face. Toţi cei trei reprezentanţi ai Epicentrului o privesc, iar Serpentin zâmbeşte uşor:

—Ai grijă, Gardianule, spune ea privind-o pe Nassun, dar vorbindu-i lui Schaffa. Animăluţul tău pare tulburat de ideea exterminării nemotivate, în masă.

—N-am secrete faţă de ea, spune Schaffa şi surprinderea lui Nassun este înlocuită de dragoste şi de mândrie.

El o priveşte.

—De-a lungul istoriei, Epicentrul a supravieţuit mulţumită îngăduinţei vecinilor săi, depinzând de

2 Rocă eruptivă rară, de culoare închisă.

zidurile şi de resursele comurilor din vecinătate. Şi, asemenea tuturor celor care nu se dovedesc de utilitate vitală pe durata unui Anotimp, se aşteaptă din partea orogenilor imperiali să se retragă singuri din competiţia pentru resurse, pentru ca oamenii normali şi sănătoşi să aibă şanse mai mari de supravieţuire.

Face o pauză.

—Şi cum orogenii nu au voie să trăiască altfel decât sub supravegherea unui Gardian al Epicentrului…

Îşi desface larg braţele.

—Noi suntem Epicentrul, Gardianule, spune cel de-al treilea senior, căruia Nassun i-a uitat numele.

E un bărbat de pe Coasta de Vest, zvelt, cu părul drept şi o faţă cu pomeţi proeminenţi, aproape concavă. Şi el are pielea albă, dar ochii îi sunt întunecaţi şi reci. Orogenia lui e uşoară şi multistratificată ca mica.

—Şi ne putem descurca singuri. Nu numai că nu am rămas fără resurse, ba chiar furnizăm servicii necesare comunităţilor din regiune. Am muncit - nesolicitaţi şi fără plată - pentru a domoli replicile de după crearea Faliei atunci când au ajuns atât de departe în sud. Mulţumită nouă, puţine comuri de la Antarctice au avut de suferit de la începutul Anotimpului.

—Admirabil, spune Umber. Şi a fost o idee inteligentă să vă faceţi de neînlocuit. Dar nu e ceva ce Gardienii voştri ar fi permis, cred eu.

Tustrei seniorii amuţesc câteva clipe.

—Asta e Antarctica, Gardianule, spune Serpentin zâmbind, deşi zâmbetul nu-i cuprinde şi ochii. Suntem o fracţiune comparativ cu Epicentrul din Yumenes: doar douăzeci şi cinci de orogeni purtători de inele şi o mână de pietricele. Niciodată aici n-au fost detaşaţi permanent prea mulţi Gardieni. Majoritatea au fost în vizită, aflaţi în călătorie sau veniţi să ne aducă noi pietricele. Niciunul de când cu Falia.

—Niciodată n-au fost prea mulţi Gardieni aici, aprobă Schaffa, dar din câte-mi amintesc au fost totuşi trei. Pe

unul dintre ei îl cunoşteam.

Se opreşte şi pentru o fracţiune de secundă expresia lui devine distantă, pierdută şi uşor confuză.

—Îmi aduc aminte că îl cunoşteam pe unul dintre ei.

Clipeşte. Zâmbeşte din nou:

—În schimb, acum nu mai văd niciunul.

Serpentin e încordată. Toţi seniorii sunt încordaţi, într-un fel care face mâncărimea din străfundul minţii lui Nassun să se intensifice.

—Până să reuşim să ridicăm un zid am avut parte de câteva raiduri ale unor bande de comleşi, spune Serpentin. Au murit vitejeşte, apărându-ne.

E o minciună atât de gogonată, încât Nassun o priveşte cu gura căscată.

—Ei bine, spune Schaffa oftând şi aşază pe masă cupa cu sigurin. Cred c-a mers aşa cum era de aşteptat.

Şi deşi Nassun a ghicit deja ce urmează, deşi l-a mai văzut pe Schaffa mişcându-se cu o viteză inumană, deşi argintul din el şi din Umber se aprinde ca un chibrit şi străluceşte prin ei chiar în clipa dinainte, tot e luată prin surprindere când Schaffa fandează şi pumnul lui pătrunde în faţa lui Serpentin.

Orogenia lui Serpentin moare odată cu ea. Dar în clipa următoare ceilalţi doi seniori se pun în mişcare: Lamprofir se răstoarnă pe spate cu scaunul ca să scape de forma ceţoasă care e Umber, iar femeia cu şase inele scoate din mânecă o sarbacană. Schaffa face ochii mari, dar mâna lui e încă imobilizată în trupul lui Serpentin. Încearcă să se repeadă la ea, însă greutatea cadavrului îi împovărează braţul. Femeia ridică sarbacana la buze.

Înainte ca ea să apuce să sufle, Nassun e în picioare şi în pământ şi începe să formeze un tor care s-o îngheţe pe loc pe cealaltă. Femeia tresare surprinsă şi încordează *ceva* care spulberă torul lui Nassun înainte să apuce să se nască. Mama ei obişnuia să procedeze aşa la antrenamente dacă Nassun făcea ceva ce nu avea voie. Nassun se împleticeşte sub şocul înţelegerii, dând

înapoi.

Mama ei a învăţat şmecheria asta aici, în Epicentru, aşa îi antrenează cei din Epicentru pe orogenii tineri, tot ce a cunoscut Nassun despre mama ei e întinat de acest loc şi-aşa a fost dintotdeauna…

Dar scurta ei diversiune a fost suficientă. Schaffa îşi eliberează cu violenţă braţul şi cât ai clipi e de cealaltă parte a camerei, apucând sarbacana şi smulgând-o din mâna femeii, apoi înfigându-i-o în gâtlej înainte ca ea să apuce să riposteze. Femeia se prăbuşeşte în genunchi sufocându-se, întinzându-se instinctiv către pământ, totuşi ceva măturǎ camera ca un val şi Nassun scoate o exclamaţie pentru că brusc nu mai poate sessiza nimic. Femeia scoate şi ea o exclamaţie, apoi gâfâie zgâriindu-şi beregata. Schaffa o apucă de cap şi-i frânge gâtul dintr-o smucitură rapidă.

Lamprofir se târăşte înapoi din calea lui Umber, bâjbâind prin haine după un obiect mic şi greu care s-a încurcat în ţesătură.

—Pământule nesătul! exclamă el trăgând de nasturii jachetei. Sunteţi contaminaţi! Amândoi!

Nu apucă să continue însă, pentru că Umber devine o ceaţă şi Nassun tresare simţind cum ceva îi împroaşcă obrazul. Umber a strivit capul bărbatului sub picior.

—Nassun, spune Schaffa lăsând să cadă trupul femeii hexainelare şi răsucindu-se spre ea, du-te pe terasă şi aşteaptă-ne acolo.

—D-da, Schaffa, spune Nassun.

Înghite cu greutate. Tremură. Cu toate astea, se sileşte să se întoarcă pe călcâie şi să iasă din încăpere. În fond, din câte le-a spus Serpentin, pe undeva prin preajmă se mai află douăzeci şi doi de orogeni purtători de inele.

Epicentrul Antarctic nu e cu mult mai mare decât Jekity. Nassun părăseşte clădirea masivă cu două etaje care a servit drept sediu administrativ. Zăreşte un pâlc de case micuţe în care par să locuiască orogenii mai în

vârstă şi câteva barăci lungi lângă sera mare cu pereţi de sticlă. O mulţime de oameni sunt afară, deplasându-se între barăci şi căsuţe. Câţiva sunt îmbrăcaţi în negru, deşi pe unii dintre cei în haine civile îi simte ca şi cum ar fi orogeni. În spatele serei se află o terasă în pantă care adăposteşte mici parcele de pământ, prea numeroase ca să poată fi socotite grădini. E o fermă. Majoritatea parcelelor sunt plantate cu grâu şi legume şi se văd oameni care le lucrează, dat fiind că e o zi frumoasă şi nimeni nu ştie că Gardienii sunt ocupaţi să ucidă tot ce mişcă în clădirea administraţiei.

Nassun înaintează cu pas vioi pe cărarea pietruită de deasupra terasei, cu capul aplecat ca să nu se împiedice, deoarece nu poate sessiza nimic după ceea ce i-a făcut Schaffa femeii hexainelare. A ştiut dintotdeauna că Gardienii pot opri orogenia, dar pân-acum n-a mai simţit-o. Îi e greu să umble când nu poate percepe solul decât cu ochii şi cu picioarele şi mai şi tremură din tot trupul. Pune cu grijă un picior înaintea celuilalt şi apoi pe neaşteptate picioarele altcuiva apar pur şi simplu în calea ei şi Nassun se opreşte brusc, cu tot trupul rigid din pricina şocului.

—Uită-te pe unde umbli, spune fata din reflex.

E slabă şi cu pielea albă, deşi are o tufă de păr cenuşiu ca ardezia şi e cam de vârsta lui Nassun. Când o vede însă cu adevărat pe Nassun, se opreşte.

—Hei, ai ceva pe faţă. Arată ca un gândac mort sau ceva. Scârbos!

Se întinde şi-l expediază cu un bobâmac.

Nassun tresare uşor, surprinsă, apoi îşi aminteşte de buna-creştere.

—Mersi. Ăăă. Scuze că ţi-am stat în drum!

—Nu-i nimic, spune fata. Am auzit că au venit nişte Gardieni şi-au adus o pietricică nouă. Tu eşti cea nouă?

Nassun o priveşte năucită.

—P-pietricică?

Fata cealaltă ridică din sprâncene.

—Da. Ucenic? Viitor orogen imperial?

Cară o găleată cu unelte de grădinărit, total nepotrivită cu subiectul conversaţiei.

— Înainte să înceapă Anotimpul, Gardienii aduceau tot timpul copii. Aşa am ajuns eu aici.

Tehnic vorbind, şi Nassun tot aşa a ajuns aici.

— Gardienii m-au adus, spune ea simţindu-se golită pe dinăuntru.

— Şi pe mine, spune fata întristându-se şi privind în altă parte. Ţi-au frânt deja mâna?

Nassun uită să mai respire.

Văzând că tace, cealaltă fată spune cu amărăciune:

— Mda. Aşa procedează cu fiecare pietricică la un moment dat. Degetele sau oasele mâinii.

Clatină din cap şi răsuflă chinuit.

— N-avem voie să vorbim despre asta. Dar nu e vina ta, indiferent ce zic ei. Nu e vina ta.

O altă respiraţie căznită.

— Ne mai vedem. Mă cheamă Ajae. N-am încă un nume de orogen. Pe tine cum te cheamă?

Nassun nu-i în stare să gândească. în minte îi răsună zgomotul pumnului lui Schaffa zdrobind oase.

— Nassun.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Nassun.

Ajae o salută politicos şi îşi reia drumul, coborând treptele care duc spre una dintre terase. Fredonează, legănând găleata. Nassun se uită lung în urma ei, încercând să înţeleagă.

„Nume de orogen?”

Încercând să înţeleagă.

„Ţi-au frânt deja mâna?”

Locul ăsta. Epicentrul ăsta. De asta i-a frânt mama ei mâna.

Mâna lui Nassun tresare pradă unei dureri fantomatice. Revede ridicându-se în aer piatra din mâna mamei sale. Stând acolo o clipă. Coborând.

„Eşti sigură că te poţi controla?”

Epicentrul e cauza pentru care mama ei n-a iubit-o niciodată.

Pentru care tatăl ei n-o mai iubeşte.

Pentru care a murit fratele ei.

Nassun o priveşte pe Ajae făcându-i cu mâna unui băiat slab, ceva mai mare, care e ocupat cu prăşitul. Locul ăsta! Oamenii ăştia care n-au niciun drept să existe!

Safirul nu-i departe, plutind deasupra Jekityului unde se află de două săptămâni, de când ea, Schaffa şi Umber au pornit către Epicentrul Antarctic. Îl poate sessiza de la distanţă, deşi se află prea departe ca să-i vadă. Obeliscul pare să pâlpâie când se întinde către el şi pentru o clipă ea se întreabă cum de ştie asta. Instinctiv s-a întors cu faţa într-acolo. Ca să-l aibă pe linia ei vizuală. Nu are nevoie de ochi sau de orogenie ca să-l folosească.

(Aşa-i natura orogenilor, ar fi putut să-i spună Schaffa cel de odinioară dacă ar mai exista. Reacţia instinctivă a semenilor lui Nassun este aceeaşi, indiferent de pericol: o contralovitură devastatoare. I-ar fi explicat asta înainte să-i frângă mâna ca să-i bage în cap lecţia despre importanţa autocontrolului.)

Aici sunt atâtea fire argintii. Orogenii sunt conectaţi unii cu alţii prin practică, prin experienţa împărtăşită.

ŢI-AU FRÂNT MÂNA.

Totul se termină cât ai clipi de trei ori. Apoi Nassun se retrage din albastrul apos şi rămâne locului tremurând… Ceva mai târziu se răsuceşte şi-l vede pe Schaffa stând în faţa ei, cu Umber alături.

— Nu trebuiau să fie aici, izbucneşte ea. Aşa ai spus.

Schaffa nu zâmbeşte şi se ţine nemişcat într-un fel pe care
Nassun i-l ştie prea bine.

— Deci ai făcut asta ca să ne ajuţi?

Nassun nu e în stare să gândească atât de rapid încât să-l mintă. Clatină din cap.

— Locul ăsta a fost o greşeală, spune ea. Epicentrul este o greşeală.

— Aşa să fie? De ce spui asta?

E un test, dar Nassun nu ştie ce ar trebui să facă pentru a-l trece.

— Mama a greşit. Epicentrul a făcut-o să fie aşa. Ar fi trebuit să fie o… un… un aliat pentru tine („Ca mine”, gândeşte ea.) Locul ăsta a transformat-o în altceva.

Nu poate explica mai bine.

— Locul ăsta a vătămat-o.

Schaffa îl priveşte pe Umber. Acesta îşi înclină capul şi pentru o clipă argintul străfulgera în ei şi între ei. Lucrurile aflate în sessapinealele lor rezonează în mod straniu. Apoi însă Schaffa se încruntă şi ea îl sessizează împotrivindu-se argintului. Îl doare s-o facă, dar totuşi o face, întorcându-se s-o privească cu ochii luminoşi şi dinţii încleştaţi şi cu sudoarea îmbrobonindu-i fruntea.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, mititico, se mulţumeşte el să spună. E chiar logic: pune-i pe oameni într-o cuşcă şi ei îşi vor dedica toată energia evadării, nu cooperării cu cei care i-au închis. Ce s-a petrecut aici era inevitabil, presupun.

Îi aruncă o privire lui Umber.

— Totuşi. Gardienii lor trebuie să fi fost foarte neglijenţi ca să permită unui grup de orogeni să le tragă preşul de sub picioare. Cea cu sarbacana… cel mai probabil s-a născut sălbăticiune şi a învăţat chestii pe care n-ar fi trebuit să le înveţe înainte să fie adusă aici. Ea a fost instigatoarea.

— Gardieni neglijenţi, da, spune Umber fără să-i piardă din ochi pe Schaffa.

Schaffa îi zâmbeşte. Nassun se încruntă nedumerită.

— Am nimicit ameninţarea, spune Schaffa.

— În cea mai mare parte, se arată de acord Umber.

Schaffa acceptă afirmaţia cu o înclinare din cap şi un aer uşor ironic, apoi se întoarce spre Nassun şi spune:

— Ai avut dreptate să faci ce-ai făcut, mititico. Îţi

mulţumesc că ne-ai ajutat.

Umber continuă să-i privească pe Schaffa. Mai precis ceafa lui. Schaffa se întoarce brusc şi-i aruncă o uitătură furioasă, cu zâmbetul fix şi trupul încremenit. După o clipă, Umber se uită în altă parte. Atunci Nassun înţelege. Argintul din Umber s-a liniştit, atât cât se poate linişti argintul dintr-un Gardian, dar liniile strălucitoare din trupul lui Schaffa sunt în continuare active, însufleţite, sfâşiindu-l. El l-i se împotriveşte însă şi e gata să se lupte şi cu Umber dacă va fi cazul.

Pentru ea? se întreabă Nassun triumfătoare. Pentru ea!

Apoi Schaffa se lasă pe vine şi-i cuprinde faţa în palme:

—Te simţi bine? întreabă el.

Ochii i se abat înspre cer, către est: safirul.

—Da, spune Nassun fiindcă ăsta-i adevărul.

Conexiunea cu obeliscul a fost mult mai uşoară de data asta, în parte pentru că nu a mai fost o surpriză şi în parte pentru că s-a obişnuit cu ivirea neaşteptată a stranietăţii în viaţa ei. Şmecheria este să te laşi să cazi înăuntrul lui, să păstrezi o viteză constantă şi să te gândeşti la el ca la o coloană imensă de lumină.

—Fascinant, spune el şi se ridică. Hai să mergem!

Aşa că lasă în urmă Epicentrul Antarctic, cu noi recolte înverzind pe ogoare, cadavre care se răcesc în clădirea administrativă şi o colecţie de statui strălucitoare şi multicolore cu forme omeneşti răspândite prin grădini şi de-a lungul barăcilor şi al zidurilor.

*

Dar în zilele următoare, în timp ce străbat drumurile şi potecile împădurite dintre Epicentru şi Jekity, înnoptând în hambarele unor străini sau în jurul propriilor focuri… Nassun se gândeşte.

În fond, n-are ce altceva să facă. Umber şi Schaffa nu-şi vorbesc şi între ei a apărut o nouă tensiune. Ea înţelege suficient ca să fie atentă să nu rămână singură cu Umber, ceea ce e uşor pentru că Schaffa are grijă de asta. N-ar fi neapărat necesar. Nassun e sigură că-i poate face şi lui Umber ce i-a făcut lui Eitz şi locuitorilor Epicentrului Antarctic. Să foloseşti un obelisc nu e totuna cu a sessiza, argintul nu e orogenie, aşa că nici măcar un Gardian nu-i în siguranţă în faţa puterilor ei. Însă îi place că Schaffa o însoţeşte la baie şi că renunţă la somn - ceva ce s-ar părea că Gardienii pot face - ca să vegheze noaptea asupra ei. E plăcut că există din nou cineva, oricine, care s-o protejeze.

Dar se gândeşte.

Pe Nassun o supără gândul că Schaffa şi-a pierdut prestigiul în ochii celuilalt Gardian când a decis să n-o ucidă. O tulbură şi mai tare gândul că el suferă, scrâşnind din dinţi şi pretinzând că nu-i decât un zâmbet oarecare când ea vede argintul încordându-se şi arzând înăuntrul lui. Acum nu se mai potoleşte deloc şi el nu o lasă să-i aline durerea pentru că asta o face să fie înceată şi obosită a doua zi. Ea îl priveşte cum îndură şi urăşte lucrul acela micuţ din capul lui care îi face atâta rău. îi dă putere, totuşi ce valoare are puterea dacă vine împreună cu o lesă cu ghimpi?

—De ce? îl întreabă ea într-o noapte când îşi aşază tabăra pe o lespede albă, plată, mai înaltă, din ceva care nu e nici metal, nici piatră şi e tot ce-a mai rămas dintr-o ruină a unui mortciv.

În zonă au fost văzuţi tâlhari sau comleşi şi micul com în care au poposit cu o noapte în urmă i-a prevenit să fie prudenţi, aşa că lespedea aceea ridicată le va permite măcar să ştie din timp dacă vor fi atacaţi. Umber a plecat să pună capcane pentru micul dejun. Schaffa s-a folosit de prilej ca să se întindă pe sacul lui de dormit în timp ce Nassun stă de pază şi ea nu vrea să-l ţină treaz, dar trebuie să ştie.

—Ce-i chestia aia din capul tău?

—A fost pusă acolo când eram foarte tânăr, spune el.

Pare epuizat. Lupta cu argintul şi zilele fără somn îşi spun cuvântul.

—N-a existat niciun „de ce” în cazul meu. Pur şi simplu aşa trebuia să se întâmple.

—Dar…

Nassun nu vrea să-i enerveze întrebând din nou „De ce”.

—Chiar trebuia? La ce foloseşte?

El zâmbeşte, deşi ţine ochii închişi.

—Suntem creaţi ca să apărăm lumea de pericolul reprezentat de semenii tăi.

—Ştiu asta, dar… spune ea clătinând din cap. Cine te-a făcut?

—Pe mine anume?

Schaffa deschide un ochi, încruntându-se uşor.

—Nu-mi aduc aminte. Dar în general Gardienii sunt creaţi de alţi Gardieni. Suntem găsiţi, sau născuţi, sau predaţi Garantului ca să fim antrenaţi şi… alteraţi.

—Şi cine i-a făcut pe Gardienii dinaintea ta şi pe cei dinaintea lor? Cine-a făcut-o prima oară?

El amuţeşte o vreme; încercând să-şi amintească, deduce ea după expresia lui. Lui Schaffa i se întâmplă ceva foarte grav, un lucru care l-a lăsat cu memoria plină de găuri şi care exercită asupra minţii lui soiul de presiune din care se nasc faliile tectonice, iar ăsta e un lucru pe care Nassun îl acceptă. El este ceea ce este. Dar trebuie să ştie de ce-i el aşa şi, mai important, cum să-i ajute să se facă bine.

—Nu ştiu, spune el în cele din urmă şi din felul în care expiră şi închide din nou ochii ea înţelege că discuţia s-a încheiat. În final nu contează de ce, mititico. Tu de ce eşti orogenă? Uneori trebuie să acceptăm pur şi simplu cărţile pe care ni le-a dat viaţa.

Nassun decide să tacă şi câteva minute mai târziu trupul lui Schaffa se relaxează în somn pentru prima

oară după zile întregi. Ea continuă să vegheze răbdătoare, extinzându-şi sensibilitatea proaspăt redobândită pentru a surprinde ecoul paşilor animalelor mici şi ai altor făpturi deplasându-se prin apropiere. Îl poate sessiza şi pe Umber mişcându-se metodic la marginea razei ei pe măsură ce pune capcane şi, din cauza lui, ţese un fir de argint în pânza sensibilităţii sale. El poate trece nesessizat, dar de asta nu poate scăpa. Va surprinde şi orice comles care s-ar strecura suficient de aproape ca să poată trage cu săgeata sau harponul. N-o să permită ca Schaffa să fie rănit cum a păţit tatăl ei.

Cu excepţia a ceva greoi şi cald care umblă pe patru picioare nu departe de Umber, probabil în căutare de hrană, prin preajmă nu-i nimic care s-o îngrijoreze. Nimic…

…cu o excepţie. E ceva foarte straniu. Ceva… imens? Nu, conturul este subţire, nu mai mare decât al unei pietre de dimensiuni medii sau al unei persoane. Dar se află chiar dedesubtul lespezii albe din materialul care nu e piatră. Practic sub picioarele ei, la mai puţin de trei metri adâncime.

Parcă dându-şi seama că a fost remarcat, lucrul acela se mişcă şi e ca şi cum lumea însăşi se mişcă. Nassun scoate un icnet involuntar şi bate în retragere, deşi nu se schimbă nimic, cu excepţia gravitaţiei din jurul ei, şi aceasta doar puţin. Imensitatea ţâşneşte brusc din loc, ca şi cum s-ar fi simţit investigată. Nu se îndepărtează însă prea mult şi un moment mai târziu se deplasează din nou, de data asta în sus. Nassun clipeşte şi, când deschide ochii, descoperă la marginea lespezii o statuie care nu fusese aici mai-nainte.

Asta n-o tulbură. În fond, cândva a vrut să fie loristă. A petrecut ore ascultând poveşti despre mâncătorii de piatră şi misterele care le înconjoară existenţa. Acesta nu arată aşa cum s-a aşteptat. În poveştile loriştilor, mâncătorii de piatră au piele de marmură şi păr din

nestemate. Acesta este cenuşiu din cap până-n picioare, până şi în „albul” ochilor. E musculos şi cu pieptul gol şi zâmbeşte, cu buzele retrase dezgolindu-i dinţii care sunt transparenţi, ascuţiţi şi multifaţetaţi.

—Tu eşti cea care a împietrit Epicentrul acum câteva zile, rosteşte el din piept.

Nassun înghite cu noduri şi-i aruncă o privire lui Schaffa. Somnul lui este adânc şi mâncătorul de piatră n-a vorbit tare. Dacă ea ar ţipa, Schaffa s-ar deştepta probabil, dar ce poate face un Gardian împotriva unei asemenea făpturi? Nici ea nu-i convinsă că ar putea face ceva cu argintul. Mâncătorul de piatră e o mlaştină incandescentă de argint, vârtejuri şi vâltori de fire încâlcite înăuntrul lui.

Poveştile însă sunt sigure într-o privinţă: mâncătorii de piatră nu atacă neprovocaţi.

—D-da, spune ea având grijă să nu ridice vocea. E o problemă?

—Deloc. Voiam numai să-mi exprim admiraţia pentru munca ta.

Buzele nu i se mişcă. De ce zâmbeşte atât de mult? Nassun e tot mai sigură de la o clipă la alta că expresia aceea nu e doar un zâmbet.

—Cum te cheamă, mititico?

Ea se zburleşte auzindu-l că-i spune „mititico”.

—De ce?

Mâncătorul de piatră înaintează cu mişcări lente. Scoate un scrâşnet ca de moară care macină şi arată nefiresc, aşa cum şi trebuie să arate o statuie care se mişcă. Nassun se înfioară scârbită şi el încremeneşte.

—De ce i-ai împietrit?

—Au greşit.

Mâncătorul de piatră înaintează din nou, punând piciorul pe lespede. Nassun se aşteaptă ca lespedea să se crape sau să se încline sub greutatea teribilă a fiinţei, de a cărei imensitate e conştientă. E un munte compactat până la dimensiunile şi forma unei făpturi

umane. Dar lespedea din materialul acelui mortciv nu se fisurează şi acum fiinţa e suficient de aproape ca să-i poată vedea fiecare fir de păr.

—Tu ai greşit, spune el cu vocea lui stranie, cu ecou. Locuitorii Epicentrului şi Gardienii nu trebuie învinovăţiţi pentru ceea ce fac. Voiai să ştii de ce trebuie să sufere Gardianul tău. Răspunsul e că nu trebuie.

Nassun înţepeneşte. înainte să ceară noi lămuriri, mâncătorul de piatră îşi întoarce capul către el. Are loc o… străfulgerare. O ajustare prea fină ca să o poată vedea sau sessiza şi… şi deodată pulsaţia crudă a argintului din Schaffa se stinge în tăcere. Numai punctul acela întunecat ca un ac din sessapineala lui rămâne activ şi Nassun îi simte efortul imediat de a-şi restabili controlul. Pe moment însă, Schaffa oftează uşor şi se relaxează şi mai mult în somn. Durerea care l-a măcinat atâtea zile a pierit deocamdată.

Nassun icneşte, dar încet. Dacă Schaffa are şansa de a se odihni cu adevărat în cele din urmă, n-o să i-o distrugă ea. În schimb, îl întreabă pe mâncătorul de piatră:

—Cum ai făcut asta?

—Pot să te învăţ. Şi pot să te învăţ cum să te împotriveşti torţionarului lui, stăpânului lui. Dacă vrei.

Nassun înghite cu greutate.

—D-da. Vreau.

Însă nu e proastă:

—Ce vrei în schimb?

—Nimic. Dacă te lupţi cu stăpânul lui, te lupţi cu duşmanul meu. Asta ne va face… aliaţi.

Acum ştie că mâncătorul de piatră s-a aţinut prin apropiere trăgând cu urechea, dar nu-i mai pasă. Dacă-l poate salva pe Schaffa… se linge pe buze simţind un vag gust de sulf. Ceaţa de cenuşă a devenit tot mai deasă în ultimele zile.

—Bine, spune ea.

—Cum te cheamă?

Dacă a tras cu urechea, ştie cine-i ea. întrebarea e menită să pecetluiască alianţa.

—Nassun. Pe tine?

—N-am niciun nume sau am mult prea multe. Spune-mi cum vrei.

Îi trebuie un nume. Alianţele nu pot funcţiona fără nume, nu?

—Aăă… Oţel. (E prima idee care-i trece prin minte, din pricina culorii lui cenuşii.) Oţel e bine?

Are în continuare senzaţia că lui nu-i pasă.

—O să vin să te văd mai târziu, spune Oţel. Când putem vorbi neîntrerupţi.

O clipă mai târziu a dispărut în pământ şi în câteva secunde prezenţa lui ca un munte piere de pe harta sensibilităţii lui Nassun. Peste o clipă, Umber apare din pădurea ce înconjoară lespedea şi începe să urce dealul către ea. E chiar bucuroasă să-l vadă, deşi privirea lui se înăspreşte când se apropie şi observă că Schaffa doarme. Se opreşte la o distanţă de trei paşi, ceea ce la viteza Gardienilor e mai mult decât suficient.

—Dacă-ncerci ceva te omor, spune Nassun aplecându-se spre el ameninţător. Ştii asta, nu-i aşa? La fel şi dacă-l trezeşti.

Umber zâmbeşte.

—Știu c-o să încerci.

—O să încerc şi chiar o să reuşesc.

El oftează şi vocea îi e plină de compasiune:

—Nici nu ştii cât de periculoasă eşti. Mult mai mult decât mine.

Nu ştie şi asta chiar o necăjeşte. Umber nu se poartă aşa din cruzime. Dacă el o consideră o ameninţare probabil că are un motiv. Dar nu contează.

—Schaffa vrea să trăiesc, spune ea. Aşa că o să trăiesc. Chiar dacă va trebui să te omor.

Umber pare să cadă pe gânduri. Ea vede argintul străfulgerându-i rapid prin trup şi deodată, instinctiv, ştie că de-acum nu mai vorbeşte cu Umber.

„Stăpânul lui.”

—Şi dacă Schaffa hotărăşte că trebuie să mori? întreabă Umber.

— Atunci o să mor.

Asta nu a înţeles Epicentrul, e sigură acum. I-a tratat pe Gardieni ca pe nişte duşmani şi poate că odată asta au şi fost, aşa cum a zis Schaffa. Dar aliaţii trebuie să aibă încredere unii într-alţii, să fie vulnerabili unul faţă de altul. Schaffa e unica persoană din lume care o iubeşte pe Nassun, iar Nassun va muri, va ucide sau va remodela lumea de dragul lui.

Umber înclină lent din cap.

— Atunci o să mă încred în dragostea pe care i-o porţi.

Pentru o clipă, un ecou răsună în vocea lui, în trupul lui, în sol, până departe, în adâncuri.

— Deocamdată, adaugă el.

Acestea fiind zise, trece pe lângă ea şi se aşază alături de Schaffa, adoptând postura unuia care stă de strajă.

Nassun nu înţelege gândirea Gardienilor, dar a învăţat un lucru despre ei în lunile ce au trecut: nu se ostenesc să mintă. Dacă Umber a spus că va avea încredere în Schaffa… nu! În iubirea pe care Nassun i-o poartă lui Schaffa, pentru că e o diferenţă. Totuşi dacă Umber spune că pentru el asta înseamnă ceva, atunci ea poate conta pe asta.

Aşa că se întinde în aşternutul ei şi se destinde. Însă un timp nu adoarme. Poate din cauza nervilor.

Se lasă noaptea. E senin, cu excepţia unei vagi ceţi de cenuşă ce vine dinspre nord şi a câtorva nori răzleţi, perlaţi care plutesc periodic spre sud purtaţi de vânt. Răsar stelele, clipind prin ceaţă, şi Nassun le contemplă vreme îndelungată. A început să aţipească, mintea ei e în sfârşit suficient de relaxată ca să poată adormi, când observă că una dintre luminile acelea de sus se deplasează în altă direcţie decât celelalte, în jos, în timp

ce restul stelelor mărşăluiesc pe boltă de la apus la răsărit. încet. E greu să uite lucrul ăsta acum, că l-a văzut. E şi puţin mai mare şi mai luminos decât celelalte stele. Ciudat.

Nassun se răsuceşte cu spatele la Umber şi adoarme.

*

„Lucrurile astea se află aici jos de ere întregi. Ar fi o prostie să le spunem oase. Se transformă în pulbere când le atingem.

Dar mai stranii decât oasele sunt picturile murale. Plante cum n-am mai văzut, ceva care ar putea fi un limbaj, dar seamănă cu nişte desene şi virguliţe. Şi una înfăţişând ceva mare, alb şi rotund printre stele, plutind deasupra unui peisaj. Nefiresc. Nu mi-a plăcut. Am pus Jachetele Negre să dărâme peretele."

Jurnalul calfei Fogrid Inovator Yumenes. Arhivele Ghildei Ginerilor, Ecuatorialele de Est

16
Reîntâlneşti un vechi prieten

Vreau să continui povestea ca până acum: în mintea ta, cu vocea ta, spunându-ţi ce să gândeşti şi ce să ştii. Ţi se pare nepoliticos? Aşa-i, recunosc. Sunt egoist. Când vorbesc doar în numele meu mi-e dificil să fiu o parte din tine. Mă simt mai singur. Te rog, lasă-mă să mai continui o vreme!

*

Îl priveşti fix pe mâncătorul de piatră evadat din crisalida lui de calcedonie. Stă ghemuit, perfect nemişcat, privindu-te cu coada ochiului prin aerul vălurit ce înconjoară geoda spartă. Părul lui e aşa cum ţi-l aminteşti din acel moment pe jumătate real şi pe jumătate vis din interiorul obeliscului rubiniu: ca o jerbă de lichid îngheţat, ca părul fuior-de-cenuşă când îl bate vântul de la spate. Acum nu mai e alb, ci are o transparenţă alburie, opalină. Dar spre deosebire de forma lui în carne şi oase pe care ai ajuns s-o cunoşti, „pielea” acestui mâncător de piatră este neagră cum era cerul nopţii înainte să înceapă Anotimpul. Ceea ce ai crezut cândva că erau fisuri se dovedesc acum a fi vinişoare marmorate albe şi argintii. Chiar şi falsa ţesătură drapată elegant în jurul trupului, un simplu chiton care-i atârnă pe un umăr, e de un negru marmorat. Numai ochii nu-s marmoraţi, „albul” lor având o întunecime mată. Irisurile sunt în continuare albe-ca-gheaţa. Ies în evidenţă pe faţa lui neagră, trezind în tine o tulburare atavică, din care cauză îţi trebuie un moment până să realizezi că trăsăturile care

le înconjoară sunt tot ale lui Hoa.

Hoa. E mai vârstnic, constaţi tu pe loc. Chipul lui este cel al unui tânăr bărbat, nu al unui băiat. Tot are pomeţii prea laţi şi gura prea îngustă, bizar din punct de vedere rasial. Dar îi citeşti anxietatea pe trăsăturile încremenite, pentru că ai învăţat s-o citeşti pe un chip cândva mai blând, menit să-ţi stârnească simpatia.

—Care dintre ele a fost mincinoasă? întrebi tu.

E singura întrebare care-ţi vine în minte.

—Mincinoasă?

Vocea e acum masculină. Aceeaşi voce, dar de data asta în registrul de tenor. Venind de undeva din pieptul lui.

Intri în cameră. E în continuare neplăcut de cald aici, deşi se răcoreşte cu iuţeală. Chiar şi-aşa, tot transpiri.

—Forma ta umană sau asta de-acum?

—Amândouă au fost adevărate în momente diferite.

—A, da! Alabastru zicea că aţi fost toţi umani. Cel puţin cândva.

Urmează o clipă de tăcere.

—Tu eşti umană?

Auzind asta nu poţi să nu râzi.

—Oficial vorbind? Nu.

—Lasă ce cred alţii. Tu cum te simţi?

—Umană.

—Atunci aşa sunt şi eu.

Stă între jumătăţile unei geode uriaşe din care tocmai a eclozat, cu aburi ieşindu-i din trup.

—Ăăă… nu mai eşti.

—Să mă iau după tine? Sau să ascult ceea ce simt eu că sunt?

Clatini din cap, ocolind geoda cât mai pe departe. Înăuntrul ei nu e nimic: e o cochilie subţire de piatră, fără cristalele caracteristice şi căptuşeala ei din minerale precipitate. Deci probabil că nu e chiar o geodă.

—Cum ai ajuns într-un obelisc?

—Am supărat rogălăul nepotrivit.

Surprinderea te face să izbucneşti în râs, apoi te opreşti şi-l priveşti. A fost un râs stânjenit. El te contemplă aşa cum a făcut-o dintotdeauna, tot numai ochi şi speranţă. Are vreo importanţă că acum ochii aceia au devenit atât de stranii?

—Nu ştiam că se poate aşa ceva, spui tu. Să prinzi în cursă un mâncător de piatră.

—Tu ai putea s-o faci. E una dintre puţinele metode prin care putem fi opriţi.

—Nu şi ucişi, în mod evident.

—Nu. Asta nu se poate face decât într-un singur fel.

—Care e?

El îşi întoarce faţa către tine. Pare să se fi petrecut instantaneu: dintr-odată, poziţia statuii e complet diferită, senină şi dreaptă, cu o mână ridicată în chip de… invitaţie? Rugăminte?

—Ai de gând să mă ucizi, Essun?

Oftezi, clatini din cap şi întinzi mâna către una dintre jumătăţile geodei, mânată de curiozitate.

—Nu! E încă prea fierbinte pentru tine, spune el şi face o pauză. Aşa mă spăl eu, fără săpun.

O zi la marginea drumului, la sud de Tirimo. Un băiat privind o bucată de săpun mai întâi cu nedumerire, apoi cu încântare. E tot el. Nu poţi s-o negi. Aşa că oftezi şi alungi acea parte din tine care vrea să-i trateze ca pe altceva, ca pe o făptură înspăimântătoare, nefirească. E Hoa. Vrea să te mănânce şi a încercat să te ajute să-ţi găseşti fiica, deşi nu a reuşit. Faptele astea, aşa stranii cum sunt, conţin o anumită intimitate şi asta-nseamnă ceva.

Îţi încrucişezi braţele pe piept şi ocoleşti fără grabă geoda şi pe el. El te urmăreşte din priviri.

—Deci cine ţi-a tras-o?

Şi-a recreat ochii care-i lipseau şi maxilarul. Membrele smulse sunt din nou parte din el. În sufragerie încă mai e sânge, dar cel din dormitorul tău a

dispărut, laolaltă cu un strat din pereţi şi din podea. Se spune că mâncătorii de piatră pot controla până şi cele mai mici particule de materie. Aşadar, e simplu pentru ei să-şi reînsuşească propria substanţă detaşată de trup sau să profite de surplusul de material. Probabil.

—Vreo zece dintre semenii mei. Apoi unul anume.

—Atât de mulţi?

—Erau nişte copii în comparaţie cu mine. De câţi copii ar fi nevoie ca să te învingă pe tine?

—Dar şi tu erai copil!

—Arătam ca un copil. Vocea i se îmblânzeşte: Şi asta numai de dragul tău.

Între acest Hoa şi cel de dinainte e o diferenţă mai mare decât de vârstă. Când Hoa cel adult spune asemenea lucruri, cuvintele au o cu totul altă semnificaţie decât atunci când le spunea Hoa copilul. Nu eşti sigură că-ţi place noua semnificaţie.

—Deci în tot timpul ăsta ai fost plecat la luptă, spui tu, găsind un subiect mai confortabil. Pe Vârful Teşit a fost un mâncător de piatră. Unul cenuşiu…

—Da.

Nu credeai că un mâncător de piatră poate să pară iritat, dar Hoa reuşeşte.

—Acela nu-i un copil. A fost cel care m-a învins în cele din urmă, deşi am reuşit să scap cu vătămări minore.

Pentru o clipă te minunezi că smulgerea braţelor şi a maxilarului pot fi considerate vătămări minore. Dar te şi bucuri puţin. Mâncătorul acela de piatră l-a rănit pe Hoa şi apoi tu l-ai rănit pe el drept răsplată. O răzbunare trecătoare, da, însă te face să simţi că ai avut grijă de ai tăi.

Hoa vorbeşte în continuare pe un ton defensiv:

—Şi a fost… neînţelept din partea mea să-l înfrunt în trupul meu de carne.

În încăperea asta e prea cald. Îţi ştergi sudoarea de pe frunte şi treci în sufragerie, tragi şi legi draperia intrării principale pentru ca aerul rece să poată

pătrunde nestingherit şi te aşezi la masă. Când revii, Hoa este în uşa dormitorului tău, încadrat elegant de arcada acesteia: studiu de tânăr într-o contemplare prudentă.

—De aia te-ai schimbat la loc? Ca să-l înfrunţi pe el?

Revenind în cameră, n-ai mai văzut zdreanţa în care au fost pietrele. Poate c-a luat foc şi e încă o bucată de cârpă carbonizată printre atâtea altele, după ce şi-a împlinit menirea.

—M-am schimbat fiindcă sosise timpul.

Are din nou tonul acela resemnat. L-a mai folosit când ai înţeles prima oară ce anume era. Ca şi cum ştie că a scăzut în ochii tăi şi n-are încotro decât să accepte asta, dar nu trebuie să-i şi placă.

—N-aş fi putut păstra forma aceea decât pe o perioadă limitată de timp. Am ales să reduc această perioadă şi să măresc şansele supravieţuirii tale.

—Serios?

Observi peste umărul lui că în camera ta jumătatea stângă a… ăăă… cojii lui se topeşte. Oarecum. Se dizolvă şi se deschide la culoare, redevenind materia limpede a cristalului, ocolind rămăşiţele lucrurilor tale pentru a reveni de unde a plecat şi solidificându-se din nou. Un moment uiţi de el şi o priveşti fascinată.

Până când el zice:

—Îţi vor moartea, Essun.

—Ei? îl priveşti nedumerită. Cine?

—Unii dintre semenii mei. Alţii vor doar să se folosească de tine. Dar n-o să-i las.

Te încrunţi.

—Ce anume? N-o să-i laşi să mă omoare, sau să mă folosească?

—Nici una, nici alta.

Vocea care-i iese din piept se înăspreşte brusc. Ţi-l aminteşti ghemuit, dezvelindu-şi dinţii ca o fiară. Cu bruscheţea unei revelaţii, îţi dai seama că în ultima vreme nu i-ai mai zărit prin preajmă pe foarte mulţi

dintre mâncătorii de piatră. Rubinia, Marmură Untoasă, Rochie Naşpa, Dinţi Lucioşi, obişnuiţii casei. Nu i-ai mai văzut de câteva luni. Până şi Ykka a comentat cu privire la absenţa bruscă a mâncătoarei „ei”.

—Ai mâncat-o! exclami tu.

Urmează o pauză.

—I-am mâncat pe mulţi, spune Hoa inexpresiv.

Ţi-l aminteşti chicotind şi spunându-ţi că eşti ciudată. Ghemuindu-se lipit de tine ca să adoarmă. Pe focul din adâncuri, nu ştii ce să faci!

—De ce eu, Hoa?

Îţi desfaci larg mâinile. Sunt mâinile oarecare ale unei femei de vârstă mijlocie. Cu pielea puţin uscată. Acum câteva zile ai dat o mână de ajutor la tăbăcărie şi detergentul ţi-a făcut pielea să se crape şi să se jupoaie. Ţi-ai masat-o cu nişte nuci din raţia de săptămâna trecută, deşi grăsimea e mult prea preţioasă şi ar fi trebuit să le mănânci în loc să cedezi vanităţii. În palma dreaptă ai o cicatrice albă în formă de semilună, cât unghia degetului mare. în zilele ploioase, oasele acestei mâini te dor. Sunt mâinile unei femei oarecare.

—Nu-s specială, spui tu. Trebuie să mai existe orogeni cu potenţialul de a se conecta cu obeliscurile. Pe focurile din adâncuri, Nassun…

Nu.

—Ce cauţi aici?

De fapt, vrei să-i întrebi de ce s-a ataşat de tine.

El tace o clipă, apoi răspunde:

—M-ai întrebat dacă mă simt bine.

În prima clipă, răspunsul lui n-are nicio logică, apoi pricepi. Allia. O zi frumoasă şi însorită, un dezastru iminent. L-ai văzut prima oară în timp ce pluteai în agonie în miezul fisurat şi discordant al obeliscului rubiniu. De când o fi fost prizonierul lui? De suficient timp pentru ca Anotimpurile să-l îngroape sub sedimente şi depuneri de coral. Suficient ca să fie uitat, ca toate civilizaţiile moarte ale acestei lumi. Şi pe urmă

ai apărut tu şi l-ai întrebat cum se simte. Pământule crud, ai crezut că a fost o halucinaţie!

Tragi o gură de aer şi te ridici, apropiindu-te de intrarea apartamentului. Din câte-ţi dai seama, în com domneşte liniştea. Unii oameni îşi văd de treburile lor de zi cu zi, dar sunt mai puţini ca de obicei. Cei care îşi urmează rutina zilnică nu-s o dovadă că e pace. Şi în Tirimo oamenii şi-au văzut de ale lor până în clipa în care au încercat să te omoare.

Tonkee nu s-a întors acasă noaptea trecută, dar de data asta nu eşti sigură că e cu Hjarka sau în seră. în Castrima acţionează acum un catalizator, accelerând reacţii chimice nevăzute, facilitând evoluţiile neaşteptate. „Alăturaţi-vă nouă şi veţi trăi, dar nu şi rogălăii voştri”, le-a spus cenuşiul.

Se vor gândi oamenii din Castrima că niciun com ecuatorial nu vrea cu adevărat o invazie bruscă de corcituri mediatice şi că în cel mai bun caz îi va transforma în sclavi sau în animale de carne? Instinctul tău matern vibrează în alertă. „Ai grijă de ai tăi!”, îţi şopteşte el în străfundurile minţii. „Păzeşte-i bine şi îndeaproape. Ştii ce se întâmplă dacă te întorci fie şi un minut cu spatele.”

Salţi pe umăr rucsafugul pe care îl ţii încă în mână. În această etapă nu te mai întrebi dacă să-i păstrezi sau nu asupra ta. Apoi te răsuceşti către Hoa:

—Vino cu mine.

Zâmbetul lui reapare brusc.

—Nu mai merg, Essun.

Oh! Corect.

—Mă duc la Ykka. Ne întâlnim acolo.

El nu încuviinţează, ci dispare pur şi simplu. Fără mişcări irosite. Ei, o să te obişnuieşti cu asta.

Oamenii nu te privesc când străbaţi podurile şi pasarelele comului. Un punct de pe spate începe să te furnice sub apăsarea privirilor lor. Nu poţi să nu-ţi aminteşti iar de Tirimo.

Ykka nu e în apartamentul ei. Priveşti în jur, urmărind tiparele deplasărilor din com, şi în cele din urmă porneşti către Vârful Teşit. Nu-i posibil să se afle încă acolo! Tu te-ai dus acasă, ai privit un copil transformându-se într-un mâncător de piatră şi ai dormit câteva ore. N-are cum să fie tot acolo.

Dar este. Vezi că pe Vârful Teşit au mai rămas doar câteva persoane, un pâlc de vreo douăzeci, aşezate sau umblând de colo colo, părând furioase, exasperate şi neliniştite. Pentru cele douăzeci pe care le vezi aici, eşti sigură că alte o sută s-au adunat în apartamente, băi şi depozite, purtând aceeaşi conversaţie cu voci joase, în grupuri mici. Dar Ykka e aici, aşezată pe unul dintre divanele pe care cineva le-a adus din apartamentul ei, încă stând la discuţii. A răguşit, observi tu apropiindu-te. E vizibil epuizată. Dar încă mai vorbeşte. Spune ceva despre convoaiele de aprovizionare dinspre unul dintre comurile aliate aflate la sud, adresându-i-se unui bărbat care se învârte în cerc cu braţele încrucişate pe piept, strâmbându-se batjocoritor la orice zice ea. E înspăimântat şi n-o ascultă, totuşi Ykka încearcă să poarte o discuţie raţională cu el. E ridicol.

„Ai grijă de ai tăi!”

Dai ocol oamenilor - dintre care unii tresar şi se feresc de tine, - oprindu-te alături de ea.

— Trebuie să discutăm între patru ochi.

Ykka se opreşte în mijlocul unei fraze şi îşi ridică ochii. Sunt roşii şi uscaţi. N-a mai băut apă de ceva vreme.

— Despre ce?

— E important.

Într-o tentativă de a fi politicoasă, înclini din cap către oamenii care o înconjoară.

— Îmi cer scuze.

Ea oftează şi se freacă la ochi, reuşind doar să-i înroşească şi mai tare.

—Bine.

Se ridică şi se opreşte privindu-i pe cei rămaşi.

—Votul e mâine-dimineaţă. Dacă nu v-am convins… asta e. Ştiţi ce-aveţi de făcut.

Vă privesc în tăcere în timp ce tu o conduci de-acolo.

Ajunsă în apartamentul ei, laşi draperia de la intrare şi o tragi pe cea care dă către camera ei. Sunt prea puţine lucruri aici care să-i indice statutul: are două saltele şi o mulţime de perne, dar îşi ţine hainele într-un coş, iar cărţile şi sulurile de pergament sunt stivuite pur şi simplu pe podea, într-un colţ. N-are nici bibliotecă, nici noptieră. Raţia ei de hrană e depozitată la nimereală de-a lungul unui perete, lângă o tigvă de formă familiară pe care locuitorii Castrimei o folosesc pentru a păstra apa de băut. Cuprinzi tigva în îndoitura cotului şi iei din grămada cu alimente o portocală uscată, un baton de pastă de fasole pe care Ykka l-a pus la înmuiat alături de nişte ciuperci într-o tigaie puţin adâncă şi o bucată mică de peşte sărat. Nu e chiar o masă, însă e hrănitor.

—Treci în pat, spui tu făcându-i semn cu bărbia în timp ce te apropii cu mâncarea.

Îi întinzi mai întâi tigva.

Ykka, care te-a privit cu o iritare crescândă, se răsteşte:

—Nu eşti genul meu. De-aia m-ai târât încoace?

—Nu tocmai, dar dacă tot eşti aici, ar trebui să te odihneşti.

Ea pare gata să se revolte.

—Nu poţi să convingi pe nimeni de nimic („Mai ales nişte oameni care nu vor să fie rezonabili.”)… dacă eşti prea obosită ca să mai gândeşti.

Ea bombăne, dar faptul că se apropie de pat şi se aşază pe marginea lui dovedeşte că este într-adevăr obosită… Faci semn către tigvă şi ea bea supusă, trei înghiţituri rapide şi gata, cum te sfătuiesc loriştii în caz de deshidratare.

—Put. Am nevoie de-o baie.

—Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să încerci să convingi cu vorba bună o mulţime care se pregăteşte de linşaj.

Iei tărtăcuţa şi îi vâri farfuria cu mâncare în mână. Ea oftează şi începe să mestece posomorâtă.

—N-or să…

Dar nu persistă prea mult în minciună. Tresare şi priveşte spre cineva aflat în spatele tău. Ştii dinainte să te întorci: e Hoa.

—Oh, nu, nu în afurisita mea de cameră!

—I-am spus să vină să ne vedem aici, zici tu. E Hoa.

—I-ai spus… E…

Ykka înghite cu noduri, îl mai priveşte o clipă, apoi continuă să-şi mănânce portocala. Mestecă încet, fără să-l scape pe Hoa din ochi.

—Deci ai obosit să te mai joci de-a omul? Nu ştiu de ce te-ai deranjat. Erai prea ciudat ca să treci drept unul.

Te apropii de peretele cu uşa şi te aşezi pe podea, rezemată de el. Trebuie să-ţi scoţi rucsafugul ca să faci asta, dar te asiguri că-l ţii la îndemână. Îi spui Ykkăi:

—Ai vorbit cu ceilalţi membri ai consiliului tău şi cu jumătate din com, odihniţi şi rogălăi, localnici şi nouveniţi. Perspectiva care-ţi lipseşte este a lor.

Îl indici cu bărbia pe Hoa.

Ykka clipeşte şi-l priveşte pe Hoa cu un interes subit.

—Păi, ţi-am cerut odată să faci parte din sfatul meu.

—Nu pot să vorbesc în numele semenilor mei, la fel cum tu nu poţi vorbi în numele alor tăi, spune el. Şi am avut treburi mai importante.

O vezi pe Ykka clipind la auzul vocii lui şi holbându-se la el fără să se ascundă. Fluturi epuizată din mână către Hoa. Spre deosebire de Ykka, tu ai dormit, dar n-a fost un somn foarte odihnitor: în capul oaselor, într-un apartament sufocant, aşteptând o geodă să eclozeze.

—Spune-ne ce ştii. O să ne fie de folos.

Apoi, îndemnată de nu ştii ce instinct, adaugi:

—Te rog.

Pentru că simţi cumva că e reticent. Expresia nu i s-a schimbat. Postura lui e aceeaşi în care ţi s-a înfăţişat ultima oară, un tânăr în repaus cu o mână ridicată. Şi-a schimbat locul, dar nu poziţia. Şi totuşi.

Primeşti dovada reticenţei lui când rosteşte:

—Foarte bine.

Tonul lui spune tot. Dar e bine, cu reticenţa ştii să te descurci.

—Ce vrea mâncătorul de piatră cenuşiu?

Pentru că eşti foarte sigură, dar-ar rugina, că nu-şi doreşte cu adevărat fuziunea Castrimei cu cine ştie ce com ecuatorial. Politicile statelor şi ale naţiunilor umane nu pot însemna mare lucru pentru ei decât dacă servesc unui alt scop. Locuitorii Rennanisului sunt pionii lui, nu invers.

—Sunt mulţi ca noi acum, răspunde Hoa. Destui ca să fim consideraţi un popor în sine, nu o eroare.

La acest răspuns aparent fără noimă, schimbi o privire cu Ykka, iar ea pare să-ţi spună: „E problema ta, nu a mea”. Poate e relevant.

—Da? insişti tu.

—Unii dintre semenii mei cred că pe lumea asta nu-i loc decât pentru un singur popor.

O, Pământule crud! Despre asta vorbea Alabastru. Cum a spus el? Facţiuni dintr-un război străvechi. Cei care voiau ca oamenii să fie… neutralizaţi.

„Ca mâncătorii de piatră înşişi”, spusese Bastru.

—Vreţi să ne ştergeţi de pe faţa pământului, spui tu. Vocea ţi-e o şoaptă. Sau… să ne schimbaţi în piatră? Cum se întâmplă cu Alabastru?

—Nu toţi cei ca noi, spune Hoa cu blândeţe. Şi nu pe toţi cei ca voi.

O lume populată numai cu făpturi de piatră. Gândul te face să te înfiori. Îţi imaginezi ploaia de cenuşă, copacii scheletici şi, pretutindeni, statui sinistre, unele dintre ele mişcându-se. Cum? Sunt de neoprit, dar până acum s-au mulţumit să se vâneze unii pe alţii. (Din câte

ştii tu.) Pot să vă transforme pe toţi în piatră, ca pe Alabastru? Şi dacă voiau să extermine omenirea, n-ar trebui să fi reuşit până acum?

Clatini din cap.

—Pe lumea asta a fost loc pentru două soiuri de oameni vreme de Anotimpuri întregi. Trei, dacă iei în calcul şi orogenii, aşa cum fac odihniţii.

—Nu toţi semenii mei sunt mulţumiţi de asta, spune el cu foarte multă blândeţe. Naşterea unuia nou printre ai noştri este ceva atât de rar! Noi ne târâm la nesfârşit, în timp ce voi creşteţi, vă înmulţiţi şi vă ofiliţi precum ciupercile. E imposibil să nu invidiezi sau să nu doreşti aşa ceva.

Ykka clatină din cap năucită. Deşi vocea îi sună netulburată ca de obicei, vezi că între sprâncene i s-a ivit o mică încruntare nedumerită. Un colţ al gurii i se lasă ca şi cum n-ar putea să nu-şi manifeste măcar puţin dezgustul.

—Bine, spune ea. Deci mâncătorii de piatră au fost ca noi cândva şi acum vor să ne ucidă. De ce ar trebui să avem încredere în tine?

—Nu „mâncătorii de piatră”. Nu dorim toţi acelaşi lucru. Unora le place situaţia actuală. Alţii chiar vor să facă lumea un loc mai bun… deşi nu toţi sunt de acord cum anume.

Brusc, postura i se schimbă, cu braţele întinse şi palmele în sus, cu umerii ridicaţi într-un fel care spune: „Ce să-i faci?”

—În fond, suntem oameni.

—Si tu ce vrei? îl întrebi.

Pentru că el n-a răspuns la întrebarea Ykkăi şi tu ai observat asta.

Ochii lui argintii se abat asupra ta, stăruitori. Crezi că zăreşti nostalgie pe chipul acesta imobil.

—Ce-am vrut dintotdeauna, Essun. Să te ajut. Atât.

„Nu toată lumea înţelege acelaşi lucru prin ajutor”, îţi zici.

—Ei, e înduioşător, spune Ykka frecându-şi ochii obosiţi. Dar eşti pe lângă subiect. Ce legătură are distrugerea Castrimei cu… dorinţa ca un singur popor să stăpânească lumea? Ce pune Cenuşiul la cale?

—Nu ştiu, spune Hoa.

Continuă să te privească. Nu eşti atât de tulburată pe cât ar trebui.

—Am încercat să-i întreb. N-a mers prea bine.

—Ghiceşte, spui tu.

Pentru că ştii mult prea bine că, dacă s-a dus să-i întrebe, a avut el un motiv.

Hoa îşi lasă privirea în pământ. Neîncrederea ta l-a rănit.

—Vrea să se asigure că Poarta Obeliscului nu va mai fi deschisă niciodată.

—Poarta cui? întreabă Ykka.

Dar tu îţi rezemi capul de zid consternată, îngrozită. Desigur! Alabastru! Care ar fi cea mai simplă metodă de a extermina nişte oameni a căror supravieţuire depinde de hrană şi de lumina solară dacă nu aceea de a lăsa Anotimpul să îşi urmeze cursul? Până nu vor rămâne decât mâncătorii de piatră care să moştenească pământul cuprins de beznă. Şi, ca să te asiguri că lucrurile vor decurge astfel, ucizi singura persoană care are puterea de a pune capăt Anotimpului.

Singura în afară de tine, înţelegi brusc, înfiorându-te. Poţi manipula un obelisc, dar nu ştii cum să activezi două sute de asemenea ruginituri deodată. Şi oare Alabastru o mai poate face? Fiecare utilizare a orogeniei îl ucide cu încetul. Dar-ar rugina, ai rămas singura care are măcar potenţialul de a deschide Poarta. Însă dacă armata de marionete a Cenuşiului vă ucide pe amândoi, scopul lui va fi atins.

—Deci Cenuşiul vrea să şteargă de pe faţa pământului toţi orogenii, îi spui Ykkăi.

Nu o minţi, pur şi simplu asta-i varianta scurtă. Aşa-ţi spui. Asta trebuie să-i zici Ykkăi ca să nu afle că orogenii

au puterea de a salva lumea şi să nu încerce niciodată să se conecteze cu un obelisc. Asta trebuie să fi îndurat şi Alabastru tot timpul în preajma ta, spunându-ţi o parte din adevăr pentru că-l meritai, dar nu suficient ca să-ţi rupi gâtul. Apoi te mai gândeşti la un os pe care i l-ai putea arunca:

—Hoa a fost prizonierul unui obelisc pentru un timp. A spus că e unicul lucru care-i poate opri.

Nu e unicul, aşa a zis. Dar poate că şi Hoa îţi spune doar adevărurile pe care le crede sigure.

—Căcat, exclamă Ykka iritată. Poţi să faci chestii cu obeliscurile. Aruncă-i unul în cap!

Gemi exasperată.

—Nu merge aşa!

—Atunci ce merge?

—Habar n-am! Asta am încercat să aflu de la Alabastru pân-acum.

„Fără succes”, te fereşti să adaugi. Oricum Ykka poate ghici şi singură.

—Splendid! spune Ykka şi pare să se pleoştească brusc. Ai dreptate: trebuie să dorm. Am pus-o pe Esni să trimită Spinările-Late să adune armele comului. Chipurile ca să le pregătească pentru cazul în care trebuie să ne luptăm cu aceşti ecuatoriali. De fapt…

Oftează ridicând din umeri şi atunci înţelegi. Oamenii sunt înspăimântaţi. E mai bine să nu ispiteşti soarta.

—Nu poţi să te încrezi în Spinările-Late, spui tu încet.

Ykka te priveşte.

—Castrima nu e locul ăla de unde ai venit tu.

Vrei să zâmbeşti, dar n-o faci fiindcă ştii cât de hidos ţi-ar fi zâmbetul. Vii din atâtea locuri diferite! În fiecare dintre ele ai descoperit că rogălăii şi odihniţii nu pot trăi împreună. La vederea expresiei tale, Ykka se foieşte puţin. Mai face o încercare:

—Uite, câte comuri crezi că m-ar fi lăsat în viaţă după ce au aflat ce eram?

Clatini din cap:

—Erai utilă. Asta era valabil şi pentru Orogenii Imperiali.

Dar să le fii de folos altora nu e totuna cu a fi acceptat.

—Bine, atunci sunt utilă. Toţi suntem. Omoară-i sau alungă-i pe rogălăi şi pierdem Castrima de Jos. Atunci vom fi la mila unei adunături de oameni care în curând ne vor trata *pe toţi* ca pe nişte rogălăi, pentru simplul fapt că strămoşii noştri n-au fost în stare să aleagă o rasă şi să se ţină de ea.

—Văd că tot zici „noi”, o întrerupi tu.

Cu blândeţe. Nu-ţi place să-i spulberi iluziile.

Ea se opreşte şi un muşchi îi tresare pe obraz.

—Odihniţii au fost învăţaţi să ne urască. Pot să înveţe contrariul.

—În clipa asta? Cu inamicul la poartă? (Eşti obosită. Eşti atât de obosită de tot rahatul ăsta.) Acum îi vom vedea în ipostaza lor cea mai rea.

Preţ de câteva clipe, Ykka te priveşte în tăcere. Apoi se prăbuşeşte la propriu, cu spinarea încovoindu-se, cu capul în piept şi cu fuiorul-de-cenuşă al părului alunecându-i de o parte şi de alta a gâtului până când arată de-a dreptul ridicol, ca o coamă în formă de fluture. Îi ascunde faţa. Dar respiră îndelung, ostenită, aproape ca un suspin. Sau un hohot de râs.

—Nu, Essun, spune ea frecându-şi faţa. Pur şi simplu… nu. Castrima e casa mea, ca şi a lor. Am muncit pentru ea. Am luptat pentru ea. Castrima n-ar fi aici fără mine şi probabil fără alţi rogălăi care şi-au asumat riscuri ca să ţină lucrurile în funcţiune de-a lungul anilor. N-o să renunţ.

—Dacă ai grijă de tine nu înseamnă că renunţi…

—Ba da. înseamnă.

Îşi ridică fruntea. Sunetul de mai devreme n-a fost nici suspin, nici râset. E furioasă. Dar nu pe tine.

—Spui că pe oamenii ăştia - părinţii mei, învăţătorii mei de la creşă, prietenii şi iubiţii mei - ar trebui să-i las

în voia sorţii. Spui că ei nu contează. Că nu sunt oameni, ci animale cărora le stă în fire să ucidă. Spui că rogălăii nu-s decât o pradă şi că asta e tot ce vom fi! Nu! Nu accept asta!

Pare atât de hotărâtă! Ţi se rupe inima, pentru că şi tu ai simţit la fel cândva. Ar fi plăcut să mai poţi simţi aşa. Să poţi spera într-un viitor real, într-o comunitate reală, într-o viaţă reală… dar ai pierdut trei copii pentru că te-ai încrezut în natura cumsecade a odihniţilor.

Apuci rucsafugul şi te ridici să pleci, trecându-ţi o mână peste bucle. Înţelegând că discuţia s-a încheiat, Hoa dispare. Rămâne pe mai târziu, aşadar. Însă, când ajungi aproape de draperie, Ykka spune ceva ce te opreşte în loc.

—Dă-le de veste tuturor, spune ea şi din voce i-a pierit orice emoţie. Indiferent ce se întâmplă, *noi* nu trebuie să provocăm nimic.

Această subliniere discretă conţine în ea recunoaşterea faptului că, de data asta, când spune „noi” se referă la orogeni.

—Nu trebuie nici măcar să terminăm ceva. Dacă ne apărăm, am putea stârni gloata împotriva noastră. Discută cu ceilalţi numai în grupuri mici. Unu la unu ar fi cel mai bine dacă poţi, ca să nu creadă nimeni că ne reunim să complotăm. Asigură-te că şi copiii ştiu toate astea. Asigură-te că niciunul dintre ei nu rămâne singur vreo clipă.

Majoritatea copiilor orogeni ştiu să se apere. Tehnicile pe care le-au învăţat de la tine pot la fel de bine să îngheţe cuiburile de gândaci-fierbători, dar şi să-i intimideze sau să-i oprească pe atacatori. Însă Ykka are dreptate: prea puţini dintre voi pot riposta… sau nu fără să distrugă Castrima, o victorie păguboasă. Asta înseamnă că unii orogeni vor muri. Că o să-i laşi să moară, deşi i-ai putea salva. Şi n-o credeai pe Ykka suficient de calculată ca să gândească în asemenea termeni.

Probabil că ţi se citeşte surprinderea pe chip. Ykka zâmbeşte.

— Sunt optimistă, nu proastă, spune ea. Dacă ai dreptate şi lucrurile o iau razna, n-o să murim fără luptă. O să-i facem să regrete că s-au întors împotriva noastră. Dar până ajungem în locul de unde nu mai e cale de întors… o să sper că n-ai dreptate.

Ştii că ai dreptate. Convingerea că orogenii nu vor fi altceva decât victimele acestei lumi dansează printre celulele tale ca magia. Nu-i cinstit. Nu vrei decât ca viaţa ta să conteze. Dar spui:

— Şi eu sper că n-am dreptate.

*

„Morţii n-au dorinţe.”

Tăbliţa A Treia, Construcţii, versetul şase

17
Nassun, versus

A trecut atâta vreme de când Nassun a fost mândră de ea însăşi, încât când devine capabilă să-l vindece pe Schaffa străbate în goană aşezarea până la Luna Găsită ca să-i spună.

„Vindecare”, aşa se gândeşte la asta. Şi-a petrecut ultimele câteva zile în pădure, practicându-şi noua abilitate. Nu e întotdeauna uşor să detectezi ce-i în neregulă într-un trup. Uneori trebuie să urmeze grijulie firele argintii dinăuntrul unui lucru ca să-i găsească nodurile şi diformităţile. În ultima vreme, ploile de cenuşă au devenit tot mai frecvente şi mai lungi, aproape toată pădurea e acoperită cu o pătură cenuşie, peticită, iar ca reacţie, unele plante au început să se ofilească sau să intre în adormire. E ceva normal pentru ele şi fluxul neîntrerupt al firelor argintii o demonstrează. Dar când Nassun merge încet şi priveşte cu atenţie descoperă făpturi pentru care schimbarea nu e normală sau sănătoasă. Un vierme ascuns sub o piatră, cu o excrescenţă anormală de-a lungul trupului. Şarpele - veninos şi mai agresiv acum, de când a început Anotimpul, aşa că l-a examinat de la o distanţă sigură - cu o vertebră frântă. Lujerii de lube ale căror frunze au crescut într-o formă concavă, adunând prea multă cenuşă, în locul celei convexe, care le-ar fi permis să o scuture. Cele câteva furnici dintr-un muşuroi, infestate de o ciupercă parazită.

Se antrenează extrăgând nefirescul din aceste făpturi şi din multe altele. E dificil, ca şi cum faci o operaţie folosind numai aţă şi fără să atingi pacientul nici măcar o dată. Învaţă cum să facă un fir anume să devină foarte

tăios şi cum să-l înnoade cu altul, cum să reteze un al treilea fir şi să-i folosească vârful încins ca să cauterizeze. Curăţă excrescenţa de pe trupul viermelui, dar acesta moare. Lipeşte capetele osului frânt din trupul şarpelui, deşi nu face decât să accelereze un proces care oricum avea loc pe cale naturală. Găseşte acele părţi ale plantei care îi spun „Curbează-te în sus” şi le convinge să spună „Curbează-te în jos”. Furnicile sunt reuşita ei. Nu poate să le cureţe de fungus decât parţial, totuşi reuşeşte să taie acea conexiune din creierul lor care le face să se comporte straniu şi să răspândească infecţia. E foarte, foarte fericită că are nişte creiere pe care poate lucra.

Antrenamentul lui Nassun culminează când bandiţii comleşi atacă din nou, într-o dimineaţă când cenuşa de pe sol este încă umedă de rouă. Banda pe care a distrus-o Schaffa a pierit. Aceştia sunt alţi răufăcători, care nu cunosc pericolul. Nassun nu mai e distrasă de tatăl ei, nu mai e neajutorată şi când îl îngheaţă pe unul dintre bandiţi, ceilalţi o iau la fugă. Dar în ultima clipă Nassun descoperă o încâlceală de fire argintii în trupul uneia dintre femei şi e silită să recurgă la orogenia de modă veche (aşa a ajuns să se gândească la ea) ca să facă solul de sub aceasta să se lase, prinzând-o într-o groapă.

Tâlhăroaica aruncă cu cuţitul în Nassun când fata priveşte peste marginea gropii şi numai norocul face s-o rateze. Dar, grijulie şi menţinându-se dincolo de raza vederii ei, Nassun urmăreşte firele şi descoperă o aşchie de lemn lungă de şapte centimetri înfiptă în mâna femeii, atât de adânc încât se freacă de os. Îi otrăveşte sângele şi o va ucide. Infecţia e deja atât de avansată, încât i-a făcut mâna să se umfle, dublându-şi dimensiunile. Un medic dintr-un com sau chiar un veterinar competent ar putea să o extragă, dar comleşii nu-şi pot permite luxul unor servicii medicale calificate. Trăiesc pe bază de noroc, atât cât există într-un Anotimp.

Nassun decide să devină norocul acestei femei. Se aşază în apropiere ca să se poată concentra, apoi - în timp ce femeia icneşte, înjură şi ţipă: „Ce se-ntâmplă?” - îi scoate cu grijă aşchia din carne. Când se uită din nou în groapă, femeia stă în genunchi, gemând şi ţinându-se de mâna care sângerează. Abia acum Nassun îşi dă seama că va trebui să înveţe cum să anestezieze un pacient, aşa că se reazemă de un copac şi îşi extinde plasa încercând, de data asta, să prindă un nerv. Îi ia ceva timp până descoperă cum să-i amorţească în loc să provoace mai multă durere.

Dar învaţă şi când a terminat simte recunoştinţă faţă de tâlhăroaica năucită care zace gemând pe fundul gropii. Nassun ştie că n-o poate lăsa să plece. Dacă va supravieţui, n-o va face decât ca să moară lent şi în chinuri sau ca să se întoarcă şi, data viitoare, să ucidă pe cineva drag lui Nassun. Aşa că Nassun îşi aruncă plasa încă o dată şi îi retează curat ultima vertebră. E nedureros şi este o soartă mai bună decât cea pe care i-o pregătise ei femeia.

Acum urcă în goană dealul către Luna Găsită, fericită pentru prima oară după uciderea lui Eitz, atât de nerăbdătoare să-i vadă pe Schaffa, încât abia dacă-i observă pe ceilalţi copii din incintă, care lasă baltă orice făceau şi o măsoară cu priviri reci. Schaffa le-a explicat că împietrirea lui Eitz a fost un accident, iar pe ea a asigurat-o că ei se vor împăca, în cele din urmă, cu situaţia. Nassun speră că el are dreptate, pentru că-i lipseşte prietenia lor. Dar astea nu contează acum.

—Schaffa!

Mai întâi îşi bagă capul în coliba Gardienilor. Acolo e numai Nida, stând într-un colţ cum face de obicei şi privind în gol ca pierdută în gânduri. Dar imediat ce intră Nassun, redevine atentă şi îi oferă un zâmbet găunos.

—Bună, mititica lui Schaffa, spune ea. Pari veselă azi.

—Bună ziua, Gardiano.

E politicoasă cu Nida şi cu Umber. Faptul că ei vor s-o ucidă nu e un motiv să-şi uite bunele maniere.

—Ştii unde-i Schaffa?

—E în creuzet cu Wudeh.

—Bine, mulţumesc!

Nassun îşi continuă drumul neabătută. Ştie că Wudeh, cel mai înzestrat după ea, acum că Eitz nu mai este, e de asemenea singurul copil din Luna Găsită, cu excepţia ei, care are o speranţă să se poată conecta cu un obelisc. Nassun crede că speranţa asta nu există pentru că el e atât de mic şi de fragil, încât nimeni nu-l poate antrena aşa cum ar trebui. Wudeh n-ar fi supravieţuit în creuzetul mamei ei.

Dar se poartă politicos şi cu el: se opreşte din fugă la marginea cercului exterior de antrenament, abţinându-se cu greu să ţopăie şi ţinându-şi orogenia sub control ca să nu-l distragă în timp ce el ridică din sol o coloană înaltă de bazalt şi încearcă s-o vâre la loc. Băiatul gâfâie deja, deşi coloana nu se mişcă foarte repede. Schaffa îl urmăreşte cu atenţie şi zâmbetul lui nu e la fel de larg ca de obicei. A înţeles şi el.

În cele din urmă, Wudeh vâră coloana înapoi în pământ. Schaffa îl sprijină pe după umeri şi-l conduce către o bancă, lucru în mod evident necesar pentru că în acest moment Wudeh abia mai poate merge. Schaffa îi aruncă o privire lui Nassun, iar ea încuviinţează imediat şi dă fuga în sala de mese ca să umple un pahar cu apă cu aromă de fructe dintr-o carafă. Când i-l aduce, Wudeh tresare, apoi pare ruşinat de şovăiala sa şi-l ia, mulţumindu-i cu o înclinare timidă a capului. Schaffa are dreptate de fiecare dată.

—Ai nevoie de ajutor ca să ajungi în dormitor? îl întreabă Schaffa.

—Pot să mă descurc singur, domnule, spune Wudeh.

Privirea îi fuge către Nassun, care înţelege că probabil lui Wudeh i-ar plăcea să fie ajutat, dar ştie că nu-i cazul să se interpună între Schaffa şi eleva lui

favorită.

Nassun îl priveşte pe Schaffa. E încântată, dar poate să aştepte. El îşi arcuieşte o sprânceană, apoi înclină capul şi-i întinde o mână lui Wudeh, ajutându-l să se ridice.

Odată ce Wudeh a ajuns în pat, Schaffa revine pe banca unde stă Nassun. Aşteptarea a mai calmat-o, ceea ce e bine, fiindcă ştie că trebuie să pară liniştită, rece şi profesionistă dacă vrea să-i convingă să lase o copilă pe jumătate antrenată să facă experimente magice pe pielea lui.

Schaffa se aşază alături de ea, părând amuzat.

—Bun, să auzim!

Ea trage aer adânc în piept înainte să înceapă.

—Stiu cum să scot chestia aia din tine!

Ştiu amândoi prea bine la ce se referă. A stat alături de Schaffa oferindu-i-se în tăcere, în timp ce el se ghemuia chiar pe această bancă, ţinându-se de cap, dând replici şoptite unei voci pe care ea nu o putea auzi şi tremurând când interlocutorul său îl pedepsea cu junghiuri argintii, dureroase. Chiar şi acum în el e o pulsaţie surdă, mânioasă, îndemnându-l să se supună. S-o ucidă. Nassun stă la dispoziţia lui fiindcă ştie că prezenţa ei îi domoleşte durerea şi pentru că nu crede că el o va ucide. E o nebunie, ştie bine. Dragostea nu-i un vaccin împotriva crimei. Dar are nevoie să creadă în el.

Schaffa se încruntă şi faptul că nu se îndoieşte de ea este unul dintre motivele pentru care îl iubeşte.

—Da. Te-am simţit devenind tot mai… precisă în ultima vreme, puţin câte puţin. Aşa li se întâmpla şi orogenilor Epicentrului când li se permitea să avanseze până la acest punct. Deveneau propriii lor profesori. Puterea îi conducea pe anumite căi, în funcţie de aptitudinile lor naturale.

Se încruntă uşor.

—De obicei însă îi descurajam să o ia pe acest drum.

—De ce?

—Pentru că e periculos. Pentru toată lumea, nu numai pentru orogenul respectiv.

Se sprijină de ea; umărul lui e cald şi reconfortant. Ai supravieţuit momentului care îi omoară pe cei mai mulţi: conectarea cu un obelisc. Îmi… amintesc că alţii au murit încercând.

Pentru moment pare tulburat, pierdut, confuz, în timp ce pipăie cu grijă carnea vie a memoriei lui destrămate.

—Îmi amintesc câte ceva. Mă bucur…

Tresare din nou, tulburat. De data asta nu argintul îl face să sufere. Nassun presupune că el fie şi-a amintit ceva neplăcut, fie nu-şi poate aminti ceva ce crede c-ar trebui să-şi amintească.

N-o să-l poată vindeca de suferinţa acestei pierderi, oricât de pricepută va deveni. Gândul o face să devină serioasă. Dar poate să alunge cealaltă durere şi asta contează. Îi atinge mâna, acoperind cu degetele zgârieturile fine pe care l-a văzut făcându-şi-le când durerea devine atât de puternică, încât nici zâmbetele n-o mai domolesc. Sunt mai numeroase azi decât acum câteva zile, unele încă proaspete.

—Eu n-am murit, îi reaminteşte ea.

El tresare şi asta e suficient ca să-i readucă la şinele său de aici şi acum.

—Nu. N-ai murit. Dar, Nassun…

Schimbă poziţia mâinilor; acum el o ţine pe a ei. Mâna lui e uriaşă şi Nassun nici nu şi-o mai zăreşte pe a sa. Mereu i-a plăcut asta, să se lase complet învăluită de el.

—Micuţa mea miloasă! Nu vreau să-mi fie îndepărtată piatra-miezului.

Piatra-miezului. Acum ştie numele adevăratului ei inamic. Cuvântul nu are logică pentru că e metal, nu piatră şi nu e în miezul lui, ci doar în cap, dar nu contează. Nassun scrâşneşte din dinţi cu ură.

—Îţi face rău.

—Aşa şi trebuie. Am trădat. (Strânge o clipă din fălci.) Dar am acceptat consecinţele acestui lucru, Nassun. Pot să îndur.

N-are sens.

—Dar îţi face rău. Aş putea să pun capăt durerii. Pot să opresc durerea şi fără s-o scot, dar numai pentru puţină vreme. Ar trebui să stau cu tine.

A descoperit asta în timpul discuţiei cu Oţel şi urmărind ce a făcut mâncătorul de piatră. Mâncătorii de piatră sunt plini de magie, mai plini decât oamenii, dar Nassun crede că se poate descurca.

—Dar dacă o scot…

—Dacă o scoţi, n-o să mai fiu un Gardian, spune Schaffa. Ştii ce-nseamnă asta, Nassun?

Înseamnă că atunci Schaffa poate fi tatăl ei. Este deja tatăl ei în toate privinţele care contează. Nassun nu se gândeşte la asta chiar cu atâtea cuvinte, pentru că sunt anumite lucruri legate de ea şi de viaţa ei cărora nu-i pregătită să le facă faţă. (Deşi asta se va schimba în curând.) Însă cam asta-i ideea.

—Înseamnă că o să-mi pierd cea mai mare parte din putere şi din sănătate, răspunde el ca o replică la dorinţa ei tăcută. N-o să te mai pot apăra, mititico.

Privirea îi fuge către coliba Gardienilor şi ea înţelege. Umber si Nida o s-o omoare.

„O să încerce”, gândeşte ea.

El îşi înclină capul. Fireşte, e conştient pe loc de gândul ei sfidător.

—Nu poţi să-i înfrângi pe amândoi, Nassun. Nici măcar tu nu eşti atât de puternică. Ei doi ştiu şmecherii pe care încă nu le-ai văzut. Au talente care…

Pare din nou tulburat.

—Nici nu vreau să mă gândesc ce ar fi capabili să-ţi facă.

Nassun încearcă să nu lase buza. Mama ei i-a spus întotdeauna că asta însemna să te bosumfli şi că numai

bebeluşii se bosumflă şi scâncesc.

—N-ar trebui să spui „Nu” din cauza mea.

Poate să aibă singură grijă de ea.

—Nu asta fac. Ţi-o spun numai în speranţa că instinctul tău de conservare mă va ajuta să te conving. Dar în ceea ce mă priveşte, Nassun, nu vreau să îmbătrânesc şi să mor, ceea ce mi se va întâmpla dacă elimini piatra. Sunt mai bătrân decât îţi dai seama…

Privirea aceea înceţoşată reapare pentru o clipă. Nassun înţelege că el nu-şi aminteşte cât de bătrân este.

—Mai bătrân decât îmi dau chiar eu seama. Fără piatra-miezului care să oprească procesul, timpul m-ar ajunge din urmă. În numai câteva luni m-aş transforma într-un bătrân, schimbând suferinţele provocate de piatră cu suferinţele provocate de vârstă. Şi apoi aş muri.

—Nu ştii asta, spune ea tremurând uşor. O doare gâtlejul.

—Ba da. Am văzut întâmplându-se aşa ceva, mititico. Şi când se întâmplă e o cruzime, nu un gest de bunătate.

Schaffa mijeşte ochii ca şi cum se străduieşte să vadă acea amintire. Apoi privirea îi revine asupra ei.

—Nassun a mea. Te-am întristat foarte tare?

Nassun izbucneşte în plâns. Nu ştie prea bine de ce… poate pentru că şi-a dorit asta atât de tare şi s-a străduit atât de mult. A vrut să facă un bine cu orogenia pe care a folosit-o deja ca să înfăptuiască atâtea lucruri teribile şi a vrut să i-l facă lui. Este unica fiinţă din lume care o înţelege, care o iubeşte pentru ceea ce e, care o protejează în ciuda a ceea ce e.

Schaffa oftează şi o ia pe Nassun în poală, iar ea se agaţă de el şi plânge mult timp cu capul pe umărul lui, fără să-i pese că sunt afară, la vedere.

Când însă rămâne fără lacrimi, îşi dă seama că şi el o strânge la fel de tare. Argintul din el s-a însufleţit şi-l arde din cauză că ea se află atât de aproape. Vârfurile degetelor lui i se odihnesc pe ceafă şi i-ar fi atât de uşor

să apese, distrugându-i sessapinealele, ucigând-o dintr-o lovitură. Dar n-a făcut-o. În tot acest timp s-a împotrivit impulsului. Preferă să sufere, să rişte decât s-o lase să-i ajute şi ăsta-i lucrul cel mai rău.

Scrâşneşte din dinţi încleştându-şi mâinile pe spatele cămăşii lui. Dansează împreună cu argintul, curge odată cu el. Safirul e în apropiere. Dacă le poate armoniza curgerea, totul va decurge repede. O smucitură de o precizie chirurgicală.

Schaffa se încordează.

— Nassun.

Argintul incandescent din el încremeneşte deodată, pălind uşor. Ca şi cum piatra-miezului este conştientă de ameninţarea pe care o reprezintă ea.

E pentru binele lui.

Dar…

Înghite cu greutate. Dacă îi face rău pentru că-l iubeşte, ăsta mai e rău? Dacă îi face rău acum, pentru ca el să sufere mai puţin mai târziu, înseamnă că e o persoană îngrozitoare?

— Nassun, te rog.

Nu aşa ar trebui să fie dragostea?

Dar gândul ăsta o face să-şi reamintească de mama ei într-o după-amiază răcoroasă, cu soarele ascuns de nori şi un vânt tăios care o făcea să tremure, în timp ce degetele mamei le acopereau pe ale ei, ţintuindu-i mâna pe o piatră plată. „Dacă te poţi controla când te doare, o să ştiu că nu eşti un pericol.”

Îi dă drumul lui Schaffa şi se retrage, îngrozită la gândul a ceea ce a fost cât pe ce să devină.

El rămâne nemişcat alte câteva clipe, poate uşurat sau poate copleşit de regret. Apoi spune încet:

— Ai fost plecată toată ziua. Ai mâncat?

Nassun e flămândă, dar nu vrea să recunoască. Simte dintr-odată nevoia să pună o distanţă între ei. Ceva care s-o facă să-l iubească mai puţin, pentru ca dorinţa de a-l ajuta împotriva voinţei lui să nu mai fie atât de

dureroasă.

Spune privindu-şi mâinile:

— V… vreau să-l văd pe tati.

Schaffa mai tace câteva clipe. Nu e de acord. Nu trebuie să vadă sau să sessizeze ca s-o ştie. Nassun a aflat deja ce s-a întâmplat în ziua în care l-a ucis pe Eitz. Nimeni n-a auzit ce i-a spus Schaffa lui Jija, dar mulţi l-au văzut doborându-l pe Jija la pământ, aplecându-se deasupra lui şi rânjindu-i în faţă, în timp ce Jija se holba la el cu ochii măriţi de groază. Poate bănui de ce s-a întâmplat asta. Însă, pentru prima oară, Nassun încearcă să nu se sinchisească de simţămintele lui Schaffa.

—Să vin cu tine? întreabă el.

—Nu.

Ştie să-şi manevreze tatăl şi mai ştie că Schaffa n-are răbdare cu el.

—O să mă întorc repede.

—Aşa să faci, Nassun.

I-a vorbit cu blândeţe. Dar e un avertisment.

Însă ea ştie şi cum să-i manevreze pe Schaffa.

—Da, spune ea ridicându-şi ochii spre el. Nu-ţi face griji. Sunt puternică. Aşa cum m-ai făcut tu să fiu.

—Aşa cum te-ai făcut singură.

Privirea lui e tandră şi teribilă. Ochii-de-gheaţă nu pot fi altfel decât teribili, dar într-ai lui se citeşte iubirea. Nassun s-a obişnuit deja cu această combinaţie.

Aşa că se dă jos din poala lui. E obosită, deşi n-a făcut nimic. Emoţiile o epuizează de fiecare dată. Dar coboară dealul către Jekity, salutându-i din cap pe cunoscuţi, indiferent dacă ei îi răspund sau nu, remarcând noua magazie pentru grâne care se construieşte pentru că locuitorii au avut timp să-şi sporească proviziile, profitând de faptul că ploile şi norii de cenuşă încă sunt intermitente. E o zi liniştită şi banală în acest com liniştit şi banal şi cumva asta-i aminteşte de Tirimo. Dacă n-ar fi Luna Găsită şi Schaffa,

lui Nassun nu i-ar plăcea aici, aşa cum nu i-a plăcut nici acolo. N-o să înţeleagă niciodată de ce, având întreaga lume la dispoziţie după ce scăpase cumva de Epicentrul ăla al ei, mama a ales să locuiască într-un loc atât de plictisitor şi de înapoiat.

Aşa că Nassun ciocăneşte la uşa tatei cu gândul la mama ei. (Are o cameră aici, dar nu e casa ei. De asta ciocăneşte.)

Jija deschide aproape imediat, ca şi cum vrea să plece undeva sau ca şi cum a aşteptat-o. Din casă vine mirosul unei mâncări cu usturoi din belşug, dinspre vatra mică din fundul încăperii. Nassun presupune că e rasol de peşte, dat fiind că raţiile din Jekity sunt bogate în peşte şi legume. Jija n-a mai văzut-o de o lună şi pentru o clipă o priveşte cu ochi mari.

— Bună, tati, spune ea.

Situaţia e stânjenitoare.

Jija se apleacă şi, înainte ca Nassun să priceapă ce se petrece, o ridică de la pământ şi o strânge în braţe.

Jekity e ca Tirimo, dar acum într-un sens bun. Ca atunci când mama încă era cu ei, însă tati era cel care o iubea cel mai mult, iar pe plită era rasol de raţă, nu de peşte. Dacă ar fi atunci, mama ar ţipa la puiul de kirkhusa al vecinilor, care le fura verze din grădină. Bătrâna doamnă Tukke nu priponea niciodată bine făptura aia. În încăpere ar mirosi ca acum, a mâncare bună amestecată cu mirosul înţepător al pietrei proaspăt tăiate şi al chimicalelor cu care tata îşi netezea şi-şi lustruia obiectele cioplite. În fundal, Uche ar alerga şuierând şi ţipând că se prăbuşeşte, în timp ce ar încerca să sară în sus…

Nassun înţepeneşte în îmbrăţişarea lui Jija, dându-şi brusc seama: Uche. Sărind în sus. Căzând în sus sau prefăcându-se.

Uche, pe care tati l-a omorât în bătaie.

Jija o simte încordându-se şi se încordează şi el. Îi dă drumul binişor, punând-o jos, şi bucuria de pe chip i se

stinge, înlocuită de neliniște.

— Nassun, spune el cercetându-i chipul. E totu-n regulă?

— Sunt bine, tati. Pur şi simplu voiam să te văd.

Îi lipseşte îmbrăţişarea lui. N-are ce face în privinţa asta. Dar revelaţia în legătură cu Uche i-a reamintit că trebuie să fie prudentă.

Ceva din tulburarea lui Jija se mai domoleşte. Şovăie, pare să caute ceva de spus, apoi se dă la o parte.

—Intră. Ţi-e foame? E destul şi pentru tine.

Aşa că intră şi se aşază amândoi la masă, iar el se extaziază văzând cât i-a crescut părul şi ce drăguţ îi stau codiţele împletite. Şi le-a făcut singură? Şi parc-a mai crescut puţin? E posibil, recunoaşte ea roşind, deşi ştie sigur că e mai înaltă cu trei centimetri de când a măsurat-o tati ultima dată. Schaffa a verificat într-o zi, gândindu-se că poate va trebui să rechiziţioneze nişte haine noi la următoarea distribuire a raţiilor pentru Luna Găsită. S-a făcut mare acum, spune Jija cu o mândrie atât de sinceră în glas încât o dezarmează. Aproape unsprezece ani şi deja e atât de frumoasă şi de puternică. Seamănă atât de mult cu… Aici se poticneşte. Nassun îşi coboară ochii în farfurie pentru că el a fost cât pe ce să spună: „Semeni cu mama ta”.

Dar nu aşa-i dragostea?

—E-n regulă, tati, se sileşte ea să spună.

E îngrozitor că Nassun e frumoasă şi puternică la fel ca mama ei, dar dragostea întotdeauna vine la pachet cu lucruri teribile.

—Şi mie mi-e dor de ea.

Pentru că îi este, în ciuda a toate.

Jija înţepeneşte şi un muşchi îi zvâcneşte uşor pe obraz.

—Dulceaţa mea, mie nu mi-e dor de ea.

E o minciună atât de sfruntată, încât Nassun îl priveşte fix, uitând să mai pretindă că-i de acord cu el. Uitând o grămadă de lucruri, printre care, s-ar părea, şi

bunul-simţ, fiindcă exclamă:

—Ba da! Si ti-e dor si de Uche. Îmi dau seama.

Jija se îmbăţoşează şi o priveşte cu o expresie care oscilează între oroarea provocată de spusele ei şi şocul de a o auzi rostindu-le cu voce tare. Şi apoi, aşa cum Nassun a ajuns să considere normal la tatăl ei, şocul în faţa neprevăzutului se transformă brusc în furie.

—Asta te învaţă în… în… locul ăla? o întreabă el brusc. Să nu-ţi respecţi tatăl?

Deodată Nassun se simte şi mai obosită. Obosită să-i tot menajeze nerozia.

—Nu te-am tratat nerespectuos, spune ea.

Încearcă să vorbească inexpresiv, dar îşi aude frustrarea din glas. N-are ce face.

—Am spus adevărul, tati. Dar nu mă deranjează că tu…

—Nu-i adevărul. E o insultă. Nu-mi place genul ăsta de limbaj, tânără domnişoară!

Ea nu mai înţelege nimic.

—Ce gen de limbaj? N-am zis nimic necuviincios.

—Să-i spui cuiva iubitor de rogălăi e o necuviinţă.

—Dar… n-am zis aşa ceva.

Deşi într-un fel chiar asta a zis. Dacă lui Jija îi este dor de mama şi de Uche înseamnă că îi iubeşte şi asta-l face iubitor de rogălăi. „Dar şi eu sunt rogălău.” Ştie că nu trebuie să spună aşa ceva. Însă ar vrea.

Jija deschide gura gata să-i răspundă, dar pare să se stăpânească în ultima clipă. Se uită în altă parte, proptindu-şi coatele pe masă şi lipindu-şi vârfurile degetelor, aşa cum face adesea când încearcă să se înfrâneze.

—Rogălăii, spune el şi în gura lui cuvântul sună ca o necurăţenie, sunt mincinoşi, dulceaţa mea. Ameninţă, manipulează şi te folosesc. Sunt malefici, Nassun, la fel de răi ca Taica Pământul însuşi. Tu nu eşti aşa.

Şi asta-i o minciună. Nassun a făcut ce trebuia ca să supravieţuiască, ajungând chiar să mintă şi să ucidă. A

făcut-o inclusiv ca să-i supravieţuiască lui. Nu-i place c-a trebuit s-o facă şi e exasperată constatând că, din câte se pare, el n-a observat. Că ea face la fel şi-acum şi el nu vede.

„De ce oare-l mai iubesc?”, se pomeneşte gândind în timp ce-şi priveşte tatăl. În schimb întreabă:

—De ce ne urăşti atât de tare, tati?

Jija tresare, probabil auzind acel „noi” atât de nonşalant.

—Nu pe tine te urăsc.

—Dar o urăşti pe mama. Şi probabil l-ai urât pe U…

—Ba nu!

Jija îşi împinge scaunul şi se ridică. Nassun tresare fără să vrea, dar el se răsuceşte şi începe să umble prin cameră cu paşi furioşi, descriind semicercuri scurte.

—Eu… Pur şi simplu ştiu de ce-s în stare, dulceaţă. N-ai înţelege. Trebuia să te protejez.

Năpădită de un val de înţelegere puternică precum magia, Nassun îşi dă seama că Jija nu-şi mai aminteşte cum a stat deasupra trupului lui Uche, cu umerii şi pieptul ridicându-se şi coborând convulsiv, rostind printre dinţi: „Şi tu eşti unul dintre ei?” Acum el s-a convins că n-a ameninţat-o niciodată. Că n-a aruncat-o niciodată de pe capra căruţei în josul dealului pietros. În mintea lui, Jija a rescris povestea copiilor săi orogeni, o poveste care în mintea lui Nassun e cioplită în piatră şi de neschimbat. Probabil tot aşa a rescris-o pe Nassun ca pe „fiica” lui şi nu ca pe un „rogălău”. Ca şi cum cele două pot fi cumva separate.

—Am aflat despre ei când eram copil. Mai mic decât tine.

Jija n-o mai priveşte, păşind neostenit şi gesticulând în timp ce vorbeşte.

—Verişorul lui Makenba.

Nassun îl priveşte nedumerită. Şi-o aminteşte pe domnişoara Makenba, o persoană vârstnică şi discretă care mirosea mereu a ceai. Lerna, doctorul aşezării, era

fiul ei. Vărul domnişoarei Makenba locuia şi el în oraş? Apoi Nassun pricepe.

—L-am găsit într-o zi în spatele silozului de seminţe. Stătea pe vine şi tremura. Am crezut că-i e rău.

În tot acest timp, Jija clatină din cap, continuând să umble prin cameră.

—Eram cu încă un băiat. De obicei ne jucam tustrei. Kirl s-a dus să-l zgâlţâie pe Litisk şi Litisk a…

Jija se opreşte brusc. Un rânjet îi dezgoleşte dinţii. Umerii se ridică şi se lasă la fel ca în ziua aceea.

—Kirl ţipa şi Litisk spunea că nu se poate opri, că nu ştie cum. Gheaţa i-a acoperit mâna lui Kirl şi aceasta s-a spart. Sângele zăcea pe pământ în cioburi. Litisk spunea că-i pare rău, ba chiar plângea, dar a continuat să-l îngheţe pe Kirl. Nu s-a oprit. Când am fugit, Kirl se întindea către mine şi nu-i mai rămăseseră neîngheţate decât capul, pieptul şi celălalt braţ. Dar era prea târziu. Ştiam asta. Era prea târziu chiar dinainte să fug după ajutor.

Nassun nu se simte mai bine aflând că există un motiv - unul concret - pentru care tatăl ei a făcut ce a făcut. Nu poate gândi decât: „Uche niciodată nu şi-a pierdut controlul în felul ăsta. Mama nu l-ar fi lăsat”. E adevărat. Uneori mama ei era în stare să sessizeze şi să potolească orogenia lui Nassun chiar şi din celălalt capăt al aşezării. Ceea ce înseamnă că Uche n-a făcut nimic ca să-l provoace pe Jija. Jija şi-a ucis propriul fiu din pricina a ceva ce a făcut altcineva, cu mult înainte de naşterea acestui fiu. Asta mai mult ca orice o ajută să înţeleagă că ura tatălui ei nu poate fi domolită pe cale raţională.

Aşa că Nassun este aproape pregătită când Jija îi aruncă o privire piezişă şi bănuitoare.

—Tu de ce nu te-ai vindecat încă?

N-are rost să-i explice. Dar încearcă pentru că, acum ceva timp, bărbatul ăsta a fost întregul ei univers.

—Probabil o să pot în curând. Am învăţat cum să

folosesc argintul ca să fac să se întâmple diverse lucruri şi cum să scot chestii din oameni. Nu ştiu cum funcţionează orogenia sau de unde vine, dar dacă e ceva ce poate fi scos, atunci…

—Niciunul dintre monştrii din tabăra aia nu s-a vindecat. M-am interesat.

Jija a început să păşească mai repede.

—Se duc acolo sus, dar nu se fac bine. Trăiesc acolo cu Gardienii ăia, tot mai mulţi pe zi ce trece, şi niciunul n-a fost vindecat. A fost o minciună?

—Nu-i o minciună. O să pot s-o fac dacă o să devin suficient de bună.

Înţelege instinctiv că aşa e. Cu un control suficient de fin şi cu ajutorul obeliscului de safir, va putea face aproape orice.

—Dar…

—Acum de ce nu eşti suficient de bună? Suntem aici de aproape un an!

„Pentru că e greu”, ar dori ea să spună, dar înţelege că el nu vrea s-audă aşa ceva. Nu vrea să ştie că singurul mod de a folosi orogenia şi magia ca să transformi un lucru este să devii expert în utilizarea orogeniei şi a magiei. Nu-i răspunde fiindcă nu are rost. Nu poate să-i spună ceea ce vrea el să audă. Nu-i cinstit faptul că el îi numeşte pe orogeni mincinoşi şi apoi se aşteaptă ca ea să-i mintă.

El se opreşte şi se răsuceşte spre ea. Tăcerea i-a stârnit bănuielile.

—Nu încerci să te faci bine, aşa-i? Zi-mi adevărul, Nassun!

E atât de obosită, dar-ar rugina-n toate!

—Încerc să fiu mai bună, tati, răspunde ea în cele din urmă. Încerc să devin un orogen mai bun.

Jija face un pas înapoi, ca şi cum ea l-ar fi lovit.

—Nu de aia ţi-am dat voie să te muţi acolo sus.

Nu el i-a dat voie. Schaffa l-a silit. Se minte până şi pe el însuşi. Dar minciunile pe care i le spune ei - pe

care i le-a spus toată viaţa, înţelege Nassun brusc - îi frâng inima. I-a spus că o iubeşte şi, evident, nu-i adevărat. El nu poate iubi un orogen şi ea asta este. Nu poate fi tatăl unui orogen şi de aceea îi cere mereu să fie altceva decât e.

Şi ea-i obosită. Obosită şi sătulă până peste cap.

—Îmi place să fiu orogenă, tati, spune ea.

El face ochii mari. Ceea ce-i spune ea e teribil. Faptul că se iubeşte pe sine este teribil.

—Îmi place să deplasez obiecte şi să lucrez cu argintul şi să cad în obeliscuri. Nu-mi place…

E pe punctul de a spune că nu-i place ce i-a făcut lui Eitz şi mai ales felul în care o tratează ceilalţi acum, că au aflat de ce-i capabilă, dar nu are ocazia. Jija face doi paşi rapizi şi dosul palmei lui loveşte atât de iute, încât ea nici nu-i vede înainte să o doboare de pe scaun.

E ca în ziua aceea de pe Drumul Imperial când s-a pomenit deodată la poalele unui deal, cu dureri în tot trupul. Aşa trebuie să fi fost cu Uche, înţelege ea, o altă revelaţie fulgerătoare. Lumea era aşa cum trebuie şi în clipa următoare complet în neregulă, complet sfârşită.

„Măcar Uche n-a avut vreme să urască”, îşi spune Nassun întristată.

Apoi îngheaţă întreaga casă.

Nu o face din reflex, ci intenţionat, cu precizie, modelându-şi torul în aşa fel încât să aibă exact dimensiunile casei. Nimeni din afara acestor ziduri nu va intra în raza lui. Face secţiuni gemene în tor, poziţionându-le pe una în jurul ei, pe cealaltă în jurul tatei. Simte frigul înfiorându-i firele de păr de pe braţe, presiunea scăzută a aerului smucindu-i hainele şi părul împletit. Jija simte şi el şi urlă, cu ochi holbaţi de groază care nu văd nimic. Pe chipul lui se citeşte limpede că-şi aminteşte de moartea crudă, prin îngheţ, a unui băiat pe care l-a cunoscut cândva. Când Nassun se ridică în picioare, privindu-şi tatăl pe deasupra podelei alunecoase, acoperite cu plăci groase de gheaţă, de

dincolo de scaunul căzut, prea strâmb ca să mai poată fi folosit vreodată, Jija s-a retras cu paşi împleticiţi, a alunecat pe podea şi s-a izbit de picioarele mesei.

Nu-i niciun pericol. Nassun nu a făcut torul să se manifeste decât o clipă, ca pe un avertisment menit să prevină noi violenţe din partea lui. Jija continuă însă să ţipe, iar Nassun îşi priveşte părintele panicat, strâns ghem. Poate ar trebui să simtă milă sau regret. Ceea ce simte însă e o furie rece împotriva mamei ei. Ştie că e iraţional. Nu e decât vina lui Jija că se teme prea tare de orogeni ca să-şi poată iubi propriii copii. Dar cândva Nassun şi-a iubit tatăl fără să-i judece. Acum are nevoie de un ţap ispăşitor pentru pierderea acelei iubiri perfecte. Şi ştie că mama ei poate îndura.

„Ar fi trebuit să ne faci cu cineva mai puternic", îi spune ea în gând lui Essun, oriunde o fi.

Trebuie să traverseze cu grijă podeaua îngheţată, ca să nu alunece, şi e silită să zgâlţâie zăvorul de câteva ori înainte să-i poată deschide. Până când reuşeşte, Jija a încetat să mai urle în spatele ei, dar încă îl mai aude respirând convulsiv şi lăsând să-i scape mici scâncete ori de câte ori expiră. Nu vrea să-i privească, totuşi se sileşte să o facă, fiindcă vrea să fie un bun orogen şi orogenii buni nu-şi permit să se mintă singuri. Jija tresare ca şi cum privirea ei l-ar fi ars.

—La revedere, tati, spune ea.

El nu-i răspunde, nu cu cuvinte.

„Şi ultima lacrimă pe care ea a vărsat-o înainte ca el s-o îngheţe de vie s-a spart de sol ca Sfărâmarea însăşi. Împietriţi-vă inima împotriva rogălăilor, căci sufletul lor e mâncat de rugină!"

Din povestea populară „Sărutări de gheaţă", înregistrată în cvartentul Bebbec, la Teatrul Msida, de Whoz Lorist Bebbec. (Notă: O scrisoare semnată de şapte lorişti itineranţi de la Ecuatoriale îl reneagă

pe Whoz ca fiind un „şarlatan poplorist”. Povestea ar putea fi apocrifă.)

18
Tu si numărătoarea inversă

După ce femeia sanzedă a dispărut, te trag deoparte. La modul figurat.

—Cel căruia-i spui Cenuşiul nu vrea să împiedice deschiderea Porţii Obeliscului, spun eu. Am minţit.

Eşti atât de prudentă în preajma mea acum. Eşti tulburată, îmi dau seama. Vrei să ai încredere în mine, chiar dacă numai privindu-mă îţi aminteşti cum te-am păcălit. Dar oftezi şi zici:

—Mda. M-am gândit eu că e mai mult de-atât.

—O să te ucidă fiindcă nu poţi fi manipulată, spun eu neluându-ţi în seamă ironia. Pentru că, dacă deschizi Poarta, vei readuce Luna şi vei pune capăt Anotimpurilor. Ceea ce vrea el cu adevărat este pe cineva care să deschidă Poarta pentru a servi scopurilor lui.

Acum înţelegi care-s jucătorii, chiar dacă nu şi jocul în integralitatea sa. Te încrunţi.

—Şi care ar fi scopul lui? Transformare? Menţinerea stării de fapt?

—Nu ştiu. Contează?

—Presupun că nu.

Îţi treci mâna peste buclele pe care ţi le-ai rearanjat recent.

—Presupun că de aia vrea să-i determine pe locuitorii Castrimei să-i dea afară pe toţi rogălăii?

—Da. Se va strădui să găsească o cale să te determine să faci ce vrea, Essun. Dacă nu… nu-i eşti de niciun folos. Mai rău chiar: îi eşti duşman.

Oftezi cu întreaga oboseală a Pământului şi singurul tău răspuns este o înclinare din cap înainte să te

îndepărtezi. Te privesc plecând şi frica mă copleşeşte.

*

Aşa cum ai făcut şi în alte momente de disperare, te duci să-lvezi pe Alabastru.

N-a mai rămas mult din el. De când a renunţat la picioare, îşi petrece zilele într-o toropeală indusă de medicamente, lipit de Antimoniu ca un pui care suge la maică-sa. Uneori, când vii în vizită, nu-i ceri să te înveţe nimic. O irosire, pentru că eşti sigură că unicul motiv pentru care se sforţează să rămână în viaţă este ca să-ţi poată transmite arta distrugerii globale. Te-a prins de câteva ori: te-ai deşteptat ghemuită lângă cuibul lui şi l-ai descoperit privindu-te. Nu te-a dojenit. Probabil nu mai are putere s-o facă. Eşti recunoscătoare.

E treaz când te aşezi alături de el, deşi nu prea se mai mişcă. Acum Antimoniu s-a instalat în cuib lângă el şi arareori o vezi în altă ipostază decât aceea de scaun însufleţit: în genunchi, cu picioarele depărtate, cu palmele proptite pe coapse. Alabastru se odihneşte lipit de pieptul ei, lucru posibil numai pentru că, în mod pervers, puţinele arsuri de pe spate i s-au vindecat chiar în timp ce picioarele îi putrezeau. Din fericire, ea nu are sâni care să facă poziţia inconfortabilă, iar din câte se pare, simulacrele ei de haine nu sunt aspre sau tăioase. În timp ce te aşezi, Alabastru te urmăreşte numai din priviri, ca un mâncător de piatră. Nu-ţi place că te-ai gândit la comparaţie.

—Se întâmplă din nou, spui tu.

Nu te deranjezi să explici ce. El ştie deja.

—Cum ai… În Meov. Ai încercat. Cum?

Pentru că tu nu te mai simţi în stare să lupţi pentru locul ăsta sau să-ţi clădeşti o viaţă aici. Toate instinctele îţi spun să înhaţi rucsafugul, să-i iei pe-ai tăi şi să fugi înainte ca locuitorii Castrimei să se întoarcă împotriva ta. Întrucât deasupra Anotimpul şi-a intrat pe deplin în

drepturi, asta e probabil o condamnare la moarte, dar să rămâi aici pare o moarte şi mai sigură.

El respiră adânc, fără grabă, şi ştii că are de gând să răspundă. Numai că îi trebuie timp să găsească cuvintele.

—Nu voiam. Erai gravidă. Mă simţeam… singur. Am crezut că o să meargă. Pentru o vreme.

Clatini din cap. Normal că a ştiut înaintea ta că erai gravidă. Dar e irelevant acum.

—Ai luptat pentru *ei.*

Ţi-e greu să apeşi pe ultimul cuvânt, totuşi o faci. Pentru tine, Corindon şi Innon, desigur, dar a luptat şi pentru Meov.

—Şi ei s-ar fi întors împotriva noastră într-o bună zi. Ştii c-aşa ar fi făcut.

Când Corindon s-ar fi dovedit prea puternic sau dacă ar fi reuşit să-i alunge pe Gardieni numai pentru a se vedea siliţi să părăsească Meovul şi să se mute altundeva. Era inevitabil.

El scoate un sunet afirmativ.

—Atunci de ce?

Alabastru dă drumul unui oftat prelung.

—Exista o şansă să n-o facă.

Clatini din cap. Cuvintele sunt aşa de greu de crezut, că sună a delir. Dar el adaugă:

—Orice şansă cât de mică merita încercarea.

Nu adaugă „pentru tine”, dar o simţi. Aproape că poţi sessiza înţelesul ascuns în spatele cuvintelor. Pentru ca familia ta să poată avea o viaţă normală printre alţi oameni, ca una dintre ei. Şanse normale. Probleme normale. îl priveşti fix. Îţi întinzi din impuls mâna şi-ţi plimbi degetele peste buzele lui pline de cicatrice. El te priveşte şi-ţi oferă acel sfert de zâmbet de care mai e în stare zilele-astea. E mai mult decât îţi trebuie.

Apoi te ridici şi pleci să încerci să salvezi şansa minusculă şi fragilă pe care-o mai are Castrima.

*

Ykka a convocat un vot pentru mâine-dimineaţă, la douăzeci şi patru de ore de la „oferta” celor din Rennanis. Castrima trebuie să dea un răspuns şi ea nu crede că decizia ar trebui lăsată numai pe seama consiliului ei neoficial. Tu nu înţelegi ce anume va schimba votul, cu excepţia faptului de a sublinia ce miracol ar fi ca acest com să supravieţuiască neatins până-n zori.

Străbaţi comul şi oamenii te privesc. Ţii ochii aţintiţi înainte şi încerci să nu laşi să se vadă dacă privirile lor te afectează.

Pe parcursul unor vizite scurte, discrete, le transmiţi lui Cutter şi Temell ordinele Ykkăi şi le spui să răspândească vorba. Oricum Temell trebuie să scoată copiii afară pentru lecţii. El spune că-şi va vizita elevii acasă şi îi va îndemna să formeze grupuri de studiu de câte doi-trei în locuinţele unor adulţi de încredere. Vrei să-i spui că niciun adult nu-i demn de încredere, dar ştie şi el asta. N-are ce face, aşa că e inutil s-o zici cu glas tare.

Cutter spune că le va da de veste celor câţiva adulţi orogeni. Niciunul dintre ei nu are abilitatea de a crea un tor sau de a se controla prea bine. În afara ta şi a lui Alabastru, sunt toţi sălbăticiuni. Dar Cutter se va asigura că aceia care nu pot vor sta pe lângă cei care pot. Chipul îi e impasibil când întreabă:

— Şi ţie cine o să-ţi apere spatele?

Ceea ce înseamnă că se oferă el s-o facă. Sila care te înfioară la acest gând e surprinzătoare. N-ai avut niciodată încredere în el, deşi nu înţelegi de ce. Ceva legat de faptul că s-a ascuns toată viaţa, ceea ce e ditamai ipocrizia din partea ta după cei zece ani pe care i-ai petrecut în Tirimo. Însă, dar-ar rugina-n toate, ai tu încredere în cineva? Atât timp cât îşi face treaba, nu contează. Te sileşti să încuviinţezi.

— Caută-mă după ce termini.

El acceptă.

După asta te hotărăşti să te odihneşti şi tu. Dormitorul tău e distrus mulţumită transformării lui Hoa şi nu ai niciun chef să dormi în patul lui Tonkee: au trecut multe luni, dar amintirea mirosului de mucegai e greu de şters. În plus, ţi-ai dat seama abia acum că nimeni nu-i păzeşte spatele Ykkăi. Ea crede în comul ei, tu nu. Hoa a mâncat-o pe Rubinia, care măcar era interesată s-o ţină în viaţă. Aşa că împrumuţi un alt rucsac de la Temell, scotoceşti prin apartament după câteva provizii de bază - nu e chiar un rucsafug, ca să-ţi lase loc pentru negaţie dacă Ykka va protesta - şi porneşti către apartamentul ei. (Scopul colateral este ca lui Cutter să-i fie mai greu să te găsească.) Judecând după sunetul respiraţiei care se aude dincolo de draperie, ea doarme în continuare. Divanurile ei sunt confortabile, mai ales comparate cu condiţiile precare în care ai dormit pe drum. Foloseşti rucsafugul ca pe o pernă şi te ghemuieşti, încercând să dai uitării lumea o vreme.

Şi te trezeşti când Ykka înjură trecând în goană pe lângă tine şi aproape rupând în graba ei una dintre draperiile de la intrare. Te scuturi de somn şi te ridici în şezut.

- Ce…

Dar nici n-apuci să termini, că auzi şi tu ţipetele care vin de afară. Ţipete de furie. O mulţime care se adună.

Deci a început. Te ridici s-o urmezi şi nu trebuie să te gândeşti de două ori ca să înhaţi rucsacurile.

Oamenii s-au adunat la nivelul solului, lângă băile comunale. Ykka coboară într-acolo folosind tehnici pe care tu nu le vei utiliza: lăsându-se să alunece pe scările de metal, sărind peste balustrada unei platforme ca să aterizeze pe o alta, pe care o ştie dedesubt, traversând în fugă poduri care i se leagănă alarmant sub picioare. Tu optezi pentru metoda de bun-simţ, care exclude

sinuciderea, aşa că până ajungi lângă pâlcul de oameni Ykka deja strigă din rărunchi, încercând să-i facă pe toţi să tacă şi să asculte şi să se tragă naibii la o parte.

În centrul pâlcului se află Cutter, înfăşurat numai într-un prosop şi arătând şi el o dată altfel decât indiferent. Acum e încordat, cu fălcile încleştate, sfidător, gata să fugă. Şi pe sol, la cinci paşi de el, zace trupul îngheţat al unui bărbat surprins în timp ce se târa îndărăt, cu o expresie de groază abjectă întipărită pentru totdeauna pe chip. Nu-l recunoşti. Dar nu contează. Ce contează e că un rogălău a ucis un odihnit. E ca un chibrit aruncat în mijlocul unui com care este echivalentul unor vreascuri uscate şi îmbibate cu ulei.

—…cum s-a întâmplat asta, strigă Ykka în clipa în care ajungi lângă mulţimea adunată.

Abia o vezi. Deja s-au strâns în jur de cincizeci de oameni. Ai putea să-ţi faci loc până în faţă, dar decizi să rămâi pe loc. Nu e momentul să atragi atenţia asupra ta. Te uiţi în jur şi-l zăreşti pe Lerna ascunzându-se în spatele mulţimii, îţi întoarce privirea: ochii îi sunt măriţi şi fălcile încleştate. Prin preajmă mai sunt şi - o, Pământule arzând! — trei copii rogălăi. Unul dintre ei e Penty, despre care ştii că este conducătoarea unora dintre cei mai bravi şi mai nesăbuiţi dintre copiii rogălăi. Stă ridicată pe vârfuri, întinzându-şi gâtul ca să vadă mai bine. Când încearcă să-şi croiască drum prin mulţime, privirile vi se întâlnesc şi-i arunci Căutătura Autoritară a Mamei. Tresare şi se potoleşte imediat.

—Cui îi pasă cum s-a întâmplat, dar-ar rugina?!

E Sekkim, unul dintre Inovatori. Îl cunoşti numai fiindcă Tonkee se plânge tot timpul că insul e prea prost ca să aibă dreptul să aparţină acestei caste şi că ar trebui pasat uneia neesenţiale, cum ar fi cea a Cârmuitorilor.

—Uite, de asta…

O femeie îl întrerupe:

—Rogălăi nenorociţi!

Altcineva i-o taie:

—Ascultă naibii! Vorbeşte Ykka!

—Cui rugina mă-sii îi pasă de încă un monstru rogălău…

—Copil de canibal cu creierii numa' rugină, te umplu de sânge dacă nu…

Cineva îmbrânceşte pe altcineva. Urmează noi îmbrânceli, noi înjurături, ameninţări cu moartea. E un dezastru!

Apoi un bărbat se desprinde în fugă din mulţime, îngenunchează lângă trupul îngheţat şi încearcă să-i cuprindă în braţe. Asemănarea dintre el şi cadavru e evidentă chiar şi prin gheaţă: probabil sunt fraţi. Vaietul lui îndurerat face mulţimea să amuţească brusc, stânjenită. Oamenii se foiesc tulburaţi în timp ce vaietul bărbatului se transformă în hohote sfâşietoare de plâns.

Ykka trage adânc aer în piept şi înaintează, folosindu-se de prilejul pe care i l-a oferit suferinţa bărbatului. I se adresează lui Cutter, cu vocea încordată:

—Ce ţi-am zis? Ce ţi-am zis, dar-ar rugina să dea?!

—El m-a atacat! se apără Cutter.

N-are nicio zgârietură.

—Căcat, spune Ykka.

Câţiva din mulţime repetă sudalma, dar ea îi priveşte încruntată până amuţesc. Se uită la bărbatul mort şi strânge din fălci.

—Betine n-ar fi făcut una ca asta. Când a fost rândul lui să se ocupe de păsări, n-a fost în stare să sucească gâtul unui pui!

Cutter o priveşte fioros.

—Tot ce ştiu e că voiam să fac baie. M-am aşezat să mă spăl şi el s-a tras mai încolo. M-am gândit: „Bine, deci aşa o să fie de-acum încolo” şi nu m-am supărat. După aia, când am trecut pe lângă el ca să intru în piscină, m-a lovit. Tare, la ceafă.

La auzul acestor cuvinte, mulţimea izbucneşte într-un murmur surd, mânios, dar se şi foieşte neliniştită. Ceafa

este, din câte se spune, cel mai bun loc să loveşti dacă vrei să ucizi un rogălău. Nu-i adevărat. Funcţionează numai dacă loveşti suficient de tare ca să provoci o contuzie sau o fractură şi atunci asta îi doboară de fapt, nu vreo vătămare pe care ai aduce-o sessapinealelor. Însă acest mit e încă popular. Şi dacă e adevărat, Cutter avea suficiente motive să contraatace.

—Ba pe mă-ta, mârâie bărbatul care ţine în braţe cadavrul lui Betine, din care se ridică aburi uşori. Betine nu era genul, Yk, ştii că nu era…

Ykka încuviinţează apropiindu-se şi punând mâna pe umărul bărbatului. Mulţimea se agită din nou şi furia ei reţinută îşi schimbă direcţia. Pe moment, fără motiv, o urăsc pe ea.

—Ştiu.

Un muşchi tresare pe obrazul ei, o dată, de două ori. Priveşte în jur.

—A mai văzut şi altcineva încăierarea?

Câţiva oameni ridică mâinile.

—L-am văzut pe Bets retrăgându-se, spune o femeie.

Înghite în sec privindu-l pe Cutter. Are broboane de sudoare pe buza de sus.

—Dar cred că nu voia decât să ajungă mai aproape de săpun.

—S-a uitat la mine! se răsteşte Cutter. Ştiu ce înseamnă când se uită cineva la mine în felul ăsta!

Ykka îl întrerupe cu o fluturare a mâinii.

—Ştiu, Cutter, dar acum taci. Şi mai departe? o întreabă ea pe femeie.

—Asta a fost. M-am uitat în altă parte şi când m-am întors din nou era un soi de… vârtej. Din vânt şi din gheaţă.

Se strâmbă şi îşi încleştează fălcile:

—Ştii cum ucid ăi ca tine.

Ykka o priveşte furioasă, dar apoi tresare pentru că din mulţime se ridică noi strigăte, de data asta dându-i dreptate femeii. Cineva încearcă să-şi facă drum prin

mulţime şi să ajungă la Cutter. Altcineva îl opreşte pe atacator, însă n-a lipsit mult. Vezi momentul în care Ykka îşi dă seama că-i pierde. N-o să-i facă să înţeleagă. Se vor transforma în curând într-o gloată setoasă de sânge şi ea nu-i poate opri.

Ei bine, în privinţa asta te-nşeli. E ceva ce poate face.

Se întoarce şi îşi pune palma pe pieptul lui Cutter, trimiţând ceva în trupul său. Nu sessizezi în mod deliberat în clipa asta, aşa că nu surprinzi decât un ecou şi e… ce? Ca… atunci când Alabastru a potolit un punct fierbinte, acum mulţi ani şi la o cincime de continent distanţă. Dar la scară mai mică. E ca lucrul acela pe care i l-a făcut Gardianul lui Innon, numai că localizat şi nu la fel de cumplit. Şi tu habar n-ai avut că rogălăii pot face aşa ceva.

Orice-o fi, Cutter nu apucă nici măcar să ţipe. Ochii i se holbează. Face un pas împleticit îndărăt. Apoi se prăbuşeşte cu o expresie de groază care o reflectă pe aceea a lui Betine.

Toţi amuţesc. Nu eşti singura care-a rămas cu gura căscată.

Ykka respiră adânc. Orice-a făcut, a secătuit-o de puteri. O vezi clătinându-se, apoi reuşind să se adune.

—De-ajuns, spune ea întorcându-se şi măturând mulţimea din priviri. E mai mult decât de-ajuns. S-a făcut dreptate, poftim! Acum duceţi-vă toţi acasă!

Nu te aştepţi să-i meargă. Crezi că nu va face decât să alimenteze setea de sânge a mulţimii… dar asta îţi demonstrează ce puţin ştii. Oamenii mai stau niţel, mai bombăne niţel, însă apoi încep să se împrăştie. Sunt urmaţi de plânsul înăbuşit al unui bărbat îndurerat.

E miezul nopţii, anunţă crainicul. Opt ore până la votul de dimineaţă.

*

—Trebuia s-o fac, murmură Ykka.

Ai revenit în apartamentul ei şi-i stai alături. A tras în lături draperia, astfel încât să-şi poată vedea oamenii şi ei s-o vadă pe ea, dar stă rezemată de cadrul uşii şi tremură. Doar puţin. De departe nu se observă.

—Trebuia s-o fac.

În semn de respect, îi oferi sinceritatea ta.

—Da. Trebuia.

E ora două.

*

Pe la ora cinci te gândeşti să dormi puţin. A fost mai linişte decât te-ai aşteptat. Lerna şi Hjarka au venit să ţi se alăture în apartamentul Ykkăi. Nimeni nu spune că privegheaţi, jelind în tăcere, ţinând doliu după Cutter şi aşteptând ca lumea să se sfârşească (din nou), dar asta faceţi. Ykka stă pe un divan, cu braţele în jurul genunchilor şi capul rezemat de zid, cu privirea ostenită şi pustie.

Când auzi din nou strigăte, închizi ochii şi te gândeşti să nu le iei în seamă. Ţipetele ascuţite ale unor copii pun capăt acestui eşec al empatiei. Ceilalţi se ridică, aşa că te ridici şi tu şi ieşiţi toţi pe balcon. Lumea aleargă către una dintre platformele late care înconjoară o coloană de cristal prea micuţă ca să găzduiască apartamente. Tu şi ceilalţi porniţi într-acolo. Comul foloseşte asemenea platforme pe post de depozite, iar aceasta e plină de butoaie, lăzi şi vase de lut. Unul dintre vase se rostogoleşte de colo colo, dar pare intact. Observi asta când ajungeţi toţi pe platformă. Ceea ce nu explică restul tabloului pe care-l vezi.

Sunt din nou copiii aceia rogălăi, gaşca lui Penty. Doi dintre ei ţipă, smucind şi lovind o femeie care a ţintuit-o pe Penty la pământ şi o strânge de gât. O altă femeie se aţine în apropiere, ţipând la rândul ei la copii, dar nimeni n-o ia în seamă. Vocea ei împleticită întărâtă însă spiritele.

O cunoşti oarecum pe femeia care o ţine pe Penty la podea. E poate cu zece ani mai tânără decât tine, cu o constituţie mai greoaie şi păr mai lung: Waineen, din casta Rezistenţilor. A fost destul de drăguţă cu tine când aţi nimerit în acelaşi schimb la ciupercărie sau la latrine, dar i-ai auzit pe alţii bârfind-o pe la spate. Waineen fabrică molicelele pe care Lerna le fumează şi alcoolul de contrabandă pe care îl beau câţiva dintre membrii comului. Cândva, înaintea venirii Anotimpului, a făcut afaceri profitabile ajutându-i pe locuitorii Castrimei să-şi mai lumineze vieţile anoste de mineri şi neguţători, iar produsele şi le-a depozitat aici, în Castrima de Jos, ca să nu le găsească perceptorii cvartentului. Convenabil, acum, că lumea s-a sfârşit. Dar clientul său cel mai fidel e ea însăşi şi nu-i ceva neobişnuit s-o zăreşti împleticindu-se prin com, roşie la faţă şi gălăgioasă, emanând mai mulţi aburi toxici decât o erupţie vulcanică.

De obicei, Waineen nu e rea la beţie, împarte cu toată lumea ce are şi nu trage chiulul de la muncă, aşa că nimănui nu-i pasă ce face cu marfa ei. Fiecare se adaptează Anotimpului cum se pricepe. Acum însă ceva a scos-o din fire. Penty e într-adevăr enervantă. Hjarka şi alţi castrimeni înaintează să scoată fata din ghearele femeii şi tu tocmai te bucuri că Penty a dat dovadă de suficient autocontrol ca să nu îngheţe toată platforma, când femeia ridică un braţ, cu pumnul încleştat.

Un pumn care

ai văzut urma pumnului lui Jija, patru dâre vinete, paralele, pe faţa şi pântecele lui Uche

un pumn care

care

care

nu!

Eşti în topaz şi printre celulele femeii aproape în aceeaşi clipă. N-ai apucat să gândeşti. Mintea ta cade, plonjează în valul acela ascendent de lumină galbenă de

parcă acolo-i locul ei firesc. Sessapinealele ţi se încordează în jurul firelor argintii şi le aduni laolaltă, eşti parte atât din obelisc, cât şi din femeie şi nu o să permiţi să se întâmple asta, nu din nou, nu, pe Jija n-ai putut să-i opreşti, dar…

—Nu încă un copil, şopteşti tu şi însoţitorii tăi te privesc surprinşi, neînţelegând.

Apoi nu se mai uită la tine, fiindcă deodată femeia care dădea să se amestece în încăierare urlă, iar copiii ţipă la rândul lor şi mai tare. Până şi Penty ţipă acum, pentru că femeia de deasupra ei s-a transformat în piatră strălucitoare, multicoloră.

—Nu încă un copil!

Îi sessizezi pe cei de lângă tine: ceilalţi membri ai consiliului, beţivi care ţipă, Penty şi fetele ei, Hjarka şi ceilalţi, toţi. Pe toţi locuitorii Castrimei. Calcă pe filamentele nervilor tăi, tropăind şi săltând, sunt cu toţii Jija. Te concentrezi asupra femeii bete şi simţi aproape instinctiv nevoia de a începe să storci mişcarea şi viaţa din ea, înlocuindu-le cu orice subprodus al magiei o fi ăsta, această materie care seamănă cu piatra. Această materie care-l ucide pe Alabastru, tatăl celuilalt copil mort al tău, NU ÎNCĂ UN COPIL, ÎNGHIŢI-V-AR PĂMÂNTUL! De câte secole ucid oamenii copiii rogălăi pentru ca restul copiilor să doarmă netulburaţi? Toată lumea este Jija, toată blestemata de lume este Schaffa, Castrima e Tirimo şi Epicentrul, NU ÎNCĂ UNUL, şi te răsuceşti odată cu obeliscul, călăuzindu-i puterea prin tine, gata să ucizi tot ce vezi şi tot ce nu vezi.

Ceva îţi destabilizează conexiunea cu obeliscul. Brusc, trebuie să te lupţi pentru puterea pe care mai-nainte acesta ţi-a oferit-o cu atâta uşurinţă. Îţi dezgoleşti dinţii inconştient, mârâind fără să te auzi, strângându-ţi pumnii şi strigând în mintea ta NU, N-O SĂ-L LAS SĂ FACĂ ASTA DIN NOU, şi-l vezi pe Schaffa, te gândeşti la Jija…

Dar îl *sessizezi* pe Alabastru.

Îl simţi în tentaculele de un alb incandescent care atacă legătura ta cu obeliscul. E puterea lui Alabastru, luându-se la întrecere cu a ta şi… nu câştigă. Nu te decuplează, aşa cum ştii că poate. Sau aşa cum credeai că poate. E mai slab? Nu. Pur şi simplu tu eşti mai puternică decât erai.

Şi deodată importanţa acestui fapt pătrunde dincolo de transa amintirii şi a ororii în care eşti captivă, readucându-te la realitatea rece şi şocantă. Ai ucis o femeie cu ajutorul magiei. Eşti pe punctul de a nimici Castrima prin magie. Te lupţi cu Alabastru folosind magia… *şi Alabastru nu poate îndura mai multă magie!*

— O, Pământule nepăsător! şopteşti tu.

Încetezi imediat să te mai lupţi. Alabastru îţi taie legătura cu obeliscul. Atingerea lui e în continuare mai precisă decât a ta. Dar în timp ce o face îi simţi slăbiciunea. Forţele lui tot mai împuţinate.

La început nici nu-ţi dai seama că ai început să alergi. Cu greu ai putea numi asta fugă, pentru că întrecerea într-ale magiei şi ruperea conexiunii cu obeliscul te-au lăsat atât de slăbită şi de dezorientată, încât te împleticeşti de la o balustradă la alta ca şi cum ai fi tu însăţi beată. Cineva îţi strigă ceva la ureche. O mână te apucă de braţ şi o scuturi mârâind. Cumva ajungi la sol fără să cazi în gol. Chipuri trec pe lângă tine ca o ceaţă, irelevante. Nu mai vezi pentru că plângi cu sughiţuri, bâiguind: „Nu, nu, nu”. Ştii ce-ai făcut, deşi o negi cu cuvintele, cu trupul, cu sufletul.

Apoi eşti în infirmerie.

Eşti în infirmerie contemplând o sculptură de marmură neaşteptat de mică, şi totuşi migălos lucrată. Fără culoare, fără lustru, doar un cafeniu nisipos şi lipsit de luciu din cap până-n picioare. E aproape abstractă, arhetipală: *Bărbat în clipa de pe urmă. Micşorarea spiritului. Neomul. Subomul. Cândva găsit, acum pierdut.*

Sau poate ai putea să-i spui pur şi simplu *Alabastru.*

E cinci şi jumătate.

*

La ora şapte, Lerna vine şi te găseşte ghemuită pe podea în faţa cadavrului lui Alabastru. Îl auzi ca prin vis aşezându-se alături şi te întrebi de ce a venit. Ar trebui să ştie mai bine. Ar trebui să plece înainte să te enervezi şi să-l ucizi şi pe el.

Ykka i-a convins pe cei din com să nu te omoare, spune el. Le-am povestit despre fiul tău. S-a… ăăă… căzut de acord că Waineen ar fi putut s-o omoare pe Penty dac-ar fi lovit-o. Reacţia ta exagerată a fost… de înţeles.

Face o pauză.

A fost de ajutor şi faptul că Ykka l-a omorât pe Cutter mai devreme. Acum au si mai multă încredere în ea. Stiu că nu-ţi ia partea numai din…

Respiră adânc şi ridică din umeri:

—Camaraderie.

Da. E aşa cum te-au învăţat la Epicentru: toţi rogălăii sunt unul şi acelaşi. Crimele unuia sunt crimele tuturor.

—N-o s-o ucidă nimeni.

E Hoa. Sigur că se află aici, păzindu-şi investiţia!

La auzul spuselor lui, Lerna se foieşte neliniştit. Dar apoi o altă voce se arată de acord:

—N-o s-o ucidă nimeni.

Si tresari fiindcă e vocea lui Antimoniu.

Te ridici lent. Ea stă în aceeaşi poziţie ca întotdeauna - a fost aici în tot acest timp -, cu bulgărele de piatră care a fost Alabastru odihnindu-se lipit de ea aşa cum a făcut-o trupul lui însufleţit. Ochii ei sunt deja aţintiţi asupra ta.

—Nu poţi să-i ai, spui tu mârâind. Şi nici pe mine.

—Nu te vreau, spune Antimoniu. L-ai ucis.

Căcat! Încerci să-ţi păstrezi furia asta abjectă, s-o foloseşti ca să te concentrezi şi să contactezi puterea

necesară pentru a o provoca, dar furia ţi se spulberă transformându-se în ruşine. Şi oricum nu te întinzi decât până la cuţitul ăla ca un obelisc al lui Alabastru. Spinelul. Acesta îţi respinge tentativele imediat, de parcă te scuipă în obraz. Păi, chiar eşti demnă de dispreţ, nu-i aşa? Mâncătorii de piatră, oamenii, orogenii, până şi afurisitele de obeliscuri ştiu asta. Eşti nimic. Ba nu, eşti moartea. Şi tocmai ai ucis încă o persoană pe care ai iubit-o.

Aşa că stai în patru labe, pustiită, respinsă, atât de rănită, că e ca şi cum în tine ticăie un generator de durere. Poate constructorii obeliscurilor ar fi putut inventa un dispozitiv care să utilizeze o asemenea durere, dar au murit toţi.

Auzi un zgomot care-ţi întrerupe jelania. Antimoniu s-a ridicat în picioare. Postura ei e impunătoare, dreaptă şi implacabilă. Priveşte în jos spre tine. În braţe ţine piatra cafenie care e tot ce a mai rămas din Alabastru. Din poziţia ta nu mai seamănă cu ceva ce a fost odată uman. Ceea ce din punct de vedere oficial nici n-a fost.

—Nu, spui tu.

De data asta n-ai rostit-o ca pe o sfidare. E o rugăminte. „Nu-l lua!” Dar el asta ţi-a cerut. Asta a vrut: să îi fie dat lui Antimoniu, şi nu Taicii Pământ care i-a luat atât de multe. Asta e alegerea aici: Pământul sau o mâncătoare de pietre. Tu nici nu figurezi pe listă.

—Ţi-a lăsat un mesaj, spune ea.

Vocea îi e lipsită de inflexiuni, ca de obicei, şi totuşi ceva s-a schimbat. Să fie milă?

—Onixul e cheia. Mai întâi o reţea, apoi Poarta. Nu da greş, Essun. Innon şi eu nu te-am iubit degeaba.

—Ce? întrebi tu, dar ea pâlpâie, devenind transparentă.

Pentru prima oară te gândeşti că felul în care mâncătorii de piatră se deplasează prin stâncă şi felul în care obeliscurile trec de la starea reală la cea ireală sunt unul şi acelaşi lucru.

E o observaţie inutilă. Antimoniu dispare în pământul care te urăşte. Cu tot cu Alabastru.

Rămâi unde te-a lăsat ea, unde te-a abandonat el. Mintea ţi-e goală de gânduri. Dar când cineva îţi atinge braţul şi o voce îţi rosteşte numele şi o conexiune care nu-i obeliscul ţi se înfăţişează, te întorci către ea. Nu te poţi abţine. Ai nevoie de ceva şi, dacă nu e familia sau moartea, atunci trebuie să fie altceva. Aşa că te întorci şi bâjbâi şi Lerna e acolo, alături de tine, iar umărul lui e moale şi cald şi ai nevoie de el. Ai nevoie de Lerna. Doar acum, te rog. Ai nevoie să fii şi tu măcar o dată umană, indiferent de categorisirile oficiale, şi poate cu braţele unui om în jurul tău şi cu o voce omenească murmurând: „îmi pare rău. îmi pare rău, Essun". O să te simţi şi tu ca atare. Poate chiar eşti umană, fie şi pentru puţin timp.

*

La şapte patruzeci şi cinci ai rămas singură.

Lerna a plecat să discute cu unul dintre asistenţii săi şi poate cu Spinările-Late care te supraveghează din uşa infirmeriei. Pe fundul rucsafugului tău se află un buzunar secret. De aceea ai cumpărat acest rucsafug anume, de la acel pielar anume, cu mulţi ani în urmă. Când ţi-a arătat buzunarul te-ai gândit imediat la ceva ce puteai pune în el. Ceva la care, fiind Essun, nu ţi-ai permis să te gândeşti prea des, pentru că-i aparţinea lui Sienit, iar ea murise. Dar i-ai păstrat rămăşiţele.

Scormoneşti prin rucsac până când degetele tale găsesc buzunarul şi se strecoară înăuntru. Bocceaua e încă acolo. O tragi afară şi desfaci pânza ieftină. În ea se află şase inele din piatră semipreţioasă, şlefuită.

Nu-s destule pentru nonainelarul care eşti, dar oricum nu-ţi pasă de primele patru. Le lepezi şi se rostogolesc pe podea clincănind. Pe ultimele două, cele pe care el le-a făcut pentru tine, ţi le pui pe degetele arătătoare.

Apoi te ridici în picioare.

*

Ora opt. Capii gospodăriilor se adună pe Vârful Teşit.

Regula este câte un vot pe gospodărie. O vezi din nou pe Ykka în centrul cercului, cu braţele încrucişate şi o neutralitate prudentă pe chip, deşi sessizezi în mediul înconjurător un subcurent de tensiune care provine în cea mai mare parte de la ea. Cineva a adus o ladă veche de lemn şi oamenii se înghesuie în jurul ei, scriind pe bucăţi de hârtie sau de piele şi lăsându-le să cadă înăuntru.

Înaintezi către Vârful Teşit cu Lerna după tine. Oamenii nu te observă decât când aproape ai terminat de traversat podul. Când eşti aproape lângă ei. Apoi cineva te vede venind şi scapă o exclamaţie. Altcineva scoate un ţipăt alarmat: „O, e ea, dar-ar rugina!” Oamenii se zoresc la o parte din calea ta, mai-mai să se calce în picioare.

Aşa şi trebuie. Ţii în mâna dreaptă cuţitul trandafiriu şi ridicol al lui Alabastru, obeliscul acesta miniaturizat şi remodelat. Te-ai racordat la el şi l-ai făcut să rezoneze cu tine. E al tău. Te-a respins mai devreme pentru că erai instabilă, nesigură, dar acum ştii ce vrei de la el. Ţi-ai găsit concentrarea. Spinelul nu va răni pe nimeni decât dacă îi permiţi tu. E cu totul altă treabă dacă o s-o faci sau nu.

Înaintezi către centrul cercului şi bărbatul care ţine lada cu voturi dă îndărăt din faţa ta, abandonând-o. Ykka se încruntă şi înaintează spunând:

— Essun…

Dar nu o bagi în seamă. Te repezi înainte şi e cel mai natural lucru din lume să cuprinzi mânerul cuţitului trandafiriu cu ambele mâini, să te răsuceşti, să pivotezi şi să loveşti. În clipa în care spada trandafirie atinge lada, aceasta e nimicită. Nu tăiată, nu strivită; se

dezintegrează în particulele microscopice care o compun. Ochiul procesează asta ca pe un praf care se împrăştie, scânteind în lumină înainte să dispară. Devenit piatră. O mulţime de oameni scot exclamaţii sau strigăte, ceea ce înseamnă că-şi respiră voturile. Probabil că nu le va face rău. Sau nu foarte tare.

Atunci te întorci şi ridici cuţitul, răsucindu-te încet ca să-i aţinteşti asupra fiecăruia.

— N-o să fie niciun vot, spui tu.

E aşa de linişte, că auzi apa picurând din ţevile bazinului comunal, la zeci de metri dedesubt.

— Plecaţi. Alăturaţi-vă Rennanisului dacă vă va primi. Dar dacă rămâneţi, nicio parte a acestui com nu va avea dreptul să decidă că o altă parte a acestui com e de prisos. Nu votăm cine poate fi considerat om şi cine nu.

Unii dintre ei îşi târşâie picioarele sau se privesc între ei. Ykka se holbează la tine de parcă eşti o făptură potenţial periculoasă, ceea ce e comic. Ar trebui să ştie deja că „potenţial” e un cuvânt de prisos când e vorba de tine.

— Essun, începe ea, cu vocea aceea blândă pe care oamenii o folosesc cu animalele şi cu nebunii. Asta este…

Se opreşte pentru că nu ştie ce anume este. Dar tu ştii. Este o lovitură de stat. Nu contează cine-i la putere: pe acest subiect anume tu o să fii dictatorul. Nu vei permite ca Alabastru să fi murit degeaba salvându-i pe oamenii ăştia de tine.

— N-o să fie niciun vot! repeţi tu.

Glasul tău e sonor şi se aude până departe, ca şi cum le vorbeşti copiilor de doisprezece ani de la creşa ta.

— Asta-i o comunitate! Veţi fi uniţi! Veţi lupta unul pentru altul! Sau o să vă omor până la ultimul!

De data asta, liniştea e absolută. Nu se clintesc. Ochii lor holbaţi exprimă o frică atât de profundă, încât înţelegi că te cred.

Foarte bine. Te întorci şi pleci.

INTERLUDIU

În străfundurile agitate, port o discuţie cu duşmanul meu sau cel puţin încerc. „Un armistiţiu”, spun eu. Implor. Au fost deja atâtea pierderi, în toate taberele. O lună. Un viitor. O speranţă.

Aici jos e aproape imposibil să auzi o replică sub formă de cuvinte. Îmi parvine o vibraţie furioasă, fluctuaţii sălbatice de presiune şi gravitaţie. După o vreme sunt silit să mă retrag ca să nu fiu zdrobit, căci, deşi ar fi doar un impediment temporar, nu-mi pot permite să fiu incapacitat în clipa asta. Printre cei din neamul tău lucrurile se schimbă repede, aşa cum obişnuiţi voi să faceţi când în sfârşit aţi ajuns la o decizie. Trebuie să fiu pregătit, în orice caz, furia a fost singurul meu răspuns.

19
Eşti gata de luptă

A trecut o lună de când n-ai mai ieşit la suprafaţă. Au trecut două zile de când, în nebunia şi durerea ta, l-ai ucis pe Alabastru. Totul se schimbă pe durata unui Anotimp.

Castrima de Sus e ocupată. Tunelul pe care l-ai străbătut când ai pătruns prima oară în com e acum blocat. Unul dintre orogenii comului a ridicat din pământ o lespede mare de piatră şi l-a sigilat. Probabil Ykka sau poate Cutter înainte să-i fi ucis Ykka: ei erau singurii din tot comul cu un control atât de precis, în afară de tine şi de Alabastru. Acum, doi dintre aceştia patru au murit şi inamicul bate la poartă. Spinările-Late care s-au adunat în gura tunelului, dincolo de sigiliul său de piatră, sar în sus când intri în cercul desenat de lumina electrică şi cei deja în picioare stau mai drepţi. Xeber, secundul lui Esni, chiar zâmbeşte la vederea ta. Aşa de rău stau lucrurile. Aşa de îngrijoraţi sunt oamenii. Atât de tare şi-au ieşit din minţi, încât te consideră apărătoarea lor.

— Nu-mi place treaba asta, ţi-a zis Ykka.

Ea a rămas în com, organizând apărarea care va fi necesară dacă tunelurile vor fi penetrate. Adevăratul pericol este ca iscoadele Rennanisului să descopere gurile de ventilaţie ale geodei Castrimei. Sunt bine ascunse - una în peştera săpată de un râu subteran, altele în locuri la fel de bine ascunse, ca şi cum oamenii care au construit Castrima se temeau şi ei de un atac -, dar, dacă vor fi astupate, locuitorii comului vor fi siliţi să iasă afară.

—Şi au mâncători de piatră care lucrează alături de ei. Eşti suficient de periculoasă şi de nebună ca să faci

praf o armată, Essie, ce-i al tău i-al tău, dar niciunul dintre noi nu se poate pune cu mâncătorii de piatră. Dacă te ucid, ne pierdem cea mai bună armă.

Ţi-a zis toate astea la Observator, unde v-aţi dus să lămuriţi lucrurile între voi. Vreme de o zi, între voi două a domnit stânjeneala. Interzicând votul, ai subminat autoritatea Ykkăi şi ai nimicit iluziile celorlalţi cum că ar avea un cuvânt de spus în administrarea comului. încă mai crezi că era necesar. Nu toată lumea ar trebui să aibă un cuvânt de spus când e vorba să stabilească care vieţi merită apărate şi care nu. Ea este de acord cu asta, a recunoscut-o în cursul discuţiei voastre. Dar i-ai prejudiciat reputaţia.

Nu ţi-ai cerut scuze pentru asta, însă ai încercat să astupi crăpăturile.

—Ba tu eşti cea mai bună armă a Castrimei, ai spus cu fermitate.

Şi chiar erai sinceră. Supravieţuirea Castrimei, un com de odihniţi ce au refuzat în mod repetat să-i ucidă pe rogălăii care au trăit fără ascunzişuri printre ei, este un miracol. Chiar dacă „n-au comis încă un genocid sângeros”, e o ştachetă destul de joasă, alte comunităţi nici măcar atât n-au reuşit. Trebuie să recunoşti meritele acolo unde există.

Asta a redus tensiunea dintre voi.

—Bine, dar nu muri, ţi-a spus ea în cele din urmă. Nu sunt sigură că pot să ţin totul laolaltă fără tine în momentul ăsta.

Ykka se pricepe să motiveze oamenii. De aia e starostele.

Și de aia străbati acum Castrima de Sus, transformată în tabără de soldaţii din Rennanis, simţindu-te sincer înspăimântată. E întotdeauna mai greu să lupţi pentru alţii decât pentru tine însăţi.

Cenuşa a căzut continuu timp de un an şi comul e scufundat în ea până la genunchi. De curând a căzut cel puţin o ploaie care a tasat-o, aşa că sessizezi o crustă

mocirloasă sub stratul prăfos de deasupra, dar, chiar şi aşa, acesta e substanţial. Soldaţii duşmani se înghesuie pe verandele şi în uşile caselor cândva goale, privindute, iar cenuşa neatinsă de sub streşini ajunge până la jumătatea zidurilor. Au fost siliţi să sape ca să dezgroape ferestrele. Soldaţii par… nişte oameni oarecare, pentru că nu poartă uniforme, deşi există o uniformitate în ceea ce-i priveşte: sunt toţi sanzedi pursânge sau arată ca atare. Acolo unde zăreşti pete de culoare pe hainele lor decolorate de cenuşă, este fâşia aceea trădătoare din pânză mai fină şi mai delicată, legată de braţ, la încheietură sau în jurul frunţii. Nu mai sunt ecuatoriali ajunşi pe drumuri: şi-au găsit un com. Ceva mai străvechi şi mai primitiv decât un com: un trib. Şi acum au venit să ia ce-i al tău.

Dar dincolo de asta sunt oameni şi ei. Destui de vârsta ta sau mai bătrâni. Presupui că mulţi sunt Spinări-Late în surplus sau comleşi care încearcă să demonstreze că-s utili. Bărbaţii sunt ceva mai mulţi decât femeile, dar şi asta e logic, fiindcă majoritatea comurilor sunt mai dispuse să-i alunge pe cei care nu pot produce copii decât pe cei care pot… deşi numărul mare de femei prezente înseamnă că Rennanisul nu a plecat în căutare de reproducători sănătoşi. E un com puternic.

Ochii lor te urmăresc în timp ce străbaţi strada principală a Castrimei de Sus. Ieşi în evidenţă, o ştii, cu pielea ta fără urmă de cenuşă, părul curat şi hainele viu colorate. Sunt doar nişte pantaloni de piele cafenie şi o cămaşă din pânză neînălbită, dar aceste culori au devenit rare într-o lume de străzi cenuşii, copaci morţi şi cenuşii şi un cer cenuşiu, acoperit de nori grei. Eşti singura medlatică pe care-o vezi şi eşti scundă comparativ cu cei mai mulţi dintre ei.

Nu contează. Spinelul pluteşte în urma ta, la o distanţă precisă de treizeci de centimetri de ceafă, rotindu-se uşor. Nu-l sileşti tu s-o facă. De fapt, nici nu

ştii de ce o face. Când nu-l ţii în mână aşa se comportă. Ai încercat să-l aşezi jos, dar el s-a înălţat din nou în aer, urmându-te în felul ăsta. Ei bine, trebuia să-l fi întrebat pe Alabastru cum să-i faci să te asculte, înainte să-l ucizi. Acum pâlpâie uşor, real, transparent, apoi din nou real, şi *auzi* - nu sessizezi, auzi - zumzetul vag al energiei lui în timp ce se roteşte. Vezi ce feţe fac oamenii observându-l. Poate că nu ştiu ce este, însă recunosc un lucru periculos când îl aud.

În centrul Castrimei de Sus se află un pavilion deschis, cu cupolă, care din ce ţi-a spus Ykka a fost cândva locul de adunare al comului, folosit pentru nunţi, petreceri şi pentru câte o rară consfătuire la care trebuia să ia parte tot comul. Apropiindu-te, vezi că a fost transformat într-un fel de centru de operaţiuni: un grup de bărbaţi şi de femei stau în picioare, pe scaune sau pe vine în interiorul lui, iar un pâlc s-a adunat în jurul unei mese proaspăt cioplite. Când te apropii suficient, observi că au o schemă rudimentară a Castrimei şi o hartă a regiunii puse una lângă alta, în jurul cărora discută. Spre disperarea ta, constaţi că au însemnat deja locul uneia dintre conductele de aerisire, cea aflată în spatele unei mici cascade a râului din apropiere. Probabil au pierdut un cercetaş sau doi ca s-o descopere: malurile râului sunt pline de muşuroaiele gândacilor-fierbători. Nu contează însă: au găsit-o şi asta-i rău.

Trei dintre cei care discută aplecaţi deasupra hărţilor îşi ridică privirile când te apropii. Unul îi dă un cot altuia, care se răsuceşte şi zgâlţâie o altă persoană, trezind-o exact când pătrunzi în pavilion şi te opreşti la câţiva paşi de masă. Femeia care se ridică frecându-şi somnoroasă obrazul în timp ce li se alătură celorlalţi nu e din cale-afară de impunătoare. Părul de pe laturile capului este retezat deasupra urechilor - o tunsoare rudimentară, brutală, care pare făcută cu cuţitul. O face să pară micuţă, deşi nu e neapărat aşa: are un tors ca un

butoi, cu sânii mici contopindu-se cu un pântece care a purtat cel puţin un copil şi picioare ca nişte coloane de bazalt. Hainele nu-i sunt diferite de ale celorlalţi. Semnul ce-i atestă apartenenţa la trib este un batic galben decolorat, legat lejer în jurul gâtului. Dar privirea ei, chiar şi somnoroasă, are o gravitate care te face să-ţi concentrezi toată atenţia asupra ei.

—Castrima? te întreabă ea în loc de salut.

E singurul lucru important legat de identitatea ta.

Încuviinţezi.

—Vorbesc în numele lor.

Ea îşi odihneşte mâinile pe masă, înclinând din cap.

—Deci v-a parvenit mesajul nostru.

Privirea i se abate către spinelul ce pluteşte îndărătul tău şi ceva pe chipul ei se schimbă. Ceea ce vezi nu e ură. Ura implică emoţie. Pur şi simplu femeia şi-a dat seama că eşti rogălău şi a decis pe loc că nu eşti o persoană. Indiferenţa e mai rea decât ura.

Ei bine, nu poţi să-i răspunzi cu indiferenţă. Tu nu poţi s-o priveşti altfel decât ca pe o fiinţă umană. Aşadar, va trebui să te descurci cu ura. Si ce e mai interesant, ea stie ce e spinelul şi ce înseamnă. Foarte interesant.

—Nu ne alăturăm vouă, spui tu. Dacă vreţi să vă luptaţi, aşa să fie!

Ea îşi înclină capul într-o parte. Unul dintre locotenenţii ei chicoteşte în dosul palmei, dar imediat un altul îl reduce la tăcere dintr-o privire. Îţi place gestul. E o dovadă de respect faţă de talentul tău, chiar dacă nu faţă de persoana ta, şi faţă de Castrima, chiar dacă ei cred că n-aveţi nicio şansă. Chiar dacă de fapt probabil nici nu aveţi vreo şansă.

—Nici nu trebuie să atacăm, înţelegi, nu? spune femeia. Putem să stăm aici pur şi simplu şi să omorâm pe oricine iese la suprafaţă să vâneze sau să facă negoţ. Să vă înfometăm până ieşiţi.

Reuşeşti să nu te trădezi.

—Avem ceva came. O să treacă un timp - luni întregi - până când lipsa de vitamine îşi va face efectul. Rezervele noastre de hrană sunt consistente.

Te sileşti să ridici din umeri.

—Şi alte comunităţi au găsit soluţii când au rămas fără came.

Ea rânjeşte. Dinţii ei nu-s ascuţiţi, dar pentru o clipă ţi se pare că are caninii mai lungi decât ar fi firesc. Probabil e imaginaţia ta.

—Adevărat, dacă aveţi asemenea gusturi. Ăsta fiind şi motivul pentru care ne străduim să vă găsim gurile de ventilaţie.

Bate cu degetul în hartă.

—O să le închidem şi o să vă sufocaţi, apoi o să doborâm barierele pe care le-aţi înălţat în tuneluri şi o să coborâm fluierând. E o prostie să trăieşti sub pământ: odată ce lumea ştie că te afli acolo, asta te face mai uşor de prins, nu mai greu.

E adevărat, dar clatini din cap.

—Putem fi o nucă tare dacă-i cazul. Dar Castrima nu-i bogată şi depozitele noastre de hrană nu-s mai pline decât ale altor comuri care nu fojgăie de rogălăi.

Faci o pauză pentru efect. Femeia nu tresare, dar printre ceilalţi inşi din pavilion se înalţă o rumoare pe măsură ce înţeleg. E bine. Asta-nseamnă că gândesc.

—Sunt multe alte nuci mai uşor de spart. De ce vă bateţi capul cu noi?

Ştii că de fapt o fac pentru că Cenuşiul îi vânează pe orogenii care pot deschide Poarta Obeliscului, dar este imposibil ca el să le fi spus asta. Ce ar putea determina un com ecuatorial stabil şi puternic să devină invadator? Stai, nu! Nu poate fi stabil. Rennanisul e relativ aproape de Falie. Chiar şi cu ajutorul administratorilor de noduri supravieţuitori traiul într-un asemenea com trebuie să fie greu. Rafale zilnice de gaze toxice. Ploi de cenuşă mai rele decât aici, silindu-i pe oameni să poarte măşti tot timpul. Pământul să-i apere dacă plouă: ar putea fi

acid pur, dacă ploaia o mai fi măcar posibilă în apropierea Faliei care scuipă cenuşă şi căldură. E îndoielnic că au vite… deci probabil că şi ei se confruntă cu lipsa cărnii.

—Pentru că asta trebuie să facem ca să supravieţuim, spune femeia spre surprinderea ta.

Se îndreaptă şi îşi încrucişează braţele.

—Rennanisul are prea mulţi oameni în raport cu depozitele noastre. Supravieţuitorii tuturor celorlalte oraşe ecuatoriale au venit să-şi aşeze tabăra la uşa noastră. Ar fi trebuit să facem asta oricum sau să avem probleme cu prezenţa unei mulţimi prea numeroase de comleşi în regiune. Am preferat să-i înarmăm şi să-i lăsăm să-şi găsească de mâncare, aducând comului ce prisoseşte. Ştii că acest Anotimp nu se va termina.

—Ba se va termina.

—Mult prea târziu, spune ea ridicând din umeri. Geomeştii noştri au calculat că, dacă vom creşte suficiente ciuperci şi altele asemenea şi ne vom limita populaţia foarte strict, am putea supravieţui până se termină Anotimpul. Şansele sunt însă mai mari dacă punem mâna pe depozitele de hrană ale tuturor comurilor care ne ies în cale…

Îţi dai ochii peste cap fără să te poţi abţine.

—Crezi că pâinea din rezerve o să ajungă o mie de ani?

Sau două mii. Sau zece. Şi apoi alte câteva sute de ani de glaciaţiune.

Ea se opreşte până ce termini:

—…şi dacă stabilim linii de aprovizionare spre fiecare com care are resurse regenerabile. O să ne trebuiască nişte comuri costale cu acces la ocean şi unele Antarctice unde va mai fi posibilă creşterea plantelor care n-au nevoie de multă lumină.

Face şi ea o pauză de efect:

—Dar voi medlaticii mâncaţi prea mult.

Ei bine…

—Deci practic aţi venit să ne exterminaţi, zici tu clătinând din cap. De ce n-aţi spus aşa? Ce-a fost cu prostia aia despre eliminarea orogenilor?

Cineva din afara pavilionului strigă „Danei!” şi femeia ridică privirea încuviinţând absentă. S-ar părea că ăsta e numele ei.

—Exista o şansă să vă întoarceţi unii împotriva altora. Atunci am fi putut să venim pur şi simplu să culegem resturile.

Clatină din cap:

—Acum o să fie mai greu.

Zumzetul surd şi insistent care ricoşează brusc din sessa- pinealele tale e un avertisment la fel de sonor ca o alarmă.

E prea târziu încă din clipa în care îl sessizezi, pentru că înseamnă că eşti în aria care-i permite unui Gardian să-ţi nege orogenia. Chiar şi aşa te întorci împleticindu-te, formând un tor imens care să îngheţe întregul oraş şi, din cauză că te aştepţi la negare şi nu ai ridicat un tor strâmt, protector, cuţitul disruptiv ţi se înfige în braţul drept.

Îţi aminteşti că Alabastru ţi-a spus ce dureroase sunt rănile provocate de aceste cuţite. E mic, făcut pentru aruncare, şi ar fi firesc să doară, fiindcă e înfipt în bicepsul tău şi probabil ţi-a atins osul. Alabastru n-a precizat însă - şi eşti iraţional de furioasă pe el la numai câteva ore după moartea lui, idiot inutil - că te simţi ca şi cum întregul sistem nervos ţi-a luat foc. Focul e mai fierbinte, incandescent, în sessapineale, chiar dacă ele nu se află în apropierea braţului. Doare atât de rău, încât toţi muşchii ţi se contractă deodată. Te prăbuşeşti pe o parte, incapabilă până şi să ţipi. Zaci zvâcnind şi privind-o pe femeia care răsare dintre pâlcurile de soldaţi ai Rennanisului şi te contemplă cu un zâmbet răutăcios. E surprinzător de tânără sau aşa pare, deşi aparenţele sunt înşelătoare pentru că-i o Gardiană. E goală de la brâu în sus, cu pielea şocant de negricioasă

printre toţi sanzedii ăştia şi cu sânii mici, aproape numai aureole, care-ţi reamintesc de ultima dată când ai fost însărcinată. Ai crezut că sânii tăi n-o să-şi mai recapete dimensiunile după naşterea lui Uche… şi te întrebi dacă o să te doară să fii zguduită până te vei dezintegra, aşa cum a păţit Innon.

Totul se întunecă. Mai întâi nu înţelegi ce se petrece. Eşti moartă? Aşa de repede s-a terminat? Trupul îţi arde şi ţi se pare că încă încerci să ţipi. Dar apoi devii conştientă de noi senzaţii. Mişcare. Viteză. Ceva ca vântul. Molecule străine atingând receptorii infinitezimali ai pielii tale. E… straniu de liniştitor. Aproape că-ţi uiţi durerea.

Apoi şocul luminii pe pleoapele pe care nu-ţi dai seama când le-ai închis. Nu le poţi ridica. Lângă tine cineva înjură, apoi se apropie şi nişte mâini te ţintuiesc la pământ şi eşti pe punctul de a te panica pentru că nu poţi face orogenie când simţi că nervii îţi explodează. Apoi cineva îţi smulge cuţitul din braţ.

E ca şi cum înăuntrul tău ar fi amuţit o alarmă de cutremur. Te înmoi uşurată, simţind doar o durere obişnuită, şi acum, că-ţi poţi controla muşchii, deschizi ochii.

Lerna e lângă tine. Eşti pe podeaua apartamentului lui, lumina provine de la pereţii de cristal şi el stă cu cuţitul în mână şi te priveşte. În spatele lui se află Hoa, într-o postură ameninţătoare care trebuie să-l fi vizat pe Lerna. Are ochii îndreptaţi asupra ta, deşi nu s-a deranjat să-şi ajusteze poziţia.

— Pe focul din adâncuri, gemi tu.

Apoi, pentru că acum înţelegi ce trebuie să se fi întâmplat, adaugi un „Mulţumesc” adresat lui Hoa, care te-a tras în pământ şi te-a luat de-acolo înainte ca Gardiana să te ucidă. Nu te-ai gândit niciodată că ai putea simţi recunoştinţă pentru aşa ceva.

Lerna a lăsat să-i cadă cuţitul şi deja s-a îndepărtat căutând nişte bandaje. Nu sângerezi foarte tare: cuţitul

a pătruns vertical, mai degrabă înfipt între tendoane decât retezându-le, şi pare să fi ratat arterele importante. E greu de spus, pentru că mâinile încă îţi tremură uşor din pricina şocului. Dar Lerna nu se mişcă cu viteza aproape inumană la care recurge când o viaţă e în pericol şi asta-i încurajator.

Cu spatele la tine, în timp ce adună lucrurile care-i trebuie, Lerna spune:

— Să-nţeleg că tratativele n-au decurs prea bine.

În ultima perioadă, între voi doi a domnit o anumită stânjeneală. El şi-a exprimat explicit interesul, dar tu nu i-ai răspuns cu aceeaşi monedă. Nici nu l-ai respins însă, de unde stânjeneala. La un moment dat, cu câteva săptămâni în urmă, Alabastru ţi-a spus că ar trebui să-i fi tăvălit deja prin cearşafuri pe băiatul ăsta, fiindcă întotdeauna eşti arţăgoasă când eşti nesatisfăcută. I-ai zis că-i idiot şi ai schimbat vorba, dar adevăru-i că Alabastru te-a făcut să te gândeşti mai des la asta.

Continui totuşi să te gândeşti la Alabastru. Să însemne că-l jeleşti? L-ai urât, l-ai iubit, ţi-a fost dor de el ani în şir, te-ai silit să-i uiţi, l-ai regăsit, l-ai iubit din nou, l-ai ucis. Nu suferi ca după Uche sau după Corindon sau Innon: acelea sunt răni încă sângerânde în sufletul tău. Pierderea lui Alabastru e pur şi simplu… o diminuare a esenţei tale.

Şi poate nu e momentul să cugeţi la viaţa ta amoroasă catastrofală.

— Nu, spui tu.

Îţi scoţi jacheta. Pe dedesubt porţi o cămaşă fără mâneci, bună pentru temperatura ridicată a Castrimei. Lerna revine şi se ghemuieşte lângă tine, începând să cureţe sângele cu un ghem de cârpe moi.

— Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să urc la suprafaţă. Aveau un Gardian.

Privirea lui Lerna o găseşte pe a ta, apoi coboară asupra rănilor.

— Am auzit că pot opri orogenia.

— Acum n-a fost nevoie. A făcut-o afurisitul ăsta de cuţit.

Amintindu-ţi de Innon, crezi că ştii de ce. Nici Gardianul acela nu l-a negat. Poate că atingerea pielii lor are efect numai asupra rogălăilor a căror orogenie e încă activă. Aşa voia ea să te omoare. Dar fălcile lui Lerna sunt deja încleştate: decizi că poate nu trebuie să ştie asta.

—N-am ştiut despre Gardiana aia, spune pe neaşteptate Hoa. Îmi pare rău.

îi arunci o privire.

—Nu mă aşteptam ca mâncătorii de piatră să fie omniscienţi.

—Am promis c-o să te apăr.

Vocea lui e şi mai lipsită de inflexiuni acum, când nu mai are un trup din carne. Sau poate că vocea lui e la fel, dar tu o interpretezi ca lipsită de inflexiuni pentru că nu mai există un limbaj corporal care s-o completeze. Cu toate astea, pare… furios. Pe el însuşi poate.

—Păi, m-ai apărat.

Tresari când Lerna începe să-ţi înfăşoare strâns un bandaj în jurul braţului. Dar nu ţi-a cusut rana, ceea ce e bine.

—Nu ţineam neapărat să fiu târâtă pe sub pământ, dar ai sosit exact la timp.

—Ai fost rănită.

Da, clar, e furios pe el însuşi. E pentru prima oară când vorbeşte ca băieţelul drept care a trecut atâta vreme. E tânăr pentru unul din neamul lui? Are un suflet tânăr? Poate e atât de sincer şi de deschis, încât ar putea fi tânăr.

—O să trăiesc. Asta contează.

El amuţeşte. Lerna lucrează în tăcere. În atmosfera dezaprobatoare pe care o emană cei doi nu poţi să nu te simţi puţin vinovată.

Părăseşti apartamentul lui Lerna şi te îndrepţi către Vârful Teşit, unde Ykka şi-a instalat şi ea un centru de

operaţiuni. Cineva a adus celelalte divane din apartamentul ei şi ea le-a instalat într-un semicerc aproximativ, scoţându-şi practic consiliul la lumină. Ca pentru a o dovedi, Hjarka stă tolănită pe un divan în stilul ei obişnuit, cu capul rezemat în pumn, ocupându-l cu totul pentru ca nimeni să nu se poată aşeza alături de ea, în timp ce Tonkee păşeşte de colo colo în mijlocul semicercului. Se mai aţin şi alţii prin preajmă, oameni temători sau plictisiţi care şi-au adus scaune sau stau pe podeaua tare de cristal, dar nu atât de mulţi cât te-ai fi aşteptat. În com domneşte agitaţia, ai observat în timp ce te apropiai de Vârful Teşit: oameni punând pene la săgeţi într-o cameră pe lângă care ai trecut sau asamblând arbalete în alta. La parter vezi ceva care aduce cu un curs de mânuit cuţite: un tânăr zvelt învaţă vreo treizeci de persoane cum să lovească pe sub garda cuiva. În apropierea Observatorului, câţiva Inovatori par să asambleze o capcană care să prăvălească bolovani în capetele atacatorilor.

Spectatorii se însufleţesc când apari pe Vârful Teşit însoţită de Lerna; e chiar comic. Toţi ştiu că te-ai oferit voluntar să urci la suprafaţă şi să comunici Rennanisului răspunsul Castrimei. Ai făcut-o în parte ca să demonstrezi public că nu ai preluat conducerea, că Ykka e şefa în continuare. Toţi au interpretat asta ca pe un semn că, nebună cum eşti, măcar eşti de partea lor. Câtă speranţă în ochii lor! Dar moare repede. Faptul că te-ai întors şi că pe braţul tău se vede un bandaj însângerat nu-i de natură să liniştească spiritele.

Tonkee se află în mijlocul unei tirade. Până şi ea e gata de luptă, şi-a schimbat fusta cu nişte pantaloni largi, şi-a legat părul în creştet într-o grămadă dezordonată de bucle şi şi-a prins cuţite de sticlă de ambele coapse. Chiar arată fantastic. Apoi te concentrezi pe ce spune.

—Cel de-al treilea val va trebui să fie cel mai delicat. Presiunea îi provoacă, pricepeţi? O diferenţă serioasă de

temperatură ar trebui să cauzeze un vânt suficient de puternic, să scadă suficient de mult presiunea atmosferică. Dar totul trebuie să se întâmple repede. Şi fără zguduituri. O să pierdem pădurea oricum, dar cutremurele îi vor face să sape mai adânc. Noi avem nevoie să se deplaseze.

—Mă descurc eu, spune Ykka, deşi pare tulburată. Sau cel puţin mă descurc cu o parte din asta.

—Nu, trebuie făcut totul deodată! Tonkee se opreşte şi o priveşte furioasă. Nu-i negociabil, dar-ar rugina!

Atunci te vede şi se opreşte, descoperind imediat bandajul de pe braţul tău.

Ykka se întoarce şi face ochii mari.

—Fir-ar să fie!

Tu datini din cap ostenită.

—Am fost de acord că merita încercat. Şi acum ştim că nu se poate negocia cu ei.

Apoi te aşezi şi oamenii de pe Vârful Teşit amuţesc în timp ce le împărtăşeşti informaţiile pe care ai reuşit să le aduni pe durata călătoriei tale la suprafaţă. O armată compusă din surplusul de populaţie ocupând casele, un general pe nume Danei şi cel puţin un Gardian. Adăugând asta la ceea ce ştiţi deja - mâncătorii de piatră aflaţi de partea lor, un oraş întreg undeva la Ecuatoriale -, tabloul e sumbru. Dar necunoscutele lui sunt cele mai alarmante.

—De unde au ştiut că ni se termină carnea?

Revelaţiile mâncătorului de piatră cenuşiu nu i-au ridicat pe oameni împotriva Ykkăi, sau cel puţin nu încă, deşi acum ştiu că le-a ascuns informaţii. Starostii trebuie să facă soiul ăsta de alegeri.

—Cum de ştiu de nenorocitele de guri de ventilaţie?

—Dacă ai destui oameni, nu-i complicat să le cauţi, începi tu, dar ea te întrerupe.

—Ba este. Noi folosim geoda asta în diverse feluri de cincizeci de ani. Cunoaştem zona şi tot ne-au trebuit ani să descoperim gurile alea de aerisire. Una e într-o

afurisită de turbărie mai în josul râului, care pute până la ceruri şi din când în când ia foc.

Se apleacă proptindu-şi coatele pe genunchi şi oftează.

—Şi cum de au ştiut că suntem aici? Până şi cei care fac negoţ cu noi n-au văzut decât Castrima de Sus.

—Poate au şi ei orogeni cu care colaborează, spune Lerna.

După atâtea luni când ai auzit rogălău în sus şi rogălău în jos, mai politicosul lui „orogeni” ţi se pare nefiresc şi artificial.

—Ar putea…

—Nu, spune Ykka, apoi te priveşte. Castrima e imensă. Când ai ajuns în zonă ai remarcat că există o gaură uriaşă sub pământ?

Clipeşti surprinsă. Ea încuviinţează înainte să răspunzi, dată fiind expresia grăitoare a feţei tale.

—Da, ar fi trebuit s-o simţi, dar ceva în legătură cu locul ăsta… nu ştiu. Abate orogenia. Odată ce ai intrat înăuntru e pe dos, fireşte, geoda se alimentează din noi ca să-şi asigure energia. Dar data viitoare când mai ajungi la suprafaţă şi nu eşti pe punctul de a fi ucisă încearcă să sessizezi locul. O să vezi despre ce vorbesc.

Clatină din cap.

—Chiar dacă ar fi avut rogălăi cu ei, tot n-ar fi trebuit să ştie că suntem aici.

Hjarka oftează şi se rostogoleşte pe spate bombănind. Tonkee îşi dezgoleşte dinţii, obicei pe care probabil l-a preluat de la Hjarka.

—Nu-i relevant, se răsteşte ea.

—Numai pentru că nu vrei să auzi, scumpo, nu înseamnă că e greşit, zice Hjarka. Ţie îţi plac lucrurile clare. Viaţa nu-i clară.

—Ţie-ţi place haosul.

—Ykkăi îi place ca lucrurile să fie explicate, spune Ykka sugestiv.

Tonkee şovăie, iar Hjarka oftează şi spune:

—Nu e prima oară când cred că avem un spion printre noi.

O, dar-ar rugina! Ascultătorii murmură şi se foiesc. Lerna o priveşte fix.

—N-are sens, spune el. Nimeni nu are niciun motiv să trădeze Castrima. Toţi cei primiţi în com n-aveau unde altundeva să se ducă.

—Nu-i adevărat, spune Hjarka ridicându-se în capul oaselor şi expunându-şi dinţii ascuţiţi. Eu aş fi putut merge în comul natal al mamei. A fost unul dintre Cârmuitori acolo şi l-a părăsit ca să meargă în comul meu natal - era prea multă concurenţă şi ea voia să fie staroste. Eu mi-am părăsit comul pentru că nu voiam să fiu următorul staroste. Era un com de idioţi. Dar în mod clar nu plănuiam să-mi închei zilele mele cele inutile într-o groapă de sub pământ.

O priveşte pe Ykka. Ykka oftează răbdătoare.

—Nu-mi vine să cred că tot mai eşti furioasă fiindcă nu te-am aruncat în drum. Ţi-am zis, aveam nevoie de ajutorul tău.

—Corect. Dar ca să ştii: dacă mi-ai fi cerut-o atunci, n-aş fi rămas.

—Ai prefera un com ecuatorial supraaglomerat care se visează Vechiul Sanze renăscut? se încruntă Lerna.

—Nu, spune Hjarka ridicând din umeri. Acum îmi place aici. Dar spun că alţii ar putea prefera Rennanisul. Suficient ca să ne trădeze pentru un loc în el.

—Trebuie să găsim iscoada! strigă cineva de pe podul de frânghie din apropiere.

—Nu, intervii tu tăios.

E vocea ta de învăţătoare şi toată lumea tresare şi te priveşte.

—Danei a spus că speră ca locuitorii Castrimei să se întoarcă unii împotriva altora. N-o să începem nicio vânătoare a rogălăilor aici!

Asta are două sensuri, dar nu încerci să faci pe deşteapta. Ştii prea bine că vocea ta de învăţătoare nu e

unicul motiv pentru care toată lumea te priveşte cu evidentă nelinişte. Spinelul continuă să plutească în spatele tău, după ce te-a urmat de la suprafaţă.

Ykka se freacă la ochi.

—Essie, trebuie să încetezi să mai ameninţi oamenii. Stiu că ai crescut în Epicentru şi aşa ai fost învăţată, dar… nu-i o comportare frumoasă într-o comunitate.

Clipeşti, uşor descumpănită şi teribil de jignită. Dar… are dreptate. Comurile supravieţuiesc printr-un echilibru prudent între încredere şi frică. Nerăbdarea ta înclină prea mult balanţa.

—Bine, spui tu şi toată lumea se mai relaxează, uşurată că Ykka te poate face să te răzgândeşti. Răsună chiar câteva chicote nervoase. Dar tot nu cred că e important să discutăm dacă avem sau nu un spion printre noi. Dacă avem, Rennanisul va şti tot ce ştie el. Tot ce putem face este să născocim un plan pe care să nu-l anticipeze.

Tonkee te arată cu degetul şi o priveşte pe Ykka de parcă vrea să-i spună: „Vezi?”

Hjarka se apleacă înainte, proptindu-şi o mână pe genunchi şi uitându-se urât la voi toţi. De obicei nu insistă să contrazică lumea - ăsta era rolul lui Cutter -, dar acum în încleştarea fălcilor ei se citeşte încăpăţânarea.

—Dar contează dacă e un spion printre noi. Mult noroc în a-l împiedica să anticipeze…

Larma începe de la Observator. De pe Vârful Teşit e greu să vezi ce se întâmplă, dar cineva strigă numele Ykkăi. Ea se ridică imediat în picioare pornind într-acolo, însă o siluetă micuţă - unul dintre copiii comului, servind ca mesager - străbate ca o săgeată platformele şi-i iese înainte până să apuce ea să traverseze podul principal dinspre Vârful Teşit.

—Mesaj din tunelurile de lângă suprafaţă! strigă băiatul înainte să se oprească. Rennanii au atacat cu barosul!

Ykka îi aruncă o privire lui Tonkee. Tonkee încuviinţează scurt.

—Morat a zis că a aşezat încărcăturile.

—Stai aşa! Ce? întrebi tu.

Ykka te ignoră. îi spune copilului:

—Spune-le să se retragă şi să urmeze planul. Du-te!

Băiatul se întoarce şi o ia la fugă, deşi numai până într-un loc de unde poate vedea clar Observatorul. Ridică o mână cu pumnul încleştat şi apoi îl desface, făcând variate figuri cu degetele. Semnalul este preluat printr-o serie de fluierături care răsună în tot comul şi oamenii se adună în pâlcuri, pornind prin tuneluri. Îi recunoşti pe unii dintre ei: Spinări-Late şi Inovatori. Nu ai habar ce se petrece.

Întorcându-se către tine, Ykka pare remarcabil de calmă.

—O să avem nevoie de ajutorul tău, spune ea încet. Dacă folosesc baroase e bine, înseamnă că n-au rogălăi. Dar dărâmarea tunelurilor nu-i va reţine decât pentru scurt timp dacă sunt cu adevărat decişi să pătrundă aici. Şi nu prea mă-ncântă ideea să fiu prinsă în cursă. Mă ajuţi să construiesc o galerie de evacuare?

Tresari uşor, uimită. Dărâmarea tunelurilor? Dar, fireşte, e unica strategie logică! Castrima nu poate respinge o armată care o depăşeşte numeric, e mai bine înarmată şi are aliaţi ca mâncătorii de piatră şi Gardienii.

—Şi ce-o să facem, o să fugim?

Ykka ridică din umeri. Acum înţelegi de ce arată atât de obosită: nu numai că membrii comului ei au fost cât pe ce să se întoarcă împotriva rogălăilor, dar a trebuit să-şi facă griji şi cu privire la viitor.

—E un plan de urgenţă. Încă de acum câteva zile am pus oamenii să mute în peşteri proviziile vitale. Nu putem să le luăm pe toate, sigur, ba nici măcar grosul. Dar dacă plecăm şi ne ascundem undeva - şi, înainte să întrebi, să ştii că avem un loc, o peşteră aflată la câţiva

kilometri de-aici, chiar dacă rennanii reuşesc să intre, nu vor găsi decât un com întunecat şi inutil, unde se vor sufoca dacă vor rămâne prea mult. O să ia ce pot şi-o să plece şi poate după ce termină o să putem reveni.

Şi de aceea este ea e starostele comului. În timp ce tu ai fost absorbită de propriile drame, Ykka s-a ocupat de toate astea. Si totuşi…

—Dacă au fie şi un singur rogălău cu ei, geoda va funcţiona. O să fie a lor şi noi o să fim comleşi.

—Da. Ai dreptate. Ca plan de urgenţă e cam jalnic, oftează Ykka. Asta-i motivul pentru care vreau să încerc planul lui Tonkee.

Hjarka pare furioasă.

—Yk, ţi-am spus că nu-mi doresc să fiu staroste, dar-ar rugina!

Ykka dă ochii peste cap.

—Preferi mai degrabă să fii comles? Ţine-ţi clanţa!

Te uiţi de la ea la Tonkee şi-napoi, simţindu-te pierdută.

Tonkee oftează frustrată, dar se sileşte să răspundă.

—Orogenie controlată. Izbucniri repetate, menite să răcească treptat suprafaţa într-un cerc care înconjoară zona, dar care se închide în jos, cu centrul în com. Asta îi va provoca pe gândacii-fierbători să roiască. Ceilalţi Inovatori le studiază comportamentul de câteva săptămâni.

Flutură uşor din degete, poate minimalizând inconştient acest gen de cercetare.

—Ar trebui să meargă. Dar trebuie făcut repede, de cineva care are precizia şi rezistenţa necesare. Altfel, gândacii o să sape mai adânc şi o să intre în hibernare.

Deodată înţelegi. E monstruos. Dar ar putea salva Castrima. Şi totuşi… o priveşti pe Ykka. Ridică din umeri, însă în postura ei ţi se pare că se vede încordarea.

N-ai înţeles niciodată cum anume face Ykka orogenie. E o sălbăticiune. Teoretic, este capabilă să facă tot ce

poţi tu. Un autodidact perseverent poate, în principiu, să stăpânească noţiunile de bază şi apoi să şi le rafineze. Dar majoritatea rogălăilor autodidacţi nu fac asta. Însă ai sessizat-o pe Ykka la lucru şi e evident că la Epicentru ar primi inele, chiar dacă numai două sau trei. Poate muta un bolovan, însă nu şi o pietricică.

Şi totuşi… cumva poate atrage spre Castrima orice rogălău de pe o rază de o sută şaizeci de kilometri. Şi totuşi, i-a făcut ce i-a făcut lui Cutter. Şi totuşi, e un calm în ea, o siguranţă care sugerează o putere imensă, chiar dacă nu ai văzut nimic care s-o justifice, şi care te face să te îndoieşti de calificativele Epicentrului. Pe un purtător a două sau trei inele nu l-ai sessiza în felul ăsta.

Şi totuşi, orogenia e orogenie şi sessapinealele sunt sessapineale. Ambele au limitele lor.

—Armata a ocupat atât Castrima de Sus, cât şi bazinul împădurit, spui tu. O să leşini înainte să poţi să faci un cerc de gheaţă pe jumătate din cât trebuie.

—Poate.

—Sigur!

Ykka dă ochii peste cap.

—Stiu ce fac, fiindcă am mai făcut-o. Am eu o metodă. Trebuie…

Se poticneşte. Decizi că, dacă vei supravieţui acestui conflict, rogălăii din Castrima vor trebui să înceapă să născocească cuvinte pentru ceea ce fac. Ykka suspină frustrată, ca şi cum ţi-ar fi auzit gândurile.

—Poate e o chestie pe care o ştii de la Epicentru? Când lucrezi cu alt rogălău şi ai grijă să menţineţi amândoi acelaşi ritm folosind capacităţile celui mai slab, dar rezistenţa celui mai puternic?

Clipeşti… şi te trece un fior rece.

—Focuri din adânc şi găleţi de rugină! Ştii cum să…

Alabastru ţi-a făcut asta de două ori, demult, o dată ca să închidă un punct fierbinte şi a doua oară ca să se salveze de la moartea prin otrăvire.

—…faci o conectare în paralel?

—Aşa se cheamă? În fine, când formezi un grup care lucrează în paralel, într-o… o… plasă, cum făceam cu Cutter şi cu Temell înainte… În fine, pot să fac chestia asta. Să-i folosesc pe ceilalţi rogălăi. Până şi copiii pot fi utili.

Oftează. Deja ai ghicit ce urmează.

—Chestia e că persoana care-i ţine pe ceilalţi la un loc…

„Jugul”, te gândeşti, amintindu-ţi o conversaţie pe care ai avut-o cu Alabastru cu multă vreme în urmă.

—Ea se prăjeşte repede. Trebuie să… să preia fricţiunea. Altfel toţi ceilalţi din plasă s-ar anula unii pe alţii şi nu s-ar mai întâmpla nimic.

Se prăjeşte. „Moare.”

—Ykka.

Eşti de o sută de ori mai talentată şi mai precisă decât ea. Poţi folosi obeliscurile.

Ea clatină din cap nedumerită.

—Ai mai… ăăă… făcut plasă cu cineva până acum? Ţi-am spus, îţi trebuie antrenament. Şi tu ai altceva de făcut.

Te priveşte încordată.

—Am auzit că prietenul tău de la infirmerie a dat colţu' în cele din urmă. A apucat să te înveţe ce trebuia?

Te uiţi în altă parte, copleşită de amărăciune pentru că dovada faptului că poţi controla obeliscurile individuale este că l-ai ucis folosindu-te de unul. Dar nu eşti nici cu un pas mai aproape de deschiderea Porţii. Nu ştii cum să foloseşti atâtea obeliscuri laolaltă.

„Mai întâi o reţea, apoi Poarta. N-o da în bară, Essun.”

O, Pământule! „O, ticălos nemaipomenit ce eşti!”, îţi zici în gând. Exclamaţia te vizează atât pe tine, cât şi pe Alabastru.

—Învaţă-mă cum să construiesc o plasă cu tine, exclami tu. O reţea. Hai să-i zicem reţea.

Ea se încruntă.

—Tocmai ţi-am zis.

—Asta voia el să fac! Dar-ar rugina!

Te răsuceşti şi începi să umbli de colo colo, entuziasmată, îngrozită şi furioasă. Toţi te privesc.

—Nu o reţea de orogenie, o reţea…

Toate ocaziile când te-a făcut să studiezi iţele magiei din trupul său, din trupul tău, să îţi faci idee cum se conectează, cum curg.

—Şi sigur că nu putea să-mi spună pur şi simplu, dar-ar rugina, de ce să facă el o chestie de bun-simţ?!

—Essun, spune Tonkee aruncându-ţi o privire piezişă şi părând îngrijorată. Începi să vorbeşti ca mine.

Râzi auzind-o, deşi ai fi crezut că n-o să mai poţi niciodată să râzi după ce i-ai făcut lui Bastru.

—Alabastru, spui tu. Bărbatul de la infirmerie. Prietenul meu. Era un orogen decainelar. E totodată omul care a rupt continentul în două, în nord.

Mulţimea izbucneşte în murmure. Brutarul Tlino spune:

—Un rogălău de-al Epicentrului? Era de-al Epicentrului şi a făcut asta?!

Îl ignori.

—Avea motivele lui.

Răzbunare şi şansa de a da naştere unei lumi în care Cori ar fi putut trăi, chiar dacă el nu mai este în viaţă. Trebuie să le spui despre Lună? Nu, nu e timp şi n-ar face decât să-i zăpăcească pe toţi cum te zăpăceşte pe tine.

—Până acum n-am înţeles cum a făcut-o. „Mai întâi o reţea, apoi Poarta.” Trebuie să învăţ cum să fac ceea ce vrei tu să faci, Ykka. Nu poţi să mori până nu mă-nveţi!

Ceva face terenul să se zguduie. E o zgâlţâitură mică prin comparaţie cu forţa unui cutremur şi e localizată. Tu, Ykka şi ceilalţi rogălăi de pe Vârful Teşit vă întoarceţi imediat şi priviţi în sus, orientându-vă în direcţia din care a venit. O explozie. Cineva a declanşat o mică încărcătură explozivă şi a făcut să se

prăbuşească unul dintre tunelurile care duc spre Castrima. Câteva clipe mai târziu, dinspre Observator se aud strigăte. Mijind ochii într-acolo, vezi un grup de Spinări-Late - cele care păzeau principala intrare în com când ai urcat să discuţi cu Danei şi cu locuitorii Rennanisului - care tocmai se opresc din fugă, cu răsuflările tăiate, anxioase şi… pline de praf. Au aruncat tunelul în aer în timp ce se retrăgeau.

Ykka clatină din cap şi spune:

—Atunci hai să lucrăm împreună la construirea tunelului pentru evacuare. Sper că n-o să ne omorâm una pe alta făcând-o.

Îţi face semn şi tu o urmezi. Pe jumătate mergând şi pe jumătate alergând, străbateţi împreună distanţa până la peretele opus al geodei. O faceţi graţie unui acord tacit: ştiţi amândouă din instinct unde se află cel mai bun punct unde să spargeţi coaja geodei. Ocoliţi două platforme, traversaţi două poduri, apoi peretele din spate al geodei e aici, îngropat în cristale trunchiate, prea scurte ca să slujească drept apartamente. Bine.

Ykka îşi ridică mâinile şi schiţează un pătrat, chestie care te nedumereşte până când sessizezi forţa subită, penetrantă, a orogeniei ei care străpunge peretele geodei în patru puncte. E fascinant. Ai mai observat-o făcând orogenie, însă asta e prima oară când încearcă să fie precisă. Şi e ceva la care nu te-ai aşteptat. Nu poate deplasa o pietricică, dar poate tăia linii şi colţuri atât de drepte, încât rezultatul pare săpat de o maşinărie. E mai bine decât orice ai fi putut tu face şi deodată îşi dai seama: poate că Ykka n-ar putea muta din loc o pietricică, dar cine rugina mă-sii are nevoie să mute pietricele? Asta e doar metoda prin care Epicentrul testează precizia. Metoda Ykkăi e pur şi simplu aceea de a fi precisă atunci când e mai practic să fie. Poate că nu a trecut testele tale pentru că acestea erau greşite.

Acum se opreşte şi sessizezi cum îţi întinde „mâna”.

Staţi pe o platformă construită în jurul unei coloane de cristal prea înguste ca să poată găzdui apartamente şi care în schimb a fost transformată în depozite şi într-un mic atelier de unelte. Platforma a fost înălţată recent, aşa că rampa ei e din lemn şi nu prea îţi vine să-i încredinţezi viaţa ta. Dar te apuci de balustradă, închizi ochii oricum şi-ţi întinzi orogenia către conexiunea oferită de ea.

Te apucă. Dacă Alabastru nu te-ar fi obişnuit cu aşa ceva te-ai panica, dar e la fel ca atunci: orogenia Ykkăi se contopeşte cumva cu a ta, înghiţind-o. Te relaxezi şi o laşi să conducă, pentru că-ţi dai seama imediat că eşti mai puternică decât ea şi că ai putea, ba chiar ar trebui să preiei controlul, dar acum eşti învăţăcelul şi ea e profesorul. Aşa că te abţii şi înveţi.

E ca un dans. Orogenia ei e ca un… râu cu vârtejuri, învolburându-se şi curgând după anumite tipare şi cu un ritm al său. A ta e mai iute, mai adâncă, mai directă şi mai năprasnică, dar ea o modulează atât de eficient, încât cele două cursuri se armonizează. Tu curgi mai lent şi mai relaxat. Ea curge mai iute, folosind adâncimea ta ca să-şi sporească forţa. Deschizi ochii o clipă şi o vezi rezemată de coloana de cristal, alunecând ca să se ghemuiască la baza ei şi să nu mai fie nevoită să acorde atenţie trupului în timp ce se concentrează… apoi eşti în straturile cristaline ale geodei, îi străpungi carapacea şi te îngropi în stânca înconjurătoare, prelingându-te în jurul deformărilor şi urmând făgaşurile pietrei reci, străvechi. Curgând împreună cu Ykka atât de uşor, încât eşti surprinsă. Alabastru era mai brutal, însă poate nu avea practică atunci când a încercat prima oară cu tine. Ykka a mai făcut asta cu alţii şi e un profesor mai bun decât toţi ceilalţi pe care i-ai avut.

Dar…

Dar! Oh! Îţi e atât de uşor să vezi acum.

Magie. Sunt fibre întreţesute cu fluxul Ykkăi.

Susţinându-i şi catalizându-i forţa acolo unde e mai slabă decât a ta, îndulcind suprafaţa de contact dintre voi. De unde vin? Le extrage chiar din stâncă, ceea ce-i o nouă minune, pentru că până acum nu ţi-ai dat seama că în stâncă există magie. Dar iat-o, curgând iute între particulele infinitezimale de siliciu şi calcit, la fel de uşor ca între particulele materiei pietroase din interiorul lui Alabastru. Stai! Nu! între calcit şi calcit, deşi atinge şi siliciul. E generată de calcit, care există în fragmentele de calcar din stâncă. Cândva, acum milioane sau miliarde de ani, toată această regiune a fost fundul unui ocean sau poate al unei mări interioare. Generaţii întregi de vieţuitoare marine s-au născut, au trăit şi-au murit aici, apoi s-au aşternut pe fundul oceanului, formând straturi şi tasându-se. Astea de acolo sunt urmele unui gheţar? E greu de zis. Nu eşti geomest.

Dar deodată înţelegi ceva: magia derivă din viaţă, din ceea ce trăieşte sau a trăit, ba chiar şi din ceea ce a trăit acum atâtea ere, încât s-a transformat în altceva. Şi înţelegerea aceasta produce o schimbare instantanee în percepţia ta şi

şi

şi

Deodată o vezi. Reţeaua. O plasă de fire argintii întreţesute peste pământ, pătrunzând în stâncă şi chiar în magma de dedesubt, întinse ca un colier de nestemate între păduri, fosile de coral şi pungi de petrol. Purtate prin aer de pânzele puilor de păianjen-săritor. Fire în nori, deşi subţiri, întinse între vietăţile microscopice din picăturile de apă. Fire, cât de sus poate percepţia ta să ajungă, mângâind stelele.

Şi acolo unde ating obeliscurile firele devin cu totul altceva. Căci fiecare dintre obeliscurile care plutesc pe harta sensibilităţii tale - care a devenit deodată vastă, de kilometri şi kilometri, căci acum nu mai percepi doar cu sessapinealele - este punctul central a mii, milioane,

miliarde de fire. Asta e puterea care le ţine în aer. Fiecare e alb incandescent, pulsând. Pământule crud, aşa sunt obeliscurile când nu-s reale! Plutesc şi pâlpâie, solide, apoi magice şi apoi din nou solide şi pe un alt plan al existenţei scoţi o exclamaţie de uimire la vederea frumuseţii lor.

Apoi icneşti observând în apropiere…

Controlul Ykkăi te smuceşte şi îţi dai seama că în timp ce te-ai lăsat pradă acestor revelaţii ea s-a folosit de puterea ta. Acum există un tunel, îndreptându-se către suprafaţă prin straturile de rocă sedimentară şi vulcanică. În el se află o scară cu trepte late şi joase, dreaptă, cu excepţia unor paliere largi pe alocuri. Nimic nu a fost excavat ca să facă loc acestei scări. Ykka a deformat pur şi simplu stânca, presând-o de pereţi şi comprimând-o în jos pentru a crea scările şi folosind densitatea crescută pentru a stabiliza tunelul împotriva stâncii ce-l înconjoară. Dar a oprit tunelul înainte să ajungă la suprafaţă şi acum te desprinde din reţea (iar cuvântul ăsta). Te întorci spre ea clipind şi înţelegi imediat.

—Poţi să o termini tu, spune Ykka.

Se ridică de pe platformă scuturându-şi şezutul de praf. Pare deja ostenită, probabil a fost obositor să-ţi moduleze fluctuaţiile provocate de surprindere. Nu poate face ceea ce a decis să facă. O să se ardă înainte să ajungă la jumătatea văii.

Şi acum nici nu mai trebuie s-o facă.

—Mă ocup eu de asta.

Ykka se freacă la ochi.

—Essie…

Îi zâmbeşti. De data asta, porecla nu te mai deranjează. Apoi foloseşti ceea ce ai învăţat de la ea, apucând-o aşa cum te-a apucat pe tine Alabastru, apucându-i pe ceilalţi rogălăi din com. (Are loc o tresărire colectivă când o faci. Sunt obişnuiţi cu asta din partea Ykkăi, dar recunosc un jug diferit atunci când îl

sessizează. Spre deosebire de ea, tu nu le-ai câştigat încrederea.) Ykka înţepeneşte, însă nu faci nimic, te mulţumeşti să o ţii şi acum e evident: da, chiar poţi.

Apoi o demonstrezi conectându-te cu spinelul. E în urma ta, dar sessizezi clipa în care încetează să mai pâlpâie şi trimite înainte o vibraţie tăcută, cu forţa de a zgudui pământul. „Gata”, crezi că-ţi spune. Ca şi cum îţi vorbeşte.

Ykka te priveşte cu ochii mari sessizând cum cataliza obeliscului… încarcă? Trezeşte? Trezeşte reţeaua de rogălăi. Asta pentru că acum faci ceea ce a încercat Alabastru să te înveţe vreme de şase luni: să foloseşti laolaltă orogenia şi magia astfel încât să se susţină una pe alta, căpătând mai multă forţă şi formând un întreg mai puternic. Apoi să o integrezi într-o reţea de orogeni lucrând împreună pentru un ţel comun, mai puternici laolaltă decât fiecare luat separat, şi să o conectezi la un obelisc ce amplifică această putere. E uimitor!

Alabastru nu a reuşit să te înveţe asta pentru că era la fel ca tine: educat de Epicentru, limitat de Epicentru, învăţat să gândească puterea în termeni de energie, ecuaţii şi figuri geometrice. A ajuns să controleze magia fiindcă era cine era, dar nu a înţeles-o cu adevărat. Şi nici tu n-o înţelegi, nici chiar acum. Ykka, sălbăticiunea, neavând nicio învăţătură pe care s-o uite, a fost cheia în tot acest timp. Dacă n-ai fi fost atât de arogantă…

Ei, nu. Nu poţi spune că Alabastru ar mai fi în viaţă. A murit din clipa în care a folosit Poarta Obeliscului ca să sfâşie continentul în două. Arsurile îl ucideau deja. Faptul că i-ai pus capăt vieţii a fost un act de îndurare. în cele din urmă vei ajunge să crezi asta.

Ykka clipeşte şi se încruntă:

— Eşti bine?

Îţi cunoaşte magia şi ţi-a simţit durerea. Înghiţi nodul care ţi s-a pus în gât, ţinând în lesă puterea adunată înăuntrul tău, şi o minţi:

— Da.

Privirea Ykkăi e prea înţelegătoare. Oftează.

— Ştii… dacă scăpăm amândouă din asta, am o rezervă de seredis de Yumenes într-unul din depozite. Vrei să tragem o beţie?

Cercul care ţi-a strâns gâtul pare să plesnească şi izbucneşti în râs. Seredisul este o băutură distilată făcută din fructul cu acelaşi nume, cules de la poalele dealurilor de lângă Yumenes. Copacilor nu le pria în niciun alt loc, aşa că rezerva Ykkăi ar putea fi ultimul seredis din toată Neclintirea.

— O beţie nemaipomenită.

— O beţie crâncenă.

Zâmbetul ei e obosit, dar sincer.

Îţi place cum sună.

— Dacă supravieţuim, zici.

Dar acum eşti sigură că veţi supravieţui. Reţeaua orogenilor şi spinelul au mai mult decât suficientă putere. O să faci din Castrima un loc sigur pentru odihniţi şi rogălăi şi pentru oricine e de partea ta. Nu trebuie să moară nimeni, cu excepţia duşmanilor tăi.

Astea fiind zise, te întorci şi ridici braţele, răsfirându-ţi degetele în timp ce orogenia şi magia ta se extind înainte.

Percepi Castrima: cea de sus, cea de jos şi toată materia dintre ele, de dedesubt şi de deasupra. Acum, armata Rennanisului e dinaintea ta, sute de punctuleţe de căldură şi magie pe harta ta mentală, unele înghesuite în case care nu le aparţin, restul adunate în jurul gurilor celor trei tuneluri ce duc către comul subteran. În două dintre tuneluri au reuşit să treacă de bolovanii pe care unul dintre rogălăii Castrimei i-a mutat ca să le închidă. Într-unul dintre ele nişte bolovani s-au prăbuşit tăindu-le trecerea. Unii soldaţi au murit şi cadavrele lor se răcesc. Alţii se străduiesc să elimine blocajul. Îţi dai seama că o să le ia cel puţin câteva zile.

Însă în celălalt - dar-ar rugina! - au descoperit şi au dezamorsat explozibilii. Simţi izul acru al potenţialului

chimic neconsumat şi mirosul amar al oamenilor însetaţi de sânge. Se apropie nestingheriţi de Castrima de Jos şi au trecut de jumătatea drumului către Observator. În câteva minute, cei dintâi dintre ei, câteva duzini de Spinări-Late înarmate până în dinţi cu cuţite şi arbalete, praştii şi suliţe, vor da piept cu apărătorii comului. Alte câteva sute se înghesuie în gura tunelului, pe urma lor.

Știi ce trebuie să faci.

Te retragi, abandonând vederea de aproape. Sub tine se întinde acum pădurea din jurul Castrimei. O perspectivă şi mai largă: acum simţi marginile platoului Castrimei şi depresiunea învecinată care este bazinul împădurit. Acum e evident că aici a fost cândva o mare, şi mai înainte un gheţar, şi multe altele. La fel de evidente sunt ghemele de lumină şi foc răspândite prin pădure care reprezintă vietăţile din această regiune. Sunt mai multe decât te aşteptai, deşi majoritatea hibernează sau sunt ascunse sau se apără prin alte mijloace de distrugerea adusă de Anotimp. Strălucirea e foarte puternică de-a lungul râului: gândacii-fierbători au infestat ambele maluri şi o mare parte din platou şi din bazinul aflat dincolo de el.

Începi de la râu, răcind subtil solul, aerul şi piatra pe toată lungimea lui. O faci în valuri pulsânde, răceală, pauză, apoi încă puţină răceală. Cobori presiunea atmosferică doar înăuntrul cercului de răceală pe care îl formezi, făcând vântul să bată spre interior, către Castrima. E o încurajare şi un avertisment: „Mişcaţi-vă şi veţi trăi. Staţi locului şi o să vă îngheţ până veţi pieri toţi, ticăloşilor”.

Gândacii-fierbători se pun în mişcare. Îi percepi ca pe un val de căldură strălucitoare care izvorăşte din cuiburile subterane şi din muşuroaiele de hrănire pe care le-au construit în jurul numeroaselor lor victime. Sute de cuiburi, milioane de gândaci, habar nu aveai că pădurea Castrimei era înţesată de ei. Avertismentul lui Tonkee privind împuţinarea rezervelor de carne e lipsit

de sens şi a venit prea târziu, niciodată nu v-aţi fi putut lua la întrecere cu nişte prădători atât de eficienţi. Dintotdeauna v-a fost sortit să vă obişnuiţi cu gustul cărnii de om.

Dar asta nu contează. Inelul de frig din jurul teritoriului Castrimei e complet şi îţi dirijezi energia în interior în valuri, îmboldindu-i, mânându-i. Gândacii sunt rapizi şi - dar-ar rugina! - pot zbura. Ai uitat elitrele.

Eşti… o, focuri din adânc! Dintr-odată eşti bucuroasă că poţi doar sessiza ce se întâmplă la suprafaţă, în loc să vezi şi să auzi.

Ceea ce percepi e un tablou desenat cu presiune şi căldură, chimie şi magie. Iată un pâlc strălucitor de soldaţi ai Rennanisului, adunaţi între pereţi de lemn şi cărămidă, la care ajunge un roi de mici particule incandescente de gândaci-fierbători. Sessizezi prin temelia casei bubuitul picioarelor, o uşă trântită, vibraţia mai cărnoasă a unor trupuri izbindu-se unele de altele sau de podea. Minicutremure de panică. Formele soldaţilor devin mai strălucitoare pe măsură ce gândacii aterizează şi trec la lucru, fierbând şi opărind.

Terteis Vânător Castrima a avut ghinion. Nu l-au atacat decât câţiva gândaci, de aceea nu a murit. Aici, pentru fiecare soldat sunt câteva zeci de gângănii, acoperind fiecare petic de piele disponibilă, şi e bine aşa. Duşmanii tăi nu se zbat prea mult şi, una câte una, locuinţele Castrimei de Sus devin din nou tăcute şi liniştite.

(Reţeaua se cutremură în jugul tău. Celorlalţi nu le place ce se-ntâmplă. Îi struneşti cu fermitate, obligându-i să continue treaba. Nu e momentul pentru milă.)

Acum roiurile înaintează în pivniţă, asaltându-i pe soldaţii adunaţi acolo, găsind tunelurile ascunse care duc în Castrima de Jos. Acum te bazezi mai mult pe puterea spinelului, încercând să sessizezi care dintre particulele însufleţite din tuneluri sunt soldaţii din

Rennanis şi care sunt apărătorii Castrimei. Sunt în pâlcuri, luptându-se unii cu alţii. Trebuie să-ţi ajuţi oamenii - ah, dar-ar rugina! Ykka se opune controlului tău şi, deşi eşti prea scufundată în reţea ca să auzi ce spune, prinzi ideea.

„Ştii ce trebuie să faci.”

Aşa că desprinzi o bucată din perete şi o foloseşti ca să sigilezi tunelurile. Unii dintre Inovatorii şi Spinările-Late ale Castrimei rămân pe partea cu gândacii. Unii dintre soldaţii Rennanisului se află pe partea sigură. Nu capeţi tot timpul ce vrei.

Nu poţi să nu simţi vibraţia urletelor prin piatra tunelurilor.

Dar înainte să te forţezi să o ignori, răsună un alt ţipăt, mai aproape, o vibraţie pe care o percepi cu timpanele, nu cu sessapinealele. Surprinsă, începi să dezmembrezi reţeaua, însă nu suficient de repede, nici pe departe, când ceva îţi smuceşte jugul. Sfărâmându-l, azvârlindu-vă pe tine şi pe ceilalţi rogălăi claie peste grămadă, făcându-vă să vă anulaţi reciproc torurile când rupeţi aliniamentul. Ce rugina mă-sii? Ceva i-a smuls din reţea pe doi dintre ai tăi.

Deschizi ochii şi te descoperi prăbuşită pe platforma de lemn, cu o mână sucită dureros sub tine şi cu faţa lipită de o ladă. Gemi năucită - genunchii îţi sunt moi, e greu să fii jugul - şi te ridici.

—Ykka? Ce-a fost…

Din spatele lăzilor vine un zgomot. Un icnet. Lemnul platformei de sub tine geme, o greutate incomprehensibilă îi pune la încercare suporturile. Răsună un trosnet de piatră spartă, neaşteptat de sonor, care te face să tresari, deşi îţi dai seama că ai mai auzit sunetul ăsta. Apuci muchia lăzii şi balustrada de lemn şi te salţi într-un genunchi. Asta îţi permite să vezi:

Hoa, cu un braţ întins, într-o postură pe care mintea ta o numeşte imediat şi numai pe jumătate conştient *Războinicul.* Ţine în mână un cap. Capul unui mâncător

de piatră, cu părul într-o coafură buclată, sidefie şi cu partea de sub buza de sus lipsă. Restul mâncătorului de piatră, de la buza inferioară în jos, a încremenit în faţa lui Hoa ca şi cum se întinsese după ceva. Zăreşti chipul lui Hoa din profil. Nu se mişcă şi nu mestecă, dar pe buzele lui negre, fin sculptate, se vede un praf palid. În ce a mai rămas din ceafa mâncătorului de piatră este o adâncitură de forma unei muşcături. Aşa se explică trosnetul acela familiar.

O clipă mai târziu, rămăşiţele mâncătorului de piatră se sfărâmă şi-ţi dai seama că Hoa şi-a schimbat poziţia ca să-i lovească torsul cu pumnul. Ochii îi alunecă spre tine. Nu înghite, din câte vezi tu, dar oricum el nu are nevoie de gură ca să vorbească.

—Mâncătorii de piatră ai Rennanisului vin să-i atace pe orogenii Castrimei.

O, Pământule nesătul! Te sileşti să te ridici, deşi te simţi ameţită şi nesigură pe picioare.

—Câţi sunt?

—Destui.

O străfulgerare şi capul lui Hoa s-a întors către Observator. Te uiţi şi tu într-acolo şi vezi că lupta-i în toi: oamenii din Castrima împotriva rennanilor care au scăpat din tunel. O zăreşti pe Danei printre atacatori, repezindu-se cu două cuţite gemene asupra a două Spinări-Late din apropiere, în timp ce Esni strigă să i se dea o altă arbaletă, pentru că a ei s-a înţepenit. Îşi leapădă arma inutilă şi scoate un cuţit de agat care străfulgeră alb în lumină, apoi se aruncă asupra lui Danei.

Şi apoi atenţia ta se concentrează ceva mai aproape, unde Penty s-a încâlcit într-un pod de frânghie. Vezi de ce: pe platforma de metal din spatele ei stă o mâncătoare de piatră galbenă ca lămâia din cap până în picioare, cu excepţia micii albe din jurul buzelor. Stă cu un braţ întins, cu degetele încovoiate ca şi cum ar chema. Penty e departe de tine, poate la cincizeci de

paşi, dar vezi lacrimile care brăzdează chipul fetei ce se zbate să se desprindă din frânghii. Una dintre mâini îi atârnă inutilă, frântă.

Mâna ei e frântă. Te furnică toată pielea:

—Hoa!

Se aude un bufnet pe lemnul platformei când Hoa lasă capul duşmanului să cadă.

—Essun.

—Trebuie să ajung cât mai repede la suprafaţă!

Poţi să-i sessizezi acolo sus, să-i simţi cu magia prezenţa imensă şi ameninţătoare. A fost aici tot timpul, dar tu l-ai evitat. Înainte era mai mult decât îţi trebuia. Acum e exact ce trebuie.

—La suprafaţă e haos, Essun. Gândaci-fierbători peste tot.

Ykka stă în picioare numai rezemându-se de peretele cristalului. Vrei s-o previi - mâncătorii de piatră pot veni prin cristal dar n-ai timp. Dacă eşti prea înceată, o să ajungă la ea oricum.

Clatini din cap şi te împleticeşti către Hoa. El nu poate veni la tine. E aşa de greu, că-i de mirare cum de nu s-a prăbuşit platforma de lemn. Acum, că l-a redus pe celălalt mâncător de piatră la o ploaie de fragmente împrăştiate de jur-împrejur, şi-a schimbat din nou postura. Ţine o mână pe cristalul peretelui, deşi e întors cu tot trupul către tine. Îţi întinde cealaltă mână cu palma deschisă: o invitaţie. Îţi aminteşti o zi pe malul râului, când Hoa a căzut în noroi. I-ai întins mâna ca să-l ajuţi să se ridice, inconştientă de greutatea oaselor de diamant şi a vechilor poveşti nespuse. Te-a refuzat, ca să-şi ocrotească secretul, şi te-ai simţit rănită, deşi te-ai străduit să nu-ţi pese.

Acum, mâna lui e răcoroasă comparativ cu căldura Castrimei. Solidă - deşi, remarci în treacăt, fascinată, că nu-i sessizezi chiar ca pe piatră. Trupul lui are o consistenţă stranie. Cedează foarte vag sub apăsarea degetelor tale. Are amprente. Asta te surprinde.

Apoi îi priveşti chipul. Şi-a modificat expresia, abandonând răceala pe care ai zărit-o când şi-a distrus duşmanul. Acum, pe buzele lui s-a ivit un zâmbet abia schiţat.

— Sigur că o să te ajut, îţi spune el.

În el a rămas atât de mult din băiatul care a fost, încât eşti cât pe ce să-i zâmbeşti şi tu.

Dar nu ai timp să aprofundezi gândul, căci brusc în jurul tău Castrima se pierde într-o ceaţă albă, înlocuită apoi de un întuneric negru ca pământul. Însă Hoa te ţine de mână, aşa că încerci să nu te panichezi.

Apoi te pomeneşti în faţa pavilionului Castrimei de Sus, printre morţi şi muribunzi. În jurul tău pe alei şi pe lespezile pavilionului zac trupurile contorsionate ale soldaţilor Rennanisului, unii imposibil de zărit de sub pătura de insecte, foarte puţini încă târându-se şi urlând. Masa pe care Danei a folosit-o ca să plănuiască atacul e răsturnată în apropiere. Gândacii se târăsc pe suprafaţa ei. Simţi din nou mirosul acela de carne în saramură. Aerul fierbe de insecte şi de adierea pe care ai provocat-o.

Un gândac se repede către tine şi te fereşti. O clipă mai târziu, mâna lui Hoa este acolo unde a fost gângania şi din ea picură apă fierbinte, în timp ce şuieratul ca un ceainic al creaturii zdrobite se stinge.

— Probabil ar trebui să formezi un tor, te sfătuieşte el.

Aşa-i, dar-ar rugina. Încerci să te desprinzi de el ca să poţi să faci asta fără să-i vatămi, însă mâna lui îşi sporeşte uşor strânsoarea.

— Orogenia nu-mi poate face rău.

Ai la dispoziţia ta mai multă putere decât simpla orogenie, dar el ştie, deci e în regulă. Formezi în jurul tău un tor înalt şi strâmt, în care umezeala s-a transformat în zăpadă învolburată, şi imediat gândacii-fierbători încep să te ocolească. Poate că-şi descoperă prada după temperatura corpului. E irelevant.

Atunci îţi ridici privirea către întunericul ce ascunde cerul.

Onixul nu seamănă cu celelalte obeliscuri. Majoritatea sunt aşchii - coloane hexagonale sau octogonale cu două capete ascuţite, - deşi ai văzut şi câteva cu formă neregulată sau cu capetele retezate. Acesta e o nestemată ovală, nefaţetată, coborând lent la chemarea ta prin stratul de nori care l-a ascuns de la sosire, cu câteva săptămâni în urmă. Nu-i bănuieşti dimensiunile, dar când întorci capul ca să contempli cerul de deasupra Castrimei onixul aproape îl umple de la nord la sud, de la orizontul acoperit de nori cenuşii până la cel roşiatic. Nu reflectă imaginea şi nu străluceşte. Când priveşti în el - e surprinzător de greu să faci asta fără să te înfiori -, numai norii care îi gonesc în jurul marginilor îţi spun că de fapt se află mult deasupra Castrimei. Ai fi zis că-i mai aproape. Chiar deasupra ta. Nu trebuie decât să ridici mâna… dar o parte din tine e îngrozită la acest gând.

Cu un bufnet care zguduie scoarţa, spinelul cade la pământ în spatele tău ca şi cum se prosternează dinaintea obiectului mult mai mare. Sau poate că acum, că onixul e aici şi te atrage, absorbindu-te, purtându-te în sus…

…o, Pământule, cât de iute te poartă…

…nu ţi-a mai rămas nicio putere care să comande celelalte obeliscuri. Nu mai ai rezerve. Cazi în sus, zburând printr-un vid care mai degrabă te absoarbe decât te poartă cu el. Ai învăţat de la celelalte obeliscuri să te laşi în voia curentului, dar deodată ştii că aici nu trebuie s-o faci. Onixul te-ar înghiţi. Nu poţi însă nici să i te împotriveşti: te-ar sfâşia.

Reuşeşti să atingi un fel de echilibru precar în care i te opui, dar continui să pluteşti printre interstiţiile lui. Şi prea mult din tine e deja aici, mult prea mult. Trebuie să foloseşti puterea asta sau… sau… ba nu, ceva nu-i în regulă, ceva alunecă tulburând balanţa şi deodată în

jurul tău izbucneşte lumina şi îţi dai seama că eşti încâlcită într-un trilion, un cvintilion de fire magice care te împresoară tot mai strâns.

În alt plan al existenţei, ţipi. A fost o greşeală. *Te consumă* şi e oribil. Alabastru s-a înşelat. Mai bine să-i laşi pe mâncătorii de piatră să ucidă toţi rogălăii din Castrima şi să distrugă comul decât să mori aşa. Mai bine să-l laşi pe Hoa să te mestece cu dinţii lui frumoşi. Măcar pe el îl placi

îl iubeşti

iubire-iubire-iubire

Magia se intensifică, năpustindu-se în mii de direcţii. Ca o reţea incandescentă aprinzându-se brusc pe fundalul negru. *Vezi.* E la o scară atât de departe de normalitate, încât aproape nu înţelegi ce vezi. Vezi întreaga Neclintire. Percepi jumătatea de scoică a acestei părţi a planetei, simţi rafalele celeilalte jumătăţi. E prea mult şi, focuri subpământene, ce proastă eşti! Alabastru ţi-a spus: întâi o reţea, apoi Poarta. Nu poţi face asta singură. Îţi trebuie o reţea mai mică pentru a o amortiza pe cea mare. Bâjbâi din nou după orogenii din Castrima, dar nu reuşeşti să-i apuci. Sunt mai puţini acum, iar numărul lor se împuţinează chiar în timp ce te întinzi spre ei şi sunt prea panicaţi ca să-i poţi recupera, aşa puternică cum eşti.

Însă aici, alături de tine, este un mic munte de putere: Hoa. Nu încerci să te întinzi către el, pentru că puterea lui e străină şi înspăimântătoare, dar se întinde el spre tine. Te stabilizează. Te ţine locului.

Ceea ce îţi permite să-ţi aminteşti în cele din urmă: „Onixul e cheia”.

Cheia descuie o poartă.

Poarta activează o reţea…

Şi deodată onixul pulsează profund ca magma şi greu ca pământul în jurul tău.

„O, Pământule, nu o reţea de orogeni voia el să spună, o reţea de…”

Spinelul e primul, fiind chiar alături. Topazul e următorul, puterea lui luminoasă şi eterică predându-ţi-se cu uşurinţă.

Cuarţul cel fumuriu. Ametistul, vechiul tău prieten, ţinându-se pe urma ta după Tirimo. Kunzitul. Jadul.

Oh!

Agatul. Jaspul, opalul, cuarţul gălbui…

Deschizi gura să ţipi şi nu te auzi.

Rubinul, spodumenul, ACVAMARINUL, OLIVINA…

—E prea mult!

Nu ştii dacă ai strigat cuvintele tare sau în gând.

—E prea mult!

Muntele de lângă tine spune:

—Au nevoie de tine, Essun.

Si totul devine clar. Da. Poarta Obeliscului se deschide numai cu un scop.

Jos. Pereţii geodei. Coloane strălucitoare de protomagie; substanţa din care e făcută Castrima. Sessizezi-simţi-recunoşti contaminanţii din structura ei. Îi îngădui pe cei care se târăsc pe suprafeţele ei.

(Ykka, Penty, toţi ceilalţi rogălăi, odihniţii care depind de ei ca să ţină comul în funcţiune. Toţi au nevoie de tine.)

Dar mai sunt şi alţii care interferează cu reţeaua cristalelor, călărindu-i reţelele de lumină şi de magie, furişându-se prin stânca din jurul geodei ca paraziţii, încercând să-şi sape drum înăuntru. Sunt şi ei munţi… Dar nu sunt muntele *tău.*

Am enervat rogălăul greşit, a spus Hoa referindu-se la propria lui încarcerare. Da, aşa au făcut şi aceşti mâncători de piatră inamici.

Urli din nou, dar de data asta e efort, agresivitate. HÂRŞTI şi sfâşii reţelele de fibre magice, refăcându-le după propria ta dorinţă. TROSC şi ridici coloane de cristal, aruncându-le ca pe nişte suliţe şi strivindu-ţi duşmanii sub ele. îl cauţi pe Cenuşiul, mâncătorul de piatră care i-a făcut rău lui Hoa, însă nu e printre munţii

care-ţi ameninţă căminul. Aceştia sunt doar slugile lui. Bine, atunci o să-i trimiţi un mesaj, scris cu spaima lor.

Când termini, ai închis cel puţin cinci mâncători de piatră inamici înăuntrul unor cristale. Cu uşurinţă chiar, dat fiind că sunt atât de nesăbuiţi încât să încerce să le străbată când tu stai de veghe. Intră în fază cu cristalul. Tu îi defazezi pur şi simplu, îngheţându-i ca pe nişte gândaci în chihlimbar. Ceilalţi o iau la fugă.

Unii fug spre nord. E inacceptabil şi distanţa nu înseamnă nimic pentru tine. Te retragi, te răsuceşti şi loveşti din nou şi din nou şi iată Rennanisul, cuibărit în reţeaua lui de noduri ca un păianjen printre prăzile lui captive, secate de viaţă. Poarta e creată să înfăptuiască lucruri la scară planetară. E o nimica toată pentru tine să-i canalizezi puterea în jos şi să le faci tuturor locuitorilor din Rennanis ce i-ai făcut femeii care a vrut să o omoare pe Penty în bătaie. Bătăuşii sunt bătăuşi. E atât de simplu să înfăşori argintul pâlpâitor printre celulele lor până când acestea devin liniştite, solide.
De piatră. S-a terminat şi Castrima a câştigat războiul cât ai trage aer în piept.

Acum e periculos. Acum înţelegi: dacă manevrezi puterea acestor obeliscuri fără un scop, devii tu însăţi focarul ei şi mori. Castrima fiind acum în siguranţă, cel mai înţelept ar fi să demontezi Poarta şi să rupi conexiunea înainte să te distrugă.

Dar mai sunt şi alte lucruri pe care ţi le doreşti în afară de siguranţa Castrimei.

Poarta e ca orogenia, vezi tu. În lipsa unui control conştient, reacţionează la toate dorinţele ca şi cum ar fi dorinţa de a distruge lumea. Şi nu vei controla asta. Nu poţi. Dorinţa asta e o parte definitorie a ta, la fel ca trecutul, ca personalitatea ta defensivă sau ca inima ta mult prea des frântă.

Nassun.

Sensibilitatea ta se răsuceşte. Spre sud. Găsind o urmă.

Nassun.

Interferenţă. Doare. Perla, diamantul…

Safirul. Se opune când încerci să-i atragi în reţeaua Porţii. Mai înainte abia ai observat, copleşită de zecile, sutele de obeliscuri, dar acum remarci pentru că

NASSUN

EA E

E fiica ta, e Nassun, recunoşti complexitatea ei calmă aşa cum îţi cunoşti inima şi sufletul, e ea, înscrisă de colo până colo pe tot obeliscul, ai găsit-o, trăieşte.

Odată scopul ei (al tău) îndeplinit, Poarta începe să se dezintegreze de la sine. Celelalte obeliscuri se deconectează. Onixul te eliberează în cele din urmă, deşi cu o răbufnire rece de regret. Rămâne pe altă dată.

Trupul ţi se moleşeşte, înclinându-se într-o parte fiindcă, subit, ceva te face să-ţi pierzi echilibrul, dar nişte mâini te prind şi te ţin dreaptă. Abia poţi să-ţi ridici capul. Îţi simţi trupul îndepărtat, greoi, ca de piatră. N-ai mâncat de ore în şir, totuşi nu ţi-e foame. Ştii că ai fost pusă la încercare până dincolo de capătul puterilor, dar nu te simţi epuizată.

În jurul tău se află nişte munţi.

—Odihneşte-te, Essun, spune cel pe care îl iubeşti. Am eu grijă de tine.

Încuviinţezi din capul greu ca un bolovan. Apoi noi prezenţe îţi atrag atenţia şi te sileşti să mai priveşti o dată în sus.

Antimoniu stă dinaintea ta impasibilă ca de obicei, dar prezenţa ei are ceva reconfortant. Ştii instinctiv că nu-ţi este duşman.

Alături de ea stă un alt mâncător de piatră: înalt, zvelt, cumva stingherit în „hainele” lui cu falduri. Alb complet, deşi trăsăturile îi sunt specifice Coastei de Est: gură plină, nas lung, pometi înalţi şi un păr creţ, migălos sculptat. Numai ochii sunt negri şi, deşi te privesc doar cu o vagă umbră de recunoaştere, cu scânteierea nedumerită a ceva ce ar putea fi (dar nu ar trebui să fie)

amintire… ceva din ochii aceia e familiar.

Ce ironic! E prima dată când vezi un mâncător de piatră făcut din alabastru.

Apoi dispari.

*

„Şi dacă nu a murit?”

Scrisoare din partea lui Rido Inovator Dibars către Universitatea a Şaptea, trimisă prin curier din cvartentul şi comul Allia după ridicarea obeliscului rubiniu, primită la trei luni după ce vestea despre nimicirea Alliei s-a răspândit prin telegraf. Referinţă necunoscută.

INTERLUDIU

Îmi cazi în braţe şi te duc undeva unde să fii în siguranţă.

Siguranţă e un termen relativ. I-ai alungat pe confraţii mei cei dubioşi, acei semeni ai mei care te-arfi ucis fiindcă nu te puteau controla. Însă deschizând în Castrima şi ieşind într-un spaţiu liniştit şi familiar simt miros de fier printre mirosurile de rahat, de aer stătut şi celelalte duhori ale cărnii ce se combină cu izul de fum. Mirosul de fier e şi el un miros al cărnii: e acea versiune a fierului conţinută în sânge. Afară, cadavre zac înşirate de-a lungul pasarelelor şi scărilor. Unul chiar atârnă de o frânghie. Lupta însă s-a cam încheiat, din două motive. Mai întâi invadatorii au realizat că sunt prinşi între suprafaţa infestată de insecte şi duşmanii lor, mai numeroşi acum, că majoritatea armatei invadatoare a murit. Cei care vor să trăiască s-au predat, cei care se tem de o moarte mai rea s-au aruncat în cristalele ca nişte suliţe ale Castrimei.

Cel de-al doilea lucru care a pus capăt luptei e faptul evident că geoda a suferit vătămări grave. În tot comul, cristalele cândva strălucitoare pâlpâie neregulat. Unul dintre cele mai lungi s-a desprins de perete şi s-a spart, împrăştiindu-şi cioburile şi pulberea pe podeaua geodei. La nivelul solului, apa caldă a încetat să mai curgă în piscina comunală, deşi, din când în când, mai ţâşneşte la întâmplare câte un jet. Câteva dintre cristalele comului sunt complet întunecate, moarte, fisurate, dar în fiecare poate fi văzută o formă mai întunecată, încremenită, captivă. Umanoidă.

Proştii! Asta păţeşti dacă-mi superi rogălăul!

Te întind pe un pat şi mă asigur că ai apă şi mâncare la îndemână. Îmi va fi dificil să te hrănesc acum, că am

lepădat învelişul de carne pe care l-am purtat ca să mă împrietenesc cu tine, dar probabil va veni cineva înainte să fiu nevoit să încerc. Suntem în apartamentul lui Lerna. Te-am culcat în patul lui. Cred că o să-i placă asta. Şi ţie, când vei vrea să te simţi din nou umană.

Nu îţi port pică pentru aceste legături. Ai nevoie de ele.

(Nu îţi port pică pentru aceste legături. Ai nevoie de ele.)

Dar te instalez cu grijă, ca să stai cât mai confortabil. Şi îţi plasez braţul deasupra păturii, ca să ştii, imediat ce te trezeşti, că ai de făcut o alegere.

Braţul tău drept, care a devenit magie solidificată, cafenie, concentrată. Nimic rudimentar aici; carnea ta e pură, perfectă, întreagă. Fiecare atom e aşa cum ar trebui să fie, reţeaua ezoterică e precisă şi puternică. O ating o singură dată, în treacăt, deşi degetele mele abia remarcă presiunea. E o tânjire rămasă de la carnea pe care am îmbrăcat-o până de curând. O să-mi treacă.

Mâna ta e strânsă în pumn. Pe dosul palmei ai o fisură perpendiculară pe oasele mâinii. Chiar şi când magia te remodela i te-ai împotrivit. (Te-ai luptat. Asta trebuie să devii. Întotdeauna te-ai luptat.)

Ah, devin sentimental! Câteva săptămâni de nostalgie incarnată şi sunt gata să uit de mine.

Aşa că aştept. Şi câteva ore sau zile mai târziu, când Lerna revine în apartamentul lui, duhnind a sângele altora şi a propria sa epuizare, se opreşte brusc la vederea mea stând de veghe în sufrageria lui.

Neclintirea lui durează numai o clipă.

—Ea unde-i?

Da. E demn de tine.

—În dormitor.

Porneşte imediat într-acolo. Nu e nevoie să-i urmez. Se va întoarce.

Ceva mai târziu - după minute sau ore, cunosc cuvintele, dar ele înseamnă atât de puţin -, revine în

sufragerie şi mă găseşte aici. Se aşază greoi şi-şi freacă obrazul.

—O să trăiască, spun eu inutil.

—Da.

Ştie că eşti în comă şi te va îngriji bine până te vei trezi. O clipă mai târziu, îşi coboară mâinile şi mă priveşte.

—Nu i-ai... ăăă...

Îşi linge buzele.

—Mâna ei.

Ştiu la ce se referă.

—Nu fără acordul ei.

Chipul i se crispează. Simt o silă vagă, apoi îmi amintesc că nu cu mult timp în urmă şi eu eram într-o stare lichidă, permanent mobilă. Mă bucur c-am terminat cu asta.

—E un gest onorabil, spune el pe un ton care se vrea probabil insultător.

Nu e mai onorabil decât decizia lui de a nu-i mânca braţul celălalt. Unele lucruri ţin pur şi sitnplu de decenţă.

Ceva mai târziu, probabil nu peste câţiva ani fiindcă nu s-a mişcat, dar poate peste câteva ore, pentru că pare foarte obosit, el spune:

—Nu ştiu ce vom face acum. Castrima e pe moarte.

Ca pentru a-i întări spusele, cristalul din jurul nostru încetează să mai strălucească preţ de un moment, lăsându-ne într-o beznă abia tulburată de lumina de afară. Apoi lumina revine. Lerna lasă aerul să-i iasă din piept şi răsuflarea lui e îmbibată de aldehidele fricii.

—Suntem comleşi.

Nu merită să-i atrag atenţia că ar fi fost comleşi şi dacă duşmanul lor ar fi reuşit să-i ucidă pe Essun şi pe ceilalţi orogeni. O să se prindă el în cele din urmă, după multe bâjbâieli şi multă transpiraţie. Dar fiindcă e un lucru pe care nu-i ştie, îl spun cu voce tare.

—Rennanisul e mort, zic eu. Essun l-a ucis.

—Ce?

M-a auzit. Numai că nu-i vine să creadă ce a auzit.

—Vrei să zici că… l-a îngheţat? De aici?

Nu, a folosit magie, dar uite singurul lucru care contează:

—Toţi cei dintre zidurile sale sunt morţi acum.

El cugetă la asta câteva eternităţi sau poate câteva secunde.

—Un oraş ecuatorial trebuie să aibă depozite vaste. Suficiente ca să ne ajungă ani întregi.

Apoi se încruntă.

—Dar să călătorim până acolo şi să ne întoarcem cu atâtea bunuri ar fi o misiune complicată.

Nu e prost. Mă gândesc la trecut, aşteptând să priceapă. Când scoate o exclamaţie, îi acord din nou atenţie.

—Rennanisul e pustiu.

Mă priveşte, apoi se ridică în picioare, tropăind şi plescăind prin cameră.

—Pământule crud, Hoa, asta vrei să zici! Ziduri intacte, locuinţe intacte, depozite de hrană… şi cu cine să ne luptăm pentru ele? În zilele astea nu porneşte nimeni către nord. Am putea trăi acolo.

În sfârşit! Recad în visare, în timp ce el bombăne pentru sine umblând de colo colo şi în cele din urmă râde tare. Apoi însă Lerna se opreşte şi mă priveşte. Privirea lui e bănuitoare.

—Nu faci nimic pentru noi, ci numai pentru ea, spune el încet. De ce-mi spui asta?

Îmi silesc buzele să se arcuiască şi el strânge scârbit din fălci. Puteam să nu mă fi deranjat.

—Essun vrea un loc sigur pentru Nassun, spun eu.

Se lasă tăcerea vreme de vreo oră. Sau de un moment.

—Nu ştie unde-i Nassun.

—Poarta Obeliscului asigură o precizie suficient de bună a percepţiei.

O tresărire. Îmi aduc aminte cuvintele care descriu mişcările: tresărire, inspiraţie, înghiţitură, grimasă.

—Pe focurile din adânc! Atunci…

Redevenind serios, el se întoarce şi priveşte draperia dormitorului.

Da. Când te vei trezi, vei vrea să mergi să-ţi găseşti fiica. Văd înţelegerea îndulcind trăsăturile lui Lerna, alungându-i tensiunea din muşchi, făcându-l să se relaxeze. Nu ştiu ce înseamnă toate astea.

—De ce?

Îmi ia un an până să pricep că vorbeşte cu mine, nu cu sine. Când îmi dau seama, însă, el a terminat întrebarea:

—De ce stai în preajma ei? De… foame?

Mă împotrivesc impulsului de a-i zdrobi capul.

— Fiindcă o iubesc, desigur.

Poftim, am reuşit să folosesc un ton politicos.

— Desigur, spune Lerna, al cărui glas s-a îmblânzit.

Desigur.

Apoi pleacă să le transmită celorlalţi conducători ai comului informaţia pe care i-am dat-o. Urmează un secol sau o săptămână de agitaţie frenetică în timp ce ceilalţi locuitori ai comului împachetează şi se pregătesc şi îşi adună puterile, căci va fi o călătorie lungă, chinuitoare şi - pentru câţiva - mortală. Dar nu au de ales. Aşa-i viaţa pe durata unui Anotimp.

Dormi, iubirea mea! Vindecă-te! Eu o să veghez asupra ta şi o să-ţi fiu alături când vei purcede din nou la drum. Desigur. Moartea este o alegere. O să mă asigur că-i aşa în cazul tău.

(Dar nu şi-n cazul tău.)

20
Nassun, faţetată

Dar, în acelaşi timp…

Ascult prin pământ. Aud reverberaţiile. Când o nouă cheie este făurită, când dinţii ei sunt în sfârşit daţi pe tocilă şi ascuţiţi suficient ca să se poată conecta cu obeliscurile şi să le facă să cânte, ştim cu toţii. Aceia dintre noi care… speră… caută cântăreţul. N-i s-a interzis pentru totdeauna să răsucim noi înşine cheia, dar îi putem influenţa direcţia. Ori de câte ori un obelisc rezonează, poţi fi sigură că unul dintre noi se furişează prin preajmă. Discutăm. Aşa se face că ştiu.

*

Nassun se deşteaptă în toiul nopţii. În baracă e încă întuneric, aşa că îşi pune încălţările şi jacheta şi străbate încăperea, atentă să ocolească scândurile care scârţâie cel mai tare. Nimeni nu se foieşte, chiar dacă se trezeşte cumva vreunul şi o observă. Probabil cred că are nevoie la toaletă.

Afară e linişte. Spre est, cerul începe să se lumineze de ziuă, deşi acum, că norii de cenuşă s-au îngroşat, e mai greu să-ţi dai seama. Ajunsă în vârful cărării ce duce la vale, observă că în Jekity sunt câteva lumini aprinse. Câţiva fermieri şi pescari s-au trezit. În Luna Găsită însă totul e neclintit.

Ce anume nu-i dă pace? Senzaţia e iritantă, lipicioasă, ca şi cum i s-ar fi prins ceva în păr şi trebuie smuls de-acolo. Senzaţia e concentrată în sessapinealele ei… nu. Mai adânc. E ca şi cum cineva ar smuci lumina ce-i traversează spinarea, argintul dintre celulele ei,

firele care o leagă de pământ şi de Luna Găsită, de Schaffa şi de safirul care planează deasupra norilor ce acoperă Jekity, vizibil când şi când, atunci când plafonul se răreşte. Iritaţia asta este… este… în nord.

În nord se întâmplă ceva.

Nassun se întoarce să-şi urmeze senzaţia, urcând dealul până la mozaicul creuzetului şi oprindu-se în centrul său, în timp ce vântul îi adie prin păr. De aici de sus vede pădurea din jurul Jekityului întinzându-se înaintea ei ca o hartă: coroanele rotunde ale copacilor şi, ici şi colo, aflorimente de bazalt ca nişte panglici. O parte din ea percepe forţe schimbătoare, linii ce reverberează, conexiuni, amplificare. Dar a ce? De ce? E ceva enorm.

—Ceea ce percepi este deschiderea Porţii Obeliscului, grăieşte Oţel.

Ea nu e surprinsă descoperindu-l dintr-odată alături.

—Mai mult de un obelisc? întreabă Nassun, pentru că asta sessizează.

Mult mai multe.

—Toate cele care staţionează deasupra acestei jumătăţi de continent. Sute de părţi ale unui mecanism imens, începând să funcţioneze din nou aşa cum le-a fost menit.

Vocea de bariton a lui Oţel, surprinzător de plăcută, sună plină de jind. Nassun se pomeneşte întrebându-se care-i sunt viaţa şi trecutul, dacă a fost vreodată copil ca ea. I se pare imposibil.

—Atâta putere! însăşi inima planetei e canalizată prin Poartă… şi ea o foloseşte pentru un scop atât de frivol.

Un oftat uşor.

—Dar pe de altă parte presupun că aşa au făcut şi creatorii săi.

Nassun ştie cumva că Oţel vorbeşte despre mama ei când spune „ea”. Mama e în viaţă, mânioasă şi mustind de putere.

—Ce scop? se sileşte Nassun să întrebe.

Ochii lui Oţel alunecă spre ea. Nu a precizat la ce scop se referă: al mamei ei sau al acelor oameni de demult care au creat şi au folosit cei dintâi obeliscurile.

—Distrugerea duşmanului, desigur. Un scop mărunt şi egoist care pare măreţ pe moment, deşi nu e lipsit de consecinţe.

Nassun se gândeşte la ceea ce a învăţat, şi sessizat, şi văzut în zâmbetele lipsite de viaţă ale celorlalţi doi Gardieni.

—Taica Pământ a ripostat, spune ea.

—Aşa cum trebuie când cineva încearcă să te înrobească. E de înţeles, nu?

Nassun închide ochii. Da. Chiar e de înţeles dacă te gândeşti bine. Asta-i mersul lumii: nu cei puternici îi mănâncă pe cei slabi, ci cei slabi îi înşală, îi otrăvesc şi le şoptesc la ureche celor puternici până când aceştia devin slabi la rândul lor. Apoi se ajunge la mâini frânte şi la fire argintii împletite ca nişte funii şi la mame care pot mişca pământul ca să-şi distrugă duşmanii, însă nu-s în stare să salveze un băieţel.

(Sau o fată.)

Niciodată n-a existat nimeni care s-o salveze pe Nassun. Mama ei a prevenit-o că aşa va fi. Dacă Nassun vrea să se elibereze de frică, nu are de ales decât să-şi făurească libertatea cu propriile mâini.

Aşa că se întoarce lent să-şi înfrunte tatăl, care stă tăcut în spatele ei.

—Dulceaţă, zice el.

E tonul pe care îi vorbeşte de obicei, dar ea ştie că nu-i sincer. Ochii lui sunt reci ca gheaţa în care ea a îmbrăcat casa cu câteva zile în urmă. Fălcile îi sunt încleştate, iar trupul îi tremură uşor. Ea îşi coboară privirea spre pumnul lui strâns. Ţine în el un cuţit, unul frumos făcut din opal roşu, favoritul ei dintre lucrările lui recente. Are o uşoară iridescenţă şi o netezime care ascunde complet ascuţişul muchiilor lui cioplite.

—Bună, tati, spune ea.

Aruncă o privire către Oţel. Care în mod sigur e conştient de intenţiile lui Jija. Dar mâncătorul de piatră cenuşiu nu s-a ostenit să se întoarcă de la peisajul pădurii învăluite în lumina ce precede zorii sau de la cerul nordic unde se petrec lucruri care schimbă lumea.

Foarte bine. Nassun se întoarce din nou spre tatăl ei.

—Mama trăieşte, tati.

Dacă cuvintele astea înseamnă ceva pentru el, n-o arată. Continuă să stea încremenit, privind-o. Privindu-i mai ales ochii. Are ochii mamei ei.

Deodată asta nu mai are nicio importanţă. Nassun oftează şi-şi trece palmele peste obraz, obosită ca însuşi Taica Pământ după atâtea eternităţi de ură. Ura e obositoare. Nihilismul e mai uşor, deşi ea nu cunoaşte cuvântul ăsta şi nici nu-i va afla decât peste câţiva ani. Dar asta simte: senzaţia copleşitoare că nimic nu contează.

—Cred că înţeleg de ce ne urăşti, îi spune ea tatei, lăsându-şi braţele să cadă pe lângă trup. Am făcut lucruri rele, tati, aşa cum probabil te aşteptai. Nu ştiu cum să nu le fac. E ca şi cum toată lumea vrea să fiu rea, aşa că nu pot fi altfel.

Şovăie, apoi spune lucrul la care se gândeşte de câteva luni fără să-i fi dat glas. Nu crede că o să mai aibă altă şansă de a-l spune.

—Aş vrea să mă poţi iubi oricum, chiar dacă sunt rea.

Dar spunând asta se gândeşte la Schaffa. La Schaffa care
o iubeşte indiferent ce ar face, aşa cum trebuie s-o facă un tată.

Jija se mulţumeşte să se holbeze la ea. Altundeva, în tăcere, pe acel plan al conştiinţei ocupat de sesuna şi de oricum s-o chema darul de a simţi firele argintii, Nassun o simte pe mama ei prăbuşindu-se. Mai precis, simte că forţa exercitată de mama ei asupra reţelei scânteietoare a obeliscurilor încetează brusc. Deşi nu s-a atins de safirul ei.

—Îmi pare rău, tati, spune Nassun în cele din urmă. Am încercat să te iubesc în continuare, dar era prea greu.

El e mult mai mare decât ea. E înarmat, iar ea nu. Se pune în mişcare cu lentoarea unui munte, mai întâi umerii, urmaţi de restul corpului, accelerând treptat către un atac imparabil. Ea abia cântăreşte cincizeci de kilograme. N-are nicio şansă.

Dar în clipa în care simte muşchii tatălui ei încordându-se, mici şocuri care-şi trimit ecoul în sol şi în aer, îşi orientează sensibilitatea către cer, dând o singură comandă implacabilă.

Transformarea safirului e instantanee. Aerul se repede vuind spre interior ca să umple vidul creat. Zgomotul e mai puternic decât orice tunet pe care l-a auzit Nassun. Jija, în plin atac, tresare, priveşte în sus şi se împiedică. O clipă mai târziu, safirul se izbeşte de pământ dinaintea lui Nassun, făcând să crape piatra centrală a creuzetului pe o rază de şase paşi în jurul ei.

Nu e safirul aşa cum l-a văzut ea până acum, deşi asemănarea transcende lucruri cum ar fi forma. Când îşi întinde mâna ca să apuce mânerul cuţitului lung, pâlpâitor, din piatră albastră, se prăbuşeşte puţin în el. În sus, prin faţete apoase de lumină şi umbră. Înăuntru şi jos, în pământ. Afară, departe, atingând în treacăt celelalte părţi ale întregului care e Poarta. Lucrul din mâna ei este acelaşi dinam monstruos, cât un munte, de putere argintie ca întotdeauna. Aceeaşi unealtă, dar mai versatilă acum.

Jija îl priveşte, apoi o priveşte. E o clipă în care şovăie şi Nassun aşteaptă. Dacă se va întoarce, dacă va fugi… în fond, cândva a fost tatăl ei. Îşi mai aminteşte el acele vremuri? Ea aşa ar vrea. Nimic nu va mai fi la fel între ei, dar ea vrea ca acele vremuri să conteze.

Nu. Jija se repede din nou la ea, urlând şi înălţând cuţitul.

Aşa că Nassun smulge din pământ lama safirului. E

aproape la fel de lung ca trupul ei, dar nu cântăreşte aproape nimic. La urma urmelor, safirul pluteşte. Numai că acum pluteşte aici, în faţa ei, nu deasupra. Practic vorbind, nici nu-l ridică. Îşi doreşte ca el să se deplaseze într-o nouă poziţie şi el o face. În faţa ei. Între ea şi Jija, aşa că atunci când Jija se apleacă s-o înjunghie nu poate să nu se lovească de el. Inevitabil, asta face ca puterea ei să-i pătrundă şi mai uşor în trup.

Nu-l ucide cu gheaţă. Nassun preferă de obicei să recurgă la argint, nu la orogenie. Schimbarea din trupul lui Jija e mai controlată decât ceea ce i-a făcut lui Eitz, în principal pentru că acum este conştientă de ceea ce face, dar şi pentru că o face deliberat. Jija începe să se transforme în piatră începând din punctul de contact dintre el şi obelisc.

Ceea ce nu ia în calcul Nassun este elanul care îl poartă pe Jija înainte, chiar atunci când vede safirul, se răsuceşte, observă ce se petrece cu trupul lui şi dă să tragă aer în piept ca să urle. Nu apucă să termine de inhalat pentru că plămânii îi devin solizi. Îşi termină însă plonjonul, deşi e dezechilibrat şi lipsit de control, deja mai mult o cădere decât un atac. Dar e o cădere cu un cuţit ca punct focal şi cuţitul o loveşte pe Nassun în umăr. El ţintise inima.

Durerea loviturii e bruscă şi cumplită, întrerupând imediat concentrarea lui Nassun. Asta nu e bine, pentru că safirul pâlpâie odată cu durerea ei, trecând în starea sa ireală şi înapoi în timp ce ea se clatină icnind. Asta îl termină pe Jija într-o clipă, împietrindu-l din cap până în picioare, transformându-l într-o statuie cu bucle de culoarea cuarţului fumuriu, o faţă de ocru roşu şi haine din serendibit[3] albastru-închis, pentru că s-a îmbrăcat în haine întunecate ca să se poată furişa pe la spatele fiicei lui. Însă statuia rămâne astfel doar o clipă, apoi pâlpâirea safirului trimite prin ea o undă ca vibraţia unui clopot. Nu e foarte diferită de şocul orogeniei

3 Silicat foarte rar descoperit în 1902 în Sri Lanka (n. r.).

inversate pe care un Gardian i l-a aplicat cândva unui bărbat numit Innon.

Jija se spulberă în acelaşi fel, dar mai puţin lichid. E dintr-o materie sfărâmicioasă, slabă, prost făcută. Bucăţile sale cad nemişcate la picioarele lui Nassun.

Nassun priveşte rămăşiţele tatălui ei preţ de un moment lung, dureros. Dincolo de ea, în Luna Găsită şi jos, în Jekity, lumini încep să se aprindă la ferestre. Bubuitul ca de tunet al safirului i-a trezit pe toţi. E confuzie, voci chemându-se unele pe altele, sessizări frenetice şi sondări ale pământului.

Acum Oţel îl priveşte pe Jija împreună cu ea.

— Nu se termină niciodată, spune el. Niciodată nu-i mai bine.

Nassun nu zice nimic. Cuvintele lui Oţel cad înăuntrul ei ca pietrele în apă, fără să provoace unde.

— În cele din urmă, vei ucide tot ce iubeşti. Pe mama ta. Pe Schaffa. Toţi prietenii tăi din Luna Găsită. N-ai cum să eviţi asta.

Ea închide ochii.

— Cu o singură excepţie.

Urmează o pauză bine cumpănită.

— Să-ţi spun care anume?

Schaffa se apropie. Ea îl sessizează, zumzetul lui, chinul constant la care îl supune acel lucru din creierul lui pe care nu-i permite să-i îndepărteze. Schaffa, care o iubeşte.

„În cele din urmă, vei ucide tot ce iubeşti.”

— Da, se sileşte să spună. Spune-mi cum să nu…

Se întrerupe. Nu poate spune „cum să nu le fac rău”, pentru că le-a făcut deja rău atâtora. E un monstru. Dar trebuie să existe o cale de a ţine sub control monstruozitatea ei. De a pune capăt pericolului care este existenţa unui orogen.

— Nassun, Luna se întoarce. A fost pierdută cu mult timp în urmă, azvârlită ca o minge legată cu aţa de o paletă, dar acum sfoara o trage îndărăt. Lăsată de capul

ei, va trece pe alături şi se va îndepărta din nou. A mai făcut deja asta de câteva ori.

Ea vede în grămada de sfărâmături unul dintre ochii tatei, privind-o dintr-un ciob al feţei. A avut ochii verzi şi acum au căpătat o nuanţă frumoasă de olivină înceţoşată.

— Dar cu ajutorul Porţii… poţi să o înghionteşti. Numai puţin. Să-i ajustezi tra… (Aici el scoate un pufnet amuzat.) Calea pe care o urmează în mod natural. În loc să o laşi să treacă iar pe alături şi să hoinărească pierdută, adu-o acasă. Taica Pământ i-a dus dorul. Adu-o drept aici, pentru ca ei să fie din nou împreună.

Oh. Oh! Acum ea înţelege deodată de ce îi vrea Taica Pământ moartea.

— O să fie ceva teribil, rosteşte Oţel încet la urechea ei, pentru că s-a apropiat. O să pună capăt Anotimpurilor. O să pună capăt oricărui anotimp. Dar… nu vei mai simţi niciodată ceea ce simţi acum. Nimeni nu va mai suferi niciodată.

Nassun se întoarce şi-l priveşte pe Oţel. S-a aplecat către ea şi chipul lui sculptat are un aer de viclenie aproape comică.

Apoi Schaffa se opreşte dinaintea lor. Priveşte rămăşiţele lui Jija şi ea observă momentul în care înţelegerea a ceea ce vede îi străbate chipul ca o undă de şoc. Ochii lui de gheaţă se ridică spre ea şi femeia îi cercetează expresia cu stomacul strângându-i-se, anticipând durerea ce va veni.

Dar pe chipul lui nu e decât chin. Teamă şi păreri de rău pentru ea, îngrijorare la vederea umărului ei însângerat. Prudenţă, mânie şi dorinţa de a o apăra când privirea lui se abate către Oţel. E în continuare Schaffa al ei. Uşurarea pe care o simte privindu-l face să-i piară jalea după Jija. Schaffa o va iubi indiferent ce va deveni.

Aşa că Nassun se întoarce către Oţel şi spune:

— Învaţă-mă cum să aduc Luna acasă!

ANEXA 1

Un catalog al Anotimpurilor înregistrate înainte şi după înfiinţarea Afiliaţiei Ecuatoriale Sanze, de la cele mai recente la cele mai vechi

Anotimpul Sufocării: 2714 - 2719, Era Imperială. Cauză presupusă: erupţie vulcanică. Localizare: în Antarctice, lângă Deveteris. Erupţia Muntelui Akok a acoperit cerul pe o rază de opt sute de kilometri cu un nor de cenuşă fină care s-a solidificat în plămâni şi pe membranele mucoase. Cinci ani fără lumina soarelui, deşi emisfera nordică nu a fost afectată atât de mult (numai doi ani).

Anotimpul Acid: 2322 - 2329, Era Imperială. Cauză presupusă: cutremur de gradul zece sau peste. Localizare: necunoscută, în largul oceanului. Schimbarea bruscă a poziţiei unei plăci a creat un lanţ de vulcani în calea unuia dintre curenţii majori. Curentul a devenit acid, curgând către Coasta de Vest şi, în cele din urmă, ocolind în mare parte Neclintirea. Majoritatea comurilor de coastă au pierit în tsunamiul iniţial. Celelalte au dispărut ori au fost silite să se mute când flotele şi facilităţile portuare s-au corodat, iar peştii au dispărut. Perdeaua de nori a durat şapte ani. Pe coastă, nivelul acidităţii a rămas defavorabil vieţii vreme de mulţi ani.

Anotimpul Fierberii: 1842 -l845, Era Imperială. Cauză presupusă: erupţia unui punct fierbinte aflat dedesubtul unui lac întins. Localizare: Sudmedlat, în cvartentul Lacul Tekkaris. Erupţia a aruncat în atmosferă mii de tone de aburi şi de pulberi

sedimentare care au provocat ploi acide şi ocultare atmosferică deasupra jumătăţii sudice a continentului, vreme de trei ani. Jumătatea nordică nu a suferit efecte negative, aşa că printre arheomeşti există o dispută legată de încadrarea acestuia în rândul Anotimpurilor.

Anotimpul Fără Aer: 1689 - 1798, Era Imperială. Cauză presupusă: accident minier. Localizare: Nordmedlat, în cvartentul Sathd. Un anotimp provocat exclusiv de activitatea umană, survenit când lucrătorii din minele de cărbuni din zona marginală a Nordmedlatului de nord-est au declanşat un incendiu subteran. Un Anotimp relativ blând, cu ocazionale apariţii ale soarelui şi fără ploi de cenuşă sau acide, cu excepţia regiunii în cauză. Puţine comuri au declarat Legea sezonieră. Aproximativ paisprezece milioane de locuitori ai oraşului Heldine au murit în erupţia iniţială de gaz natural şi în incendiul care s-a răspândit rapid înainte ca Orogenii Imperiali să potolească focurile şi să le izoleze pentru a le împiedica să se extindă. Flăcările nu au putut fi stinse, ci doar izolate, continuând să ardă timp de o sută douăzeci de ani. Fumul rezultat, răspândit de vânt, a provocat probleme respiratorii şi ocazionale sufocări în masă în regiune vreme de câteva decenii. Efectele secundare ale pierderii rezervelor de cărbuni ale Nordmedlatului au fost creşterea catastrofală a preţului combustibililor şi adoptarea la scară largă a încălzirii geotermale şi hidroelectrice, ceea ce a dus la instituirea procedurii acordării licenţelor de gineri.

Anotimpul Dinţilor. 1553 -l566, Era Imperială. Cauză presupusă: cutremur oceanic care a declanşat o erupţie supervulcanică. Localizare: Fisurile Arctice. O replică a cutremurului oceanic a provocat fisurarea

unui punct fierbinte nedescoperit din preajma polului nord. Rezultatul a fost o explozie supervulcanică. Martorii spun că zgomotul acesteia s-a auzit până în Antarctice. Cenuşa a ajuns în atmosfera superioară şi s-a răspândit rapid pe tot globul, deşi Arcticele au fost cele mai afectate. Daunele produse de acest Anotimp au fost amplificate de slaba pregătire a majorităţii comurilor, pentru că de la ultimul Anotimp trecuseră nouă sute de ani şi convingerea populară era, în acel moment, că Anotimpurile nu sunt altceva decât legende. Relatări despre acte de canibalism s-au răspândit dinspre nord până la Ecuator. La sfârşitul acestui Anotimp, în Yumenes a fost înfiinţat Epicentrul, cu filiale la Arctice şi Antarctice.

Anotimpul Fungilor: 602, Era Imperială. Cauză presupusă: erupţie vulcanică. Localizare. Ecuatorialele vestice. O serie de erupţii survenite pe durata sezonului musonilor au dus la creşterea umidităţii şi la obliterarea luminii solare vreme de şase luni, pe o suprafaţă de aproximativ 20% din continent. Deşi ar putea fi considerat un Anotimp blând, momentul în care a avut loc a creat condiţii perfecte pentru dezvoltarea explozivă a fungilor, care s-au răspândit dincolo de Ecuatoriale, până în mediaturile de nord şi de sud, distrugând recoltele proaspete de miroq (specie acum dispărută). Foametea care a urmat a durat patru ani (doi în care mana şi-a urmat cursul şi alţi doi până la refacerea agriculturii şi a sistemului de distribuţie a hranei). Aproape toate comurile afectate au reuşit să supravieţuiască pe baza rezervelor proprii, dovedind astfel eficienţa reformelor imperiale şi a planificării sezoniere, iar Imperiul a dat dovadă de generozitate, împărţind seminţe din rezerva sa regiunilor dependente de miroq. După acest Anotimp, multe comuri de pe latitudinile medii şi din regiunile de

coastă s-au alăturat de bunăvoie Imperiului, dublând întinderea şi marcând începerea Epocii de Aur.

Anotimpul Nebuniei: 3, Era Pre-Imperială - 7, Era Imperială. Cauză presupusă: erupţie vulcanică. Localizare: Lanţul Vulcanic Kiash. Erupţia mai multor cratere ale unui străvechi supervulcan (responsabil şi pentru Anotimpurile Gemene, cu 10 000 de ani mai înainte) a lansat în atmosferă cantităţi mari de piroxeni de culoare închisă. Au rezultat zece ani de întuneric care nu numai că s-au dovedit distrugători, aşa cum se întâmplă de obicei în vremea unui Anotimp, dar au dus şi la creşterea accelerată a numărului de boli mintale. Afiliaţia Ecuatorială Sanze (mai cunoscută drept Imperiul Sanze) a luat naştere în acest Anotimp, când Căpetenia Războinică Verishe din Yumenes a cucerit nenumărate comuri aflate în suferinţă folosind tehnici ale războiului psihologic. (Vezi *Arta nebuniei,* de diverşi autori, Editura Universităţii a Şasea). Verishe s-a proclamat împărătească în cea dintâi zi când a reapărut lumina solară.

(Nota editorului: Multe dintre informaţiile legate de Anotimpurile de dinainte de fondarea Sanze sunt contradictorii sau neconfirmate. Anotimpurile ce urmează sunt cele asupra cărora s-a căzut de acord cu prilejul Conferinţei Arheomestrice a Universităţii a Şaptea din 2532.)

Anotimpul Pribegiei: Aproximativ 800, Era Pre-Imperială. Cauză presupusă: deplasarea unui pol magnetic. Localizare: neverificată. Acest anotimp a avut ca rezultate dispariţia câtorva plante de cultură importante în acea vreme şi douăzeci de ani de foamete, efect al derutării agenţilor polenizatori de deplasarea nordului real.

Anotimpul Schimbării Vântului: Aproximativ 1900, Era Pre- Imperială. Cauză presupusă: necunoscută. Localizare: neverificată. Din motive neclare, direcţia principalelor vânturi s-a schimbat vreme de mulţi ani, apoi a revenit la normal. S-a căzut de acord că acesta a fost un Anotimp, în ciuda absenţei ocultării atmosferice, pentru că numai un cutremur de proporţii (cel mai probabil localizat departe în largul oceanului) l-ar fi putut provoca.

Anotimpul Metalelor Grele: Aproximativ 4200, Era Pre-Imperia- lă. Cauză presupusă: erupţie vulcanică. Localizare: Sudmedlat, în preajma Coastei de Est. O erupţie vulcanică (cel mai probabil a Muntelui Yrga) a provocat ocultare atmosferică timp de zece ani, agravată şi de contaminarea la scară largă cu mercur a jumătăţii estice a Neclintirii.

Anotimpul Mărilor Galbene: Aproximativ 9200, Era Pre-Imperială. Cauză presupusă: necunoscută. Localizare: Coasta de Est, Coasta de Vest şi regiunile de coastă din sud până la nivelul Antarcticelor. Acest Anotimp este cunoscut numai pe baza unor relatări scrise, descoperite în ruinele de la Ecuatoriale. Din motive necunoscute, o erupţie bacteriană la scară largă a făcut ca întreaga viaţă marină să devină toxică, provocând foamete în regiunile costiere vreme de câteva decenii.

Anotimpurile Gemene: Aproximativ 9800, Era Pre-Imperială. Cauză presupusă: erupţie vulcanică. Localizare: Sudmedlat. Din cântece şi istorii orale datând din acea perioadă s-a dedus că o erupţie a craterului unui vulcan a provocat o ocultare atmosferică cu o durată de trei ani. Când cerul tocmai începea să se limpezească, o a doua erupţie, a unui alt crater, a prelungit perioada de ocultare cu

încă treizeci de ani.

ANEXA 2
Glosar de termeni utilizati în toate cvartentele Neclintirii

Al Cincilea Anotimp: iarnă prelungită - cu o durată de cel puţin şase luni, conform standardelor imperiale - declanşată de activitatea seismică sau de alte alterări la scară largă ale mediului.

Antarctici: Latitudinile cele mai sudice ale continentului. Se referă, totodată, la locuitorii comurilor din regiunea antarctică.

Arctici: Latitudinile cele mai nordice ale continentului. Se referă, totodată, la locuitorii comurilor din regiunea arctică.

Bastard: Persoană născută în afara unei uzcaste, lucru posibil numai pentru băieţii ai căror taţi nu sunt cunoscuţi. Cei care se disting pot obţine permisiunea de a adopta uzcasta şi com- numele mamei lor.

Cebaki: Membru al rasei cebak. Cebak a fost cândva o naţiune (unitate a unui sistem politic azi dispreţuit, din Era Pre-Imperială) din Somidlat, deşi a fost reorganizată ca parte a sistemului de cvartente acum câteva secole, când a fost cucerită de Vechiul Imperiu Sanze.

Com: Comunitate. Cea mai mică unitate sociopolitică a sistemului administrativ imperial, corespunzând unui târg sau unui oraş, deşi oraşele foarte mari pot fi compuse din mai multe comuri. Membrii acceptaţi ai unui com sunt cei cărora li s-au acordat drepturi de acces la rezerve şi la protecţie şi care, în schimb, susţin comul prin taxe sau alte contribuţii.

Comleşi: Infractori şi alţi indezirabili incapabili să se facă acceptaţi într-un com.

Comnume: Al treilea nume purtat de majoritatea cetăţenilor, indicând apartenenţa la un com şi drepturile ce derivă de aici. De obicei este acordat la pubertate ca un ritual de majorat, indicând că persoana respectivă este considerată un membru valoros al comunităţii. Imigranţii dintr-un com pot cere să fie adoptaţi. Dacă sunt acceptaţi, preiau numele comului adoptiv.

Costier: Persoană dintr-un com de pe coastă. Puţine comuri costale îşi permit să angajeze orogeni imperiali pentru a înălţa recifuri sau alte măsuri menite să-i protejeze de tsunami, aşa că oraşele costale trebuie să reconstruiască în permanenţă şi ca urmare sunt, în general, lipsite de resurse. Oamenii de pe Coasta de Vest a continentului sunt de obicei palizi, cu părul drept, iar unii dintre ei au ochi cu pliuri epicantice. Cei de pe Coasta de Est sunt oacheşi, cu părul creţ şi uneori au ochi cu pliuri epicantice.

Creşă: Loc unde copiii prea mici ca să muncească sunt îngrijiţi câtă vreme adulţii se achită de însărcinările pe care le datorează comului. Când împrejurările o permit, este un locaş de învăţătură.

Cutremur: Mişcare seismică a pământului.

Cvartent: Nivelul mediu al sistemului administrativ imperial. Patru comuri învecinate formează un cvartent. Fiecare cvartent are un guvernator căruia i se subordonează toţi starostii comurilor şi care, la rândul lui, dă socoteală unui guvernator regional. Cel mai mare com dintr-un cvartent este capitala acestuia. Capitalele mai mari de cvartent sunt legate între ele prin sistemul imperial de drumuri.

Drum Imperial: Una dintre marile inovaţii ale Vechiului Imperiu Sanze, drumurile suspendate (folosite pentru deplasarea pe jos sau călare) leagă între ele majoritatea comurilor şi a cvartentelor mari. Drumurile suspendate sunt construite de echipe de

gineri şi de orogeni imperiali, în cadrul cărora orogenii determină cea mai stabilă rută prin zonele cu activitate seismică (sau diminuează această activitate dacă nu există rută mai stabilă), iar ginerii reorientează apa şi celelalte resurse importante din apropierea drumurilor pentru a facilita circulaţia pe durata Anotimpurilor.

Ecuatoriale: Latitudinile care înconjoară şi includ ecuatorul, cu excepţia regiunilor de coastă. Se referă şi la oamenii din comurile ecuatoriale. Mulţumită climei temperate şi stabilităţii relative în centrul plăcii continentale, comurile ecuatoriale au tendinţa să fie prospere şi puternice din punct de vedere politic. Ecuatorialele au constituit cândva inima Vechiului Imperiu Sanze.

Epicentru: Ordin paramilitar creat de Vechiul Sanze după Anotimpul Dinţilor (1560, Era Imperială). Cartierul general al Epicentrului este în Yumenes, deşi doi sateliţi sunt situaţi în regiunile Arctice şi Antarctice, pentru o acoperire maximă a continentului. Orogenii antrenaţi de Epicentru (numiţi şi „orogeni imperiali”) au permisiunea legală de a practica arta altminteri ilegală a orogeniei, cu respectarea unor reguli stricte şi supravegheaţi îndeaproape de ordinul Gardienilor. Epicentrul se administrează singur şi este independent. Orogenii imperiali pot fi recunoscuţi după uniformele lor negre şi li se spune, în popor, „jachetele negre”.

Falie: Loc unde fisurile din scoarţa pământului fac mai probabilă existenţa cutremurelor şi a erupţiilor.

Fuior-de-cenuşă (păr): Trăsătură rasială distinctă a sanzedilor, pe care actualele linii directoare ale uzcastei Prăsitorilor o consideră avantajoasă şi este, ca urmare, preferată în selecţie. Părul cenuşiu este foarte aspru şi cu firul gros, crescând în sus, ca o flacără. Când este lung, încadrează faţa şi umerii. Este rezistent la acid, reţine foarte puţină apă când

este udat şi, în circumstanţe extreme, s-a dovedit un filtru eficient împotriva cenuşii. În majoritatea comurilor, Prăsitorii ţin cont numai de textură, însă Prăsitorii ecuatoriali acordă importanţă şi nuanţei cenuşii (de la cenuşiul ardeziei la alb, prezent de la naştere).

Gardian: Membru al unui ordin despre care se zvoneşte că a existat dinaintea Epicentrului. Gardienii îi urmăresc, protejează şi călăuzesc pe orogenii din Neclintire, dar îi şi apără pe ceilalţi de puterea lor.

Geomest: Persoană care studiază piatra şi locul ei în natură. Denumirea generală a omului de ştiinţă. Geomeştii studiază litologie, chimie şi geologie, care în Neclintire nu sunt considerate discipline separate. Câţiva geomeşti se specializează în orogeneză - studiul orogeniei şi al efectelor sale.

Giner: De la geoner. Inginer specializat în lucrări subterane - mecanisme pentru folosirea energiei geotermale, tuneluri, infrastructură subterană, minerit.

Inele: Folosite ca indiciu al rangului printre orogenii imperiali. Ucenicii fără rang trebuie să absolve o serie de teste pentru a căpăta primul inel. Cel mai înalt rang pe care îl poate atinge un orogen este cel de zece inele. Fiecare inel este confecţionat din pietre semipreţioase şlefuite.

Inovatori: Una dintre cele şapte uzcaste comune. Inovatorii sunt indivizi selecţionaţi pentru creativitatea şi inteligenţa lor practică, responsabili cu rezolvarea problemelor tehnice şi logistice pe durata unui Anotimp.

Kirkhusa: Mamifer de talie mijlocie, crescut uneori ca animal de casă sau folosit la paza locuinţelor şi a turmelor. În mod normal, erbivor. Pe durata Anotimpurilor, carnivor.

Legea sezonieră: Lege marţială care poate fi declarată de oricare staroste de com, guvernator de cvartent

ori regional sau de orice membru recunoscut al uzcastei Cârmuitorilor din Yumenes. Pe durata Legii sezoniere, guvernările la nivel de cvartent şi de regiune sunt suspendate, iar comurile funcţionează ca unităţi sociopolitice suverane, deşi cooperarea în plan local cu alte comuri este încurajată de politica imperială.

Lorist: Persoană care studiază legea-n-piatră şi istoria veche.

Lube: Plante din medlat înrudite cu lubeniţele din climatele ecuatoriale. Lubele sunt plante târâtoare care produc în mod normal fructe la sol. Pe durata unui Anotimp, fructele cresc sub pământ, ca tuberculi. Unele specii de lube produc flori care prind insecte.

Mâncători de piatră: Specie umanoidă inteligentă, rar întâlnită. Părul, pielea etc. seamănă cu piatra. Nu există foarte multe informaţii despre această specie.

Medlat: Latitudinile „medii” ale continentului, cuprinse între ecuator şi regiunile arctice şi antarctice. Se referă şi la locuitorii din această regiune (cărora li se mai spune şi medlatici). Sunt privite ca zone înapoiate ale Neclintirii, deşi asigură majoritatea hranei, a materiilor prime şi a altor resurse importante ale întregii lumi. Există două regiuni medlatice: cea nordică (Nordmedlat) şi cea sudică (Sudmedlat).

Meşteşugar: Fabricant de unelte mici, care lucrează în piatră, sticlă, os sau alte materiale. În comurile mai mari, meşteşugarii pot folosi tehnologii mecanice sau tehnici de producţie în masă. Meşteşugarilor care lucrează în metal sau meşteşugarilor incompetenţi li se spune „ruginituri”.

Metalştiinţă: Pseudoştiinţă discreditată, ca alchimia şi astromestria, nerecunoscută de Universitatea a Şaptea.

Neocom: Denumire dată, în limbajul colocvial,

comurilor care au apărut abia după cel mai recent Anotimp. Comurile care au supravieţuit măcar unui Anotimp sunt considerate locuri favorabile vieţii, pentru că şi-au dovedit puterea şi eficienţa.

Noduri: Reţeaua de staţii administrate de Imperiu, amplasate în Neclintire pentru a reduce sau a linişti evenimentele seismice. Pentru că aici orogenii antrenaţi de Epicentru sunt puţini, majoritatea nodurilor se află în zona Ecuatorialelor.

Odihniţi: Termen peiorativ folosit de orogeni pentru a desemna persoanele incapabile de orogenie. Prescurtat: odi.

Orogen: Persoană, antrenată sau nu, care are darul orogeniei. Termen peiorativ: rogălău.

Orogenie: Talentul de a manipula energia termică, cinetică şi alte forme înrudite de energie pentru a gestiona evenimentele seismice.

Pietricele: Denumire dată în cadrul Epicentrului copiilor orogeni care încă urmează pregătirea de bază.

Popasuri: Staţii aflate la intervale regulate de-a lungul Drumului Imperial şi al multor drumuri mai puţin importante. Toate popasurile au o sursă de apă şi se află în apropierea unor terenuri arabile, păduri sau alte resurse importante. Cele mai multe au fost construite în zone cu risc seismic scăzut.

Prăsitori: Una dintre cele şapte uzcaste comune. Prăsitorii sunt indivizi selectaţi pentru sănătatea lor şi pentru conformaţia lor dezirabilă. În timpul unui Anotimp, sunt responsabili de păstrarea liniilor de sânge sănătoase şi de fortificarea comului sau a rasei prin măsuri selective. Prăsitorii născuţi în interiorul uzcastei, dar care nu îndeplinesc standardele comunitare, pot primi acceptul de a folosi uzcasta unei rude apropiate la numirea comunitară.

Punct fierbinte: Gheizer, izvor termal sau gură de aburi.

Regiune: Forma superioară de organizare a sistemului administrativ imperial. Regiunile recunoscute la nivelul Imperiului sunt Arcticele, Nordmedlatul, Coasta de Vest, Coasta de Est, Ecuatorialele, Sudmedlatul şi Antarcticele. Fiecare regiune are un guvernator căruia îi dau raportul toate cvartentele locale. Guvernatorii regionali sunt numiţi, teoretic, de împărat, deşi în practică sunt aleşi sau provin din uzcasta Cârmuitorilor din Yumenes.

Rezervă: Mâncare şi provizii stocate. Comurile păstrează rezerve sub pază şi încuiate în permanenţă, în eventualitatea unui Anotimp. Numai membrii recunoscuţi ai comului au dreptul la raţii din rezervă, deşi adulţii îşi pot folosi partea lor pentru a hrăni copii nerecunoscuţi sau alte persoane. Locuinţele individuale îşi constituie adesea propriile rezerve, păzite împotriva celor care nu fac parte din familie.

Rezistenţii: Una dintre cele şapte uzcaste comune. Rezistenţii sunt indivizi selectaţi pentru talentul lor de a supravieţui foametei şi molimelor. Sunt responsabili cu îngrijirea infirmilor şi a cadavrelor pe durata Anotimpurilor.

Rucsafug: Rezervă mică de provizii, uşor transportabilă, pe care majoritatea oamenilor o păstrează în casă în eventualitatea unui cutremur sau a altor urgenţe.

Sanze: Iniţial o naţiune (unitate a unui sistem politic depreciat din Era Pre-Imperială) din zona Ecuatorialelor. Originea rasei sanze. La încheierea Anotimpului Nebuniei (anul 7, Era Imperială), naţiunea sanze a fost abolită şi înlocuită cu Afiliaţia Ecuatorială Sanze, constând din şase comuri predominant populate de sanzedi, sub conducerea împărătesei Verishe Conducător Yumenes. Afiliaţia s-a extins rapid după încheierea Anotimpului, înghiţind, în cele din urmă, toate regiunile Neclintirii

în jurul anului 800 al Erei Imperiale. În preajma Anotimpului Dinţilor, Afiliaţia a început să fie cunoscută în limbajul colocvial drept Vechiul Imperiu Sanze sau, pur şi simplu, Vechiul Sanze. Prin Acordurile de la Shilteen din 1850 Era Imperială, Afiliaţia şi-a încetat oficial existenţa, deoarece controlul la nivel local (sub îndrumarea uzcastei Cârmuitorilor din Yumenes) a fost considerat mai eficient în eventualitatea unui Anotimp. În practică, majoritatea comurilor respectă în continuare vechiul sistem imperial în administraţie, finanţe, educaţie, iar majoritatea guvernatorilor regionali încă direcţionează o parte din taxe ca tribut către Yumenes.

Sanzed: Membru al rasei sanze. Conform standardelor Prăsitorilor din Yumenes, sanzedul ideal are pielea arămie şi părul cenuşiu, cu constituţii endomorfice sau mezomorfice[4] şi cu o înălţime, la vârsta adultă, de cel puţin 1,80 metri.

Sanze-mat: Limba vorbită de rasa sanze şi limba oficială a Vechiului Imperiu Sanze, în prezent limba universală din întreaga Neclintire.

Sesuna: Calitatea de a fi conştient de mişcările pământului. Organele senzitive care îndeplinesc această funcţie sunt glandele sessapineale, localizate în trunchiul cerebral. Forma verbală: a sessiza.

Sfărâmătură: Teren răscolit de activităţi seismice severe, recente sau nu.

Sigurin: Băutură servită în mod tradiţional în timpul negocierilor sau al primelor întâlniri între părţi potenţial ostile, dar şi pe durata altor reuniuni oficiale. Conţine lapte vegetal care reacţionează la prezenţa oricăror substanţe străine.

---

4 Constituţie endomorfică: cu tendinţe de îngrăşare, extremităţi scurte şi subţiri, oase mici, piele netedă. Constituţie mezomorfică: predominanţă a muşchilor, oaselor şi organelor motorii; persoane cu piept robust, mâini mari şi încheieturi puternice.

Spinări-Late: Una dintre cele şapte uzcaste comune. Spinările-Late sunt persoane selectate pentru forţa lor fizică, responsabile cu munca grea şi cu paza pe parcursul unui Anotimp.

Suflător: Vulcan. Numit şi munte-de-foc în unele limbi din zonele de coastă.

Universitatea a Şaptea: Universitate renumită pentru studiul geomestriei şi al legii-în-piatră, finanţată în prezent de Imperiu şi situată în oraşul ecuatorial Dibars. Versiuni anterioare ale Universităţii au fost susţinute din fonduri private sau colective, mai ales Universitatea a Treia din Am-Elat (aproximativ 3000 Era Pre-Imperială), care a fost recunoscută la vremea ei ca naţiune suverană. Colegiile regionale sau la nivel de cvartent plătesc tribut Universităţii şi primesc în schimb specialişti şi resurse.

Uznume: Al doilea nume purtat de majoritatea cetăţenilor, indicând uzcasta căreia îi aparţine respectiva persoană. Există douăzeci de uzcaste recunoscute, deşi numai şapte în uz pe durata actualului şi Vechiului Imperiu Sanze. Uznumele se moşteneşte de la părintele de acelaşi sex, pe baza teoriei că trăsăturile folositoare se transmit în acest fel.

Zonă verde: Zonă necultivată, aflată în interiorul sau în imediata apropiere a zidurilor unui com, aşa cum recomandă legea-n-piatră. Zonele verzi ale comurilor pot fi folosite pentru agricultură sau creşterea animalelor ori ca parcuri sau pârloage pe durata anotimpurilor obişnuite. Uneori, locuinţele particulare păstrează şi ele o zonă verde proprie sau o grădină.

MULŢUMIRI

Mulţumită acestei trilogii, îi respect şi mai mult pe autorii ce scriu câte o saga de milioane de cuvinte care se întinde pe cinci, şapte, zece volume sau chiar mai multe. Că îţi place sau nu, că te gândeşti „mda” sau „nuuu” când auzi despre asta, ascultă aici: să spui o singură poveste lungă e greu. Respectul meu nemărginit pentru cei ce scriu multe volume.

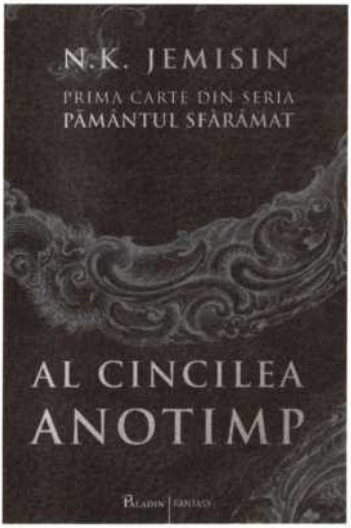
Şi mulţumiri nesfârşite, de această dată, şefului meu de la serviciu care mi-a permis un program de muncă flexibil ce a făcut posibilă finalizarea acestei cărţi în numai un an; agentului şi editorului meu, ca de obicei, care au îndurat tiradele mele telefonice de câte o oră despre faptul că „nimic nu-mi iese cum trebuie”; agentului de presă de la Orbit, Ellen Wright, care îndură cu răbdare faptul că eu uit să o anunţ, ei bine, cam totul (Ellen, nu-ţi mai verifica e-mailurile de sărbători!); lui Danielle Friedman, colega mea de la Altered Fluidian şi consultantul meu medical, care a citit cartea înainte de publicare, cu viteza luminii; lui Kris Dikeman, colega mea de la Altered Fluidian, care m-a ajutat să proiectez şi să concep propriul vulcan (poveste lungă); celor de la WORD Books din Brooklyn, care m-au lăsat să le folosesc spaţiul pentru petrecerea de lansare a Seismologiei Magice; tatei, care mi-a recomandat s-o iau mai uşor şi să trag aer în piept; fetelor de la Octavia Project, care mi-au reamintit cât de departe am ajuns şi pentru ce fac de fapt toate astea; psihoterapeutului meu şi, în final, pisicii mele caraghioase, Regele Ozzymandias, care pare să-şi fi perfecţionat arta de a sări de pe bibliotecă în poala mea exact când am nevoie să iau o pauză de la scris.

CUPRINS

1. Nassun dă de necaz 9
2. Tu, în continuare 20
3. Schaffa, uitat 47
4. Primeşti o provocare 64
INTERLUDIU 85
5. Nassun preia frâiele 87
6. Te dedici cauzei 97
7. Nassun găseşte Luna 118
8. Ai fost prevenită 134
9. Nassun, necesară 152
10. Te aşteaptă o treabă însemnată 168
11. Schaffa, cu capul pe pernă 183
12. Nassun, căzând în sus 190
13. Tu, printre relicve 209
INTERLUDIU 242
14. Soseste o invitație! 244
15. Nassun refuză 267
16. Reîntâlneşti un vechi prieten 287
17. Nassun, versus 304
18. Tu si numărătoarea inversă 323
INTERLUDIU 342
19. Eşti gata de luptă 343
INTERLUDIU 382
20. Nassun, faţetată 387

ANEXA 1 395
ANEXA 2 401
MULŢUMIRI 410
CUPRINS 411

PALADIN – FANTASY

N.K. Jemisin
Al Cincilea Anotimp

Traducere din limba engleză şi note de Laura Ciobanu
hardcover
464 de pagini
140x210 mm

Singurul continent al planetei, numit în mod ironic Neclintirea, este zguduit constant de cutremure devastatoare. O dată la câteva sute de ani, locuitorii lui au de înfruntat un Al Cincilea Anotimp. Furia Pământului se dezlănţuie într-un sezon al dezastrelor naturale, al foametei, al cruzimii şi-al luptei pentru supravieţuire. Sfârşitul lumii e inevitabil, dar nu e singura problemă. Ce e de făcut când sistemul rigid în care trăieşti se teme de tine, manipulează şi ucide cu sânge rece?

Nu poţi să faci lucrurile să meargă mai bine. Lumea e ceea ce e. N-ai cum s-o schimbi decât dacă o distrugi şi o iei de la capăt.

„Al Cincilea Anotimp cere mult de la cititorii ei, dar îi şi recompensează din plin.”

SFF World

PALADIN – FANTASY

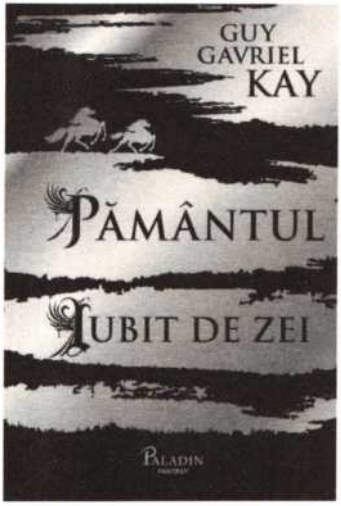
Abraham Merritt
Corabia zeiţei Ishtar

Traducere din limba engleză
de Liviu Radu

hardcover
296 de pagini
140 x210 mm

O relicvă misterioasă - o corabie miniaturală care emană o luminescenţă stranie - cade în mâinile unui arheolog amator. Curios să-i afle povestea, bărbatul va călători între lumea prezentului şi realitatea corăbiei, un spaţiu încremenit într-un timp îndepărtat, guvernat cândva de zei capricioşi. Descoperind iubirea şi legând prietenii nebănuite, el decide să rămână în universul acela mistic. însă zeii au alte planuri.

PALADIN – FANTASY

Guy Gavriel Kay
Pământul iubit de zei

Traducere din limba engleză şi note de Laura Ciobanu

hardcover
672 de pagini
140x210 mm

Două sute cincizeci de Cai Celeşti sunt o mare onoare, însă şi o povară, mai ales când soarta întregului Imperiu Kitai depinde de ei. Cinstirea memoriei tatălui şi a celor căzuţi în luptă îi aduce lui Tai o răsplată umbrită de îndoială. Este un dar periculos, care va schimba ritmul dansului puterii pe pământul iubit de zei.

Lumea putea să-ţi ofere otravă într-o cupă cu nestemate sau să-ţi facă daruri surprinzătoare. Uneori nu ştiai care dintre cele două era.

Grupul Editorial ART
Comenzi - Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
Tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi - online
www.editura-paladin.ro